

Rodica Ojog-Brașoveanu

Poveste imorală

LUNI

Credeți-mă, băieți, trei crime într-o singură săptămână înseamnă cam mult chiar pentru unul ca mine. Sunt mic și al dracului! Am 1,61 dar bat la 1,65. Cu tocuri și talonete. „Ca papițoi și lăutarii”, zic unii, dar nu-mi pasă. Chestia-i că am sărit din ordinul handicapăților. Când mă rad, trebuie să mă urc pe un scaun. Tipul care a stat înaintea mea în apartament juca în Naționala de baschet și a cățărat oglinda din baie sub tavan. În rest, lucrurile n-ar sta prea rău. Mama crede că sunt drăgălaș, eu sunt sigur că pe tata nu-l chema Peter O'Toole. Ea nu-i sigură în legătură cu nici un nume. Apropo de nume, mi se spune Bobiță. Pentru un tip care a trecut de treizeci de ani, sună nesperios, dar parcă Barbu mi se potrivește? Așa a vrut însă mama, probabil ca să țină minte să nu mai înghită bărbi. Alde Nae Cola, Mary Istanbul, Gigi Samsung, clienți fideli care-mi asigură un trafic non-stop în birou, îmi zic Cap Bob. Văd ceva filme băieții!

Ați înțeles, deci, că sunt căpitan. Din cauza fizicului, am intrat greu în Poliție. „Prea atragi atenția”, mi s-a explicat. Le-am explicat și eu că nu toată lumea se poate angaja la circ. Pe un ton convingător. Important în viață e să știi cum vorbești. Adică stilul. Îl adaptezi după persoană, funcție, sex, ora la care se consumă conversația.

Cele mai puține șanse de reușită le oferă primele ore ale dimineții. Toți sunt capsăți. N-au dormit îndeajuns, iar agenda de lucru care trebuie epuizată până la sfârșitul orelor de program le dă amețeală. Pe grași nu-i bine să-i abordezi după gustarea de prânz. Iar au scrântit-o cu regimul, au remușcări și sunt nervoși. Abulicii, dimpotrivă, sunt fiare înainte de a fi băgat ceva la raft. Cu cucoanele te înțelegi cel mai bine între zece și douăsprezece antemeridian. Au avut timp să se machieze, arată încă proaspete și au

apucat să-și bea cafeaua. Mai dificile sunt doamnele la menopauză. Astea au, de obicei, un ficat sprintar care nu ține seama de nici un fus orar. E nevoie musai deci, de uvertură. Recte, scapi un Kent sau o ciocolată mai pricopsită secretarei care-ți șoptește momentul când șefa se află în dispoziție urbană. Puțină psihologie aplicată.

Nu sunt însurat. Din cauza categoriei. Muscă. O zână pentru care am jumulit cam la un hectar de margarete, „ba da — ba nu, ba nu — ba da”, mi-a deslușit-o răspicat: „Nu mă pot mărita cu un tip care-mi încape în trusa de manichiură. Câte kile ai? Cincizeci? Exact cât o oaie. Scuză-mă, nu-i în fiecare zi Paștele.”

Hobby-uri? Filmele în care frumoși à la Lorenzo Lamas sau Gary Busy sunt caftiți. Mă enervează supermenii ăștia de le încasează zece minute în șir, fără să li se deranjeze nici măcar freza. Un singur pumn bine aplicat și din simbol-sexy ajungi ciclop pe cel puțin șase zile lucrătoare. Sunt un individ cu simțul realității.

Altul! Îmi place să mă îmbrac elegant. *À quatre épingles*, cum se spune în lumea francofonă; în valahă, la opt sute și un pol. Asta, înainte de inflație. Costum, cravată, manșete bine scrobite. Mi-ar fi plăcut un monoclu, dar n-am suficient curaj. „Dușmanul meu intim” (vorba lui Montgomery sau a lui Rommel, nu-mi amintesc exact), căpitanul Bădoiu, susține că am aerul unui proxenet de categoria a treia. Cam răutăcios Bădoiu, altfel băiat de nădejde, vesel și optimist. Plătește cinci pensii alimentare și privește viața cu ochi luminoși. O privire de la juma' de vodcă în sus.

Ar mai fi muzica. O ador, mi-ar fi plăcut să cânt în coruri. Pe unde am încercat însă, m-au oprit înainte de a fi ajuns la jumătatea cântecului, convinși că-l știu pe tot.

În principiu, e o fișă completă. Aș putea adăuga că locuiesc singur, într-un apartament de două camere, pe lângă Facultatea de Drept. Mama stă la Piața Kogălniceanu. Toată viața a avut damblaua să locuiască în apropierea unor statui: Rosetti, Lahovary, Luigi Cazzavillan, Stalin. Acum, s-a săturat și de Hora Unirii și pândește ceva pe la Eroii Neamului din Romană. Vrea probabil să intre în Istorie.

Vorbeam de locuință. Îmi place, am aranjat-o după gustul meu și am impresia că mă reprezintă. Biblioteca e impozantă, fotoliile confortabile — atmosferă *english* — pe patul din dormitor poți să te plimbi cu bicicleta. Bădoiu pretinde că aș fi scăpat mult mai ieftin dacă îmi cumpăram mobila de la pitici. Știu că ține la mine, deși e măgar. Și e măgar pentru că-i invidios.

Vorba lui Diderot, nici prietenia nu poate stinge sentimentul de invidie. „Nimic nu-i mai greu de iertat decât meritele altuia.” Iar eu constitui pentru Bădoiu un motiv de oftică permanent. Mănânc ca un spart și nu sar din muscă. El rămâne la supergreu, doar privind galantarele de la McDonald's. Niște polițiști chinezi, veniți la noi cu daraveli de-ale lor, l-au întrebat ce loc ocupă în topul SUMO european. Vorbeau serios, ăștia cu ochi bridăți nu se țin de bancuri. Dacă li se întâmplă totuși să râdă, e sigur că ai să plângi tu.

Până una, alta, ați făcut cunoștință cu căpitanul Bădoiu. Lucrăm îndeobște împreună. Mai avem un coechipier, locotenentul Ene. Despre el, mai târziu. Timpul presează. Trei crime într-o săptămână pun pe gânduri și ceva îmi spune că autorul — pentru că este categoric vorba despre același autor — nu se va opri aici.

E luni, deci. Dimineața. Infectă ca toate diminețile de luni. Cine afirmă că-i place să muncească se dă mare sau constituie un caz patologic. Tot ce este obligatoriu exclude *ipso facto*, noțiunea de plăcere, un truism pe care nu eu l-am descoperit. Dacă stai comod pe un scaun la birou, vreme de opt ceasuri, e muncă. Dar dacă alergi de nebun în chiloți scurți, pe cheiul Dâmboviței, până îți dai sufletul, în garagața bucureșteanului miștocar de profesie „ce faci dom'le, tot nu l-ai prins?!”, nu e muncă. Exulți în sudori, nu te-a obligat nimeni.

Ca de obicei, sunt primul la birou. Nu că aș fi cel mai harnic — domiciliesc cel mai aproape. Un sfert de oră pe jos, fără să fac jogging.

Dau dosarele la o parte și mă ocup de raportul rezumat al lui Ene. Pe o jumătate de pagină a concentrat elementele comune celor trei crime. Sunt prea specifice ca ipoteza unui singur subiect criminal să nu se impună de la sine.

Întâi, toate victimele sunt femei; tinere, frumoase, „vesele”. Dar nu borfet în tragere la Gara de Nord — Dida Maidan, iese și de-acolo un ban. Sunt dame *first class*, școlite, cu apartamente Zeiss și mașini titirite în culori metalizate.

Al doilea, câte's'trele s-au lansat după 1991 și nu pe trotuar. Pat dichisit din start, bar în salon și baie cu bideu.

Ridic degetul mijlociu. Mult grăitorul, concludentul *modus operandi*. Asasinatele s-au comis cu un revolver Magnum 365.

Bădoiu dă buzna în birou, pentru că, altfel, nu poate intra. ăsta-i stilul

lui, oriunde s-ar duce. Un stil banditesc. El susține că-i deștept:

„Fiecare individ are un ceva de ascuns. Când îl iei pe neașteptate, se trădează. Obligatoriu, încearcă să tupileze un oareșce, mai totdeauna corp delict: armă, bani, prafuri, hârtii.”

De-aia plătește el acum cinci pensii alimentare, iar în restaurant chelnerii scapă platourile și ridică mâinile sus. E o namilă, de unde și porecla — Babuinul. Când intră într-o încăpere, dacă nu-i sala pașilor pierduți, se face întuneric. Oricum s-ar suci, astupă cel puțin o sursă de lumină. Stați, să vi-l pictez! Are 1,92 și 49 la încălțări. Când coboară vreo scară, o face câș, ca schiorii, altfel ar veni de-a berbeleacul. Moaca-i de gangster sau polițist, în funcție de starea de spirit a privitorului. Păi, dacă eu atrag atenția, ăsta e farul din Constanța! Trebuie să recunosc însă că vede meserie și cunoaște lumea de gang pe degete. Aici n-are rival, îl poți consulta cu aceeași încredere cu care ai deschide o carte de telefon din Vest.

Conform obiceiului, nu salută pentru că nu vede rațiunea unor „ticuri convenționale. Dacă așa ar fi logic, ar trebui să mă și recomand în fiecare zi.” Odată, i-am povestit că în Anglia tatăl și fiul își strâng mâinile în fiecare dimineață, cel din urmă adresându-i-se cu *sîr*. Babuinul s-a distrat nespun: „Îți dai seama ce le troscăie flăcăii din zori, dacă trebuie să facă mereu cunoștință?” Ideea de subtilă politețe nu l-a convins. Printr-o acrobatică asociație de idei, a conchis sentențios: „Vezi, de-aia au pierdut ei Imperiul. Din politețe.”

Nu spun nici eu nimic și-l las să-și facă mendrele concret, să-și ia prima înghițitură de cafea. Și-o aduce de acasă, într-un termos. Pretextul: „cafeaua trebuie făcută cu dichis, respectând norme speciale.” Eu o cunosc pe cea mai importantă: trei sute de grame de vodcă la o sută de lichid, iar dacă la trotilul ăsta el îi spune cafea, îl privește. De mult nu mai contrazic pe nimeni fără să fiu absolut obligat. Am un vecin care de ani de zile își expediază scrisorile, depunându-le la coșul de gunoi de lângă bloc. Mi-am închipuit că bătrânelul confundă galbenul pubelei, spânzurată de un stâlp, cu galbenul cutiei de scrisori și i-am explicat eroarea. Bărbatul mi-a tras un rânjet à la ultima scumpire de prețuri: „Ce-ți pasă dumitale dacă eu port corespondență cu gunoierii?”

În fine, primul zâmbet pe fața Babuinului. Abia acum a intrat în priză. Fușerește dosarele și, după asemenea operație, dezordinea e cumplită, nu mai găsești o singură hârtie. Chestiunea mă agasează, dar nu mă bag. Rânduială după el face Ene.

— Cât e ceasul? întreabă brusc.

Fără să-mi ridic ochii din hârtii, îi arăt cu pixul micul pendul de pe perete:

— Scrie pe el.

— Hm, opt și douăzeci. Ar fi două zile de când n-a mierlit nici o farfuză.

— Strașnic, dar mă îndoiesc. Ar fi primul caz când victima e descoperită mai târziu?

— Țț, face Bădoiu clătinând din cap. Ar fi prea imprudent s-o țină lanț. Realizează ce agitație declanșează un set de crime în serie și nu-i fraier să asmută toată puterea pe urmele lui.

Instinctiv, când vorbim despre subiectul asasin, ne gândim toți la un bărbat. De ce n-ar fi o femeie? Un Magnum — arma crimei în cele trei cazuri — poate fi manevrat de oricine.

— Pun pariu că așa e, își reia ideea. Intră în *relâche* pe cel puțin câteva săptămâni.

— Țin pariul, și întind mâna peste birou. O chenzină e bine?

Bădoiu își încruntă fruntea groasă și mă privește circumspect:

— Care-ar fi teoria ta?

— Că mai urmează o crimă, două și asta rapidissimo! Dacă nu s-au și comis.

— Crezi că-i bolnav? Ce-ar fi în capul lui?

— Să acționeze rapid, până nu apucăm să ne dezmeticim, să ne organizăm, să între Bucureștiul în stare de asediu — glasul meu merge crescendo — cu poliție, oștire, câini, jandarmerie, gărzi civile și lume isterizată! Rămâne valabilă o chenzină?

Îl privesc zâmbind și citesc la fix ce se petrece în spatele frunții încâlcite. Meci între bine cunoscuta lui încăpățănare și îndoiala semănată de argumentele mele. Câștigă la puncte „catârul” și ne strângem mâinile.

În clipa asta, intră Ene, cu răsuflarea tăiată:

— Încă una! găfâie. O boarfă din Dionisie Lupu. Ne-a anunțat sectoristul.

Bădoiu țâșnește de pe scaun cu sprinteneala unui cimpanzeu și-l apucă de reverele treniului. Dacă și-a pus cumva în minte să i le smulgă, reușește sigur.

— Te omor! Nenorocitul, nu puteai să vii cu zece secunde mai devreme?

Consiliu fulger în care decidem următoarele: Ene pleacă în investigații de peisaj și atmosferă. Adică, trebuie să repereze următoarea damicelă care prin *modus vivendi* prezintă asemănări cu celelalte victime, pentru că-i limpede, autorul are *béguin* la o categorie specială de profesioniste. În mine se înșurubează tot mai adânc ideea că filmul nu s-a terminat, iar asasinul, acționând specific asupra unor subiecte specifice, se izolează, intră singur în conul nostru de lumină.

— Bărbatu-i psihopat, repetă Babuinul.

Mă fac că nu înțeleg. Poate să mai aștepte cu revanșa și nici eu nu exclud ideea. Spun în doi peri:

— E o explicație la fel de bună ca oricare alta, dar aș prefera s-o dibui pe cea conformă cu realitatea.

— Ce isteț ești tu, Hercule tată! Că parcă eu prefer un tabinet cu purtătorul de cuvânt al Guvernului!

„Hercule” constituie altă drăgălășenie din inepuizabilul arsenal al lui Bădoiu, alături de Superman, sau Tarzan, când ne întâlnim la bazin. Acolo nu uită niciodată să mă salute, urlând cu mâna trâmbiță la gură: „Wau, Wau, Wau!...” Pentru că proștii râd, se crede spiritual. Dacă nu l-ar încuraja, poate s-ar îndrepta.

Nu i-a trecut încă paraponul și se răstește la Ene, rămas pe gânduri, în mijlocul biroului:

— Ce faci, neică?! Te crezi statuie? Ce mai aștepți?

Totuși, îi vinde un pont:

— Caut-o pe Vivi Țețe, aia știe tot catalogul pe dinafară. Dacă-i vorbești cu pardon, te servește... *Șarpele Roșu*, cam pe la prânz.

Locotenentul îi adresează un zâmbet luminos și o zbughește:

— Mulțam, jupâne!

Ene-i un superb cu ochi albaștri și obraji roz-bombon, de fondante. Genul de băiat căruia i se deschid toate ușile și i se surâde spontan. Genul de odorul-mamei-cel-cuminte, doar că mama habar n-are ce face odorul. Un tip cum mi-ar fi plăcut mie să fiu...

Îmi smulg canadiana din cuier și o virăm urgent spre strada Dionisie Lupu.

Intenția Babuinului e să bage un far în meleag, spre orientare și prim diagnostic. Vrea să-și facă o impresie — ipoteză de lucru — apoi va dispărea în direcție necunoscută. Așa procedează de obicei. Timp de câteva zile, va scotoci cele mai neașteptate și insalubre cotloane ale Capitalei. Are acces nelimitat la lumea proastă, trece lesne drept unul de-al lor. Ca travesti, preferă ipostazele care presupun barbă nerasă și alcool. Peisajul — bombe de cartier, improvizații post '89, din câteva scânduri și un raft de băuturi. Aici evoluează cu talent ca muncitor la deratizare, fost sportiv de performanță decăzut din pricina șnapsului și a parașutelor, dispus să intre în combinații obscure, sau face pe zebra portocalie de la spații verzi.

Când împrejurările impun restaurante cu geamuri mari și plante tropicale, se înțolește ca un gangster de prin anii '30. Izbutește un ansamblu atât de absurd, încât mă întreb de fiecare dată cum de se găsește cineva să-l ia în serios. Aici flutură un portofel gras, ca al piețarilor și se dă drept angrosist. Are pretutindeni prieteni și cunoaște la perfecție arhitectura — structură și infrastructură — a bordelurilor din București. Ca unul de-al casei, așa zice.

La prima vedere, și chiar și la a doua, victima e coechipiera celorlalte trei. S-o luăm metodic.

Se numea Doina State, vârsta — douăzeci și șapte de ani. Înaltă, spectaculoasă și blondă. Blondă, acum. În școala primară, șaten închis. Se vede sub slip și la subsuori. Sectorul de activitate — artă și cultură. Specialitatea — striptease. Numele de artistă — Wanda. Numele instituției — *Crocodil Club*, un stabiliment simandicos și restrictiv, de la Șosea. Amănuntul mi-l șoptește un puști din echipa operativă. Completează făcându-mi cu ochiul:

— Sunt mai mulți bodyguarzi și dobermani în curte, decât mușterii înăuntru.

— Tu ce cauți pe-acolo?

— Cunosc o fătucă din cartier...

Înainte de *Crocodil*, Wanda a lucrat câțiva ani la Düsseldorf, după cum rezultă din niște hârtii pe care le găsesc în dormitor. Unul din dormitoare!... Sunt în total nouă, și patru băi. Wanda a cumpărat un etaj întreg din bloc, a desființat pereții despărțitori, a renovat, a adaptat și fățuit.

Ne aflăm într-un bordel de lux, nu trebuie să fi dobândit drept de vot ca să înțelegi mișcarea. A tras pesemne tare la nemți și-acum intenționa să

pună pe picioare propria-i afacere. Nefericita n-a mai apucat însă să-i dea start. Cel puțin, nu oficial și în stil mare. Nu toate dormitoarele sunt puse la punct, nici urmă de „salariate”, un singur telefon (inadmisibil la o casă mare), vecinii n-au nimic de reclamat.

Mă întreb cine se va bucura la inaugurare și mă cuprinde un vag sentiment de tristețe. Inventariez superficial interiorul și pot să realizez, fără deviz, câte parale au intrat între zidurile astea! O căruță de valută, tone de compromisuri, de riscuri, de greață; jegul și bezna slinoasă a culiselor, de după stingerea reflectoarelor... Nu-s vreun Makarenko, predicile, indiferent din partea cui ar veni, mă fac să traversez strada, dar dacă vă închipuiți că ceea ce făcea Wanda e o chestie simplă, încercați și voi, surioarelor, măcar pentru uz casnic. În job-ul ăsta nu țin trucurile, îți trebuie un fizic de zece plus, curaj și aptitudini. Wanda le avea din plin, o constat după cifra de afaceri. Și ca s-o realizezi în nemțime, aia de fu a lui Adenauer, nu a lui Honeker, la concurența de acolo, poți fi sigur că fata se născuse cu un Jolly-Jocker în chiloți.

Banii și spiritul de organizare al Wandei țipă din fiecare ungher. Toată mobila e adusă din Vest, un modern de bună calitate, iar sălile de baie sunt un vis! Și aici a funcționat importul personal. N-am văzut, în nici o vitrină de la noi, faianță japoneză, cristal bizotat, căzi de colț ocupând doi pereți, oglinzi înalte ca la Versailles. Mă gândesc la faimoasa sală cu oglinzi în care s-a semnat Pacea din 1919. Asta ca să vedeți că sunt cult.

Nu mai insist asupra celorlalte tromboane de confort și de luat ochii — toate cristal, porțelan și fenerie fină. Dacă fi femeie, mi-aș agăța robinetele alea de gât și la urechi.

Ca să isprăvesc cu patrimoniul Wandei, nu pot să sar peste Bugatti-ul absolut senzațional, care strălucește ca un bec de 5000 de wați într-o pădure de opaițe. Opaite ar fi sculele vecinilor și nu zăresc decât două Cielo, să fim bine înțeleși. E o uliță de ortomani.

În rest, hăinărie multă, ți-ar lua pe puțin trei zile ca să-i faci inventarul, piese semnate de nume amețitoare din lumea modei. Modalitatea de crimă, aceeași: un glonț tras în cap. Wanda a fost surprinsă cu spatele. E într-o cămașă de noapte tip furou, ca în filmele americane, dintr-o mătase foarte lucioasă. Știu de la mama că-i zice crepsatin. Deasupra, un peignoir din același material.

Medicul legist presupune că moartea a avut loc în jur de ora trei, deci cu circa șase ore în urmă. După toate semnele, abia apucase să se întoarcă de la Club și să facă un duș. Patul nu-i desfăcut, iar ora ar corespunde cu

terminarea programului... Un amănunt care nu-mi place. Nu-mi place de loc. Crima a fost anunțată printr-un telefon anonim dat la poliția de sector.

— Vreun secretar¹ care vrea să-l dea în gât, opinează Babuinul.

— Țț! resping, nu-i genul care să se încurce cu plevușcă. Mi-e teamă că tipu-i un psihopat, cea mai primejdioasă specie de criminali. Abili și imprevizibili. Le vâjâie glandele în toate sensurile, nu știi pe ce bulevard să-i aștepți. Sunt sigur că a telefonat chiar el. Mai ții un pariu?

Babuinul se hlizește, știe că-mi aplică una subtilă sub centură:

— Ascultă, băi Hercule, dacă tu ai pierdut până și jartierele maică-tii la *Caritas*, crezi că toți suntem fraieri?

Înghit pastila, deși-i pătrată. Așa e, am pierdut țeapăn. Mama s-a luat după mine și ca să fie suma mai rotofeie, s-a împrumutat, a vândut de prin casă. Și azi mai plătesc datoriile ei și mă țin de pariuri.

Puștiul care mi-a dat informații despre *Crocodil Club* cască ochii:

— Ce interes avea să avertizeze poliția?

Băiatul știe ce-a învățat și el la Academie. Interesul oricărui infractor este ca isprava lui să fie descoperită cât mai târziu. Timpul șterge urmele vertiginos, le ia cu aspiratorul.

— Provocare gratuită, îi explică Bădoiu. Orgoliu care i s-a urcat la cap, uite ce mare sunt eu! Afară de asta, n-are ce pierde. Oricum am fi aflat de crimă, până la miezul nopții. Fata trebuia să se prezinte la program, s-ar fi agitat ăia de la Club. Cam așa sună teoria șefului tău!

Îi zâmbesc cu toți dinții:

— A ta, nu? Și-i propun o variantă de pariu la care știi că nu poate rezista: Mergem tot pe o chenzină, dar dacă pierd eu, îți dau dublu. OK?

Mă privește circumspect și își sugerează colțul stâng al gurii, semn că reflectează adânc:

— Hm, mă mai gândesc...

Știu la ce trebuie să se gândească. Diseară are un pocher și vrea să vadă cum îi iese casa. E un jucător excelent, dar nici ălalți din grup nu joacă șotron în fața casei. Am asistat odată la o întâlnire. Captivant de urmărit, dar numai pe post de chibiț. Se joacă dur, în forță, cu degetul pe trăgaci. Asta-i impresia, iar avantajul partenerilor asupra Babuinului — considerabil. Toți franzelari² plini de bani, te aruncă din joc cu două bucăți, chiar dacă ai prins full, mai ales că se joacă fără limită de supralicitare.

¹Complice, în argou.

²Afaceriști prosperi

În schimb, Bădoiu a învățat pocher înainte de tabla înmulțirii. Mai corect, a învățat tabla înmulțirii pentru că avea nevoie la pocher.

Cel mai bine o știe cu trei, șase și nouă. Studiile elementare le-a absolvit în căprăria lui taică-său, unde a aflat că în viață nu trebuie să ai idei preconcepute. De pildă, că un pachet de cărți are musai doar patru ași, popi, valetii etc. Fals! Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, dar cu condiția să fie la tine. Și nu mai mulți de șase! Altfel, jucăm Popa Prostu'. *Magna cum laudae* și-a luat-o însă la Marină, unde a făcut armata patru ani. A plecat de-acolo cu o fișă excepțională. Eu, unul, aș fi fost suspicios. Vorba bătrânilor, vrăjmașului care se duce fă-i pod de argint. Dacă vrei să scapi de cineva, ridică-i statuie pe Ceahlău. Pădurenii³ se vor grăbi să ți-l umfle. Nu-mi dau însă cuvântul de onoare, că nu sunt invidios.

Babuinul vrea să se tireze. Din punctul lui de vedere, a aflat tot ce merita să fie aflat. Își îndreaptă artileria spre Georgescu, medicul legist — un tip pleșuv, sfrijit și nervos. Are o expresie silnică, de parcă i-ai ține tot timpul sub nas o pisică moartă. Seamănă al naibii cu un cunoscut comentator de politică externă de la TV. Nici p-ăla nu l-am mai văzut zâmbind de la alegerile din '90.

Bădoiu îi arde o labă tandră pe spinare și eu pariez (hotărât, a ajuns un tic nervos) că Georgescu își aude amigdalele clănțănind:

— Bă, chelule, ești sigur că autorele nu ți-e coleg de facultate?

Omulețul se crispează, dar a venit decis să se stăpânească. Ei doi se cunosc de mult. Babuinul își trece de câteva ori palma peste bărbia aspră:

— Mă interesează fiindcă prea e precis tirul! Același la toate fufele, vital și la milimetru. Aici, devine chestie de anatomie...

Georgescu îl privește peste ochelari, colțurile gurii caută Polul Sud:

— Întâi, că mă cheamă Georgescu, așa cum dumneata te numești Bădoiu, și nu te „apelez” cu Omul din Neanderthal! Al doilea, dacă e vorba de păr, și dumneata tot cu prosopul te piepteni! Al treilea, dacă-ți închipui că toți criminalii au absolvit Facultatea de Medicină și ești un bun cetățean, anunță-ți șefii! Al patrulea, al dracului să fiu dacă eu mai accept să lucrez în același dosar cu dumneata! Al cincelea, fă-ți analizele. Obligatoriu, o encefalogramă. Nici nu-mi dau seama de ce îți dau un sfat atât de bun...

Mă salută în exclusivitate și își asigură o ieșire demnă. Râd copios, gata să pariez că discursul era pregătit dinainte. Râde cu poftă și Bădoiu. Se simte prea formidabil, din orice parte s-ar privi (și pe dinafară, și pe dinăuntru), ca

³Fraieri

să-l poți atinge.

— Țsta a-nebunit la ficat! comentează, aprinzându-și o țigară mototolită. I-am zis ceva?! Ce, el nu știe că are trei genunchi? N-are oglindă? Nu se vede când își încalță pălăria?

Se avântă într-o dizertație despre chelboși celebri, un soi de borș pescăresc — Kojak, Iulius Cezar, D'Anunzio, Picasso și Crin Halaicu... Dintr-o dată, își amintește că-i grăbit și renunță. O cară spre cotloanele lui. Băieții din Operativă îl regretă. Sunt toți foarte tineri, iar pe zăpăcitul ăsta de Bădoiu îl adoră; poantele lui circulă prin instituție, e pe primul loc în topul preferințelor.

Lipită de dormitorul Wandeii se află o încăpăre mică. Un minibirou, așa zice, cu trei piese: un *secrétaire* elegant, un scaun cu brațe foarte comod pentru lucru și un fișet neîncuiat. Mai exact, cu cheile spânzurând în broască. Înăuntru găsesc un dosar cu actele casei și tot felul de contracte cu diverse firme întru amenajarea interiorului. Mai dau peste două extrase de conturi (Banca Țiriac și o alta din Germania) și cheia unei casete de valori.

Trag câteva concluzii ferme. Ce a reușit să agonisească Wanda poate fi taxat, chiar și în Occident, drept prosperitate. Raportat la standardele noastre, o avere colosală. Dar oricât de bine ar fi fost cotate ca artistă, n-a opintit de una singură. Miroase de la trei mii de kilometri, fără să bată vântul, a niscai *porte-feuilles*-uri din piele fină care au pus un umăr vârtos. Păi, numai vizonul auriu de la secția de blănuri din debaraua ei costă cam patruzeci de mii de dolari. Asta o știu tot de la mama. Frecventează Biblioteca Americană și ăia au toate cataloagele marilor magazine, din toate megalopolisurile. O chestie deșteaptă! Ginești obiectul, prețu-i alături, nu-ți rămâne decât să faci comanda. Ce simplu e, fraților, și noi nu ne-am prins!

Există un *ceva* care mi se înșurubează în minte, semnificativ în definirea personalității Wandeii. La platforma ei financiară, nu mai era obligată să lucreze la Club, chiar dacă barosanii plătesc fabulos. „O pereche de rinichi talentați, că acolo-i mișcarea 'oață!”, după cum explică Mary Istanbul, și vă asigur că știe ce vorbește, „scoate pe seară chenzina mea, liberă de orice taxe. Strict show-ul, fără să facă pluta!”⁴

În concluzie, în materie de bani, Wanda era o gămană. Avidă și insațiabilă. Sau lucra de plăcere. Pătimaș. Din viciu, încerca fiori subtili, despuindu-se cu fițe dinaintea unor ochi salivând de poftă. Oricum, o vizită la

⁴A face dragoste

Clubul cu pricina se impune. O voi comite chiar diseară, împreună cu Ene. Incognito, fără legitimații. Una-i atmosfera cu insignă *sub* rever, și alta cu garoafă *pe* rever. Cum la Babuin se vede insigna chiar dacă o înghite, îl prefer pe Ene.

Lângă dosarul de afaceri al Wandei, îl găsesc pe cel personal. Cam subțirel. E născută la București, în 1970. Părinții — Mircea și Gabriela. În mod normal, sunt oameni relativ tineri, cel mult în preajmă de pensie. A absolvit Liceul de limbi străine în 1989. Amănuntul spune multe, avem clar de-a face cu o familie de mahări. Nu trebuie să vă explic cine putea să intre la *Zoia Kosmodemianskaia*! Feciori și fătuci de ștabi sau nababi ai epocii, relații și bani! În primul rând, bani. Dacă-i ai, relațiile vin de la sine... Nu-i căsătorită. Pașaport plin de vize. Venea în țară de trei patru ori pe an, pentru circa zece zile. Asta până mai deunăzi, de șase luni n-a mai călătorit. Probabil a lichidat businessul cu nemții... Atât. Un dosar curios de firav. Nici corespondență nu găsesc. Nu primește sau nu păstrează. Eventual vom chestiona poștașul.

În bibliotecă, nici o carte de beletristică. Doar dicționare, ghiduri turistice, albume de reclamă, superbe — *The American South*, *La Bretagne vue du ciel* etc. Mai interesant, din punctul meu de vedere, e cel de fotografii. Nimic din albumele de odinioară, din care, răsfoindu-l, privitorul putea reconstitui istoria unei familii pe itinerarul a trei, patru generații; nu există nici un subiect tras în poză pe care să nu-l cheme Wanda. Ea, mereu ea, și întotdeauna singură. Pe plajă, pe uliță, la volanul unor mașini decapotabile, fotoportrete de studio, instantanee în fața unor obiective turistice celebre, în ținută de seară. În mare toaletă, arată trăsnet! E atât de fascinant distinsă, încât nu-ți poți închipui că o asemenea făptură a ținut vreodată în mână un sul de hârtie igienică. Așa cum nu-mi pot imagina WC-uri publice în universul botticellian. Dacă vreți să știți, seamănă leit cu Grace Kelly, principesa de Monaco, prototipul de ființă minunată, imposibil de închipuit în ipostazele prozaice ale muritorilor de rând. După cum alții dau impresia că trăiesc toată viața într-o încăpere faianțată, unde ușile se țin îndeobște închise.

Există și fotografii nud. Opere de artă! Pe bune! Fotografii, scula, modelul — toate Zeiss! Și ideea, de milioane! Adică poziția subiectului, decorul, elementele de recuzită reproduc pânze celebre, din celebre galerii. Așadar, iat-o pe Wanda în decorul voluptuos al *Olympiei* lui Manet, blonda Wanda substituindu-se brunei și focoasei ducese de Alba, admirându-se în oglinda plasată la șmecherie de Velasquez pentru *Maja desnuda*, primenindu-se în baia de acum o sută de ani a lui Degas și încă vreo cînșpe

chestii din astea, când nimfă, când zeiță, când bambilică à la Toulouse-Lautrec, după filozofia de viață și mediul pe care-l frecventa cândva maestrul.

Nu mă îndoiesc că există și casete pe care și-a tras show-urile. Merită vizionate pentru că am impresia că fata vedea meserie. O voi face în primul moment de respiro. Până atunci, am de depășit un moment *fioroso*: întâlnirea cu părinții Wandeii. Chiar dacă pe copil îl cheamă „asasinul din debara” și-i un netrebnic, o astfel de veste nu-i de natură să-ți stimuleze apetitul pentru gimnastica de dimineață.

Pe urmă, de unde știm că Wanda a fost o ticăloasă? De ce?! Că se despuia cu muzică și martori, așa cum mama mare nu cuteza s-o facă nici în noaptea nunții? Câștiga și ea o pâine. Trăim în secolul diversității ocupaționale. Mai amintiți-vă că toate aghiotantele lui Ceaușescu umblau încheiate până la tiroidă și cu câte o chiflă în vârful capului. Erau Maica Tereza?

Dat în paște, zmeul nostru! Din nou, mi-a luat-o înainte. Doamna State, mama, a aflat acum o jumătate de ceas despre decesul Wandeii. Un telefon anonim. Dincolo de buimăceala momentului, dă impresia unei femei care-a fost dusă de mână toată viața.

Să le luăm pe rând.

Un interior (e interesant de știut unde a copilărit și evoluat Wanda) civilizat, bine întreținut. La o privire fugară, perioada de prosperitate a familiei se situează cam prin anii '60-'80. Piese importante provin din vitrinele mai spălățele din epocă: magazinul de mobilă din Piața Palatului și cel de la Coadă lui Mihai Viteazul. Pe pereți, tablouri de cotă interbelică — Vermont, Biju, Kimon Loghi, două Schweitzer — Cumpăna...

Tatăl, Mircea State, fost judecător la Tribunalul Capitalei, și-a întâlnit superiorul acum doi ani. L-a curățat ciroza. Previzibil! A fost un individ care și-a petrecut trei sferturi din existență otrăvind viața lui și a semenilor. Dacă ne gândim la epocă, pe celălalt sfert i l-au halit ședințele. Un ficat foarte ocupat.

Doamna State e încă anesteziată; pe undeva, a înregistrat tragedia doar la nivelul epidermei și vorbește în neștire. O femeie încă drăguță la cincizeci și ceva de ani, moale, îndobitocită. A trăit o viață alături de un tiran

și o simți complet depersonalizată. Presupun că Wanda, pe care o intuiesc puternică și voluntară, îi semăna bătrânului.

Gabriela State îmi confirmă ipoteza:

— Ei doi nu s-au înțeleș niciodată. De când era Doina mică... două pietre tari. N-avea suflet rău răposatul, dar n-a fost niciodată tânăr. Nu cred că mă înțelegeți...

— Vă înțeleg foarte bine. Prea sever, prea auster...

— Chiar așa... O ținea rău din scurt. Nici ciorapi de mătase n-a avut până după bacalaureat... Ruj, o petrecere, nici vorbă. Părul împletit în coade. Nici un film. Îi controla lecturile, îi scotocea prin sertare... La șapte seara, acasă, iarna la șase. Fată mare la optsprezece ani, vedea și ea pe alții cum se distrează... I-a dat soru-mea o rochie. I-a tăiat-o, că-i nerușinată... „Mamă, eu nu mai rezist, eu fug de-acasă...” Din cauza lui a fugit... Ca din pușcă a fugit...

Vorbește în cioburi care reprezintă de fapt amănuntele cele mai semnificative, startul și conjunctura unui itinerar previzibil. O educație obtuză, pregătind parcă pentru călugărie, răsucesce cu o sută optzeci de grade intențiile care-au pavat-o. Copiii fie ajung niște mameluci, rătăcind în viață ca într-o pădure neguroasă, fără lanternă, fie își iau lumea în cap. Devin frondiști și satisfacția răzbunării, când își saltă poalele în piața mare, e uriașă. Distanța de la codițe pe spate și ora optsprezece stingerea, la striptease profesionist, e ca de la Găești la Las Vegas. Un hap care-a zgâlțâit zdravăn infrastructura domnului State. I-a pus în mână biletul fără retur, spre garsoniera aceea de trei pe doi din mijlocul unei alei cu statui. Unele cu aripioare.

Ca din transă, doamna State îmi punctează cum s-au desfășurat lucrurile:

— ...A dispărut de-acasă imediat după bacalaureat. O săptămână, să zic. Plecase la meditații, se pregătea pentru Medicină, c-așa voia ta'su, o facultate serioasă... Nu s-a mai întors niciodată.

Ca să nu tac, presupun:

— S-au făcut cercetări, desigur...

— Vezi bine! N-am să uit noaptea aia... prima noapte. State era ca turbat, îi era frică de un accident. Eu știam că-i doar fugită... A anunțat imediat Miliția. Era judecător la Capitală, avea relații... Au puricat toată țara, dar n-au dat de ea. În vara lui 1992, parcă, am primit prima veste, din Italia. De ziua lui tată-său, 25 iulie. O felicitare și trei fotografii. Goală pușcă, pe o scenă de restaurant. Se vedea lume la mese, orchestră...

Îmi ascund zâmbetul. Nici că se putea născoci o răzbunare mai bine direcțională. Un bobârnac care l-a expediat pe bietul State direct la trei metri sub nivelul solului, alături de străbuni.

— N-a mai fost niciodată același om, confirmă nevastă-sa. Zile în șir n-a scos un cuvânt. Știu c-a meritat-o, dar parcă a fost prea de tot... S-a pensionat imediat, se topea văzând cu ochii, ca lumânarea. După vreo doi ani, s-a dus... Nici pe patul de spital n-a iertat-o. Ultimul lui pat... A murit cu blestemul pe buze. Și uite c-a ajuns-o... Eu acum, ce să fac? Nici nu știu ce să fac...

O rețin încă zece minute. După întoarcerea Wandei, relațiile au fost reluate. Fata o vizita cam de două ori pe lună și o ajuta substanțial cu bani. Raporturi urbane, dar stricte. Nu confidență, nu intimitate. Probabil că Wanda o socotea mult prea găină pe maică-sa, ca s-o introducă în viața și în afacerile ei. Nu-i cunoaște prietenii, nu știe dacă a existat vreun bărbat, vreo legătură serioasă.

Se agață de brațul meu:

— Spuneți-mi ce trebuie să fac... Nu mă lăsați așa... N-am pe nimeni!

Promit să-i trimit un subaltern care o va ajuta să îndeplinească toate formalitățile și mă ridic. Abia acum începe să plângă.

E un dosar neobișnuit. O spun cu toată răspunderea. Fiecare element e original. Ca să nu spun unic. Mă feresc de termenii prea categorici, iar „unic” e unul dintre aceștia. Nimic nu-i unic pe lume, decât la modul subiectiv. Femeie unică, amant unic, copil unic... Privire voalată de sentiment excesiv, vizibilitate redusă.

În cazul în speță, trăim sub semnul specialului. Autorul, victima, până și vecinii. N-am pomenit încă vecini atât de discreți, de indiferenți, de „lasă-mă, dom'le, în pace, nu mă interesează ce fac alții...” Și nota bene, având de papotat, colportat, comentat pe marginea unui subiect gras! Pentru cumetre cu două permanente pe an și subsuori nerase, care vizionează viața din spatele perdelelor, o Wanda constituie cel mai palpitant roman care se poate închipui. Deliciu! Purcel de lapte! Halva!!! Cozonac cu nucă!!!

Ei bine, ăstora din Dionisie Lupu puțin le pasă. Au o scuză și eu ghinion. Nu-s o faună de toate zilele...

O domnișoară bătrână, profesoară de pian. Dacă nu te cheamă Chopin

sau Mozart, nu existi. Trăiește pe altă lume, ca și zulfii ponosiți de pe lângă urechi! Aștia-s rămași din epoca victoriană... „Iliescu?! Cine-i domnul?! A, vecinul de la demisol...” A văzut scris pe zidul blocului *Jos Iliescu*. Să știe oamenii unde să-l caute...

Renunț la test și sun la altă ușă. Privatizați, soț și soție, ocupați până peste cap, lipsesc mai tot timpul de acasă. N-ar fi observat nici dacă s-ar fi mutat Liz Taylor în bloc... Aceeași situație la alte două apartamente, patroni în veșnică criză de timp.

Poate am mai mult noroc la parter. Sun de-mi amortește degetul pentru că simt mișcare dincolo de ușă. Tipii de-aici sunt cei mai reușiți! Dacă le aduni vârsta la un loc și mergi îndărăt, ajungi la Tudor Vladimirescu. Au sărit amândoi din nouăzeci de ani și se simt foarte bine. Perspectivele le sunt luminoase. Bine orientați politic. Și încă cu bătaie lungă, sărind peste decenii! Domnul ține cu mareșalul Averescu, un bărbat puternic, care-a dovedit ce poate. Doamna e de părere că în Franța trebuie să rămână Clemenceau, abil și gentilom. Într-un glas, mă asigură că peste zece ani vom trăi într-o Europă prosperă, pe deplin pacificată. Adică, ei și cu mine. Presupun că se cred nemuritori.

Nu știu cum să mă tirez mai repede. În curtea interioară, dau peste femeia de serviciu. Am noroc, astea sunt totdeauna cele mai informate. E uscată și robace. După setea cu care trânteste containerele de gunoi, îți dai seama că muncește cu tragere de inimă. Saltă privirea spre mine și deschide gura interogativ. I-au rămas doar caninii care par, în lipsa vecinilor, nemăsurat de lungi și ascuțiți. Seamănă cu un vampir.

Pun câteva întrebări convenționale. Femeia e mută ca un pian după autopsie. Nu vrea să vorbească. S-a speriat cândva bine. Ea își vede de-ale ei, nu cunoaște pe nimeni din bloc, doar pe don' Pandele, *aministratorul*, care-i dă banii la lună... Stă la etajul trei, da' nu-l găsiți, e dus la Olănești, la tratament... Ce să se'ntoarcă, c-abia se duse... Cu nevasta, vezi bine...

Hotărât, nu-i ziua mea cea mai bună. Zăbovesc câteva clipe în fața blocului, de parcă n-aș ști încotro s-o iau. Procedez inspirat pentru că la nici douăzeci de metri distanță, parchează un BMW cafeniu. Coboară grăbită o ciocănitore care nu se vrea recunoscută. O deconspiră intenția vizibilă de incognito: ochelari de soare negri, pălărie stil apaș înghițindu-i sprâncenele și culoarea părului înghesuit sub calotă.

Dă buzna în bloc și nu mă mai obosesc să pariez că se duce la Wanda. Mă iau după ea și constat că liftul oprește, într-adevăr, la etajul patru. Deci

nu știe încă ce s-a întâmplat... După nici două minute, e din nou în stradă. Nu-i greu de presupus că sigiliul de la ușa Wandei nu i-a stimulat dispoziția.

Vădit tulburată, se îndreaptă în pas gimnastic spre BMW-ul cafeniu. Îi așin calea. Fata îmi şuieră din mers:

— Arde rău, Cap Bob! Foc! Te caut eu!

Nu rămân cu gura căscată, pentru că n-o deschid nici la dentist. De frică. Perplex însă, sunt. Dau să urc în mașină și renunț. Unul dintre cauciucuri e flească. Mi l-au făcut terci, în vreme ce eu umblam prin bloc, după informații. BMW-ul cafeniu a dispărut.

Pe Nina Vestibul⁵ o știu de la debut. Debutul meu.

Abia terminasem facultatea. Ea avea puțin peste doisprezece ani și trecuse la profesioniști. Opera în trotinete⁶, hoată de buzunare. Cu un senin și o abilitate de-ți tăiau respirația. Și un look⁷ prea deștept! Vorba olteanului, „oaia cât de hoată ar fi, nimeni n-o va bănuî.”

Când o vedeai pe Nina, din reflex îți venea s-o mângâi pe cap. Sau s-o mănânci. Un model de școlăriță cu ghiozdan în spinare, codițe cu funde gogonate și uniformă bine călcată. Pe fețișoara cât un pumn, ochii zâmbeau tot timpul, câțiva pistrui aurii și parșivi subliniau aerul de nevinovăție. Nu știu de ce dracu', dar așa se întâmplă. Când vezi pistrui pe o mutriță nostimă, îți vin în minte plase de prins fluturi, șotron, sărit coarda, tot treburi din astea roz-șerbet sau bleu-bébé... Și comportarea era adorabilă. Ți se topea inima de plăcere când o vedeai cum cedează locul persoanelor vârstnice, gravidelor sau „mamei cu copilul”. În astfel de situații, avea cel mai mare dever, mocofanii se lăsau lucrați cu priviri umezite de duioșie.

Locurile din față erau cele mai spornice și Nina își asigura succesul luând vehiculul de la cap de linie. Când victimele constatau acasă că fuseseră operate, începeau să-l înjure pe Ceaușescu și achitarea datoriilor externe. Încercau, după aceea, investigații retro întru depistarea momentului și a autorului. Suspecți se găseau, dar Nina nu figura niciodată pe listă: „Un copil atât de drăgălaș și bine crescut! Ferice de părinții ei!”

Adică ferice de Coana Aurica, bunica Ninei. Frumușel album de familie⁸

⁵Vestibul sau antreu = buzunarele exterioare ale unei haine.

⁶Tramvai, troleibuz, autobuz.

⁷Aspect, felul de a arăta (engl.), moacă.

⁸Cazier judiciar.

în săltar la mămăița, nimic de zis! Dichisit, procopsit, n-a scăpat nimic! Hoață, escroacă, gazdă de hoți, tăi-nuitoare, prostituată, codoașă — în funcție de vârsta și ambianța socio-politică. A sărit bine din șaptezeci de ani s-a tras pe dreapta cam de cinci. „S-a retras” într-un apartament, undeva prin Dristor, văduvă respectabilă cu pălărie, televizor color și pechinez.

Știu de la Bădoiu, care le ține evidența și după ce ies la pensie.

Nina e opera lu' Rica Cabanos⁹, numele de profesionistă a lu' *gramama*, între anii '40-'70. Fata n-a avut practic părinți. De tată nu-și amintește nimeni, iar maică-sa, fiica Auricăi, a ușchit-o cu un Mustafa. Bogat om! Doar cinci neveste la o cămilă! I s-a pierdut urma acolo, printre harapi. Nina avea trei ani și Coana Aurica a înțelese că trebuie să se ocupe serios de educația ei. Mi-o subliniază și acum, mulțumită ca una care-a câștigat pariul cu viața:

— ...asta i-am băgat eu în cap de mititică: să miroasă de la trei poște a odicolon și să se exprime cu pardon! Nu oafă de Ferentari! Ba amazoancă¹⁰ de cinci stele! De teșcherea cu monogramă. M-a ascultat și uite că n-a greșit.

Mă privește încântată, de la înălțimea celor trei guși care-i împing capul pe ceafă. Mă uit la ea și râd ca prostul. E clasică de tot! Dacă n-aș cunoaște-o, aș zice că am în față un travesti. Madamă de bordel de odinioară, de la robdeșambrul înflorat care s-ar vrea un kimono, până la pedichiura sângerie care-i țâșnește din papucul auriu, decoltat la vârf. Până și pechinezul e clișeu „academic” de madamă. Titirit, împanglicat, șamponat cu *Dog's Dream* (în valahă, *Vis de Câine*) și isteric. Numele? Firește, Bombonel.

Nu se mai satură să-mi povestească ce bine s-a aranjat Nina. Nici Da Vinci nu s-ar fi simțit mai mândru, dac-ar fi știut că moaca de vițică bine hrănită și cheală de sprâncene a Monei Lisa va străbate secolele! Ea, Coana Aurica, e autoarea succesului Ninei, fata având meritul de a-i fi făcut supusă ascultărică.

— ...pupăza¹¹ s-o ții în chiloți, nu în palmă, la „ia acilea, neamule, că-i ramazan, nema contor!” Și când o fi la negocieri, pas-parol la creșterii tolmăcului ăsta de Ceaușescu, care nici facultăți nu are... Canci¹² la el în bilă, canci în pantaloni!

— De unde știai, Coană Aurico, ce-avea Ceaușescu în pantaloni?

— Măndel cunoaște! De-ajuns să mă uit la cravată și-ți spui ce se petrece juma de metru mai jos, la fermoar!

⁹Sexul masculin.

¹⁰Prostituată de mare clasă.

¹¹Sexul feminin.

¹²Nimic, zero.

Îmi înfige un ochi pătrunzător în tiroidă și mă simt fericit că azi n-am pus cravată.

— Tot n-am înțeles, Coană Aurico, ce învârte Nina de fapt la nemți?

Bătrâna se holbează, căzută din Lună. Cum, adică, nu știi? De parcă n-aș ști ce serviciu are Dolănescu... Se ridică greoaie și-mi aduce un teanc de fotografii. Le răsfir fără prea mare atenție. Casa, piscina, mașinile Ninei nu mă interesează. Nici banii ei.

Între timp, aduce cafeaua. Pune alături și-o sticlă de coniac.

— Hai să glisăm câte-o streptomicină... Mă'ntrebași de Nina?...

— Da, practic, cu ce se ocupă?

— Ea?! Adică, ce ziceai tu, Bobiță maică, c-a plecat în nemțime ca să tragă la șaibă?! O ține bărba'su, vezi bine. Bisnisman! Ea-i cocoană, filantropii, chestii d-ăștia cu handicapații, tot soiul de fițe — c-a arătat-o și la televizor, când a venit cu un camion de medicamente. Doamna Nina von Soacății mă-sii, că mi se-mbârligă limba, din Duzeldorf...

— E căsătorită?

— Da' ce credeai?! E cu acte și inel!

Începe să râdă și rujul gras i se agață de proteza de bună calitate, dar prea albă. Dinți ca ai ei, lapte, n-am văzut decât la negri, și acolo funcționează contrastul!

— E prima cununată din familie. Nici una n-am trecut pe la Primărie. Nici mama, nici bunica. Mai încolo, nu știi... Am fost neam de migratoare¹³... Zău dacă te mint, Nina se brodi prima cartoafă¹⁴ din gintă.

— Grea meserie!

— Așa-i, căpitănașule, mai ales când ești os de pampi. Da' Nina știe cum s-o-ntoarcă. Acolo-i micșunea cu rouă, zici că-i desprinsă de pe zid de biserică... Când îi arde de drăcii, trage o vâjâială la București, că nici așa nu se poate! Bărba'su ăsta, Helmut, bate la șaij'dă ani, iar lui Nina, acu' îi priește cataiful. Abia la vară, face două'sapte. Ce, să-i cânte greierii în cap? S-ajungă la colesterol?...

Dau peste o fotografie făcută împreună cu Wanda. Sunt singure la o masă, pe terasa unei cafenele din Paris. Nu că aş cunoaște Parisul pe degete, dar pe fundal se profilează cupola inconfundabilă de la Sacré-Coeur. P-asta o știe orice ageamiu...

— Cine-i libelula de alături?

¹³Femei ușoare.

¹⁴Femeie căsătorită, nevastă.

— Wanda! exclamă, după ce-și pune ochelarii. Și asta s-a ajuns!

— Adică?

— Adică, Lady Mary¹⁵, nu cloambă de chenzină amărășteană. Spiț mare, armură¹⁶ grea! Ascultă aici, Boabe, asta-i focul lui ardei¹⁷! Vai de ăla pe care și-o pune geana!... Ți-o spun, fin'că te știi secret. E șmecheră Nina, dar coconara¹⁸ (și bate cu unghia în chipul Wandeii) e cu două capete peste! Ocnă mare!! Farmazoană!!! Și să mai ții minte una de la Coana Aurica: Wanda ori se cocoșă de ajunge unde nici gândul nu te duce, ori isprăvește cu beregățile tăiate!

— De ce?

Coana Aurica își duce unghia lungă, sângerie, la nas. Are nările suflecate, ca negrii. Cândva, semn de temperament focos. Acum, două găuri neguroase. Pe una din aripi, a înțepenit un neg dolofan.

— Are ceva în ea, de cheamă coliva. Joacă tare. Prea tare! Nu cruță pe nimeni. Ca un ins care n-are nimic de pierdut... Eram eu tânără, mioară, numai ce ieșisem la maidan și l-am văzut pe unul jucând la cazino, la Constanța... Nu l-am uitat o viață! Era pe bune cu mințile acasă, dar tot așa, ca Wanda! Gata să se ia la trântă și cu vântul, gata să ia o gură de iarbă¹⁹, în tot momentul. Nu-i păsa!

— Coană Aurico, astea sunt vrăjeli. Ce știi de fapt despre Wanda?

Codoașa dă din umerii grași.

— A naibii să fiu, dacă știi ceva cu dungi ori cu picățele²⁰... O vezi pe una ca Wanda în spovadă cu mine?

Sună telefonul. Coana Aurica se ridică ținându-se de șale. Mă uit în jur. Deși cocoșată, Nina nu și-a uitat bunica. E clar că o subvenționează gras. Ce face însă bătrâna cu banii, e altă poveste.

Și-a aranjat casa așa cum visa odinioară Rica Cabanos, dacă ar ieși la lovele. Mai precis, apartamentul de două camere din Dristor imaginează un salon de tractir. Cum se purta în Crucea de Piatră. Puzderie de oglinzi, bidinele de bronz pe toată lemnăria, unde-ntorci ochii, numa' aur. Păpuși, perne de catifea și mătase, hectare de fotografii...

¹⁵Prostituată de cea mai înaltă clasă.

¹⁶Îmbrăcămintă foarte elegantă și scumpă.

¹⁷Aici, extraordinar de periculoasă.

¹⁸Persoană cu situație materială foarte bună.

¹⁹Gata să moară.

²⁰Indiferent ce.

A terminat convorbirea, dar expresia „de serviciu” îi mai stăruie pe chip. Adică a cocoanei drept care se dă și vrea să treacă în cartier: văduvă onorabilă, înlesnită, cu nepoțica stabilită în străinătate. Amatoare de *rummy* și o foiță, limbaj spălat de argou, romanul vieții bine pus la punct. Răposatul, de exemplu, a fost ori ofițer de carieră, ori a deținut un post important în vreun minister. Astea sunt, în general, cărțile de vizită preferate. Sună bine, sunt și greu de controlat...

— Ce faci, Boabe maică, de ce nu bei?

— Sunt în timpul programului.

— Și ce ziceai, că te reclam eu? Mai de dimineață, trecu p-acilea ăla cu față de confort trei... Bădoiu! A ras juma' de albitură²¹ fără să se ridice de pe scaun. Cică pansament, să nu bea dup-aia pe stomacul gol!

Sar în sus. Șrapnel.

— A fost Bădoiu aici și nu mi-ai spus? Mă faci să pierd timpul de pomană?!

Coana Aurica râde pișicher. Îmi vine s-o strâng de gât.

— Aveam chef de-o parolă și pân' la patru, când vin fetele la canastă, trebuia să-mi omor timpul...

— Dar ce-ai cu al meu? de furie, mă stropșesc pițigăiat: Fii atentă, Coană Aurico, chestia-i groasă!

Îmi trimite o șuviță de fum direct în obraz și declară liniștită:

— Wanda a tras obloanele²², știu. Era de așteptat.

— Ce nu știi și n-o știe nici Bădoiu, e că pe Nina dumitale o paște aceeași primejdie.

— Iaurt²³! Nu țin tromboanele, căpitănașule. Nina e Zeiss, cetățeană străinache, cu pașaport albastru, nu se vâra în nimicarnițe²⁴.

Îi zgâlțâi umărul de halterofil pufos:

— Vorbesc serios, mi-a spus-o chiar ea, acum o oră. E încolțită!

Bătrâna îmi îndreaptă o privire subțire ca un laser:

— Nina nu-i în România. Ce vrei să scoți de la mine?

— Îți dau cuvântul de onoare că nu te mint și că am venit la dumneata, exclusiv în interesul ei!

Îi relatez întâlnirea cu Nina, starea de surescitare în care se afla. Insist asupra faptului că se știa urmărită și că se simțea amenințată.

²¹Vodcă, în general orice alcool alb.

²²A închis ochii, a murit.

²³Fleacuri, rahat.

²⁴Prostii.

Se ridică de pe canapea, fără să se mai țină de șale. Cunosce! Emoțiile mari, stările de spirit neobișnuite alungă durerea. Când te așezi pe scaun, la dentist, nu te mai doare nimic. Până nu deschizi gura, bineînțeles... Mă apucă de revere și mă trage la fereastră. M-ar putea sălta cu o singură mână. Dă la o parte draperiile de pluș vișiniu. Lumina dimineții pătrunde violent, ca un bisturiu. Îmi caută pupilele. Din cauza încordării mă uit sașiu:

— Dacă minți, înseamnă că ești tata capulzanilor²⁵. Zi-i ce vrei de la mine!

— Dă-mi o adresă, unde eventual se ascunde. Unde o pot găsi, înaintea ăluilalt...

Se întoarce din dormitor cu un carnețel deschis. Recunosc scrisul școlit al Ninei. Strada e undeva pe lângă Schitu Măgureanu, General Cristescu. Există și un număr de telefon. Formez de două ori și aștept lung. Nu răspunde nimeni.

— De fapt, ce-i cu adresa asta? A cui e casa?

— A cumpărat-o Nina pentru dragostele ei. E măritată, cu situație, nu poa' să tragă la 'otel, cu toți ciocănarii.

— Mai știe cineva de ea?

Dă hotărât din cap. Când să ies, mă trage înapoi de mânecă:

— Ascultă, Boabe, dacă m-ai liftat²⁶ și pață Nina ceva, de prohod să-ți fie în fund de fântână, fără fanfară și canci lumânare!

E ora douăsprezece. Mă introduc în liftul Coanei Aurica și iau legătura cu sediul. Comunic unde am lăsat mașina. Cer alta și informații despre Ene și Bădoiu. N-a semnalizat nici unul. Nici Nina, care-a promis să mă caute.

Până la Cișmigiu, iau un taxi. Piesa de schimb, un Renault albastru, mă așteaptă la câțiva metri de intrarea în Schit. Cu cheile de contact în priză. Plutonierul care mi-a adus-o și taie frunze la câini în partea opusă, ginind să n-o salte careva, îmi face semn că m-a înregistrat. După care se implementează pe aleile parfumate ale Cișmigiuului.

Trag adânc aer în piept. Nicăieri nu-i mai 'oață primăvara ca în Cișmigiu! Cunosce o mie de inși care-or să mă contrazică, dar eu pe ăsta-l știu! Sunt copil de oraș, am crescut pe asfalt. Nu că mama ar fi făcut trotuarul, dar

²⁵Falsificator de bani; fals, ipocrit.

²⁶Păcălit.

n-am bunici și nici verișori la țară. Pentru mama, a schimba aerul înseamnă să ia un tren și să doarmă în oricare alt pat decât cel declarat la poliție. Mai precis, în loc să joace pocher la București, fără cheltuieli de deplasare, filează foițe la Mamaia sau Sinaia. Dar nu despre ea e vorba acum...

Am ajuns la *cotezzo del amore* al Ninei, o viluță arătoasă, din cărămidă aparentă. Ferestrele sunt răscoite îngust în stil maur, unde soarele pătrunde cu șoldul. Da' ce-i trebuie lumină?! Intru în curtică, adu-mec meleagul. Nici o suflare. Hogeacul Ninei e la parter. Întâi, sun. Al doilea, bat. Al treilea, bag șperaclul. Pe când eram stagiar, am luat meditații de la faimosul Fane Yală, capelmaistru²⁷ odinioară în lumea spărgătorilor. Azi, a tras și el la umbră, nu mai primește studenți. Și-a măritat fetele numa' cu gogoșari²⁸ cuprinși, e om de afaceri, sponsorizează un partid. Intri la el doar cu audiență. Originea dinastiilor se pierde totdeauna în negura trecutului...

Înăuntru, liniște. Interior standard. Clandestinitate și atletism. De așternut. Pat cât un hipodrom, bar, frigider și cămară asigurate. Dulăpior farmaceutic. Provizie de prezervative și cam la vreo sută de prosoape. Cam tot atâtea casete. Muzică și filme. Hai să facem un pariu! Dacă în colecție există o singură mostră à la serialul polonez *Cele zece porunci* sau alte pelicule din astea superintelectuale, cu câte zece nasoi pe metru pătrat și tot atâtea drame bârligate, eu...

Sună telefonul și nu mai am timp să vă spun ce-aș face eu. Răspunde roboțelul. Glasul de cânăriță al Ninei invită suav la declinarea identității și formularea mesajului. Personajul de la celălalt capăt al firului așteaptă să se termine poezioara și declicul care-i dă startul. Pe urmă, fluieră. Cu talent și ureche muzicală. Celebrul *My way* al lui Frank Sinatra. Cam cinci, șase secunde, după care închide. E o parolă de îndrăgostiți. Îmi place ideea, dar asta nu mă face să avansez.

Un tur de orizont prin baie și bucătărie. Sunt încăperile de obligatorie folosință, trădând fie pustiul, fie o trecere recentă prin zonă. Iar pe-aici, s-a trecut. Săpun cleios, prosoape umede, spălătorul din bucătărie ud de-a binelea. Trag apa la WC. Curată. Când nu-i frecventat o bucată de timp, primul jet e plin de rugină.

După calculele mele, Nina a trecut pe-aici, și-a aranjat ce a avut de aranjat, dar lampa mică²⁹ o face în altă parte.

Parchetul scârțâie și mă răsucesc fulgerător. Un tip se holbează la mine.

²⁷Hot istet, maestru în breaslă.

²⁸Persoană cu situație materială excepțională.

²⁹A se ascunde.

Ca hartă, arată bine, toate punctele cardinale ale playboy-ului, deși moaca-i în convalescență. Sunt maximum două zile de când a primit un pumn zdravăn la sinuzită.

Constat că-i mai mult decât surprins. Speriat. Profit de avantaj, țâșnesc deasupra, cum spun francezii, și-l abordez cotidian:

— Ce mai faci?

Chiar cu tapirul demolat, rămâne un golan arătos. Pariez totuși, că nu el e tipul care a fluierat *My way* la telefon. Prea cioban pentru așa ceva...

Cioban. Mi-o confirmă în următoarea secundă. Un salt de panteră și tabără cu pumnii pe mine. Fentez cu grație și-l catapultez în șifonier. Alina are ce face, se deschide și începe să plouă peste bărbat cu genți, pălării, saci de voiaj. Clișeul e savuros, te duce cu gândul la filmele cu Stan și Bran. Lipsește doar tortul cu frișcă. E din nou în picioare, încep să cred că are ceva cu mine. Fără somație, încearcă să-mi aplice un upercut vânjos. Previn cu o stângă energică. De data asta, adresa e lampa de colț. După toate aparențele, are de gând să se stabilească acolo. Nu se mai ridică. Îi place.

În sfârșit, deschide ochii. După expresie, ghicesc ce-i în capul lui. Își închipuie că a visat. Ce-i al meu e-al meu, nu fac impresie! Și-a îndoit genunchii în echer. Peste ei, îi atârnă cazmalele. Mă contemplă și-i ofer un profil neglijent. Începe să râdă. Nu mă așteptam la o reacție atât de rafinată și mă interesez:

— Mi-a crescut ceva pe nas?!

Ciobanul își aprinde o țigară. Mă privește vesel. Deslușesc chiar un licăr de inteligență. Hotărât, nu-i un tip cu maniere, dar nici imbecil.

— Poate râdem împreună, propun.

— Ești prea caraghios ca să fii adevărat, și se ridică. Vezi ceva marțiale. *Police?*

Nu așteaptă răspunsul și se duce la bar. Scoate o sticlă și două pahare. Mă întreabă din priviri. Răspund idem, că nu. Bea singur, fără remușcări. E de-al casei.

— Unde-i Nina?

— Dacă știam, se hlizește, mă aflu în altă parte, nu crezi?

— Aveați întâlnire?

Colțul gurii îi zvâcnește. Respiră adânc înainte de a-mi ține un discurs:

— În mod normal, problema mă interesează numai pe mine. Sunt însă un tip pașnic, nu vreau să am de-a face cu poliția. De-aia nici nu am continuat meciul...

— M-ai menajat!

— Nu tocmai, dar m-am prins care-i situația și trec pe armistițiu.

— De ce-ai sărit imediat la bătaie?

— Am crezut că ești vreun fante de-al Ninei. Sunt prea tânăr, cum zice ea, ca să fiu blazat. Azi-noapte, în dormitorul din stânga, se recitau jurăminte înfocate. Vin acum, după cinci ore, și dau peste un Făt-Frumos!

Trec peste chestia cu Făt-Frumos, am impresia că nu-i sinceră. Pentru rest, mi se umflă bicepșii. Dacă unul ca ăsta poate să fie gelos pe mine, Un-Metru-Și-Un-Pic, înțelegeți...

— De când sunteți combinați?

— De șase luni. Când vine în România, mă caută.

— De data asta, când te-a căutat?

— Păi, e luni... sâmbătă dimineață. M-a sunat la serviciu.

Am o față expresivă și flăcăul începe să râdă iar:

— Imaginează-ți că am o slujbă!

Își strecoară anevoie două degete în buzunarul jeansilor strâmți, de unde scoate buletinul și legitimația de serviciu.

— Ca să n-avem probleme... Nu știu ce treabă aveți cu Nina, dar mie nu-mi place să am treabă cu poliția. Sunt virgin!

Îl cheamă Cătălin Voicu, domiciliază în București și lucrează la Hotel Flora. Recepționar. Stabilimentu-i de lux, frecventat în special de pașapoarte albastre cu păr blond. Arieni. Recte, dacă te uiți pe hartă, de la Berlin, ții mereu Nordul. Primele locuri în statisticile UNESCO, în materie de frigidere îmbelșugate și autoturisme pe cap de locuitor. Noi îi luăm în schimb, la oțel. Tot pe cap de locuitor.

Ce mai, jimblă caldă la Flora, stai și'n limbă să te lipești! De asta-i Voicu atât de cooperant. Își trece mâinile prin părul zbârlit și se uită la ceas:

— Nu te supăra, șefule, dar la două intru-n tură.

— La ce-ai mai venit?

Râde parșiv, ca o curvă de cincizeci de ani care, în speță, arată de douăzeci.

— Ca să-i spun c-o iubesc. Vezi, asta n-ați învățat-o la Academie!

Ca să mă răzbun, arăt cu degetul spre nasul făcut zob:

— Unde-ai găsit chestia asta?

Tipul chițăie:

— Nu răspund decât în prezența avocatului!

Se cărăbănește. La o adică, știu unde să-l găsesc. Comit una din

frumoasele greșeli ale vieții mele. Una din alea care nu te lasă să dormi. Ca o amantă infidelă. De care-ți pasă.

S-ar putea crede că dosarele primelor trei victime au fost abandonate. Lucrurile stau puțin altfel. Când ai de a face cu un *serial killer*, e suficient să rezolvi un singur caz din set și, *ipso facto*, ții în mână soluția celorlalte.

Concentrăm toate forțele în dosarul Wandeii. Ni se pare cel mai semnificativ, oferă cele mai multe părții, în ciuda „discreției” victimei. De reținut că *toate* victimele erau, într-un anume sens, discrete. Gură cusută. Bizar, căci femeile sunt pitpalace de felul lor. Cuvântărește. În special, demimondul. Simt nevoia de confidență, să-și etaleze umilințele sau realizările materiale. Înainte de toate însă, există omul cu contorul, hergheligiul³⁰ obligatoriu al fiecăreia, cunoscut de toată tagma. Notabil că, în speță, garidele nu iese la rampă, acționează din culise.

O explicație ar exista. Nici una din cele patru nu făcea prostituție de gang, nu-și agăța mușteriii la colț de uliță, iar cu excepția Wandeii, angajată la Club, toate lucrau doar la domiciliu.

Deci nu aveau contact cu colegele de breaslă, nimeni nu intra în intimitatea lor.

Nevăzut, neauzit, egal necunoscut. Killerul nostru s-a baricadat în ceață. Plutim în gri-mister, iar eu simt în nări o aromă de *Loulou de Cacharel*. Cam două sute de dolari flaconul. Peisajul se completează de la sine: cartier rezidențial, carte de vizită impresionantă, semnalizări de prezență în VIP; VIP și altele asemenea pe care Nea Pămpălache³¹ dă bani ca să strecoare un ochi în dormitorul *high-life*-ului epocii de tranziție. Mi-e teamă de ideile fixe, dar asta mi se înșurubează cu obstinație: garidele e mare mahăr, cu statut inatacabil. Cel mai infect stil de afacere. Îți cresc cucuiele în cap ca ciupercile, nu-ți mai încape nici o pălărie.

Am de gând să-l provoc pe Bădoiu la un pariu în sensul ăsta. Tot mă duc la sediu. Mă îngrijorează situația Ninei, mă întreb unde naiba se ascunde. Sunt sigur că încearcă să dea de mine. Dacă n-o face, înseamnă că-i în chingi. Strâns talonată.

³⁰Proxenet

³¹Fraier, în general.

Tț! Nina n-a telefonat. O sun pe Coana Aurica. Nimic, dar insistă să revin după ora paisprezece. De ce? E o înțelegere de-a lor mai veche, de pe vremea când Nina n-avea pașaport nemțesc și mai sălta gălbenușul³² prin tramvaie. Dacă se afla la ananghie, băga o sârmă la ora două fix și bătrâna știa ce are de făcut.

Poate că acum va proceda la fel. Sunt sceptic, dar bineînțeles că voi reveni.

Sosește și Ene. Băiatul ăsta e mult prea expresiv. O față pe care citești imediat „harta sinoptică a câmpului baric”. Cuvintele astea importante le știu de la meteo TV. Habar n-am ce înseamnă, dar sună impresionant. Ene are o figură ideală pentru un actor. Vorbește singură, cu gura închisă. Pe șleau, n-a făcut nici o brânză, o arie de nebulozitate de origine anticiclonică i-a cuprins întreaga făptură. Întreb scurt:

— Nimic?

— Nimic.

— Pe farfuza aia la care te-a trimis Bădoiu, ai găsit-o?

Dă din cap afirmativ. Îi expediez cu un bobârnac pachetul de țigări care glisează pe sticla biroului și-i aterizează în poale.

— Glăsuiește, fiule!

— Am dat de ea fără probleme...

Rânjesc. Nu m-am îndoit o secundă că informația Babuinului e de prima mână. În materie de maidaneze, e computer; ce nu cunoaște încape într-un degetar și mai rămâne loc. Știe și ce culoare de chiloți preferă fiecare!

— Cum e stabilimentul?

— Mai special, ca faună. Multe nume de afiș, moace pe care le știi de la televizor și din filme. Aproape cu toții purii, tineri pe vremea lui Gheorghiu Dej, hei rup! și înghețata pe băț. Prețuri moderate. Ca floră, japițe de categoria a II-a.

— Normal, artiștii n-au bani. Cei mai mulți. Bașca, după cum umblă vorba, toți nepoți buni, de bunic, ai lu' Hagi Tudose. Zânele *first class* nu-și fac parohie la calici. Cum e Vivi Țețe? A ce miroase?

— Aș zice busuioc³³. Prietenoasă, cooperantă...

— De ce-i zice Țețe?

Ene ridică din umeri:

³²A fura.

³³Sinceră.

— Nu știu Cap Bob, poate unde vorbește de te-adoarme... Altfel, n-am văzut în viața mea o talie mai subțire. Intră într-o verighetă. Îți vine s-o pui jos, asta ca impresie generală, dar o uiți imediat. Cel puțin așa o văd eu.

— Vezi bine. Le-a cunoscut pe răposate?

— Nu, i-am arătat și fotografiile. Vivi e convinsă că au fost dame de circuit închis, nici una n-a făcut trotuarul.

— În ierarhia borfetă, reprezintă o castă superioară.

— Exact. În tagmă, li se spune *telefoniste*. Practic, contactul se realizează prin telefon. Există o Centrală unde se primesc comenzile și care repartizează clienții — în funcție de preferințele declarate — unei „salariate” sau alta. În consecință, fetițele nu fac vitrină, nu își caută ele mușteriii. Stau acasă, la televizor și așteaptă telefoane.

— Ce părere are Vivi de sistem? Mă interesează unde ar putea interveni neînțelegerile cu patronul.

— Jură că pentru nimic în lume nu s-ar băga în rețea. O citez: „E iobăgie curată, frumosule! Eu, cel puțin, pe prăvălia mea, am drept de opțiune, pescărușul³⁴ nu mă obligă să fac aerobică cu orice papacioc³⁵, dacă mie nu-mi cânta.

Plătesc dijma și nu mai are treabă cu mine, eu aleg. Amărâtele astea cu telefonul nu știu niciodată cu cine au de-a face, până nu sună ăla la ușă. Și acilea nu ține refuzul, nu ține biberonul³⁶ și, cât ar fi de baragladină și jegos clientul, nu poți să-i dai cu flit. Cui, ce-i pasă de digestia ta? Nu-ți mai povestesc de gălbinari³⁷, ăi mai sadici, mai perversi și mai ticăloși din toată seminția! Coșmarul *telefonistelor*! Au făcut ele scandal, dar pe urmă și-au fixat oră la dentist...”

— De ce, adică? Îl întrerup. Le-a luat peștele la pumni?

— Absolut. Orice răzvrătire e imediat și dur sancționată, ca să nu se creeze precedente. În afară de asta, fiii lui Soare-Răsare plătesc foarte bine. Sunt de la distanță clienții cei mai grași, nici un patron nu-i ratează.

— Mda, grea pâine... Acu, te duci la Macri. Mă interesează lista cu femeile dispărute, începând cu 1990. Bineînțeles, tinere până în douăzeci și cinci de ani.

Sare de pe scaun ca o minge de cauciuc. E ceva care-l caracterizează, parc-ar avea arcuri, nu încheieturi. Visul lui era să ajungă cascador. I-a plâns

³⁴Peștele (protectorul) unei prostituate.

³⁵Pervers sexual.

³⁶Prezervativ

³⁷Extrem orientalii (chinezi, japonezi etc.)

maică-sa pe umeri — riscuri prea mari, ea văduvă, el copil unic — și-a renunțat. Că parcă poliția ar fi sanatoriu. Cei mai mulți oameni au reprezentări ciudate despre ceea ce se petrece în jurul lor.

— Ce faci diseară? Așa, cam pe la opt?

Mă privește nedumerit:

— Aveți nevoie de mine?

— Aș vrea să vizionăm împreună casetele Wandei. Vine și căpitanul Bădoiu. Mai mulți ochi... Poate găsim ceva.

La două și un sfert, o sun pe Coana Aurica. Nu-i una care să-și piardă lesne cumpătul, nici Nina nu-i oaie să se împiedice într-un cotor de măr, totuși e speriată. E convinsă că a încercat s-o contacteze. De trei ori a sunat telefonul la ora două, dar s-a întrerupt legătura până să zică alo! Face ceva în telefoanele lui Pantiș, poate că omu' are vreo daravelă importantă...

Gata, știu cu cine nu votează la anticipate, așa că o întrerup:

— Dacă a fost ea, o să te mai caute. Dumneata stai pe fază!

— Că n-oi sta pe oală, bombăne.

— Treaba dumitale, chestia-i să fii atentă. Nu deschizi nimănui, nu primești pe nimeni. Nici cu legitimație de la Casa Albă!

— Mă crezi mandarină³⁸? Am amânat canasta și am tras toate zăvoarele. Ar fi bine să-mi trimiți un bodegar³⁹ din ăla, de rupe lanțuri la circ. Nu mai sunt în putere, cum am fost odată...

— Am și făcut-o, casa e pusă sub supraveghere. Voi reveni telefonic din oră în oră.

Sunt zece casete în total. Un număr de striptease, cât de elaborat ar fi, durează maximum zece minute. Vizionarea va dura cam două ceasuri. Tocmai bine. Vom scinde la *Crocodil* spre ora unsprezece, când începe mișcarea. Sortez filmulețele pe criteriu cronologic. Nu-s probleme, pe fiecare etichetă sunt trecute patria, anul și stabilimentul. Wanda era o pedantă.

Sună telefonul și mă arunc asupra lui ca un ghepard. Față de importanța mesajului, puteam să mă deplasez și în ritm de spondiloză.

E mama, grozav de emoționată. Mă anunță că s-a fixat data. Sâmbăta

³⁸Tânăra fără experiență

³⁹Bodyguard

cealaltă, adică pe șaisprezece. Se mărită. A unsprezecea oară. Pe bune! La Primărie, cu flori, șampanie și „mulți ani trăiască”! Ultima oară, acum cinci ani, unul din invitați, în virtutea inerției, a continuat de unul singur: „și-altă dată, și-altă dată...” Uite, c-a avut dreptate. Adevărat însă, că pe trei din cei zece, i-a bisat. De pildă, a divorțat de al cincilea soț, s-a măritat între timp de două ori, i-a parolat, și-a opta oară s-a recăsătorit cu al cincilea. Tot cu binecuvântare de la vecinu' cu tricolorul, verighetă și schimbare de buletin. N-am timp să mă lansez în considerații de ordin psihologic, dar trebuie să recunoaștem că e ceva să găsești trei inși dispuși să greșescă de două ori, cu una și aceeași persoană! Celor mai mulți dintre soții divorțați le e de-ajuns doar să-și zărească fostul partener, ca să traverseze pe roșu și trafic aglomerat...

Ca de fiecare dată, mă asigură că acum „e ceva pe toată viața, a găsit, în sfârșit, omul după care a tânjit cincizeci și trei de ani (la Florii)”; s-au decis asupra localului, meniului, listei de invitați. Natural, frații ei lipsesc. Nu mai semnează de prezență de la al cincilea mariaj. După părerea lor, chestiunea e nesperioasă și absolut toți, mireasă și miri, au ceva cu Wassermanul, chiar dacă la analize nu se vede. Ce naiba, vrea mai multe verighete decât congrese P.C.R.? În realitate, sunt meschini, li s-a lehamățit de atâtea cadouri de nuntă și au impresia că maică-mea și-a băgat în cap să epuizeze cartea de telefon.

Soneria. Promit o vizită în următoarele câteva zile, ca să nu fac cunoștință cu *tata* chiar la Primărie, și mă reped să deschid. Un deget măgar s-a proptit în sonerie și a înțepenit acolo. Nu-i poate aparține decât lui Bădoiu.

— 'Ce n-ai dom'le, răbdare?...

Babuinul s-a oprit direct la bar și-mi adresează un rânjel ambiental:

— Așa te-a învățat pe tine presa independentă să-ți aștepti oaspeții? Să-i ții pe la uși?

— Pe tine cine dracu' te-a învățat să vii la șapte jumate, când ai fost poftit la opt? Poate că-mi luam clistirul!...

— ȚȚȚ! Nu-i frumos să vorbești urât!

E mios de teamă să nu-i încui barul. Ochește sticla cea mai plină, o înșfacă și chipul își reia expresia diurnă: de babuin care se crede spiritual. Brusc, rotunjește ochii. Se miră gros, se miră lăbărțat. A observat fotografia Ginei în bibliotecă. Îmi mușc buzele de necaz. M-a luat maică-mea cu telefonul și am uitat s-o ascund.

Gina și Caritasul sunt subiectele care-l fac fericit. Dacă la un întins de braț, se află și un litru de vodcă, nu mai cere nimic de la viață. De regulă, nu-l ascult și, uneori, izbutesc chiar să nu-l aud. Nu-i lesne. În materie de garagață, Babuinu-i maratonist.

A înțepenit în fața fotografiei și continuă să se prăpădească de uimire:

— Să nu-mi spui că mai oftezi după alivancă⁴⁰?! Rândul trecut, parc-o scosesseși din galantar. Ce dracu', ai puseuri?

Rândul trecut, fusesem mai dibaci, apucasem s-o ascund. Îmi aprind nervos o țigară. Nu sunt fumător, e de notorietate. Bădoiu, care depășește două pachete pe zi, mă muștră duios:

— De ce fumezi? Știi că împiedică la creștere...

E motivul pentru care nu m-am apucat de fumat la vârsta când o fac toți puștii, ca să se dea grande. Eram năpârstocul clasei și, ca toți scundacii, aveam complexe. Ca să cresc, aplicam toate metodele, inclusiv „trasul” până îmi pârlia coloana, țineam seama de povețele cele mai absurde. Cineva îmi explicase că nicotina frânează dezvoltarea. Nici o amenințare de pe lume n-ar fi sunat mai convingător.

Ca prostul, i-am povestit poanta lui Bădoiu și, tot ca prostul, mi-l făcusem confident în acele furtunoase zile când mă plimbam cu Gina, ținându-ne de degetul cel mic. Mai corect, zilele n-aveau nimic furtunos. Dimpotrivă, un curent de aer cald, de origine mediteraneană, se oploșise peste oraș, toropeala atârna în aer, păsările aveau plumb în aripi. Furtună era în sufletul meu! Micuță și rotundă ca o mărgică, muream de dragul Ginei. Chiar așa, muream! Vreo șase luni am fredonat-o în stilul ăsta. O atingeam numai cu flori. Nu știu nici măcar ce număr purta la sutien. Dacă purta, în general. Ce s-o mai întind, până la urmă s-a măritat cu un fotbalist. A urmat o terapie în stil Bădoiu, cu rafturi de vodcă, văduve sprintăre și versuri de Șt.O.Iosif, alt plăsis devenit clasic...

Caut o replică nimicitoare și, tocmai de-aia, n-o găsesc. Apare Ene și oprim meciul. Îi place să fie gentil și mi-a adus un buchețel de zambile. Babuinul nu scapă ocazia să arunce o boabă:

— V-ați logodit?

Pun prima casetă, micșorez lumina și începem să vizionăm. Ce să vă spun, film făcut în nemțime! Calitate ireproșabilă, operatorul vede meserie. Întâi un tur de orizont prin local. Suficient de elocvent ca să-ți dai seama cât te-ar costa doar bacșiful portarului. Smokinguri, papioane, decolteuri —

⁴⁰Femeie trupeșă, atrăgătoare

vitrine vii pe care își expun ultimele creații giuvaergii simandicoși, alde Cartier; în nici un caz, Christine Valmy. Ochii lui Bădoiu cercetează hulpav paharele de cristal cu licori de toate culorile:

— Ce-or bea ăia?

— Ce n-ai să bei tu niciodată, îl asigur.

— De unde știi? Poate câștig la Caritas...

Îl trimite undeva. Nu vrea să se ducă singur.

Un spot de lumină *bleu de nuit* se concentrează asupra Wandei. Un cerc perfect, care-o ține prizonieră. În restul scenei — o beznă ermetică. Muzică ațâțătoare, pian și coarde. Suflătorii șomează. Mi-amintesc de remarca lui Mary Istanbul și sunt atent la rinichii Wandei. Are dreptate. Torsul, șalele sunt cele care pictează mișcările cele mai fastuos excitante și nu atașul⁴¹. Îi urmăresc expresia feței. Firească, absentă, impenetrabilă. Totu-i cât se poate de normal, așa se furlandisea și mă-sa mare, când pune de mămăligă.

— E formidabilă! suflă Ene.

Bădoiu își toarnă de băut cu un ochi la pahar și cu celălalt la Wanda:

— Ce notă o fi avut asta la socialism științific? Tot ce face e absolut dialectic.

Hainele se desprind de trupul Wandei într-un *ralenti* insinuant, care împinge la dulce exasperare. Măinile au grația grumajilor de lebădă, nu l-ar fi nemulțumit nici pe Ceaikovski.

— Asta-i artă, băieți, artă adevărată, nu maidan! Arătați-mi un singur truc care să fie obscen. Parcă-i o ducesă!

Locotenentul Ene e de acord cu mine:

— Corect, boss! Te fascinează, te excită, dar îți impune un soi de respect. Să zic c-o întâlnesc mâine în metrou, nici n-aș îndrăzni s-o ating. Și nu numai eu, sunt convinși!

— Zău?! se miră Bădoiu. Du-o într-o tavernă cu marinari ex-sovietici și p-ormă, discutăm!

În ce mă privește, sunt elucidat. Țasta a fost secretul Wandei: distincție, grație și un firesc convingător, excluzând din capul locului orice tentă de vulgar. Trup pictat, desigur, dar s-a mai văzut. Unică rămâne pe celelalte. Tras linia — talent. S-a născut cu meseria în sânge.

Isprăvim casetele nemțești. Fiecare cuprinde alt număr, variațiuni pe aceeași temă. Mai notabilă prin originalitate — simularea unui act sexual, având drept partener o biciușcă de călărie, prevăzută cu o măciulie de argint.

⁴¹Fundul femeii.

Unele cuvinte, folosite în tandem, generează absurdul, dar n-am încotro: „sobrietate excitantă”. Asta îi semnează toate show-urile, asta a fost stilul ei.

Facem o pauză. Comentarii. Ene se amuză, închipuindu-și cum ar reacționa maică-sa dacă i-ar prezenta un exemplar *striptease*: „Uite, mamă, asta-i fata cu care vreau să mă însor.”

— N-o să-ți dea voie, declară serios Babuinul. Pariez că ți-a și ochit una cu chiloți de stambă până la genunchi, care știe a face rântaș economic.

Eu pariez, în sinea mea, că a sesizat ceva care nouă ne-a scăpat, dar, deformație de pocherist înverșunat, își disimulează cartea. Când îl vezi așa otova și cu 49 la pantofi, n-ai bănuî că are un spirit de observație al dracului de fin. Nu de alta, însă fizionomiștii afirmă că tipii cu picioarele mari n-ar fi prea subtili.

Dăm drumul la casetele *Crocodil Club*. Alți bani, alt inventar. Oriunde ți-ai propti privirea. Adică, poleială, nu aur și asta inadmisibil de scumpă. Doar numerele Wandei sunt aceleași. Reflectez încă o dată la cota profesionalismului ei. Lucra cu aceeași acuratețe ca la nemți, fără concesii de prost gust, fără kitschuri gen „ține, dă-i în mă-sa, că-s peizani!” Prestație impecabilă, nu simți deosebirea de valută a biletului de intrare.

Babuinul e încordat ca un lynx. Țigara i se stinge între degete, a uitat să și bea. Îmi cere să pun caseta de la capăt. După sapte-opt metri de peliculă, mă oprește:

— Stop! Rămâi pe cadrul ăsta!

E limpede că-l interesează secvențele de atmosferă. Mă uit curios. Mese, lume, în prim-plan o pereche de picioare decoltate până la ovare, pe fundal — bateristul. Ambianță clasică, nu observ nimic special:

— Dă-i drumul, unde-i iepurașul?

Bădoiu se ridică și pune degetul pe ecran:

— ăsta. Apare în patru casete. Totdeauna singur.

Un bărbat între două vârste, aflat în plan secund. Are o chelie absolută, mai frecventă la bărbații foarte grași. Nu cunosc explicația științifică, dar priviți în jur și vă veți convinge că-i o realitate. Slabii, cât de chelboși, tot mai au ceva mărar. Tipul lui Bădoiu pare filiform, fața numai gropnițe. Sub pomeți, la tâmpile... Și ochii sunt înfundați, impresie accentuată de arcadele proeminente ca niște streșini. Ca alură generală — eleganță și distincție blazată. O figură care nu poate fi trecută cu vederea. Ciudat e că nu l-am remarcat nici eu, nici Ene. Insist contrariat:

— Zici că gagiul apare în patru casete?

Babuinul aduimecă un pește mare și se grăbește să mă provoace:

— Pui un pariu? Tot pe o chenzină!

— Nu ține, am pierdut la Caritas...

— Neam de traistă! Mi-am notat casetele: 3, 5, 8 și ultima. Chiar când imaginea e fragmentată de persoane care se suprapun, apare câte un detaliu de-al monșerului.

Reluăm secvențele de „generic” ale casetelor indicate. Bădoiu ni le explică:

— Stop, aici! Fiți atenți la individul în smoking roșu... A ridicat brațul ca să-l cheme pe chelner. Uitați-vă peste cotul lui!... Vedeți autostrada⁴² gagiului? Hai că-i inconfundabilă, un ou guguiat!

— Corect, recunosc, ai dreptate.

Manevrează la fix aparat și casete, cu degete îndemânate de iluzionist. Personajul mai apare la aplauze și în imagini întâmplătoare, cu public, luate în timpul show-ului. De fapt, bucăți de personaj. Jumătate de profil, ochii vicioși (mi se pare mie), un *trois-quarts* cu urechea în prim-plan.

— V-ați edificat?

— Să sperăm că nu-i o coincidență, spune Ene.

Mâna lui Bădoiu alungă o muscă inexistentă:

— Dacă asta-i coincidență, pe mine mă cheamă Felix Lăbarovici Dzerjinski! Ar mai exista ipoteza ca Nea Chelie să fie vreun fan de-al Wandei, microbist care nu scapă un spectacol. Dar bărbatul semnează condica în patru casete, iar una e trasă la Düsseldorf. Îmi vine greu a crede că a luat *Luftanza*, numai ca s-o vadă pe Wanda cum își scoate chiloții la București.

Sunt un tip care nu exclude nimic din capul locului!

— S-au mai văzut, totuși, cazuri. O dragoste pătimașă îți ia mințile și, în numele ei, s-au comis cu mult mai multe decât să iei un avion...

Babuinul rânjește și se uită ostentativ la poza Ginei:

— Vorbești din experiența ta revoluționară?

Îmi ies din fire:

— Băi seralistule, ai auzit de Antoniu? De ălăaltu' Eduard, care-a renunțat la ditai Imperiul Britanic de dragul lu' madam Simpson?! Da...

— Astea le știi din seriale, mă întrerupe hlizindu-se. Ai uitat-o pe Lady Hamilton, pe japița ailaltă care a ajuns împărăteasă în Maica Rusie, de Iosefina lu' nen'tu Bonaparte și n-am isprăvit apelul....

— Amesteci situațiile. Vroiam să-ți demonstrez că...

⁴²Chelie

— Nu-mi demonstra nimic! Pui, colea, un pariu cu mine că Chelul nu-i un fan de al Wandei, și că nu pentru fițe sexy îi ținea urma? Al doilea pariu: că există o legătură strânsă între moacă ăsta și asasinarea ei?

— Susții că el e criminalul?

— N-am spus asta, deși e posibil. Sunt convins însă că face parte din distribuție, amestecat până la chelie în afacerea amazoanelor răpuse. Care ții pariul, neamule?

Ene râde și refuză. Nu-și permite să riște. Maică-sa desfășoară o strategie bugetară care-i permite să sesizeze orice deficit, chiar dacă-i vorba de o singură bere consumată peste normativul stabilit. Pe mine m-ar tenta. Nu că i-aș contesta ipoteza, dar a zgândărit jucătorul din mine. Babuinul afirmă că dacă aș avea-o în față pe Cindy Crawford și alături, un pariu, cât de modest, m-aș arunca pe pariu. Reușesc să-mi amintesc la timp de datorii și de cadoul de nuntă al maică-mii. Cu durere în suflet, ignor provocarea.

Ne luăm hainele și ne cărăbănim la *Crocodil Club*.

Imobilul e țăntoș, așa cum sunt mai toate în zonă. Șoseaua Kisseleff, ce părere ai mata? Genul ăla de căscioare pe care se dă în realitate lupta din Parlament. Să-mi spuneți și mie când or mai trage vreodată apa, acolo, foștii proprietari de os „burghezo-moșieresc”!... Grădina superbă nu datează din epoca modernă. După capul meu, copacii existau dinainte de ciuma lui Caragea. Baftă pe ăștia care cu cât îmbătrânesc, cu-atât devin mai frumoși! Mai cunoașteți vreun fenomen similar în natură?

Ne-am parcat Renault-ul mai harcana, să nu stea în priveală. Ce vizionezi aici, în materie de patru roți, te umilește! La intrare, taie frunza la câini portarul și doi ginitori în costum și cravată. Bărbați țepeni, bine legați, tineri. Au șișuri în priviri și, sunt sigur, revolvere la ficat sau rinichi, în funcție de stil. Mai mobilează peisajul viu trei dulăi de garsonieră. Adică, au drept domiciliu stabil câte o garsonieră. Dacă se ridică în două picioare, mă iau cu un cap. Până una alta, ne arată măselele care nu au nevoie de dentist.

Gealații ne măsoară circumspecți. Alcătuim un trio bizar. Luați în parte, mai treacă-meargă, dar în grup dăm film de comedie. Portarul doldora de ceaprazărie aurită se interesează fără să zâmbească:

— Dumneavoastră?

Bădoiu își face loc în față. S-a decis pentru cea mai detestabilă ipostază

din galeria lui de personaje. Mitocanul ajuns! Recte — ceapă, whisky, scobitoare în colțul gurii, acustică zgomotoasă la toate orificiile și ghiul à la Regele Cioabă. Rostește scurt:

— Consumatori.

— Localul e rezervat.

— Ce spui, amirale, se minunează Babuinul, rotindu-și ostentativ privirea, păi în coșmelia asta intră juma' de București! Fii amabil și mută-ți fizicul. Găsim noi o masă!

Simt un schimb de priviri cu gealații și suntem lăsați să intrăm. Chestia nu-mi place deloc. Ne-au mirosit și acum vor da alarma. „Șase, balaorii⁴³!” Asta numai din cauza lui Bădoiu. Țipă epoleții pe el. Chiar și în vârf de munte, cu sarică pe umeri, baci înconjurat de mioare. A ținut însă morțiș să vină cu noi. Se consideră un as în materie de birturi, iar pe noi — mocofani.

Plătim biletele de intrare unei blonde pe care n-o crede nimeni și coborâm scara de marmură, așternută cu covor roșu. Babuinu-i încântat. Pășește „pe preș prezidențial, ca Ceașescu și Bill Clinton”. Numai el e în stare de asociații atât de cretine.

Eu sunt mai puțin încântat. Hm, exact la ce mă așteptam! La capătul treptelor, suntem luați în primire de un gagi în smoking, cică directorul stabilimentului. După aspectul construit și aerul afișat, ar vrea să se identifice cu un crupier distins, de pe distinse și opulente meleaguri. Are o față pieptănată⁴⁴ și pare proaspăt ieșit de la coafor.

Șuvițele de păr sunt ordonate artistic și date cu gel. Scrâșnetul măselelor i se citește în priviri, dar ne zâmbește profesional și ne conduce spre o masă liberă. Am vaga senzație că l-am mai văzut.

Babuinul îl apostrofează cu familiaritate grasă, sigur de efect:

— Auzi, bibicule — și-l împinge cu degetul bont în garoafa de la rever... Plonjează-ne mai lângă ring, să vedem lăngă!

Tipul se crispează, pumnul ar vrea să-i plece:

— Ne pare rău, sunt mese rezervate.

Bădoiu îi arde o palmă zdravănă pe spinare, de parcă ar fi mâncat cândva la aceeași cantină:

— Lasă vrăjeala, amigo, chestia asta ne-a cântat-o și caraghiosul ăla de împăiat de la poartă... Uite, aia de colo ne convine!

Este exact masa pe care și-ar fi ales-o orice filator. Lângă zid, cu

⁴³Polițiști

⁴⁴Îngrijită, sugerând industria cosmetică.

perspectivă panoramică asupra întregii săli și controlul intrărilor. Nu mai contează, tot ne-am deconspirat. Ne așezăm, fără ca ălăalt să mai crâcnească. Bădoiu comandă scurt:

— Liturghierul.

— Poftim?!

— Lista! Ce, n-ai învățat carte?

Tipul e la capătul puterilor, o simt după respirație. Ne aduce meniul încopertat cu cheltuială în piele vișinie și se retrage.

Facem cunoștință cu atmosfera. Bani peste tot. Și pe ziduri, și pe mese, și pe scaune. Bădoiu studiază lista concentrat:

— Ce prețuri poa' să aibe ăștia! Sunt nebuni!

O chelneriță de cinema vine să ne ia comanda. Miroase a beefsteak⁴⁵ și a parfum bun. Babuinul opinează pentru Campari. E dulce-amar și taie considerabil din apetit. Fătuca ne surâde fără plombe și se duce la bar, să ne aducă licorile. Ene îi privește fundul picant. Cele mai multe femei nu-l au. Ori e căzut, ori plat, ori prea lăbărțat. Al fetei e rotund, ușor bombat ca al negreselor care au auzit că există Naomi Campbell .

Adică, nu se aruncă la proteine și reproducere în serie.

Trec în revistă consumatorii, pe muzică interpretată de o orchestră de mâna întâi. Deși pletoși, nerași și tatuați, nu-ți fac greață. Pentru că sunt tineri, arătoși, numai vână. Când se dau însă în aceeași stambă burtoși, sau chiar costelivi, cu cosițe colilii și gura plină de acrilat, îmi simt stomacul revoltându-se.

— E o frumușică, observă Ene cu ochii țintă după chelneriță.

Bădoiu mârâie:

— Are un ochi mai frumos decât celălalt... Fiți atenți, ne țin în faruri!

— Te așteptai la altceva? Ăstora le-am stricat seara și noi o pierdem de pomană. Realizezi că atâta timp cât facem umbră în cartier, nu mișcă nimic?

— Nu se știe niciodată, aveți răbdare.

Continuu inventarierea mușteriiilor. E lumea „cauză-efect”, la care mă așteptam. Câțiva dintre marii noștri afaceriști, cu inconfundabilul aer de suficiență; nu s-ar schimba nici cu Sfinții Petru și Pavel! Dacă aici se află măcar unul singur cu legitima de la nunta de argint, eu mă transfer la pompieri! Fac excepție, desigur, tinerele mariaje, unde diferența de vârstă dintre „Os bătrân” și „Frăgezica” înțolită la *Christian Lacroix* e de la douăzeci de ani în sus. Mai recunosc două manechine de succes, câteva vedete de

⁴⁵Femeie tânără, fragedă.

muzică hop și țop, o celebră creatoare de modă băștinașă cu tupeu Coco Chanel, o alta cu pașaport „cincizeci de stele” care ne tratează de tribali, deși mai are neamuri pe la Huși; străini, funcționari de ambasadă mai mărunți, câțiva gigolo în șomaj de moment. Trăgând linia — distincție și rafinament. *Originale.*

Îmi atrage atenția o pereche aflată în spatele nostru. Sunt sobri, eleganți, silențioși, gentlemani autentici. Le semnalez prezența, dar Babuinul ridică din umeri, are altele pe cap.

Când fund picant ne aduce băutura, întreb așa, de Madagascar⁴⁶, ca să văd reacția:

— La ce oră e numărul Wandeii?

Nici asta nu s-a născut la ultimul seceriș. Îmi surâde cât se poate de natural:

— La douăsprezece, are primul show.

Zexe! Adică ăștia nu știu că Wanda nu va mai pune piciorul la *Crocodil*, în veacul veacurilor, amin?

Apare o guristă, imitație Madonna, care ne demonstrează ce condiție fizică bună are. E o modă acum, de zbucium pe scenă, de parcă toți ar fi profesori de un-doi, epileptici. Îi ține tira corpul de balet al Clubului. Slipurile paietate le intră în fund ca o sfoară și îmi închipui că senzația trebuie să fie subtilă.

Personal, încerc altă senzație. Simt că suntem ținuți în faruri încrucișate. Câte un filator de fiecare punct cardinal. La miazăzi a rămas directorul cosmeticat, dreapta-nord o ține barmanul. Pe ceilalți doi nu-i știu cine sunt, dar nu ne scapă o secundă din priviri. Bădoiu se află într-un moment de meditație. Privește fundul paharului gol. Pălit de o inspirație bruscă, îl schimbă cu al meu, din care abia am sorbit. Îmi surâde ca un serafim blond:

— Știi că nu-ți face bine...

— Hm, neîncăpătoare de fapte bune ți-e ziua!

Se sting luminile și aprindem lumânările de pe masă. Facem și noi ce vedem la alții. Muzica încetează, liniște ca la Ateneu. Pe estradă, țâșnește jetul circular de lumină albastră din casetele Wandeii. Bădoiu îmi suflă:

— Gentlemanul de la masa aia... Un'te uiți? Asta din spate, cu tipa în verde, mi i-ai arătat adineaori... Nu te întoarce că nu-i frumos!

— Ce-i cu el?!

⁴⁶De chichi

— A tras o bășină în si bemol.
Îl tratez ca pe nebuni. Adică serios:
— De unde știi că el, și nu ea?
— Țî! face expert. Nu era de damă.
— OK! Acum, explică-mi te rog, semnificația fenomenului, în contextul socio-politic și economic actual.
— Ca să nu-ți faci complexe, Tărzănel, taică. Cum ești tu de la țară, nu prea scos în lume...
— Că tu te tragi din cruciați?!...
— Dar nici că mă *sparie* milorzii de față, cu tot neamul lor, adormitu și neadormitu!
— Ești beat.
— Ași! Ridică arătătorul, semn că ce urmează e adânc. Una să reții: și câinele mănâncă din troacă, dar nu-i bun de cârnați... Liniște, că intră filoxera⁴⁷!

E tânără și apetisantă, dar s-a mai văzut. Față de Wanda, nici măcar distribuția a doua. Încep să mă plictisesc. Am ratat din start prospecția, n-are sens să ne pierdem noaptea.

Cazmaua Babuinului mi se înfinge în braț, fără menajamente. Mă răsucesc furios, gata să-i aplic un pumn la unicul molar de minte, dar nu-mi lasă timp.

— Chelu'! șuieră. Acum a intrat la toaletă.

Ușurel! Crocodiliștii nu trebuie să simtă că s-a întâmplat ceva. Ene se ridică fără grabă și se duce, ca tot omul, la WC. Dintre noi, ca alură, e cel mai „prezență firească” într-un bar de noapte. Eu fac teren. Concret, mă pot fâțâi prin sală, fără să blochez perspectiva. Așa cred eu, pentru că un deștept, fundaș stânga, mă apostrofează să-mi mișc scaunul. Zice să stau jos. Mă lipesc de o coloană, încercând să reperez masa de la care s-a ridicat chelul. Caut, deci, una fără locatari, deoarece în casete era totdeauna singur. Am găsit-o! O sticlă de șampanie destupată și un singur pahar.

Bădoiu, rămas la masă, are controlul întregului teatru de operațiuni. Chelu' iese de la toaletă. Aruncă o privire indiferentă, mașinală, prin sală. E înțolit într-un diplomat bleumarin, la două rânduri. Ca să te avantajeze stilul, trebuie să fii musai înalt și suplu. Preferabil și distins, cu mâna stângă în buzunarul de la pantalon și o țigară bună între degetele de la dreapta; vezi Humphrey Bogart în *Casablanca*. Dacă îi tai capul, Chelul îi seamănă leit.

⁴⁷Pacoste, cocotă periculoasă.

Amândoi, mostre de bărbați de club *England style*. Se mișcă cu dezinvoltură, simți că-i acasă. Când își moaie buzele în cupa de șampanie, îi observ mâna virilă și *Chopard*-ul alunecat neglijent pe *poignet*. Figura, acum că-l vizionez de la nici trei metri distanță, înspăimântă. Citând-o iar pe Mary Istanbul, dacă aş avea o moacă ca a lui, aş umbla cu spatele. Tot capul, doar găvane și gropi, e o țeastă de mort. O tigvă. Distins, nu-i vorbă, dar te ia cu rece.

Ene mă privește intens. Pesemne, sunt frumos. Recurg la dicționarul de gestică și o întinde. Să fie pe fază, cu mașina pregătită, dacă evenimentele se precipită. Constat că am anticipat corect. Chelu' face nota și abandonează princiar sticla de șampanie, din care a consumat doar două pahare. Trece razant pe lângă mine și-mi comunică pe un ton imposibil de calificat:

— Aveți o masă liberă.

M-a mirosit și mă ia per fermoar? Amabilitate cu care nu suntem obișnuiți? Aș fi pariat că tipul habar n-are că exist și mă simt îngrijorat. Mă uit la Bădoiu. A și dispărut. O iau după ei. În drum, directorul cel coafat se înclină într-un echer care cântărește așa, cam la vreo tonă de mișto. Aromat cu *Dune*.

Individul se comportă anormal de normal. Îi voi spune de acum înainte Țeastă. Chelu' nu-l reprezintă. Prea cuminte, ceva a la Mitică Sindicat, ciorbă de burtă și nevastă fără pedichiură. Or, omul meu, ca persoană, sugerează rafinament și morgă. Homari, săruri de baie și sex, pe muzică de Vivaldi.

Bacșișuiește din vârful degetelor portarul și străbate liniștit curtea. Zmeii bodegari au dispărut, dar asta s-o creadă electoratul! Pândesc din umbră, aş zice că le simt răsuflarea în ceafă.

Țeastă nu răsuflă o clipă capul. Nici reflex, când potrivește cheile în broasca portierei. Se instalează calm la volan și demarează lin, ca orice cetățean care are Constituția în sânge. Ori eu am pierdut Nordul și-l suspicionez fără nici un temei, ori bărbatul joacă tare. Până la alte concluzii, turismul în care s-a introdus mă lasă perplex. Mă așteptam la ceva gen Las Vegas. Ei bine, schimbă vitezele la un Trabant! Dac-aş avea timp, aş încerca să-mi amintesc când l-am văzut pe ultimul...

Ene mă așteaptă în priză. Urc, și Babuinul sare după mine.

— Ce părere ai?

Bădoiu decretează scurt:

— Cacealma.

— Poate ne-am înșelat și tipu-i „virgin”...

— Nu.

Urmărim Trabantul fără probleme și oleacă altfel decât în filmele americane. Fac tumbe limuzinele yankeilor în plină zi, fițe și piruete, scrâșnesc și explodează! Nu trafic, nu înghesuială, aleargă ăia de nebuni, fără să deranjeze pe nimeni. Pustiu ca-n Sahara. În loc de nisip, bitum. Când se caftesc, tot ikebana⁴⁸!

Nu știu cum naiba, dar tot în depozite nimeresc. Schele, scări zigzagate, interminabile, spații etajate sparte, cu vizibilitate perfectă, lăzi și navete suprapuse, să aibă oamenii ce răsturna, butoaie goale și pline, containere, țevi și drugii de fier la îndemână și — obligatoriu — un telefon. Funcționează întotdeauna, iar adresantul răspunde prompt. Nu există, pe tot traseul, nici un scurtcircuit.

Noi suntem însă în București *by night*, urmărirea-i comodă. Bădoiu e la pândă, se așteaptă la un liftat. Țeasă conduce ca într-o lene. Nu se grăbește, noaptea-i lungă, iar Ene se străduiește să păstreze o distanță ambiguă. Pe mine mă obsedează Trabantul. Există o incompatibilitate stridentă între personaj și sculă.

— Nu se leagă, nu rimează cu nimic. Ca și cum ai purta joben și opinci!

— Poate fi și o întâmplare, opinează Ene. Să fi împrumutat Trabantul, având probleme cu personala...

În spatele meu, Babuinul mârâie:

— Prostii! Când am pe cap un șir de crime, întâmplarea sau coincidența nu mă conving.

Găsesc oportun să plasez un panseu:

— Știi ce spunea André Gide? Ideile imuabile, fixe, ne conduc spre moarte.

Babuinul îmi împunge ceafa cu degetul:

— Nu mă interesează ce spunea homosexualul ăla și, în general, toți șmecherii din Larousse. Nu tot ce aparține unui geniu e și genial. Fiecare avem dreptul să emitem și tâmpenii. Trece-ți-o în carnețel și pune, în paranteză, Costică Bădoiu!

Continuă să mă gâdile pe ceafă. Mașinal, zice-se, dar eu știu că vrea să mă enerveze. Reușește:

— Termină o dată! Scobește-te în nas, dacă n-ai ce face cu degetul ăla!

Am străbătut cea mai mare parte din Calea Victoriei. La Biserica

⁴⁸Aici, aranjament, regie.

Kretzulescu, face dreapta și coboară spre magazinul Adam. Pe Câmpineanu, luminăție care, pe moment, face Parisul să nu ți se mai pară chiar atât de departe. Ceasul de la Biserica Luterană arată ora exactă. E singurul ceas din București care nu minte niciodată. Verificat! Alături, la *Velvet*, distracția e în toi. Ne angajăm pe Brezoianu.

— Știu unde se duce! exclamă Bădoiu. Pui un pariu? Repede, până ajungem!

— Ești deștept ca Văcăroiu! Se duce la tov. Salam. Mare brânză!

Tov. Salam (Petrăchescu) era responsabilul complexului alimentar din Piața Amzei. De vreo trei ani, și-a deschis un bordel clandestin în apropiere de Cheiul Dâmboviței. Poliția închide deocamdată ochii. Interese legate de acțiuni care vizează rechini dolofani...

— Ai pierdut pariul! strigă Babuinul. Uite, că nu s-a dus la tov. Salam!

Într-adevăr, Țeastă a depășit stabilimentul. Mai parcurgem circa două sute de metri și totul devine o învălmășeală. Dracu' știe de unde, țâșnește un camion aparținând firmei Pepsi Cola, de dimensiunile unui TIR. Se interpune între noi și Țeastă, blocând intersecția de la Domnița Anastasia. Rămâne înțepenit în mijlocul drumului, ca un monument istoric.

— Ce faci, dom'le?!

Șoferul se hlizește:

— Bine mersi. Matale?

— Mută dricu' să putem trece! urlă Bădoiu.

— Dacă mă împingi mata, n-am nimic împotrivă!

Coboară și începe să scotocească motorul. Babuinul înjură. Tipul se enervează, înjură și el:

— Ce ai, neică, ți-a intrat ceva în ureche?! Crezi că mi-am instalat dormitorul aici? Ei, beleaua dracului! Urnește-o dumneata!

Între timp, Ene dă Trabantul în urmărire prin radio. Noi facem cale întoarsă. Țeastă a scăpat-o undeva, pe chei... Ași! A fost mai șmecher. Găsim Trabantul abandonat în fața teatrului Bulandra. El s-a topit probabil cu un taxi. Mă fulgeră o idee:

— Înapoi la *Crocodil*! Rapidissimo!

Bădoiu mă cercetează bănuitor:

— La ce te gândești?

— Nu știu care e situația exactă a Trabantului, dar aș paria că auto-ul personal îl așteaptă la Club. Când și-a dat seama că-i filat, a luat prima trotinetă care i-a venit la îndemână. Habar n-are cui aparține, important e să

nu-i cunoaștem propria mașină!

— ...prin care i-am fi dat lui de urmă, completează Bădoi. Hai să fim serioși! Trec și peste chei — să zicem că-i un profesionist — dar de ce a ales tocmai un Trabant?

— Era foarte departe parcat, ieșit din colimatorul bodegarilor care ar fi putut observa că e furată mașina vreunui cunoscut al localului. Iar dacă ai fi fost mai atent, ai fi băgat de seamă că în mai toate celelalte, somnola câte un șofer.

— Merg pe mâna ta. Ce intenționa mai departe? Dacă nu intervenea cretinul ăla de la Pepsi Cola, cum se fofila?

— Pe ce a mizat, nu știu.

Ene întoarce capul spre mine, deși i-am spus de o mie de ori că dacă e la volan și eu alături nu vreau să-i văd decât profilul.

— Credeți că incidentul Pepsi a fost regizat?

— Cam greu să scoți din pălărie un mastodont ca ăsta la comandă. O să vedem raportul bulgărașilor⁴⁹ care l-au luat în primire.

Bădoi rumegă ipoteza mea:

— Tu zici că s-a întors acum la Club, ca să-și ia mașina?

— Dacă nu are complici, chiar acum. Când pierzi vânatul pe drum, nu-l cauți la potou, pentru că în mod normal, nici un urmărit nu se întoarce la linia de start. Își mai face socoteala că dacă vrem să punem Clubul sub supraveghere, n-am avut încă timpul material s-o facem. Deci, e momentul, secunda, să-și recupereze bidiviul⁵⁰.

— Mda, ca teorie sună destul de bine. Să vedem acum dacă Țeastă e dispus să-ți respecte itinerarul...

— Eu, unul, așa aș fi procedat.

Cu vreo cincizeci de metri înainte de a ajunge la *Crocodil*, ne iese în față un taximetru, de la firma Valentino. Îl oprim. Sar jos, mă legitimez și intru în subiect fără uvertură:

— Pe cine ai dus la *Crocodil*?

E tânăr, frumușel și dezghețat. Răspunde prompt:

— Un bărbat singur, cam la vreo cincizeci de ani, aer de boss, ceva mai slut decât dracu'!

— Ce vrei să spui?

— Îți face impresia că-i sculat din morți. Dacă eram pe lângă Bellu, nu-l

⁴⁹Poreclă dată agenților de circulație moto, care se datorează căștilor de protecție albe.

⁵⁰Mașină

îmbarcam. Poți să juri că-i vreun post-mortem evadat!

— De unde l-ai luat?

— De la Kogălniceanu, eram în stație.

— Când?

Se uită reflex la ceas:

— Să fie cam jumătate de oră. Aducă, anticipându-mi întrebarea: Preț de o țigară, am stat la o parolă cu colegii. Așteaptă mușterii de primul cântat al cocoșilor. Aș mai fi rămas, dar am primit o comandă prin radio.

— Tipul a intrat în local?

— Nu. A făcut niște pași, mi-am închipuit că așteaptă pe cineva, pe urmă s-a pierdut prin parking. Impresia mea...

— Spune.

— Luați-o sub beneficiu de inventar...

— Faci Dreptul?

— Da, la F.F... Am avut senzația că individul a luat o mașină din parcare și a plecat mai departe. Insist, simplă impresie. Abia aprinsesem țigara, când am auzit o babană demarând. Motor în patru timpi, silențios. M-am gândit la el, pentru că era pustiu în zonă. Doar noi, șoferii, care stăteam la o gargară...

Îl las să plece și caut ochii lui Bădoiu:

— Ei?! și pun tâlc, nu glumă.

— Ei și? mi-o întoarce. Ți-au ieșit bobii. Chestia e ce-am câștigat? Caută în tot Bucureștiul o babană în patru timpi, silențioasă. Spor în ramură, amigo!

Ene intervine:

— Aveți un mesaj, Cap Bob. V-a căutat Nina. Vă roagă s-o contactați neapărat în noaptea asta. E la *gramama*⁵¹.

— La Coana Aurica, mă sperii. Ce imprudență!

Intru în panică și Babuinul, impresionat, devine uman:

— Stai blând, nu te agita, avem lampă de veghe⁵².

Decidem pe loc. Bădoiu și Ene rămân la Club, în vederea unor „interviuri”. Eu, asaltat de presimțiri sumbre, o virez urgent spre Coana Aurica.

Locotenentul Timofte, pândaș la zidurile codoasei, îmi face semn să fiu

⁵¹Bunică

⁵²Filator

liniștit. Arunc un ochi în jurul meu. Strada-i animată. În afară de două bombe cu oră de închidere în funcție de dever, mai există și un magazin non-stop. Înăuntru zăresc clienți. Au venit după băutură și țigări, mai mult ca sigur.

Nu-l văd nici măcar pe Ludovic Spiess sărind la două noaptea din papuci, pentru un arșin de cârnați! În principiu, Timofte are o misiune destul de simplă. Nu trebuie să recurgă la trucuri grozave ca să-și camufleze prezența și nici nu se plictisește. Bombele-s pline; umbre amărâte, de fripturiste care șomează, ling zidurile. Îl las pe Ene în mașină și mă strecor în bloc. Sun.

— Cine-i?

Întrebarea e pusă de la cel puțin zece metri distanță de ușă, iar persoana stă cumva oblic, nu în bătaia glonțului. Bravo Nina, ai învățat ceva în nemțime!

— Cap Bob.

— Pe cine cauți?

— *Fetița cu chibrituri.*

Era numele ei de profesionistă, la doisprezece ani. Abia acum îmi deschide. Încuie repede în urma mea și mă îmbrățișează:

— De când nu ne-am văzut! Se dă un pas înapoi și mă admiră. Știi, parcă ai mai crescut!

Coana Aurica, în alt capot în care a intrat cam la vreun kilometru de material și cu *cold cream* pe obraji, se distrează. I-a mai venit inima la loc.

— Zău că te-ai mai înălțat, mă asigură Nina.

Coana Aurica grohăie:

— Mie-mi spui?! Umblă'n picioare pe sub pat!

Nina arată trăsnet, chiar fără farafastăcuri. În bermude, cu un T-shirt cadrilat și cu părul strâns într-un coc neglijent, seamănă cu o adolescentă în ultimii ani de liceu. O adolescentă care promite...

— Ce-i cu tine? o întreb. Ce se întâmplă?

— Nasol.

Privesc în direcția bătrânei care nu se clintește și răspunde neîntrebată:

— Nu-i secretă cu mine și chiar dacă-mi faceți vânt, tot ascult la ușă.

— Așa-i, râde Nina. Nu știu cu ce să încep.

— Cu începutul. Când ai sosit în România?

— Acum trei zile.

— Ai tras în General Cristescu. După aia?

— La un amoraș de-al meu. Mă ascund... Degeaba! Mă dibuie și în

gaură de șarpe.

— Cine?

Nina oftează. Își aprinde nervoasă o țigară.

— Dac-aș ști cine e, sau măcar cum arată, nu mi-ar fi atât de frică. Îmi cunoaște toate mișcările.

— Ce vrea de la tine?

— Bani. Foarte mulți bani. Sunt în stare să mă lichideze.

— În ce dracu' te-ai vârât?

Coana Aurica intervine:

— Vorbește, fă, mai simplu, pe înțelesul polițiștilor!

Nu-i momentul să fiu susceptibil. Nina mă privește absent. Încearcă să-și adune gândurile:

— Știi că m-am căsătorit în Germania...

— Da. Și că ai tras un tun mare.

— Foarte mare. Bărbatu-meu e în Bundestag, rudă de sânge cu vreo trei statui din oraș!

Fluier căpiat. Chiar la un elefant alb⁵³ nu mă așteptam. Știam că o izbise, mă gândeam însă doar la un munte de bani, nu și la o poziție socială fabuloasă. Când reflectezi unde a ajuns *Fetița cu chibrituri* și mai apoi Nina Vestibul, micuța hoată din transportul public, îți vine amețeala! Începi să crezi din nou în povești cu zâne și prinți fermecați pe armăsari albi! Soție de parlamentar, și nu d-ăsta, de tranziție!

— Bravos națiune!

Coana Aurica se foiește ofensată între colaci de osânză și vreo douăzeci de coți de crepsaten:

— Uite-l și pe cuțulanul⁵⁴ ăsta, cum mai cade în izmene de mirare! Adică de ce n-ar fi Nina madam *Bundăștab*, la educația pe care i-am dat-o? E fată cu bacaloriat și trei păsărești⁵⁵. Păi Ceaușeasca... Se îneacă de indignare: Avea glaspapir între picioare, să fi fost bărbat mă culcam mai degrabă c-o gaură de metrou... Muia chimicul în gură când se iscălea și era ditamai împărăteasa! Se compară cu Nina mea, frumoasă, cu Biblie⁵⁶, cuminte?!

— Gata, bunico, râde Nina, l-ai convins!

În fond, codoașa nu minte. Fata a terminat liceul și n-a făcut trotuarul.

⁵³Persoană cu situație excepțională socială și materială.

⁵⁴Polițist

⁵⁵Limbi străine

⁵⁶Cu carte, școlită.

Nici măcar camere închiriate cu ora.

— Explică-i caraliului ce viață respectuoasă duci tu acolo.

— Sunt o doamnă respectabilă, surâde Nina.

O iau pe scurtătură:

— De-aia te șantajează. Cu ce te au la mână?

Nina își ridică privirea. Are niște gene grozav de lungi și, în general, tot ce-i trebuie ca să vii de-a dura. Iar la 60 de ani, cam câți numără Herr Bundestag, nici nu te mai ridici...

— 58, mă corectează Nina, când îmi dau cu părerea.

Coana Aurica apreciază expert:

— La anii ăștia, unii mai au cotorul verde.

— Și o proteză cu cinzeci de măsele, completează Nina.

— Ei și ce? L-ai luat ca să te mănânce? Etete și la asta!

Le întrerup:

— Vă arde de șuetă? Zi-mi cu ce te șantajează.

— Au niște casete.

— Porno?

— Dacă vrei...

Îmi vine s-o iau la palme:

— Ești iresponsabilă! De ce-a trebuit să te bagi în rahat? Fă-mă să înțeleg!

— Jur că nu-mi fac de cap în Germania. Am atâta minte. Stau pe secetă și vin să-mi fac plinul la București.

Coana Aurica mă ajută să înțeleg:

— Trebuie să se distreze și fata. Ce-oi vrea, să ajungă la pastile de mansardă⁵⁷?

Nina se enervează.

— Vorbesc eu sau vorbești tu? Casetele au fost înregistrate fără să știu, că doar nu-s cretină!

— Deci aici, la București, de vreme ce la Düsseldorf faci tușă.

— Stareță de mănăstire, subliniază bătrâna. Carmelită!

— La București, confirmă Nina.

— Halal pițigoi⁵⁸... Asta-i tot ce-ai găsit în Cișmigiu?

— N-a știut nici el, pun mâna în foc!

Coana Aurica bate în lemn:

⁵⁷Medicamente pentru boli nervoase.

⁵⁸Amant

— Poate p-a lui Vădim, nu fi proastă, fă!

Nina se înflăcărează:

— Cap Bob, eu știu ce vorbesc. Puștiul e curat lacrimă...

— Cu ce se ocupă?

— E student la Academia Comercială.

— Îl întreții?

Bătrâna sare arsă:

— Ce-i proastă?! După patru'j dă ani plătește muierea șprițul...

— Nu, Cap Bob, mă costă doar băutura și țigările. Să mai zic benzina, un restaurant... Credeți-mă că și pentru astea se jenează, trebuie să insist.

O privesc în adâncul ochilor:

— Îl iubești?

— Da.

Mi-amintesc de Sinuzită:

— Cătălin?

— Nu, ăsta a fost mai de mult... Se ține și acum de capul meu, nu vrea să înțeleagă că s-a terminat. Casetele nu-s cu el.

— Cu studentul?

— Da, cu Mihai.

— Unde s-au comis?

— La el acasă. Locuiește singur, părinții sunt în provincie. În General Cristescu nu mă mai simțeam în siguranță, din cauza lui Cătălin.

— Când s-au tras casetele și când a început șantajul?

Își dă ochii peste cap, făcând niște calcule. Bătrâna profită de pauză ca să mai strecoare un comentariu:

— Ce modă o mai fi și asta?! Nu mai poți să iei loc pe țucal, fără să te tragă în poză! Nu-mi pare rău c-am îmbătrânit.

Nina ridică un deget:

— Îți spun exact, Cap Bob! L-am cunoscut pe Mihai în februarie. Atunci s-a făcut prima înregistrare. A doua în martie, când am venit iar la București.

— Cum justifici frecvența vizitelor în România?

— Urmez un tratament ca să rămân însărcinată. Chiar îl urmez, pe bune!

Coana Aurica chițăie:

— Pe vremea mea, doar vedeai izmene pe frânghie și peștin rămâneai borțoasă! Dacă nu-i puneai cep, umpleai o sală de cinema.

— Șantajul, continuă Nina, a început acum opt zile. Am primit casetele

prin poștă, cu indicația să le vizionez fără martori.

Bătrâna își pocnește o palmă peste frunte:

— Nici tăiată moartă nu pricep cum naiba n-ați văzut fotografia! Că doar nu vă drăgăleați cu ușile vraiste! Chiar așa erați, în al nouă's'noulea cer, de nu l-ați simțit că-i cu voi în casă?

Nina își duce exasperată mâinile la cap:

— Degeaba-i explic că e suficient să plasezi instrumentul și ăla-și face treaba singur.

— Și tu de ce n-ai văzut instrumentul? Ești șchioapă d-un ochi⁵⁹?

— Dacă-l vedeam, nu mă mai crăcănam! țipă Nina. Din suflet te rog, bunico, pune ivăr la cățeaua aia!

Codoașa caută ceva în jur, să-i arunce în cap:

— Tu să fii respectuoasă cu mine, că io te-am făcut cocoană! Fac ceva în pașaportu' tău, și-n caritățile tale, și-n statuile lui bărbat'to!

Îmi vine rândul la urlat:

— Dacă nu vă potoliți, plec! Descurcați-vă singure!

Se face liniște. Nina respiră adânc și reia:

— După două zile am primit un telefon.

— Cât? întreb.

Suma mă înfioară. Fluier din nou, complet aiurit.

— Parca-i fi de la Circulație, mă admonestează bătrâna. Degeaba v-a înțolit ca pe șerifi, maniere tot n-ați deprins...

— Ai plătit?

— De unde?! Am un cont personal în bancă, dar... ce să mai discutăm, nu-i o sumă care să treacă neobservată. Pe urmă, șantajul e puios. Azi — 500, mâine — milionul.

— Practic, ce-ai făcut?

Nina îmi arată două șiruri de dinți strălucitori. Are aerul unei fete care a umblat la borcanul cu dulceață:

— Am întins-o. Pentru totdeauna. N-am curajul să înfrunt un scandal de asemenea proporții. Presa, familia, cariera lui politică... Degeaba, voi nu vă puteți da seama de poziția lui Helmut!

Bunică-sa declară suficientă:

— Ba eu îmi dau seama, că m-am ținut o vreme cu notarul din Găești... Eram lăcrămioară p-atunci, rouă! Unde nu mai am io, acum, cinspe ani!

— Pe scurt, conchid, ai plecat definitiv. Ce-ai de gând în continuare?

⁵⁹Chioară

— Vreau să-mi aranjez aici niște probleme și pe urmă dispar. United States, poate Australia... Am ceva bani și cu ăștia te descurci oriunde.

Coana Aurica se și vede în aeroplan:

— Ce ți-e și cu soarta! M-am născut la Bolintin, și-o să dau ortul popii la ăștia din serialele cu canguri!

Îi fac semn să tacă și mă întorc spre Nina:

— Spune-mi concret ce ți s-a întâmplat, de când ai aterizat la Otopeni.

— Sunt urmărită.

— N-ai cumva idei fixe?

— Suntem meseriași, Cap Bob și eu nu mi-am pierdut mâna. Am știut și când mă filau detectivii lui Helmut. Asta la început, în perioada de verificare.

— Poate te verifică și acum.

— Exclus! Golanii de aici încearcă ori să pună mâna pe mine, ori să mă achite.

— Dacă vroiau să te achite, izbuteau până acum, iar dacă șantajul e obiectivul lor principal, nu-s nebuni să taie găina cu ouă de aur. Cred mai degrabă în varianta a doua — răpire urmată de o cerere de răscumpărare, transferând astfel șantajul asupra lui Helmut.

Nina oftează, își frânge degetele:

— Poate... Un lucru e cert: nu mi se năzare. Printre altele, am abandonat sediul din General Cristescu, pentru că au umblat în casă, în lipsa mea. Discret, dar neîndoielnic.

— De exemplu!

Nina râde:

— Am sistemul meu, fără greș. Când plec, îmi las papucii în fața ușii, într-o anumită poziție. Neavertizat, e imposibil să nu te împiedici de ei și pe urmă să-i aranjezi exact așa cum i-am pus eu!

— Poate că a fost Cătălin. Mi-a spus că ați petrecut împreună noaptea de duminică.

— Minte. De unde știe însă că sunt în România? Eu nu l-am căutat.

Deci, Sinuzită m-a tras în piept. Mi-a scăpat printre degete. Lucrează la Flora, iar eu la Casa Albă. Nina ridică din umeri:

— N-a fost angajat în viața lui, stă pe bișniță.

Mă uit la ceas. S-a făcut de ora trei.

— Vorbește-mi despre Wanda. De când o cunoști, în ce raporturi erați, ce căutai la ea ieri dimineață?

— Ne-am cunoscut în Italia, amândouă debutante pe piața din Vest. Ea

cu gagicăreala, eu cu șparleala.

— Ce-i mai rentabil?

— Chestiune de vocație. De talent, în cazul ei. Ce făcea Wanda pe scenă eu n-aș fi fost în stare niciodată.

Coana Aurica declară cu superioritate:

— Cred și eu, la educația pe care ți-am dat-o... Nici la maici nu te învățau mai elegant!

— Rahat! respinge Nina. Șpilul e cum o făcea! Nici n-apuca să-și scoată sutienul și toți gagiii erau cu mâinile sub fața de masă. Merita să vezi un show de-al ei! A fost cea mai bine plătită stripteusă din fosta Germanie Occidentală. La competiția de acolo, asta spune ceva! Eu am tras pe altele. Am mâna ageră, lucrez fin...

— Mi se pare foarte distins, apreciază *gramama*.

— ...și, nu se lasă întreruptă Nina, am moacă nevinovată. Am făcut reclame la firme de dulciuri, țoale pentru tineret, echipament sportiv... N-am câștigat cât Wanda, dar am făcut rost de acte și nu mi-am compromis șansele. Nici la șterpelit nu m-am aruncat. Cât să-mi ajungă de chirie, de-o piață... Să nu consum gang pentru un hamburger sau o pereche de ciorapi.

Bătrâna o soarbe din ochi, se prăpădește de atâta înțelepciune:

— Deșteaptă, mi s-a izbit mie! Zi-i scatiului⁶⁰ că te-ai măritat fată mare...

— Ca matale, nu mă pot abține.

Codoașa își saltă nasul:

— Nu mi-a stat în caracter. Sunt liberă din fire, așa cum ne-a lăsat Dumnezeu. Ce, Adam și Eva au trecut pe la Primărie?! Și slavă Domnului, s-au înmulțit de-au umplut pământul!

I-o arăt ostentativ Ninei:

— Totdeauna face așa? M-a înnebunit de cap.

Coana Aurica e gata să-mi ardă un baston. Nu că s-ar sfii, dar n-ajunge la el. Joacă pe teren propriu și ține să mi-o sublinieze.

— Ascultă, Oțârică, treci pe unde medii! Întâi, că nu eu te-am căutat; al doilea — vezi bine că colaborez cu autoritățile fără să fiu în chingi, adică de răspundere civică; al treilea — ești în bătaura mea!

— Ascultă, Coană Aurico! și-mi proptesc amenințător pumnii în centura de la pantaloni.

— Vorbește civilizat, nu cu mâinile în șolduri, ca țațele!

⁶⁰Polițist

— Dacă ții la zilele Ninei, treci în odaia cealaltă. Nu vrei, salutare!
O iau spre ușă. Nina sare cu gura:
— Ce faci, bunico, ești bolnavă la ceafă? Pleacă ăsta și noi cum o descurcăm?
— Pleacă pă dracu'! Nu-l lasă conștiința...
O cară totuși în dormitor. Nina oftează:
— Nu știi ce inimă are și câte a făcut pentru mine! A furat, a flămânzit, că nici ea nu mai era tânără, ca să fac eu liceul la zi și să-mi plătească lecții de engleză... Gura însă nu i-o poate astupa nimeni. Unde am rămas?
— În Italia.
— Da... Ne-am reîntâlnit în Germania. Țineam aproape, dar nu ne vedeam des din cauza poziției lui Helmut.
— A avut necazuri în Germania?
— Habar n-am! De fel, nu prea vorbea. Știam că are de gând să se instaleze în România pe cont propriu, dar nu credeam că se va decide atât de devreme. Probabil că-și făcuse suma...
— Se întorsese de aproximativ șase luni...
— Știu. M-a sunat la Düsseldorf, înainte de a pleca, iar aici ne-am văzut de câte ori am venit. Am fost și la *Crocodil*.
— Ai observat ceva bizar, ai avut impresia că are probleme?
Nina își privește mâinile îngrijite, dar „nefardate”. Poartă doar verigheta bătută în briliante.
— Ce să-ți spun, Cap Bob? De când am aflat c-a dat în primire, numai la ea mă gândesc. Era mai ermetică decât un sfinx, vorbea exclusiv despre afaceri. Nici nu știu dacă iubea pe cineva, dacă avea vreo legătură mai serioasă... Există totuși o chestie care mi s-a părut ciudată. Când am venit în martie, m-a rugat să-i împrumut niște bani.
— Cât?
— Cincizeci de mii de mărci. Cheltuise cu instalarea mai mult decât prevăzuse și o agasa să rămână cu lucrarea neterminată...
— Ce e ciudat aici?
Nina își holbează ochisorii de păpușă:
— Păi la cota ei, banii ăștia i-ar fi scos în Germania hocus-pocus. Fostul patron nu-și dorește nimic altceva decât s-o vadă din nou în localul lui!
— Deci, care-i teoria ta?
— Bănuiesc că și-a precipitat plecarea forțată de ceva și că îi era frică să se întoarcă.

— Dacă avea de gând să se ascundă în România, n-aș zice că a fost prea inspirată continuând să profeseze. E aici un *choses* care scârțâie.

Nina se întinde după țigări:

— Vrei?

— Nu. Fii atentă și gândește-te bine...

I-l descriu pe Țeastă. Desigur, îi voi arăta și casetele. Pe moment încerc să-l „povestesc” cum mă pricep mai bine.

— ...îți spune ceva portretul ăsta?

Nina întoarce iute capul. Mișcarea bruscă sugerează un poney năvălaș:

— Cap Bob, sunt sigură că l-am văzut. Are față de caid⁶¹, e prea fioros ca să-l poți uita.

— Unde? Când?

— În martie, la Wanda în bloc. Tocmai cobora din lift. Când se uită la tine, îngheți. Cum zice bunica, are o figură de „mi-a zâmbit de sub tramvai”.

— Ești bună să traduci?

— De mort.

Nu încapă nici o îndoială, l-a văzut pe Țeastă. Iar Țeastă avea legături cu Wanda!

Glasul Coanei Aurica mugește din spatele ușii:

— P-ăla scos din formol, l-am ginit și eu. Am ras, după aia, juma de albitură, să nu visez câș!

Mă reped spre dormitor și deschid ușa. Bătrâna ne audiază așezată în fotei de budoar, cu toate accesoriile la îndemână: șnaps, țigări, Fanta și ceva de ronțait.

— Când l-ai văzut, *gramamă*?

E încă ciudoasă și mă pune la punct:

— Fără intimități de persoană, nu-s *gramamă* cu fitecine. L-am văzut ieri, când mă dusei să anunț vecina...

— Ai ieșit din casă? Doar te-am avertizat...

— Ho! Cât i-am ciocănit ăleia în ușă. Juma' de metru. Io-s apartamentul 38, ea-i 40. Să-i zic că am *megrenă* și nu mai jucăm canastă. Țea cobora scara. Am fost curioasă că de ce n-a luat liftu', și-am belit ochii. Nina are dreptate. Numa' ce te uiți la el, și-ți cresc aripioare. Nu mint, un sfert de ceas mi-a bătut inima după aia...

Mă întorc la Nina:

— Tu, de fapt, ce căutai ieri la Wanda?

⁶¹Șef de bandă; om foarte periculos.

— Vroiam să mă ascund la ea. Nu mai știam unde să mă duc. Pe Mihai nu vreau să-l amestec în afacerile mele, e prea periculos. Când mi-a spus ma'mare că i-ai pus cuțulan la ușă, am venit aici.

Mă pregătesc să plec. Nina se agață de mine:

— Cap Bob! Îmi îndreaptă o privire cuminte de clasa I primară, premiul I, cu cununiță: ajută-mă s-o virez vie și nevătămată, și n-o să te uit.

Mă ridic în vârful picioarelor și mângâi pe creștet fetița de premiul I. Le recomand să fie pe fază cu telefonul, să nu părăsească locuința, să nu deschidă ușa. Deși nu-s ageamițe, le atrag atenția asupra capcanelor clasice: poștașul, IDEB-ul, Telefoanele, fochistul blocului, femeia cu brânză și smântână toți falși, fals incendiu.

Coana Aurica își flutură degetele inelate:

— P-astea le știi încă de la Notre-Dame! Acu', de la revedere, te fac o spumă la varice⁶²? Ne mai înviorăm...

Nina mă conduce până la ușă. Zâmbetul îi despică obrazul de la un cercel la celălalt:

— Pleci fără acte?

— Cum așa?!

Reflex, duc mâna la buzunarul de la piept. Recreație! Nina îmi întinde portvizitul:

— Am vrut să-ți arăt că nu mi-am pierdut mâna.

Coana Aurica s-a învinețit de râs.

⁶²O bere băută în picioare.

MARȚI

Dimineață. Am dormit scurt. Nici trei ore. Dispoziție slăbuță. Bădoiu a ajuns la birou înaintea mea. Și-a băut cafeaua, e gata trotilat. Fușerește listele dispărutelor, care au sosit de la Evidență.

Eu încă nu mă pot conecta. E o zi superbă de primăvară explozivă. Simplă constatare. Nu sunt vreun bucolic, anotimpurile n-au nici o influență asupra mea, nici că-mi pasă de stridente meteo: arșiță, furtună sau ger siberian le percep doar sub aspect vestimentar.

Zglobilia primăvară a venit cu imense coșuri de flori. Îmi plac florile și, în drum, am cumpărat un buchet de narcise. Cam firav, cinci firicele, dar astea sunt prețurile. Le pun într-un pahar cu apă, iar paharul, ostentativ, pe biroul meu. Babuinul mă urmărește cu priviri piezișe. Deschid fereastra.

— Vezi că intră muște.

— Trăznește a alcool și fum de țigară, spun sec.

Babuinul se lasă pe spate și scaunul pârâie. Poate vine de-a berbeleacul. Mi-ar însenina dispoziția. Nu vine. Răsucește pixul între degete și mă contemplă cu un aer gânditor:

— Ai visat urât, Superman?

— Nu discut decât chestiuni de serviciu. Țin să-ți amintesc că ne aflăm aici pe banii contribuabililor!

Bădoiu izbucnește într-un râs de căpcăun. Foile din fața lui zboară, de parcă ar fi curent în odaie.

— Ăsta-i numărul tău de la brigada artistică? Bată-te mântuirea, băi bobârnac! Banii contribuabililor! Caută-i la Caritas. Te credeam mai serios...

— Calificativele mi le dau superiorii.

Pe ultima silabă intră maiorul Demetru. E uscat, dur, tăios ca și numele. Când pronunț Demetru, am în fața ochilor un cuțit cu lamă lungă și flexibilă. După cum București, cuvântul în sine, îmi sugerează o mașină de scris. E o țacăneală de-a mea...

Se uită în jur. Ochii scormonesc de parcă ar căuta un cadavru, expresia — de parcă ar fi înghițit adineauri un lighean de melci vii. Nasul subțire îi vibrează, antenă de coleopteră. Când nu-i de față, i se spune Suliță.

— Miroase a scorțișoară...

Antidotul Babuinului! Mestecă toată ziua ca să nu se simtă damful de alcool. Maiorul se miră crispat:

— Chiar în fiecare zi mergeți la dentist?

— N-avem calciu, domnule maior, explică Bădoiu.

— Aveți, în schimb, ficat de bronz.

Babuinul surâde. Mai reverențios decât o face cu mine, dar degajat. Nu se pierde cu firea. Dacă-l scuipe din poliție, își pune o pană la pălăria de duminică. A primit oferte serioase de bodyguard. Bașca, de vreun semestru, flirtează cu ideea de a-și deschide o agenție de detectivi particulari. Stă în rezervă — zice el — pentru că nu are oameni pe care să se poată bizui. După capul lui, e cel mai dotat șerif din spațiul mioritic.

Suliță se reazemă cu fundul de pervazul ferestrei:

— Unde-ați ajuns?

— Tocmai pregăteam raportul.

— Oral. Fără discursuri, la obiect.

Punctez faptele. Scurt, zici că sufăr de sughiț. Așa-i place lui Suliță. Conversația lui nu cunoaște fraze. Se exprimă în propoziții simple, uneori și alea eliptice.

Când e meditativ, Babuinul își imaginează cum se petrec lucrurile la maior acasă. Te tăvălești de răs. Ca să-mi acordați credit, precizez că eu nu râd decât la Stan și Bran. Mai fac o excepție pentru *Mister Bean*, pe care îl ajută colosal moaca. În rest, scuze! Ei zice, ei râde. Când ajung la episodul *Crocodil Club*, comentează alb:

— Presupun că pentru voi, asta a fost partea cea mai neplăcută a misiunii.

Bădoiu îmi strecoară o privire subțire: „Fii atent, tăticu', ce mișto fin la băiatu'!”

Îmi continuu raportul, relatând cele aflate de la Nina; ce e musai să știe. Vine rândul Babuinului. S-a întors la Club, dar n-a reușit să vorbească decât cu Negulescu — omulețul cel nervos și cosmeticat. Patronii, chipurile, nu sunt în țară. Iar de la Negulescu, n-a aflat mare lucru. „Nu el angajează personalul, nu el se ocupă de dosarele lor. Wanda a fost o profesionistă excepțională, vestea i-a consternat pe toți etc.”

Suliță îl întrerupe:

— De unde deținea informația?

— Ieri dimineață, au primit un telefon anonim la Club.

— Îhî! face pe nebunul. Asta o să-l piardă. Ce-i cu „dispărutele”?

— N-am găsit nimic, spune Bădoiu și-i întinde raportul de la Evidență. Nici una dintre victime nu figurează pe liste.

— Am să mă uit pe el... Își împletește mâinile la piept și face câțiva pași

prin birou: Unu! Vom folosi fata (se referă la Nina) ca nadă. Sechestrată la domiciliu, nu ne servește. Doi oameni îi vor ține umbra. Non-stop!

— Domnule maior, ne asumăm un mare risc...

— Prima condiție de a câștiga! Există o legătură neîndoieală între situația ei și asasinarea Wandei. Țeasă e liantul. Doi! Du casetele dansatoarei la laborator. Fotografii cu Țeasă! Le veți împărți sectoriștilor, agenților de circulație, informatorilor din tagmă. Mobilizați cât mai mulți oameni pe teren. Dacă nu-i aveți, creați disponibilități. Nu omiteți portarii marilor hoteluri și restaurante. Atenție la piețe, cafeneaua cumetrelor! Trageți cu urechea. Un om care iese din comun e totdeauna comentat. Trei! Urgență și eficacitate. Patru! A nu se mai consuma — apasă — *scorțișoară* în orele de serviciu. Tulbură limpedea judecată.

Babuinul surâde serafic:

— Permiteți-mi să raportez, domnule maior, părerile diferă. Sir Winston Churchill dormea cu damigeana de whisky în brațe și a câștigat războiul!

Demetru îi aruncă o privire laser.

— În schimb, Eisenhower era abstinent. Altfel, nu mai aveai dumneata astăzi ocazia să vorbești atât de mult. Bună ziua!

— Uite-l și pe ăsta cum iese din scenă! comentează Babuinul.

— Ți-am zis de o mie de ori să nu le troscăi, măcar până se termină raportul!

— Dă-l în mă-sa de nebun! Auzi, să tragem cu urechea prin piețe, la ce tăifăsuiesc Mița foliculinista, cu Tanți bigudiu și Cici colesterol!

Încep să trag de sertare aiurea. Nu caut nimic. Așa procedez când sunt nervos:

— Nu sunt de acord s-o folosim pe Nina drept nadă.

Se hlizește:

— Ieși la raport!

Extrage din buzunarul de la spate sticluța plată, de serviciu, și ia o înghițitură zdravănă:

— Auzi, Herculăche, n-aș paria pe șansele Ninei să se tireze din rahat, nici o sută de lei. Suliță o sacrifică. În ultimă analiză, „o curvă mai puțin pe lume”. Contribuabilii nu pierd nimic!

Mă apropiu de fereastră. E frumos afară. Soare, cer azuriu intens, nenăclăit de torid, verdele pomilor argintiu, necolbuit încă. Zambile și *Star-Foods* pe moacele privatizaților, pâine încă subvenționată pe cele mai multe. Un *e/* și o *ea* trec pe sub fereastră. Țștia încă nu s-au sărutat. Pun

pariu. Sunt la început de tot. Pașii nu sunt rodați, pe față le-a înțepenit o fericire ierbivoră, care anticipează evenimentele. Cunosc expresia, din experiență.

Situația Ninei mă îngrijorează. Mă simt răspunzător față de ea. Și față de Coana Aurica. Pentru amândouă am o afecțiune specială și n-aveți decât să mă socotiți sentimental. De ele mă leagă primele amintiri din meserie. Două ticăloase. Probabil, dar și aici există ierarhizări. Cel mai mult îmi place că au luptat să se smulgă din interlop și să ajungă la limanul respectabilității. Câte vagaboande au reușit? Nu le ridic statui, dar încerc să-mi amintesc mereu că negrul nu-i totdeauna negru absolut, după cum albul nu-i perfect imaculat, indiferent de marca detergentului.

— Mi-a stricat toată ziua.

Neatent, am bombănit cu glas tare. Când mă vede trist, Babuinul devine uman. Îmi împunge un deget sub omoplat. Mă străpunge ca o injecție. Țsta-i la el un gest de tandrețe. Așa cum ai mângâia un câine pe cap.

— Nu te frământa, Bobiță. Cretinul a debitat numai aberații, în cel mai lung discurs din viața lui. Popularizarea portretului rămâne singura chestie valabilă. Mersi, o știam și noi, fără indicații.

— Exagerezi, Demetru nu-i prost.

— Domnul cu el! Mie-mi priește la ficat să-l cred tâmpit.

Pe mine mă obsedează Nina:

— Logic, șantajistul nu are interes s-o lichideze.

— Hm, doar dacă fătuca știe ceva, despre care nu știe că știe, dar ăla-i convins că știe.

— Oricum, n-am curaj să-i dau drumul în larg.

— Cum vrei să procedezi?

— O avertizez. Trebuie să știe că-i hârtie de prins muște. Are dreptul să aleagă.

Babuinul surâde parșiv:

— Corect, dar nu tocmai în interesul contribuabililor. Suliță n-ar fi de acord s-o avizezi... După mintea mea, avem toate șansele să intrăm într-un căcățel frumușel.

— De ce *să intrăm*? Tu n-ai nici un amestec, e decizia mea.

— Și ce te faci dacă eu vreau să merg pe mâna ta?

Îl privesc impresionat:

— În fond, ești un golan de treabă.

— În fond, o fac de-al dracului. Opoziție lui Demetrache!

Telefonul. Ridic receptorul. Ascult trei secunde și-l las să-mi scape din mână. Babuinul se sperie:

— Ce-i?

— Nina.

— Moartă?

— Nu ea. Coana Aurica.

Împrejurările în care s-a comis crima sunt limpezi ca un clar de lună. Nina e lividă și mult mai afectată decât are aerul. Se stăpânește bine, numai ea știe cu ce preț.

Bătrâna zace pe burtă, la circa un metru de fereastră. Nu-i pot vedea expresia. Sigur nu-i de fericire. Bădoiu a întins-o la imobilul de peste drum. De acolo s-a tras. Procurorul și judecătorul de instrucție îmi stau în cale și-l freacă la cap pe Georgescu, medicul legist. Tipulețul, cum îi spune Babuinul, lucrează ca pe ace. E un nervos, dar știe meserie. Aliați doi sunt încă pămpălache. Prospătură. Parte din profesioniști — artileria grea — au cărat-o în avocatură, unde n-aștepți chenzina ca să-ți plătești lumina și telefonul. Întreținerea o mai sari.

Referindu-se strict la fapte, Nina n-are prea multe de spus. S-au sculat la ora nouă dimineața. Au folosit baia cu rândul și au luat micul dejun împreună. Coana Aurica s-a ridicat să-și ia o țigară. S-a oprit în dreptul ferestrei deschise, cât s-o aprindă. S-a auzit un șuierat „ca un cauciuc care se dezumflă”, și s-a prăbușit.

Suntem la etajul 7. De imobilul de vizavi ne despart cam 60 de metri. A lucrat un lunetist. Pămpălache 1 și 2 se minunează de profesionalismul tirului. Trucuri din astea au văzut doar în serialele TV, anvergura victimelor justificând muniția și cheltuielile. Nu angajezi un virtuos ca să-ți suprima o babă grasă din Dristor. Nu se înșeală, iar biata Coana Aurica moare nevinovată. Asasinarea ei constituie doar un avertisment sinistru adresat Ninei: „Fii atentă, bambina, nu ne jucăm.”

Îi spun să stea acasă. Mă voi întoarce cât pot de repede. Să nu întreprindă nimic până atunci.

Mă grăbesc spre clădirea din care s-a tras. Dau nas în nas cu Bădoiu,

care tocmai iese. Ridică din umeri, fără să-mi aștepte întrebarea:

— Rahat! N-am făcut nimic. Tipul a tras de pe terasa blocului. Unghiul de tragere ideal.

— De ce a acționat la zece dimineața, în plină zi?

Bădoiu se enervează:

— Eu v-am mai spus-o! Vedeți prea multe filme. Doar acolo, toate crimele se comit în creierii nopții și în peisaj pluvios. Dau bine trendurile cu gulerul ridicat al polițiștilor și asfaltul ud. E timpul să vă maturizați!

— Ia statisticile, deșteptule! Cele mai multe infracțiuni grave au loc noaptea: Nu martori, altă acoperire...

— Ce acoperire mai bună vrei decât un labirint de cearșafuri și izmene puse la uscat? Când urci acolo, ai impresia c-ai nimerit pe corabia lui Cristofor Columb.

— Putea să dea peste el vreo gospodină.

— Ei bine, amărâta care a spălat azi a avut noroc. Rămânea cu rufele pe frânghie, iar familia căuta acum în piață grâu ieftin.

La colțul străzii, surpriză! Ne ajunge din urmă un puști care ne abordează cu multă politețe:

— Bună ziua, domnilor. Sunteți cumva de la Poliție?

Ajunge cam până la centura lui Bădoiu, are un cap perfect rotund și ochelari pe nasul cât o cireașă. În spatele lor, privirea e liniștită și directă. Genul de copilaș care pune întrebări incomode acasă și la școală.

— Cum ai ghicit, țacă? se miră amuzat Bădoiu.

— Semănați foarte bine cu Baracus din *Echipa de șoc*, doar că sunteți mai solid. Am caseta... Nu vă supărați... Aș fi mai liniștit dacă mi-ați arăta legitimația.

Babuinul intră în joc. Piciul o studiază ca pe o tabelă de logaritmi. O restituie și își declină identitatea:

— Mă numesc Florescu Dorinel, am unsprezece ani și sunt în clasa a VI-a.

Din nou în actualitate, după aproape jumătate de secol, ghiozdanul purtat pe spate; al lui Dorinel e roșu, cu bretele galbene. În mod normal, la ora asta trebuia să fie la școală. Nu vreau să-l blochez și mă abțin să pun întrebări cu iz pedagogic. Altfel, bine îmbrăcat, bine hrănit. Nu-i lipsesc din frigider bananele și snaksurile din recreație.

Stăm în drumul oamenilor și ne tragem lângă un zid. Babuinul arborează un aer festiv jovial, adecvat la interlocutor: „Vine, vine vacanța

mare!”

— Măi Dorinele, tu oprești toate persoanele care seamănă cu un artist sau altul de la televizor?

Băiețelul face scurtă la gât, căutând obrazul lui Bădoiu. După expresie, se aștepta la o întrebare mai inteligentă.

— Nu, răspunde serios, semănați cu Baracus, dar v-am văzut și pe terasa de la blocul meu.

— Ce naiba căutai tu acolo?

— Mă ascundeam.

— De cine?!

— De toată lumea.

— Păi de ce, frățioare?

— Am chiulit azi de la școală.

— Aha! înțelege Babuinul, deși putea fi mai intuitiv.

Doar plătește cinci pensii alimentare, dintre care trei școlarizate.

Intervin:

— Dorinele, povestește-ne de la început, de când ai plecat tu de acasă.

Se întoarce spre mine cu tot trupul. Se pare că nu știe să zâmbească, ci doar să privească intens:

— Am plecat la șapte jumate. Bunica se uită totdeauna după mine pe geam, și i-am făcut la revedere. După ce a plecat de la perdea, m-am întors și am urcat pe terasă.

— Planificaseși chiulul...

— Da, avem azi și zoologie, și istorie, care pe mine nu mă interesează. Voiam să termin și cartea pe care mi-a împrumutat-o Măndescu Cornel, de la C, și m-am dus să citesc pe terasă. Trebuie să i-o dau înapoi diseară. Doamna Diamantopol, care-l are pe Max, un chaw-chaw grozav, l-a dat și la televizor, întindea rufe. După ce a plecat, am început să citesc. La 10 și 5 minute, a venit mafioul.

Babuinul cade în izmene. Își închipuie că-l stimulează:

— Formidabil! Cum de știi ora cu atâta exactitate?

— Tocmai mă uitam la ceas. Ora a treia, zoologia. Proful a terminat apelul și scoate la tablă.

— Vorbește-ne despre mafioul. De ce-i spui așa?

— Dacă nu-i din bloc, nimeni nu intră pe terasă. P-ormă, se uita în jur mereu și umbla aplecat, ca mafioul. Așa umblă toți, când dau o lovitură.

Îmi vine să râd. Într-adevăr, așa se pășește, se aleargă în filme. Furișat.

Babuinul îl privește contrariat:

— Cum de nu te-a văzut?

— M-am ascuns printre rufe. El a strigat: „E cineva pe aici? Aș dori o informație”. Am tăcut chitic și el s-a dus la balustradă. Avea o valiză, ca o cutie de vioară dar dreaptă. A scos pușca și-a așteptat vreo trei minute... L-am văzut p-ormă, cum ochește, uite așa plimba țeava, și a tras. A băgat arma la loc, în valiză, și-a plecat.

Babuinul îl mângâie pe cap. Dacă ăsta-i pedagog, eu sunt sex-simbol. Cum de nu a înțeles că lui Florescu Dorinel nu-i place să-l tratezi ca pe un copil mic?

— Poți să ni-l descrii pe mafiot? Nici nu știi cât de mult ne ajuți.

— Ba știu, declară placid Dorinel. Sunt martor ocular.

Babuinul n-are răbdare:

— Atunci, dă-i drumul! Vârsta! Tânăr sau bătrân?

— Bătrân. Cam ca dumneavoastră.

Mă distrez pe cîste. Ca toți masivii, Bădoiu arată mai în vârstă decât în realitate. Îmi îndreaptă o privire cum că nu te poți bizui pe aprecierile puștiului. Dorinel e însă imprevizibil. Ne aruncă un portret în patru cuvinte, de ne lasă cu gura căscată:

— Seamănă cu Richard Gere.

— Hm, consumi ceva televizor.

— Nu prea. Lui bunica îi plac concertele și mitingurile. Eu mă uit la video... Merg și la cinema.

— Nu stai cu părinții?

— Nu. Pentru prima oară, privirea coboară dar nu-și pierde cumpătul: Tata și mama au divorțat și s-au măritat din nou, cu altcineva. Nu-i bine să stea cu copilul de la început.

„Copilul” e Dorinel, iar teoria auzită în casă — comodă pentru ambele cupluri. Pe fondul acestei reflecții, îmi vine o idee. Nu cumva l-o fi văzut pe terasă pe Cătălin Voicu, fostul amant al Ninei, care lucrează la *Flora*, iar dumneavoastră la NASA?

— Spune-mi Dorinel, mafiotul ăsta, Richard Gere, n-avea ceva la nas? Nu ți s-a părut umflat, vânăt, de parcă ar fi avut vreun accident?

— Atunci n-ar mai fi semănat cu Richard Gere.

Logică impecabilă, totuși băiatul poartă ochelari. Cu toate menajamentele, îl întreb ce dioptrii are. Căpșorul rotund face tic-tac de câteva ori și își duce instinctiv degetul la șaua ochelarilor Optinova.

— Nu-s cu dioptrii. Sunt pentru astigmatism, explică doct, care este un defect de refracție. În clasă, stau în banca a cincea. Pe miopi i-a pus în banca întâia.

Argument irefutabil în fața căruia mă închin și cade ipoteza Voicu-Sinuzită, eventual Lunetist.

— Ce-ai făcut după plecarea mafiotului?

— Am rămas ascuns. Doamna Diamantopol a venit cu încă un lighean de rufe. N-am vrut să mă vadă, e prietenă cu bunica.

— Ti-e frică de bunica?

— Nu mi-e frică, dar e sensibilă. Se necăjește din orice prostie și asta-i face rău la ficat.

— Mai departe, îi dă brânci Bădoiu.

— Mai departe, ați venit dumneavoastră. Am văzut că ați început să căutați urme... Chiar acolo de unde a tras le căutați...

— De ce n-ai venit la mine? Ziceai că semăn cu Baracus...

Dorinel se foiește în oareșce încurcătură:

— Da, dar semănați și cu banditul ăla gras din *Nașul*. Ați fi putut să mă răpiți. Ați auzit de *kidnapping*?

— Mi s-a întâmplat.

Băiatul clipește des, de parcă s-ar mira ce cult e amicul Bădoiu.

— Ca să fiu sigur, v-am urmărit. Am auzit ce ați vorbit cu doamna Diamantopol. P-ormă, v-ați întâlnit cu dumnealui...

Cu mine, vrea să spună. Brusc, înțepenește.

— Bunica! Să nu mă spuneți! și o ia la fugă ca un ied, dispărând în mulțime.

Ne uităm curioși la femeia care a ieșit din casă, după obișnuitele cumpărături matinale. Spre șaptezeci de ani. E înaltă, distinsă și are dezinvoltura caracteristică portofelului plin. Poartă ochelari negri la modă și întreaga ținută, chiar de piață, e actuală, are șic.

— Arăta bine cândva...

— Mda, face Babuinul. Cred că merita s-o privești de două ori. Pe timpul războiului din Coreea...

Asta-i criteriul calendaristic al Babuinului! Războiul din Coreea, Cuba, Vietnamul, Afganistanul, Golful... Ce-i drept, fiecare punctează aproximativ altă generație.

Își aprinde o țigară, privind lung după o față — Războiul din Vietnam. Fiecare centimetru de epidermă țipă sex. Mai ales popoul, rotitor și agresiv. E

genul lui. Toate cele cinci pensii alimentare au avut aceeași geneză.

— Ai luat-o cam de dimineață.

Mă privește mirat:

— Va să zică, pe tine te întreabă cât e ceasul?... Trece brusc la altceva: Băi Hercule, încep să mă enervez. Tu realizezi că avem doar niscai piste, dar nu subiecte? Că n-ai pe cine să iei la întrebări?

— Subiecte ar fi, dar de unde să le iei? Crezi că n-ar fi interesant să stai la o parolă cu Voicu sau cu Țeastă? Cel puțin, pentru lunetist — Richard Gere — nu mai avem nevoie de portret-robot.

— Ai luat-o drept bună? Știi, eu nu prea am încredere în ăștia mici. Vorbesc din experiență, am cinci exponate în inventar. Sunt aiuriți și tromboniști.

— Dacă i-ai scoate în fiecare duminică la circ și le-ai scăpa niște bani de buzunar, ai constata că sunt inteligenți și drăgălași. Hebdomadar însă, există o pitulice care merită mai multă atenție.

— Ești invidios.

— Realist. Nu-ți place adevărul.

— Du-te'n mă-ta!

Se răsucesce pe călcâie și mă lasă în mijlocul străzii.

Mă duc nu *în*, ci *la* mama. Am un răgaz de circa o oră, până să mă întorc la Nina. E singura urgență de moment. Rezultatul autopsiei nu poate cuprinde nici o noutate, cel balistic mai durează. Nici pe ăsta nu dau prea multe parale. Oricum, știu că arma nu-i de proveniență autohtonă. Hindusă, malaeză, filipineză (vorba vine, fiindcă ăia importă, fac palmieri, nu flinte), tot n-o s-o găsesc înregistrată în cartea de imobil. Iar după '90, au intrat în țară atâtea scule clandestine, încât ar fi interesant de știut cam câte revin pe cap de locuitor. Sub Ceaușescu, eram mai informați. Știam cât oțel ne revine de pălărie. Îi luam și pe japonezi! Sentimentul ne umplea de liniște și legitimă satisfacție. Mai erau unii, curioși, care se întrebau cam la câte kile de oțel să consume ei personal, într-un an? Naiba știe de ce le păsa! Parcă pinguini consumau?

I-am promis și trebuie să mă duc. Sunt singura ei ființă apropiată. Cu maică-sa și frații ei, nu s-a înțeles de când era în liceu. În fapt, ei n-au înțeles-o. Sunt din ăia care nu schimbă așternutul și verigheta de la

descălecare până la ultimul suspin. Mama e mai *alegretto*, ține la o experiență de viață bogată, compromisurile îi sunt străine.

Cu mine s-a purtat foarte frumos. Parcă nici nu mi-ar fi fost mamă. N-a cunoscut personal nici un profesor de al meu, la pai'spe ani mi-a dat bani de țigări, ne bucuram împreună când începea vacanța mare. Am simțit-o ca pe o soră care avea grijă să nu-mi lipsească nimic. În fond, nu ne despart decât șaptesprezece ani. Atât avea mama când m-am născut. I-am fost totdeauna recunoscător că nu m-a lăsat în seama bunicii, o scorpie cu Dumnezeu pe buze și-o oaste de draci în suflet! „Cuminte ca o poză” era idealul ei de copil. Ca să-ți dea o bucățiță de rahat, trebuia să te fi cățarat pe un nor și să-ți fi crescut aripioare. Mama ar fi putut obține orice de la mine, doar emitând eventualitatea de a mă caza în poalele de evanghelistă uscată ale bunicii. N-a profitat niciodată de atu. Nici nu m-a amenințat măcar. Chiar când i-am tăiat o centură din piele de crocodil, ca să-mi fac praștie... Cât am iubit-o pentru asta!

Cu soții ei m-am înțeles foarte bine. Firesc, mama nu se putea mărita decât cu bărbați simpatici. Cel mai mult mi-a plăcut al cincilea. Era regizor de circ, vedeam toate spectacolele pe gratis și de câte ori pofteam. Am avut o copilărie foarte frumoasă! În casă a fost armonie și permanentă atmosferă de carnaval. Căsătoriile n-aveau timp să se uzeze; cum s-ar zice, n-apucau toamna. Durau atât cât durează primăvara într-o legătură sentimentală. Despărțirile erau duioase, cu șampanie și lumânări aprinse. Toți plecau cu lacrimi în ochi, toți au regretat-o. V-am mai spus că trei dintre foștii soți, mai perseverenți, au reușit să biseze.

Mama a transformat apartamentul din Piața Kogălniceanu într-un studio cu dormitor. Un dormitor aiurit și adorabil. Exact ca ea. Patul perfect rotund, așa cum și l-a visat încă din adolescență, citind — dacă nu mă înșel — *Anotimpurile* lui Radu Tudoran. Dulapurile din perete sunt camuflate de draperii galben-canar. O oglindă venețiană autentică pe peretele de la picioarele patului, și ăsta-i tot *bedroom*-ul. Ansamblul dă impresia unui decor de teatru, ca și studioul, de altfel. O canapea circulară imensă, un scrin franțuzesc transformat în bar, televizor, câteva aplice de cristal... Aici, galbenul-canar — culoarea ei preferată (e brunetă) — mai înregistrează câteva pete de violet.

Cât privește atelierul unde bricolează tot felul de fleacuri ornamentale, acesta e instalat la mansardă. Banii nu-i lipsesc niciodată. Sunt fiul ei, dar al dracului să fiu dacă știu cum îi fabrică! Efectiv, face parte din fericita

categorie de oameni care scot, inventează bani din orice. Rătăcită în Sahara, i-ar găsi probabil în cocoașa unui dromader.

Îmi deschide de la primul țârâit și-mi sare de gât. E și ea scundă. Deosebirea dintre sexe nu va dispărea niciodată! Ce dă la mine „pitic” la ea devine grațiosul *mignon*. O privesc cu plăcere și de fiecare dată îmi spun că nu va fi niciodată bătrână. S-a tuns scurt de tot, ca un derbedeu de zece ani. Cerceii gitane uriași, din cristal negru, mâna impecabilă, expresia luminoasă, destinsă, a insului care-a făcut toată viața doar ce-a poftit, te avertizează imediat cu cine ai de-a face: o femeie care n-a ținut în viața ei un lighean cu mazăre de curățat în poale și nici n-a apretat cu ștaif cămășile legitimului. Căci, cu excepția accidentului din care m-am iscat eu, a avut doar legitimi.

Bineînțeles că nu mai arată ca în tinerețe, dar a rămas seducătoare. Ochii sunt tot minunați, surâsul de copil în fața pomului de Crăciun — intact, intactă pielea din cea mai fină catifea. Când eram mic, avea un mantou de lutru. Mi se părea că seamănă cu mama. Atingându-le, încercam aceeași senzație.

Mă trage în mijlocul încăperii și, chipurile, mă admiră:

— Ce-ar fi să-ți lași barbă? Dă prestanță, știi...

Respir adânc și zâmbesc:

— N-ai să te obișnuiești niciodată cu ideea că nu sunt Adonis?

— Ce prostie! Ești foarte drăgălaș și ai un gen. Mickey Rooney, de exemplu...

— Mamă, o întrerup, sunt foarte grăbit, abia am reușit să găsesc o gaură în program...

S-a făcut covrig pe canapea. Are o flexibilitate de invidiat.

— Eu îmi închipuiam că luăm masa împreună. Nu ne-am mai văzut de...

— Exact unsprezece zile jumătate, timp în care — zâmbesc — mi se pare că nu te-ai plictisit...

Surâde și ea, cu gropițe și licurici în privire:

— A!, te gândești la Toto!

O iau scurt, ca la Poliție.

— Câți ani are?

— Șaizeci.

Mi se pare nesperios să te cheme Toto la șaizeci de ani, dar parcă eu sunt mai reușit ca Bobiță, la aproape treizeci și trei?

— Ce'nvârte?

— Începe să-mi semene a interogatoriu...

— N-o lua așa. Vreau să-i stabilesc punctele cardinale.

— Te asigur că n-are cazier. E coafor!

Mă uit edificat la capul ei:

— Creația lui?

— Nu fi caraghios, și începe să râdă. E coafor de câini!

Câteva momente, rămân stop-cadru. Față de profesiile celorlalți soți, asta, a lui Toto, mi se pare de la distanță cea mai fistichie. Mama îmi sesizează starea de spirit:

— Bob, mi-e teamă că tu nu ești îndeajuns de adaptabil. Lumea evoluează și există azi o grămadă de meserii despre care pe timpul lui Ceaușescu nici măcar nu se auzise.

— Tot cățeluși pieptăna Toto și atunci?

— Sigur că nu. Era geolog. S-a reprofilat după '90. Țin să-ți spun că s-a orientat perfect, are azi cel mai important salon din București. Programările se fac cu două-trei săptămâni înainte.

— Înseamnă că merge treaba!

Mama râde încântată:

— Are un dever extraordinar, vin și din provincie. Abia face față, continuă plină de entuziasm, a fost obligat să mai angajeze două persoane. O actriță de la Nottara și un inginer... ceva cu calculatoare. Auzi, tu? Numai corp diplomatic, are patruzeci și trei de clienți. Ți-ai fi închipuit?!

— Nu, recunosc cu sinceritate. Unde și-a deschis salonul? Aș fi curios să-l văd.

— Nu știu să-ți spun strada, deși am fost de câteva ori. Cam pe unde era Lupoica...

— Las' că nimeresc eu!

— Precis. Localul e drăguț, dichisit, cu ziduri oglindate. În vitrină are câteva panerașe cu pui vii, cum erau odată pe cutiile de bomboane. O drăgălășenie!

E grozav de entuziasmată și mă întreb dacă nu cumva bizarul îndeletnicirii e cel ce a precumpănit în luarea celei de a unsprezecea decizii. La mama, totul devine „adorabil”, din momentul în care sare cu cel puțin câțiva centimetri ștacheta normalului. Abia aștept reacția bunică-mii și a unchilor! Îmi promit, ca pe un regal, o vizită cât de curând.

— Cum se numește firma?

— *Rex și Prinț.*

— Promonarhist?

— Spiritualule! Doar nu era să-i zică *La Azorică și Grivei?!*

Mă uit la ceas:

— Mamă, mai am un sfert de oră. Când și cum l-ai cunoscut?

— Acum zece zile. De cum l-am văzut... A fost un șoc, Bobiță! Am simțit din prima secundă că, în sfârșit, am găsit omul vieții mele. Cel predestinat! E greu să-ți explic... O liniște binecuvântată mi-a cuprins întreaga făptură și parcă o voce mi-a șoptit... În fine, am simțit că am ajuns la capătul căutărilor.

Îmi camuflez scepticismul în spatele unui zâmbet de fericire. Ori de câte ori s-a pregătit să-și pună o verighetă nouă în deget, mama s-a simțit la capătul căutărilor. Mă întreb cât va rezista Toto, cel de-al unșpelea predestinat? Grozav aș pune un pariu, dar sunt un fiu respectuos.

— ...și în modul în care ne-am cunoscut, se vede deslușit mâna destinului. Închipuiește-ți, ultima oară am fost în Floreasca... da, așa e, cu Mitică.

— Mitică... Mitică...

— Da, dragă, Mitică, marinarul. Al șaptelea... Pur și simplu, n-am mai avut treabă pe acolo. Să n-o lungesc, cineva și-a cumpărat o casă în cartier și m-a rugat s-o văd, poate-i dau vreo idee cum să și-o aranjeze. La plecare, mi s-a făcut chef să mă mai uit pe la vitrine...

— La obiect, mamă, te rog!

— Păi ăsta e obiectul! Mâna destinului a intervenit a doua oară! În loc să iau un taxi, ca de obicei, am luat-o pe jos. Când am ajuns la salonul lui Toto, am simțit o... nu o, un impuls irezistibil să intru. Primul om cu care am dat ochii a fost Toto. Nu ți se pare de-a dreptul extraordinar? Se ocupa de toaleta unui *Loulou de Pomeranie* — o bomboană, alb și rotund ca un *boule-de-neige*!

Se oprește, clămpănind din genele superbe și riverane. Adică are gene bogate și pe tivul de jos al ochiului, ceea ce nu se prea întâmplă. Încheie cu un gest elocvent — „voilà de vezi!”

— Asta a fost tot și-a fost de-ajuns...

— Îți doresc din toată inima să fii fericită, și o îmbrățișez.

E o femeie cu simțul realității care consideră că n-a avut, nu are motive să se plângă de soarta ei:

— Eu am fost întotdeauna fericită, scumpule. Sper, de fapt sunt convinsă că fericirea pe care i-o datorez lui Toto îmi va acoperi întreaga existență.

— Hotărât, fericirea e o chestiune de decizie interioară.

Nu cred o silabă, aş vrea să-l văd şi eu pe ăla care decide interior să nu fie fericit, dar de ce să nu adaug o pensulă de azuriu şi roz-paradis la o zi frumoasă? Mama mă mângâie recunoscătoare pe obraz:

— Ce copil bun eşti tu, Bob! Ce mult îmi doresc să fii la fel de fericit ca mine! Va veni şi timpul tău.

Trebuie să plec. Promit să vin la cină mâine seară, ca să-l cunosc pe logodnic. Mă conduce până la uşă. Nu-i spun că intenţionez o prospecţie incognito la *Rex şi Prinţ*, chiar acum, înainte de a mă întoarce la Nina. Nu vreau să-l avertizez pe ipochimen, îmi plac impresiile, clişeu neregizat, în schimb, o întreb ce cadou i-ar plăcea. E generoasă, ca de obicei:

— Am să-ţi fac eu un cadou. Nu-mi mai datorezi nimic pentru Caritas. Debitele mele le-a preluat Toto. E un adevărat gentilom, de pe vremea turnirurilor!

Asta chiar că-i o veste bună, de ieri, n-am mai făcut nici un pariu. Mă mai reţine o secundă şi lansează, ca pe ceva cu totul lipsit de importanţă:

— Dacă nu te plictiseşte din cale afară, poate treci pe la bunică-ta să-i spui. Ştii, totuşi nu se face...

Mă exprim la fel de eliptic:

— Nu crezi totuşi, că tu...

Mă sărută pe frunte şi îmi face vânt:

— N-am nici un chef... să-mi stric cheful.

Aş fi dat peste salonul lui Toto, fără nici o indicaţie. E vitrina cea mai frecventată din zonă şi, dacă ce se petrece înăuntru corespunde forfotelii de afară, înseamnă că mama a dat lovitura. Ca negustor, tipul are geniu, idei şi curaj. Pe seceta din frigiderule noastre, îţi trebuie o fantezie cu bătaie lungă, ca să-ţi închipui că poţi scoate bani montând bigudiuri pe ţeste canine. Uite că Toto şi-a închipuit bine! Vorba aia, e de ajuns să observi preşul de la intrare, ca să-ţi dai seama că afacerea merge splendid.

Ca să ajungi să vezi ce se petrece în vitrină, trebuie să faci coadă. Curioşii sunt de toate vârstele, iar copiii efectiv înţepenesc acolo. În peisajul sărăciei ante şi post-decembrie '89 clişeu are inedit. Şi-ţi încălzeşte inima. Cât ai fi de „câine”, nu poţi rămâne indiferent la drăgălăşenia căţeluşilor de toate naţiile, cazaţi în trei paneraşe. Sunt amestecaţi ca un pachet de cărţi de joc, iar pe unii îi văd prima oară pe viu, îi ştiam doar din Larousse. În mijloc —

un acvariu lat în șolduri, ca bolurile de coniac, cu peștișori exotici, policromi și grozav de activi.

Încerc să văd ce se petrece dincolo de vitrină. Număr cam cincisprezece scaune. Maeștrii manevrează foarfeci, perii, foehnuri, sprayuri, cu siguranță și competență. Mamele supraveghează chestiunea îndeaproape, la locul operațiunii, în picioare, lângă victime. Vorbesc continuu, probabil numai prostii. Coaforii zâmbesc și ei continuu, se dau câte un pas înapoi, admiră în oglindă clientul, mai ajustează o ureche, mai adaugă un cârlionț pe frunte, mai trag o pensă la coadă. Judecând după expresii și hărmălaia care străbate până în stradă, e o viață animată acolo.

Cei trei, mă refer la personal, sunt ușor de identificat. Actrița, o femeie încă tânără, are ceva de tras cu un caniche nou-nouț. E alb și abia scos din baia de șampon, se zbate să scape dintr-un prosop. Nici foehnul nu-i place mai mult. Ce circ poate să facă, e ceva nespus! Caniche-ii sunt nebuni și când sunt normali...

La distanță de două scaune, lucrează inginerul electronist. Nici ăsta n-a împlinit patruzeci de ani. Fizionomia tipică a bolnavului de ulcer. Când a făcut rost de el, n-aș putea spune. Ca electronist sau ca frizer?

Uite-l și pe „tata”! Nu știu cum trebuie să arate un geolog, dar presimt că tipul n-are moaca breaslei. E masiv, jovial și pișicher; mustață neagră, à la Clark Gable. Impresie de ansamblu: „capșist” de altă dată, foițar redutabil și plairist, fumător de pipă sau trabuc. Recomandabil să nu stai cu spatele la el. Din orice parte l-aș privi, nu-l văd scărpinând pietre printre monumente ale naturii. Și...

Mă încercă un sentiment de neliniște. Nu-l văd de loc însurându-se la șazeci de ani. O fi maică-mea seducătoare, dar pe certificatul ei de naștere original e ținută stema cu lei, și nu pâțul cu spice și sonde al socialismului cu șapcă. Concret, Toto T golan cu stil și crai, cum îl intuiesc — dacă tot ajunge la Primărie, poți paria matale pe ultima centimă că însuși viitorul socru e cu cel puțin zece ani mai tânăr.

Miros ceva suspect în povestea asta și simt o strângere de inimă. Ar fi prima decepție din viața mamei. Dureroasă pentru că se află — așa cred — la final de carieră sentimentală. Săraca își închipuie ultima cortină căzând peste un strașnic happy end! Ca să-mi îmbujorez dispoziția, acord totuși un zece la sută eventualității ca Toto să se fi îndrăgostit sincer de mama, de farmecul ei, de tonicitatea care o caracterizează, de inegalabilul ei talent de a picta un soare convingător pe un cer autumnal ciuruit de ploaie, de fermecătoarele ei

aiureli. Un argument deloc de neglijat pledează în favoarea ipotezei unui Toto sincer: nu el a căutat-o pe mama, nu el a provocat cunoștința. Ea l-a găsit.

Încerc să-mi deschid cărare în turma de țânci care asaltează vitrina. O surpriză pe cinste, o surpriză de zile mari mă înșurubează pe trotuar. Degajat, cu aerul unuia de-al casei, Țeastă intră în prăvălie!

Toto îi zâmbește *Trei Roze* — recte, de la o ureche la cealaltă, ca să nu vă închipuiți că ar fi vorba despre whisky-ul omonim. Abandonează foarfeca și întinde mâna peste capul clientului, un Saint Bernard cu expresie sfătoasă. Băieții se înțeleg din priviri și Țeastă dispăre în spatele unei draperii din fundul salonului. Presupun că acolo se află un mic birou. Electronistul tocmai se eliberează și Toto îl roagă să-i preia clientul. Dispare după aceeași perdea.

Gândurile mi se ciocnesc în cap, ca niște bile de biliard, doar că mult mai repede. Țeastă, fiorosul suspect de la Dusseldorf și *Crocodil Club*, omul care-o cunoaște pe Wanda și le-a înspăimântat pe Nina și pe Coana Aurica, tenebrosul care și-a semnalat prezența în momentele cele mai fierbinți, e un bun amic cu logodnicul maică-mii! Senzațional! Prea senzațional!

Mă fac mic, ceea ce nu constituie o problemă. În mai puțin de zece minute, Țeastă părăsește salonul. E atent la trafic, mai exact la taximetre, o stratagemă care-i dă posibilitatea să constate dacă e urmărit. A ajuns în stație și urcă în primul taxi care-și așteaptă rândul. Îmi notez numărul în gând. Eu îl iau pe al treilea. Nimeresc unul de la firma Valentino, pentru care am o slăbiciune. Sunt corecți, șoferii — în general tineri — au figuri urbane. Și ăsta e la fel. Îi explic ce are de făcut și dă încântat din cap. Îi place.

Pe traseu, începe să se simtă decepționat. Cursa e cuminte, fără fițe, fără emoții. Se aștepta probabil să gonim cu două sute pe oră, să zburăm peste vreo două troleibuze și o Dâmboviță, să intrăm într-un supermarket prin vitrină și să stopăm într-un deal de cutii de conserve!

Nici gând: Țeastă coboară la Sala Palatului. Privește instinctiv în jur. Nu ca unul care caută să sesizeze un eventual filaj, ci se orientează la schimbarea de peisaj, după cursa cu un vehicul. Constată că-i soare și încălță o pereche de ochelari. O ia alene pe Luterană. Un domn care se plimbă. Pare atât de liniștit, că încep să mă simt eu neliniștit. Am nevoie de un secund. În jur, lume ca la Moși, pe o stradă care până mai acum câțiva ani era liniștită ca o după-amiază de duminică provincială.

La Catedrala Sf. Iosif, câteva afișe anunță un concert de dimineață.

Spre surpriza mea (în fond de ce?), Țeastă intră înăuntru. E catolic, sau cel puțin vrea să aibă aerul. Își moaie degetele în apă sfințită și se închină cu palma complet deschisă. O zbârcește la urmă. Reflex, face crucea ortodoxă, adică de la umărul drept spre cel stâng. Catolicii merg în sens invers. Încerc să ghicesc ce o fi în capul caraghiosului ăsta?! Se așază într-o bancă și-și culcă fruntea pe degetele împletite. Pare adâncit în rugăciune.

În Catedrală, lume puțină. Tot fețe subțiri, nici picior de mitocan. Sunt în ultima bancă și deocamdată singur, pe o rază de circa trei metri pătrați. Îmi scot scula și comunic cu sediul. În câteva minute, Ene și Timofte vor fi la Catedrală. Gândurile îmi aleargă în toate părțile. Caut puncte fixe și conexiuni logice. În afară de amănuntul că toate victimele au avut legătură cu industria sexului, restul pare teatru absurd. Segmentele sunt bizare, nu se îmbucă. Uite-l pe Țeastă! Bate Europa după fundul Wandeii, zice prezent ori de câte ori mierlește vreo fufă, se joacă de-a omul invizibil, iar acum face conversație cu eternul sacru. În tevatură, pică și Nina Vestibul, nevastă de Bundestag. Aerobică la așternut. Lipsea sosul picant... Pune moț draga de Celia, mămica mea personală, încurcată cu Toto, amicul lui Țeastă!

Îmi dă târcoale o idee... Cel puțin în cazul Wandeii și al Ninei, avem de-a face cu un șantaj de proporții. Diferă compartimentul de viață asupra căruia el se exercită, dar esența e aceeași. Wanda se sustrăsese unor obligații, încă nu știu de ce natură, iar încăpățânarea a costat-o. La Nina, e vizat compartimentul social în care a reușit să se instaleze. Indiferent de miză, jocul e același: ori valsezi cum îți cânt eu, ori plânge mă-ta la mormânt proaspăt!

Și-acum, ajung la idee! Oare n-au nimerit fătucile astea în păienjenișul unui trust de șantaj? O instituție specializată, acoperind toate sectoarele vieții sociale. Și politice. De ce nu? Helmut e o personalitate în Partidul Creștin-Democrat, un apropiat al Cancelariei lui Kohl, vin alegerile etc... Doar cu jumătate din dosărașul Ninei, în Occident, arunci un guvern în aer. La noi, îți trebuie trinitrotoluen.

O atingere ușoară pe spate. E locotenentul Ene. I-l arăt pe Țeastă care se îndreaptă spre Madona din dreapta altarului, unde îngenunchează. Pariez că ne pregătește o figură 'oață!

— Nu-l scăpa din ochi. Eu țin ieșirea... Pst! O cară.

Țeastă se închină din nou, după tipic, și iese.

— E Timofte pe fază, mă liniștește Ene.

I-o luăm pe urme, *tiptilement*. Țeastă face câțiva pași și se oprește. Are

o zvâcnire a brațului, de parcă și-ar fi amintit de ceva. Da, trebuie să cumpere flori. Coșurile țigăncilor din coasta Catedralei sunt îmbietoare, ispita te face să lacrimi. Un singur fir de trandafir echivalează cu douăzeci de pâini. Cam mult, chiar și pentru Țeastă. Renunță la flori și traversează strada.

Doar că ăla de traversează nu e Țeastă. E altul.

N-am luat niciodată atâtea plase într-un singur dosar și situația mă afectează. M-am lăsat dus cu un truc ridicol de simplu. Îl simt la ficat.

La câțiva pași de Madonă, se află confesionalele, sicriașele acelea cu zăbrele, unde catolicii își fac spovada. În zonă, domnește un clar-obscur constant. Din unghiul în care mă situasem, partea inferioară a trupului unei persoane nu se vede. Rândurile de bănci taie perspectiva. Așa s-a realizat ștafeta. „Înlocuitorul lui Țeastă aștepta semnalul ascuns într-unul din confesionale. Tupilându-se, a ajuns la Madonă. Schimbul s-a efectuat probabil în timp ce Țeastă era ingenuncheat. O singură secundă de neatenție, când a venit Ene, și Țeastă, folosind același itinerar cu al complicelui (minus halta din confesional), a întins-o. În fața Madonei se închină acum omul de paie.

Ene rămâne să-l țină sub ochi, eu dau fuga afară. Peste zece minute începe concertul, lume ciotcă. Mă reped la Timofte care-a ieșit din mașină. Privește îngrijorat înghesuiala din fața Catedralei. În mulțime, Țeastă se putea topi ușor, ceea ce, probabil, s-a și întâmplat. Nu-l vedem nicăieri.

Regia e prea evidentă ca să nu mă simt speriat. Am fost aduși aici ca să se dea verde în altă parte. *Altă parte* înseamnă acum Nina. Trebuie să ajung la ea neîntârziat. Mă întorc în Catedrală. Lumea a început să se așeze în bănci. Ia loc și „substitutul” la un capăt de bancă. S-o poată vira la prima ocazie.

— Fii atent, îi spun lui Ene, să nu-l ratăm și pe ăsta. Când iese, îl umflați și-l duceți la sediu!

— Dacă face scandal?

— Lasă-l să facă. Ne cerem după aia scuze...

Mă privește cu îndoială.

— Cap Bob, mi-e că ne dăm rău în stambă. E lume multă și cucuiată. Numa' plenipotențieri⁶³.

— Las că i-a obișnuit Iliescu cu și mai boacăne! Oricum, îi dați voie să

⁶³Figuri spiritualizate; intelectuali.

se îndepărteze câțiva metri și după aia îl flancați. Nu-l scăpați indiferent de risc. Mă reped până la Nina. Acolo, arde!

Le las lor mașina, eu iau din nou un taxi. Bine că se dau acuma bonuri de decontare. Ușor și original, îi ajungem pe albanezi din urmă!...

Îmi bate inima ca o pendulă japoneză. Ochii bridăți cu care întreținem legături tradiționale... Cunoașteți un singur popor sau trib cu care să nu întreținem legături tradiționale, încă de pe vremea celui descălecător, Bogdan din Cuhnea, Voievod de Maramureș? Deci, Mitsubishi și Cio-Cio-San, trăind cu cinci sute de kilometri pe oră, normal că și-au adaptat și ceasurile.

Încă de pe bulevard, văd mașinile pompierilor din fața blocului. A izbucnit un incendiu la parter, îmi explică maiorul S. pe care-l cunosc. Numele lui nu constituie un secret, dar nu vreau să vă aglomerez memoria. Ceva mai în spate, unul din pândășii noștri îmi adresează un *smile* liniștitor. Nina e OK!

Focul a ajuns până la etajul I. Din fericire, s-a intervenit prompt și situația e sub control. Firește, lumea s-a speriat, a coborât în stradă cu argintăria, niscai aur și blănurile epocii de tranziție.

Când i-am spus lui Ene că „arde”, am vorbit într-un ceas rău. Privatizatul care avea la parter un magazin de galanterie contemplă dezastrul cu un aer buimac. Totu-i ferfeniță și niște tipi de la ASIROM fac pe marii detectivi de la marile societăți de asigurare din lumea I. Diverși Mitici și Costici își dau cu presupusul privind cauza incendiului. Inevitabil, se ajunge la politică. Dat fiind cartierul în care ne aflăm, primarul CD primește o rafală de șuturi vizând buzunarele dorsale de la pantaloni. Nu s-au luat măsuri de securitate, autorizațiile se dau aiurea... Ția care răspund la sondajele IRSOP cu „nu știu” înclină spre varianta „accident datorat neglijenței”. I-aș provoca la un pariu că se înșeală. Două boacăne mari — o crimă și un incendiu — în aceeași dimineață și în același perimetru nu mai seamănă nici a accident, nici a coincidență. I-o spun și Ninei, care-mi deschide de la primul semnal.

E bine zgâlțâită, iar mai palidă de atât nu poate fi. O mască de teatru chinezesc clasic.

— Am crezut că mor de frică. Nu știam ce să fac.
— A fost o diversiune, intenționau să te scoată din casă.
— La atâta lucru m-a dus și pe mine capul. Noroc că m-a sunat caraliul vostru „lampa de veghe”, și mi-a spus să stau liniștită.

Întinde mâna după sticla de whisky și mă întreabă din priviri. Tot din priviri răspund că nu.

— N-aș fi rezistat fără un gât de alcool. E a lui bunica, săraca... Începe să plângă: A fost o femeie extraordinară, în felul ei... Sunt lucruri pe care nu le pot uita... Într-o iarnă... Aveam zece ani, puștoaică într-a V-a. Făcusem o congestie pulmonară, nasoală de tot. Temperatură mare, mă ținea în cearșafuri ude. Trei luni am bolit, credeam că pierd anul școlar. N-a vrut să mă lase la spital, unde zăceau câte trei-patru copii într-un pat...

Vorbește sacadat, scuturată de sughițuri. Mie-mi arde jarul în ciubote, dar nu mă lasă inima s-o întrerup. Bunică-sa i-a fost ființa cea mai apropiată, simte nevoia s-o evoce.

— ...aveam nevoie de bani. Totul costa! Doctorul care venea acasă, medicamentele străine, cumpărate la negru și, în special, mâncarea. Trebuia să fiu bine hrănită, și sub porcul ăla de Ceaușescu nu găseai nimic. De unde citrice, supe de carne, ficat proaspăt, dulciuri? Chiar dacă te mai lipeai pe lângă vreun Mercur, plăteai șpagă de la simplu la dublu. Ții minte cât te căciuleai pentru un kil de zahăr peste rație?... Amărâta asta — Rica Cabanos cum îi spuneau golanii, curvă bătrână de Ferentari, hoată, codoașă, tot ce poțestești — m-a sculat din morți. Ajunsesem la optișpe kile, cât un curcan NATO mai modest.

Aprinde o țigară, trage câteva fumuri. Își ridică obrazul ud, căutându-mi privirea:

— Să-ți spun cum? S-a apucat să facă din nou trotuarul pentru mine. Femeie sărită din șaizeci și cinci de ani! Cum? Pândeau prin bombele de periferie clienți de la un kil de vodcă în sus. Făcuți pulbere, ca să nu bage de seama că cloamba a fost colegă în primară cu Ana Ipătescu! Tu, Cap Bob, ești în măsură să realizezi ce soi de mușterii erau ăia! Câtă silă, câte umilințe, cât mișto ordinar a trebuit să înghită! Pentru o sută de lei, uneori câțiva poli. Bineînțeles că amărâta își rotunjea suma. Cât erau ăia de matoliți, i-ar fi putut buzunări și o galiță de Ciorogârla. Le umfla capitalul și schimba pentru o vreme căprăria. Până la urmă, au găbjit-o. „Naș” i-a fost un lipovean, hamal în Gara de Nord. Dat în Paște, ce reflexe putea să aibe animalul! Spunea bunică-mea că-l văzuse cu ochii ei răzând pe nemâncate, și-n mai puțin de un ceas, doi litri de palincă! Săraca și-a zis că merge cu ăsta la fix... Ași, era treaz, ca după infuzii cu mușețel! A luat-o de coc și glonț cu ea la secție! Îți dai seama, o îmbulinase rău de tot: prostituție și furt din avutul particular.

Numa' bune de joben la un cazier dolofan, cinci ani de incubator⁶⁴ ca nimic.

— Ultima detenție a efectuat-o parcă prin '70...

— Așa-i. Când cu lipoveanul, a nimerit un milițian cumsecade. I-a căzut ăluia în genunchi să nu-i facă dosar. I-a vorbit de mine, I-a dus acasă să mă vadă, să se convingă că nu-s tromboane. Dacă o închideau, eu ajungeam automat la Casa de copii. Știa și ăla ce înseamnă orfelinatul socialist. Cât eram de prăpădită, crăpam în mai puțin de o săptămână.

— Înțeleg...

Nina scutură din cap:

— Nu înțelegi zile ca acelea decât dacă le-ai trăit. Iartă-mă că-ți mănânc timpul... ești singurul om pe lumea asta cu care pot vorbi despre Coana Aurica... Așa cum a fost ea, poză neretușată. Pe om, căci era un OM — vorbesc de milițian — n-am să-l uit nici în groapă! A mușamalizat povestea. Când a plecat de la noi, i-a lăsat buncii cinci sute de lei, să-mi cumpere fructe și dulciuri... Maiorul Stângaciu, așa-l chema. Nu l-ai mai prins, ești prea tânăr. După ce m-am procopsit în nemțime, l-am căutat... E la pensie, s-a retras la Brăila. Am plâns amândoi...

I-am expus planul maiorului Demetru, fără a omite riscurile pe care le incumbă. Desigur, trei „umbre”, îngeri păzitori, o vor talona neîntrerupt, dar amănuntul nu elimină în totalitate pericolul. Opțiunea îi aparține în exclusivitate.

Nina mă ascultă încordată. Dă din cap, punctându-mi fiecare propoziție. O rază de soare i s-a împiedicat în genele lungi, dându-le un lustru de antracit. Îmi întinde spontan mâna:

— Sunt de acord.

— Nu vrei să te mai gândești?

— Ieri, poate așa mai fi stat pe gânduri. Azi, nu, vreau să dau în gât bestiile astea. Pentru Coana Aurica.

La sediu, balamuc. Demetru face pe nebunul, dar ăsta-i ritmul lui biologic. Stilul casei. Una din pensiile alimentare ale Babuinului, cea mai veche, e coleg de clasă, la Matei Basarab, cu fiul lui Suliță. Instrucție la ei

⁶⁴Închisoare

acasă, mai ceva ca la pușcașii marini americani! Și ăștia iau cu un gât Legiunea Străină de care a auzit toată lumea... Raportul se prezintă de două ori pe zi. Întreaga familie. Nu face excepție nici doamna Demetru. Lecturile trebuie avizate în prealabil, nimeni nu are acces la cinematograful de noapte, băieții (doi) prezintă spre aprobare dosarele copiilor cu care vor să fie prieteni... Tot felul de drăcii din astea și Bădoiu se jură că nu pune floricele.

Găsesc pe birou un mesaj din partea lui. Urmărește un fir care duce la Sinuzită, amorul de mai anțărt al Ninei... Nu lipsește un autograf de la mama. Sau trebuie să-i scot ceva de la reparat, sau are o comandă specială pentru cina de mâine seară. Poate să mai aștepte. Acum, vreau să văd ce hram poartă omul de la Catedrală.

— A făcut tapaj?

Ene clatină din cap fericit:

— Nu. Cooperează, zici că-i place. E la a treia cafea.

— Aha! Alertă de gradul I.

La prima vedere, un pensionar indexat, amator de șuetă non-stop. Le știe pe toate, are opinii despre toate, e împăcat cu toate: cu Dumnezeu, cu Guvernul, cu Opoziția...

Îl cheamă Vasile Panait, are șaiszeci și trei de ani și-a lucrat ca administrator, la diferite cămine și internate. Încerc să-mi dau seama în ce măsură ar putea fi confundat cu Țeastă. Au aceeași statură, autostradă între urechi, cam aceleași culori, pe gama de gri. În principiu, nimeni nu poate să semene cu Țeastă, are trăsături prea caracteristice, dar de la oareșce distanță, pe lumină incertă și în fugă, pot fi luați cu ușurință drept una și aceeași persoană. Costumul deschis sporește considerabil șansele confuziei.

În realitate, întrebările le-a consumat Ene, dar eu am ținut să-mi fac o impresie personală. Îmi spun că n-are nici față, nici aer de catolic. Oile Papei au ceva special și, să mă ierte majoritarii ortodocși, o anume distincție care-i singularizează. Arar întâlnești printre ei fizionomii mitocănești. Panait îmi explică singur motivul „inadvertenței”: a trecut la catolicism cu cincisprezece ani în urmă. Nu, nu l-a influențat nimeni, nu s-a lăsat convertit de nimeni, a simțit așa, ca un soi de poruncă. De atunci, frecventează Catedrala Sf. Iosif.

— Locuiți în apropiere?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Își închipuie că a făcut un banc grozav și așteaptă efectul. Constată că

nu vine și continuă:

— Stau pe Locotenent Lemnea, cam la un sfert de ceas în pas de plimbare.

— Mergeți frecvent la Catedrală?

— Duminica, în orice caz. De când am ieșit la pensie, mă duc mai des.

— Depinde de ceva anume?

Zâmbește de parcă s-ar scuza:

— Când simt chemarea și la toate sărbătorile.

— Azi a fost vreo sărbătoare, sau...

— S-au împlinit patruzeci și trei de ani de când a murit bunică-mea!

Îl privesc lung. Țasta-i original de tot!

— Comemorați toate decesele?

Zâmbește din nou. Prea des.

— Cum adică?!

— În caz afirmativ, și având neamuri numeroase petrecute spre cele veșnice, normal ar trebui să mergeți zilnic.

E dezorientat, în atitudine i se strecoară o vagă umbră de iritare. Așa și urmăresc. Show-ul pensionarului cumsecade care face politică în papuci la televizor i l-a servit lui Ene. Dacă există și altă partitură, vreau s-o cunosc.

— Pardon, de unde știți dumneavoastră câți morți am eu în familie?

— E elementar! De la o vârstă, ai mai multe cunoștințe „dincolo”, decât aici. Fatalmente, agenda cu numere de telefon se subțiază, iar familia nu face excepție.

Se uită la mine dintr-o parte, ca surzii de o ureche, sau poate încercând să aprecieze cam la câte kilograme trag.

— Mde... N-am privit niciodată lucrurile din punctul ăsta de vedere.

Îmi iau o expresie elocventă: „Vedeți?”

— Acum am înțeles. Poate că-s păcătos și nu-i mai pomenesc chiar pe toți care s-au dus, dar bunică-mea m-a făcut om, mi-a scris mie toată averea. Cum se zice, m-a săltat. De pe urma ei, ins la nici două j dă ani am avut o căsuță la Bariera Vergului, mobilă și un radio Telefunken. Dumneavoastră sunteți tineri, v-ați născut cu televizor, nu știți... Pe atunci, însemna ceva. Dacă aveai radio și telefon, erai burju, unul care a exploatat clasa muncitoare. Aveai și pian, te băga la criminali de război!...

„...Și așa mai departe”, completez în gând. Îl întrerup:

— În concluzie, sunteți practicant.

— Cred că da. Țin foarte aproape cu biserica.

— În cazul acesta, firesc, cunoașteți personalul și mare parte din enoriași.

— Doar din vedere îi știu, lume nu prea cunosc.

— Cum așa? Faceți impresia unui om foarte sociabil.

— Eu sunt — și iar zâmbește lung — dar nu și ăilalți. Sunt o nație de oameni scorțoși, care nu se lasă trași de mânecă. Și nici eu nu-s insul să mă vâr cu de-a sila, dacă văd că nu te lași.

Răspuns abil, dar neconvingător. Încearcă să-mi motiveze anticipat inexistența unor relații; situație imposibilă, dacă o raportezi la oameni care se întâlnesc mai des între ei, decât cu propria familie. În același timp, vrea să lase impresia unui enoriaș fervent, „fără absențe”. De ce? Simplu. Vizita de azi, la Catedrală, n-a fost regizată de Țeastă, ci s-a încadrat într-un sistem de existență normal. Când și cum a avut Țeastă posibilitatea să-l „comande” la fix, rămâne de văzut.

Îi arăt o fotografie scoasă după casetă:

— Îl cunoașteți?

Panait își pune tacticos ochelarii, studiază poza cu atenție.

— Nț! Nu l-am văzut niciodată... E ciudat, râde cu îndoială, dar parcă ar aduce cu mine. Ce-o mai fi și drăcia asta?!

Gafă, flăcău! Ai supralicitat și ai dat-o în bară! Colțunașul prea plin pleznește la încheieturi. Acum sunt ferm convins că e aghiotantul⁶⁵ lui Țeastă. Cei doi pot fi confundați ca siluete, ca aspect general și contururi, dar niciodată fizionomie. În afara pleșuviei, nici o trăsătură nu amintește de celălalt. Din nou, a anticipat raționamente, sugerând ipoteza unei asemănări întâmplătoare care a dus la confuzie.

— Cine-i duhovnicul dumneavoastră, domnule Panait?

Întrebarea nu-i de umplutură, ținând seama de importanța confesorului în viața unui catolic, credincios asiduu. I se spovedește săptămânal, nu ia decizii importante fără a-l consulta, e mentor și consilier. Chi-pul i se adumbrește brusc:

— Abatele Gabriel Ciplea. A fost un sfânt... Pot spune că mi-am pierdut părintele...

— Când a murit?

— Acum o săptămână.

Aha! Încă un drum închis. Ce bine le-ați brodit voi pe toate, măi băieți!

Surâsul lui Panait îmi arată din nou de unde-i încep urechile.

⁶⁵Complice

Sunt dat în Paște! Toată lumea are nevoie de mine. Mesajul lui Bădoiu poruncește să-l aștept în tot momentul, maică-mea mă așteaptă neapărat, tot neapărat mă așteaptă și doamna State, mama Wandei, care m-a sunat acum cinci minute. Nina conjugă același verb, iar *obligatoriu* mă așteaptă maiorul Demetru.

Cei din urmă vor fi cei dintâi. Intru deci în birou la Suliță. Se uită atât de lung și de abstract la mine, că îmi vine să mă recomand.

— Unde-i căpitanul Bădoiu?

— Bănuiesc că urmărește o pistă care duce la Cătălin Voicu.

— Bănuiești sau știi?

— În sensul acesta sună mesajul lui telefonic.

— Ați comunicat semnalmentele asasinului? Fotografia?

Mă sprijin discret de colțul biroului:

— Adică... fotografia lui Richard Gere?

— Firește că nu a lui Florin Piersic. (E primul banc pe care-l face de când îl cunosc) Minorul a vorbit despre Richard Gere. Ilustrate cu personajul se găsesc în toate debitele. Multiplicați și difuzați. Testați cu prioritate femeile sub treizeci de ani!

Tipu-i ori nebun, ori genial. Original, în orice caz. E ca și cum aș plimba un urs pe Calea Victoriei: „Știi cine-i ăsta, neamule?... Știu, un urs.” Junele cuconet o să-l recunoască instantaneu pe Frânge-Inimi, eventual și filmul.

— Ce-ai rezolvat cu Nina?

— E de acord să colaboreze.

— Atunci dă-i drumul din lesă. Cu trei „umbre” permanent. Atenție la înmormântare.

Iar vin de-a dura:

— Care înmormântare?

E consternat de naivitatea întrebării, în sinea lui mă compătimentește:

— A bunică-sii, normal. Despre cine vorbeam? Sugerează-i o ceremonie tradițională fastuoasă.

— Scuzați-mă, nu cred că v-am înțeles.

Începe să pianoteze nervos pe sticla biroului:

— După datină și cu tam-tam. Lume mobilizată, înghesuială, pomanagii. O împrejurare ideală pentru a se putea acționa asupra Ninei. Acum ai înțeles?

Spun că da și pare surprins. Mă avertizează:

— Tu și Bădoiu răspundeți cu capul.

Lungă zi marțea asta și încă nu s-a terminat! O sun pe Nina, voi veni s-o văd mai pe seară. Până atunci, liniștită și nemișcată ca o sardină într-o cutie de conserve! Bag cărbuni și, peste un sfert de oră, sun la ușa Gabrielei State.

E într-o rochie neagră, cu un decolteu foarte strict care păstrează amintirea unei carnații minunate. Pe masa din sufragerie sunt risipite o grămadă de medicamente. Calmante, presupun. Glasul sună brusc, ca și cum ar continua o discuție începută cu mult înainte:

— ...cu ce-am greșit în fața lui Dumnezeu?... De ce mai trăiesc eu, domnule căpitan? De ce?...

Sunt întrebări menite îndeobște să rămână fără răspuns. În astfel de situații, cobori privirea, îți dorești să te afli la alt capăt de oraș și aștepti.

— ...nu știu ce să fac, le-aș înghiți pe astea toate o dată și să termin, să nu mai știu nimic... Măcar până o bag în pământ, să mă lase în pace...

Pământ, un fel de a spune. La dorința expresă a Wandei, manifestată în diverse ocazii, va fi incinerată. Mi-a spus-o plutonierul M., care a ajutat-o pe Gabriela State să descurce toate formalitățile. În lumina evenimentelor petrecute, asemenea preocupări la o tânără de douăzeci și șapte de ani e simptomatică. În climat normal însă, doamna State a luat-o drept una din bizareriile Wandei care, din orice parte ai fi privit-o, era o persoană singulară. Acum, ține să-i respecte dorința: „Unde era atât de frumoasă și nu se împăca cu gândul s-o mănânce viermii... Prefera praf și pulbere...” Ipoteza nu-i lipsită de logică.

— ...de două ori a telefonat. Aseară pe la zece și azi-dimineață, iar. Ce inimă au oamenii ăștia?

O privesc încordat:

— Cine v-a telefonat?

— Un bărbat... „Sunteți mama Wandei?” Am întrebat cu cine vorbesc, Popescu, zice, dar parcă își bătea joc. Pe urmă, chiar mi-a stat mintea în loc. Auzeam, dar nu pricepeam.

În situații ca a doamnei State, nu întrerupi declarația. Persoana se zăpăcește, își pierde șirul. N-am răbdare însă și fac abstracție de ce am învățat la școală:

— Concret, ce vrea de la dumneavoastră?

După privire, re trăiește buimăceala momentului:

— Unde-i copilul?

— Care copil?!

— Credeți că eu știu ceva?! Îi tremură buzele: Zice că fică-mea ar avea un băiețel de vreo trei-patru ani... Chiar în halul ăsta m-a urât?... Să nu-mi spună nici atât, că are un copil? N-am fost poate cum ar fi vrut ea, ar fi trebuit să mă iau de piept cu tată-său, dar îmi ziceam că dacă e liniște în casă, îi e și ei mai moale... De ce să ascundă copilul, mai ales că State nici nu mai e?

Ciudat, într-adevăr, să faci un mister din nașterea unui copil nelegitim în epoca unei trâmbițate și autentice libertăți sexuale; și mai bizar, când te gândești la mentalitatea și curajul Wandei. De reținut și faptul că, între actele ei, nu am dat peste certificatul de naștere al copilului sau peste orice altă hârtie care să-i ateste existența. Conchid că, dintr-un motiv de importanță vitală, băiețelul trebuia ascuns.

— Ce i-ați spus?

— Ce să-i spun, domnule căpitan? Ce vă spun și dumneavoastră: de unde să știu unde e, când n-am auzit în viața mea de el?! Azi dimineață, a luat-o de la capăt. Mi-a vorbit urât, urla ca un descreierat: „Unde-i băiatul? Auzi, fă, dacă faci pe nebuna, o termini ca Wanda!” „Termină-mă, domnule, i-am zis, omoară-mă! Am să-ți mulțumesc, că eu tot nu mai am de ce să trăiesc!”

Netezește mecanic fața de masă. Verigheta îi strangulează degetul grăsuț, probabil n-o mai poate scoate.

— Eu nu știu ce să fac... Asta nu pricep în ruptul capului! De ce să se ferească? Taică-său nu mai trăiește și, chiar dacă ar fi trăit, o rupsesse de mult cu el... Ce-a gândit ea? Că ascunzi un copil în geantă? Față de mama ta?

Fac un gest de neputință:

— Fiica dumneavoastră era o persoană foarte discretă. Aș zice chiar închisă. Sunt convins însă că pe băiat nu de dumneavoastră l-a ascuns. Nu știu ce rațiuni au obligat-o la această atitudine, un fapt e sigur: copilul constituie o miză foarte importantă și l-a ascuns astfel încât să nu poată fi găsit.

Plânge din nou. Liniștit, trăgând mașinal de colțurile batistei ude.

— Ce soartă a mai avut și familia noastră! State s-a sfârșit blestemând, Doinița săracuța... Copilul ei, copilul Doiniței, pe unde o fi și ce l-o mai fi așteptând... Măcar o dată de l-aș vedea!

Încerc s-o încurajez și nu chiar în deșert.

— Fiica dumneavoastră avea o casetă secretă la *Banklife*.

Mă privește nedumerită:

— Ce-i aia?

— E vorba despre o casetă de valori, un fel de depozit la care doar ea avea acces.

— De ce avea nevoie Doina de așa ceva?

— Ca să-și păstreze în deplină siguranță și discreție diverse valori. Poate fi vorba de bijuterii, valută sau documente importante. Nu-i exclus ca acolo să fi depus actele copilului, ca și alte date care să ne ajute să-i dăm de urmă.

O sfătuiesc să fie calmă. Telefonul va fi pus sub urmărire, poate localizăm persoana care o sună. (Să fim serioși, ăla nu-i nebun s-o sune de acasă, dar nu i-o spun.) Imobilul va fi supravegheat, iar mâine va fi însoțită la crematoriu. Dacă are rude sau vreo vecină dispuse să înnopteze cu ea...

— N-am pe nimeni, domnule căpitan. Soră-mea s-a mutat la copii, în Canada... Prieteni, cunoștințe, de unde?

Înțeleg ce vrea să spună. Cu un bărbat cum a fost judele State, nu intra nimeni în casă. Mai târziu... a fost prea târziu. De la o vârstă, prietenii se leagă greu.

Telefonul. Tresare și se uită la mine îngrozită.

— Răspundeți.

Ridică receptorul cu un aer pierit. I-l depărtiez puțin de ureche ca să pot asculta.

— *Doamnă State, vă întreb pentru ultima oară! Unde ascundeți copilul?*

Mi se accelerează pulsul: De unde naiba știu eu vocea asta? O știu bine, am auzit-o de curând...

— *Alo? Țineți minte, a fost ultimul avertisment.*

Convorbirea se întrerupe. Glasul a alunecat, se topește în necunoscut. Mă simt ca un copil care a scăpat zmeul din mână și privește neputincios după el.

Babuinul mă întâmpină cu un rânjel. Cel mai antipatic din întreg arsenalul:

— Ce mai zicea amicul Suliță?

- Du-te și întreabă-l!
- Tu-mi explici pe înțelesul meu...
- OK! Notează-ți în agendă ce ai de făcut.

Își împletește degetele peste pânțele. După expresie, așteaptă să intre Jean Constantin.

— Unu! Faci rost urgent de poza lui Richard Gere, o multiplici în 209 exemplare...

Mă întrerupe, cu gura până la urechi:

— De ce nu 210?

— A scăpat să-mi spună, dar dacă vrei să-ți pui una pe noptieră, n-ai decât. După ce ai materialul, dai fuga pe teren și cauți cinefile sentimentale sub treizeci de ani...

— Aha, va să zică nu s-a sonat Ene. Când mi-a povestit, nu l-am crezut. Mai departe, ce facem?

— *Ce faci*, subliniez. Simplu! Când întâlnești persoanele cu pricina, îți scoți pălăria, dai frumos bună ziua și le vâri poza sub nas. Unde, când l-au văzut...

— La *Scala*, la matineu!... S-a țcănit la toate încheieturile! Trebuie ieșit la raport, parol! A trecut deja la periculoși.

— Nu pun la îndoială diagnosticele tale, dar eu mă grăbesc... Punctul doi! Organizezi funeralii clasa I pentru Coana Aurica. Dric, cai mascați, jerbe, coroane, persoană impozantă care să țină discursul de rigoare. Un *curriculum vitae* conceput cu tact și fără cazier. Semnezi regia și trebuie să-ți spun că domnul maior Demetru așteaptă foarte mult de la tine.

Trage un gât copios din termosul cu „cafea”, își șterge tacticos buzele.

— Auzi, Superman, lasă miștoul și zi-i ce vrea ăla!

— Ți-am zis. Tam-tam în jurul Ninei. Presupune că Zmeul va profita de vânzoleală ca s-o înghesuie. Înghesuind-o, se deconspiră. Noi suntem pe fază și îl umflăm automat.

— Adică, ne jucăm de-a „te-am zărit printre morminte”! Păcatul major al lui Mister Major e că-i crede pe absolut toți mai proști ca el. Are și banditul atâta minte ca să-și dea seama că țințirumul va fi înțesat de sticleți și canari⁶⁶. În locul lui, tot singură aș încerca s-o prind și acasă...

— Ca să te citez, e probabil îndeajuns de intuitiv ca să-și închipuie că imobilul are santinele.

— Dar și un acoperiș, Herculache, tată! Un acoperiș de pe care, cu o

⁶⁶Informatori

bucată de frânghie, se poate face un plonjon frumușel pe balconul Coanei Aurica.

— Chestia asta ai citit-o în *Evenimentul Zilei*. Cum o ia pe urmă înapoi la deal? Sau o fi fost la vânătorii de munte! Cred că te ocupi cam mult de „o anumită parte a presei”...

— Am stabilit că nu facem politică... Alo! Unde te grăbești?

— La dame!

— Mă rog, credeam că te-ar interesa o șuetă cu amicul Voicu.

Mă opresc ca fulgerat din drum:

— Sinuzită?! Unde e?

Babuinul jubilează, sigur de efect:

— Cum ieși matale, prima ușă pe stânga.

— Unde naiba l-ai pescuit?!

Exultă și încă n-a ajuns la capăt. Dacă o ține tot așa, în următoarele cinci secunde, plesnește.

— Acolo unde matale nu ți-ar fi trecut prin minte să-l cauți...

— La Catedrala Metropolitană?

— Altă dată. Hai, că tipul ne așteaptă!

— Atunci, de ce m-ai ținut aiurea la gargară?

Își compune o mască de lehamite:

— N-ai tu prea mulți centimetri, în schimb ești fraier cât plopul. L-am lăsat să mediteze! Să-și imagineze!! Să fiarbă!!!

Dau buzna în biroul alăturat. Rămân stană de piatră în prag. Locotenentul Ene e K.O. Lângă cuier, fereastra larg deschisă. Mă răsucesc spre Bădoiu:

— Să fiarbă, ziceai? Uite că a dat în foc...

Reflex, ne repezim la fereastră. De parcă ne-am aștepta să-l vedem pe Sinuzită, să se scuze că a plecat fără să spună la revedere. Biroul e la etajul I, calculez circa cinci metri până jos. Pentru un tânăr cu oarecare condiție fizică, plonjonul pe geam nu-i o performanță fantastică. În filme, băieții se aruncă din zgârie-nori în zgârie lună dezinvolt și în ritm de tango.

Sub ferestre, câteva brazde de gazon. După urmele lăsate, ne dăm imediat seama că Voicu s-a accidentat în cădere. Un pas e adânc, celălalt — superficial și târât. Mașină n-avea la dispoziție, de vreme ce venise escortat

de Babuin, înseamnă că a prins din zbor un taxi. Sau a reușit să ajungă la stația din apropiere. Tot fără la revedere, Bădoiu zboară pe ușă.

Ene deschide ochii. Îi dau bună ziua și îmi răspunde mecanic. Nu mai trebuie să povestească ce i s-a întâmplat, se vede cu ochiul liber. O singură secundă în care a uitat regula și s-a întors cu spatele spre Sinuzită. Se mai știa și „acasă”, în siguranță...

În ce-l privește pe ex-amantul Ninei, e mai primejdios decât mi-aș fi imaginat. Ai nevoie de ceva curaj ca să spargi capul unui sticlete în incinta Poliției, cu o ușă care se poate deschide în orice clipă, iar apoi să te arunci cu capul în jos, în mijlocul unei străzi aglomerate. Mai trebuie să fii implicat până în gât, ca să-ți asumi un astfel de risc. Deduc că Voicu e unul din pălmașii de bază ai marelui boss — Țeastă sau poate altul. Până acum, echipa numără trei membri. Ei doi și „Richard Gere”. Dacă-s mai mulți, o să avem migrene din cauza sporului de eficiență al unui grup infracțional numeros. În schimb, cresc considerabil șansele de a-i depista. Chestiune de abecedar, complicități și femeile au semnat, de regulă, actul de deces al marilor delincvenți.

Șapte seara. Găsesc anevoie loc de parcare. Ginitorul nostru bea o turcească la terasa din coasta imobilului. Locu-i bun, are perspectivă, dar, din păcate, nu „durează”. Cât poți să tragi de o cafea, fără să trezești suspiciuni? În fine, se descurcă el...

Mă opresc să cumpăr câteva pachete de țigări pentru Nina. Sechestrată la domiciliu, s-ar putea să fie în criză... Mă întâmpină cu un surâs luminos. Chiar dacă raportat la circumstanțe termenu-i deplasat, e fericită că mă vede. Toată în negru, minionă și fragilă, seamănă cu un pui de cioară drăgălaș. Se simte că a băut și încă mai ține paharul în mână. O impresionează faptul că m-am gândit la țigări.

— Totdeauna am știut că ești băiat bun, Cap Bob. Ții minte când m-ai umflat prima oară? N-aveam încă treisprezece ani...

— Cum să nu țin minte? Furai pantofi la Victoria!

Râdem amândoi. Condițiile erau propice, sistemul ingenios. Acuta criză de bunuri de larg consum de pe vremea lui Ceaușescu... Când se aducea încălțăminte de import, îmbulzeala friza demențialul. Larmă, vociferări, forfotă de mâini averse să apuce, spaima că se termină marfa, vânzătoare zăpăcite de vacarm, clientele isterice... Un coșmar pentru toată lumea! Nu și pentru Nina, fetița cu gulerașul ca o spumă și obrăjori de cacao cu lapte dimineață și *înger, îngerășul meu* la culcare. Profitând de haos, fura direct de pe tejghea pantoful vizat, expus totdeauna văduv. După un minut sau două,

se prezenta de clientă proaspătă, solicitând celălalt pantof:

— ...e mai mare la mama, vreau să zic piciorul stâng, din cauza montului... Uitați-o acolo, arăta la întâmplare cu degețelul murdar de cerneală, doamna cu pălărie de pe scaun. Suferă de inimă...

Astfel al doilea pantof dispărea în ghiozdanul de elevă model. Până să se dezmeticească vânzătoarele, Nina era de mult topită în tumultul străzii. Marfa o vindea, pe urmă, Coana Aurica. Fără nici o investiție, scotea cam 600-700 de lei la pereche și ăștia erau bani buni prin anii '80 și ceva.

Râsul i se alungă brusc și chipul prinde o expresie speriată:

— Cap Bob, nu știu dacă mă înțelegi, nici eu nu mă înțeleg bine... Încerc o senzație grozav de ciudată... că-s rătăcită undeva, în deșert... sau că am rămas singura supraviețuitoare după al treilea război mondial. Nu aparțin nimănui... nici mie. Chiar și viața mea cu Helmut îmi pare o poveste auzită de la alții, despre alții. N-am punct de sprijin. De unde vin, încotro o iau? Parcă mă aflu în mijlocul unui cerc închis. Poți să înțelegi așa ceva?

— Încerc... Ai trecut, mai treci încă prin emoții mari. Tu te simți tulburată, pe alții i-ar fi dat de-a dura! Nu crezi că Mihai, amorașul tău, te-ar putea ajuta acum?

Își ridică iute privirea. Încearcă să ghicească ce ascund, de fapt, cuvintele mele:

— Nu așteaptă decât să-l chem...

— Ce te împiedică s-o faci?

Îmi îndreaptă o privire laser:

— Face și el parte din scenariu?

— Nu. M-am gândit la tine, să nu mai fii singură...

— Nu vreau să-l amestec. Nu merită să-l amestec în porcăria asta! E dintr-o familie onorabilă și cea mai curată ființă pe care am întâlnit-o vreodată. Să-și vadă liniștit de facultate!... Te rog din suflet, lasă-l în pace! Nu știe nimic, nu te poate ajuta cu nimic. Te implor, Cap Bob!

— Îl iubești...

— Am spus-o de la bun început. Spune-mi ce trebuie să fac eu.

Respir adânc, povestea nu-mi place deloc:

— Te-am avertizat că vei fi nadă. Și te avertizez încă o dată că-i o tentativă foarte riscantă!

— Ți-am spus că sunt de acord.

— Dacă așa stau lucrurile, din clipa asta nu mai ești sechestrată la domiciliu. Poți să ieși când vrei... Urmează o chestiune mai delicată. Superiorii

mei opinează pentru o înmormântare zgomotoasă, tradițională din toate punctele de vedere: mobilizare, datini, opulență.

Nina zâmbește ironic:

— Zi-i publicitate în forță. Înțeleg! Sperați ca bandiții să profite de tevatură. În fond, e treaba voastră, dar numai un cretin n-ar sesiza că-i vorba de o cursă!

— Sunt de acord cu tine și ești liberă să refuzi colaborarea...

— Nu, Cap! Oricum, am de gând să-i fac o înmormântare grandioasă. De când mi-o amintesc, doar la asta a visat! Dric cu cai mascați, trei popi, colive cât roata carului, pomeni boierești... I-am găsit comandul pregătit și lista cu prietenii ei, la care se gândea cu plăcere că o vor conduce la groapă...

— Ei, lasă-mă!

— Dacă-ți spun! S-a gândit la absolut totul. Vrea praznic cu lăutari, așa cum i-a plăcut ei toată viața. A stabilit și repertoriul... Trage cu dinții de batista mototolită, ochii îi sunt umezi: A fost primul și ultimul lucru pe care mi l-a cerut când m-am ajuns. Loc de veci dichisit, în cimitir simandicos.

— Deci, Bellu.

Nina râde încetișor:

— Bellu, vezi bine! Un cavou mic pe care ea și l-a ales. Îi plăcea că n-are igrasie, să n-o tragă la picioare... Suferea cumplit din cauza reumatismului. Nu râde, avea ideile ei despre viața de dincolo...

Reflectez că, în condițiile date, Suliță va fi servit peste așteptări.

— E multă lume pe listă?

— Destui. Acum, să văd pe cine mai găsesc, care mai trăiește. N-am anunțat-o decât pe tanti Lucica.

— Sunteți rude?

— Nu, așa îi spun eu, tanti, de când mă știu. A fost și ea meseriașă, dar n-ai zice. Pe săraca bunica, se cunoștea. Lucica juri că e cocoană. A împiciorat-o un barosan care murea după ea. A săltat-o de pe șină⁶⁷, și a luat-o cu popă și inel!

Râd. Mă amuză revirimentele de limbaj ale Ninei, ușurința cu care ia liftul din subsolurile argoului spre etajele unui vocabular spălat și viceversa. E un act reflex. Își adaptează instinctiv exprimarea la situațiile pe care le evocă sau le trăiește.

— Trebuie să pice. Totdeauna a fost inimoasă, nu vrea să mă lase singură noaptea asta.

⁶⁷Prostituție într-o gară.

— E perfect... Mai am o problemă! Tu știi ceva despre copilul Wandeii?

Expresia Ninei e elocventă. A căzut din pod:

— Wanda a avut un copil?!

— Așa s-ar părea... Un băiețel pe care-l ținea ascuns. Nici acum nu se știe unde se află.

Nina țâșnește în picioare, își înfige pumnii în șolduri:

— De unde ai scos drăcovenia asta?! Imposibil!

— De ce imposibil?

Începe să se plimbe, asaltată de argumente.

— Pentru că-i imposibil! Adevărat că era o misterioasă, dar cel puțin în anumite privințe am cunoscut-o bine. Wanda era o mare ambițioasă... O devorată de ambiție! Îmi lipsește orice ter-men de comparație. Avea ambiție pentru șapte vieți! Vroia să se pricopsească cu orice preț, doar pentru asta trăia. Te și speriai când o vedeai atât de îndârjită... Pricepi?

— Zi-i mai departe.

— Ce să-ți mai zic?! Ai mai văzut vreun cangur făcând striptease? Pentru ea, un copil ar fi însemnat un dezastru, ruina tuturor proiectelor. Cel puțin un an scoasă din circuit. Doar lucra cu hoitul! Pe urmă, nu se știe niciodată cu ce bilanț ieși dintr-o naștere. Unele se văcăresc, le pleacă șoldurile, cu sau fără biberon sâni nu mai sunt aceiași, dacă mai ai baftă de o cezariană, nu mai faci matala striptease nici la azilul de bătrâni... Aici, trebuie să fii pictată, impecabilă!

— Teoretic așa ar fi, totuși...

— Care totuși? Crezi că era nebună să-și riște cariera pentru un plod? Poate, zic poate, dac-ar fi încercat să-l prindă în laț pe Prințul Charles!

— Cam la așa ceva mă gândesc... Vă întâlneți des?

Dă din umeri și se lasă pe spatele canapelei.

— Știu eu? De trei, patru ori pe an, când puteam eu să scap de acasă. Acolo, o soție de om politic are un program foarte încărcat și e și foarte urmărită.

— E posibil ca ea să fi născut un copil fără ca tu să știi?

— În principiu, nu-i imposibil. L-am cunoscut pe Helmut în 1993 și ne-am căsătorit în '94. Un an întreg în care am fost extrem de prudentă. Forțam șansa vieții mele, n-am vrut să risc nimic și, în consecință, nu m-am văzut cu ea. Prietenia cu o stripteusă nu-i cea mai indicată. Chiar și cu bunica întrețineam relații clandestine, nu-i scriam prin Poștă.

— Nu fi naivă! Îți închipui că la statutul lui bărbatu-tău nu s-au cerut

relații la București?

— Te referi la Serviciile Secrete, m-am gândit și eu. Dacă au făcut-o, a fost o acțiune pe cont propriu. Pentru Helmut, m-am născut în ziua în care m-a cunoscut. A declarat-o din prima clipă și s-a comportat ca atare... Zâmbește cu gropițe: era foarte îndrăgostit, iar eu virgină autentică. Pe bune! Nici nu bănuiești ce atu fantastic a însemnat asta pentru mine! În noaptea nunții, credeam c-o să înnebunească de fericire. Aș fi putut face orice din el...

Sunt convins. Moda retro face ravagii în cele mai neașteptate domenii. A reactivat elemente vestimentare, de mobilier, de ce nu și anatomice?! Mă întorc la Wanda și calculez cu glas tare:

— În concluzie, dacă acest copil există, înseamnă că s-a născut spre sfârșitul lui '93 sau în primele luni ale lui '94...

— Absolut, altfel aș fi văzut că-i borțoasă, ce Dumnezeu... Un copil de trei-patru ani! Tot nu-mi vine să cred...

— În intervalul '93-'94, ai pierdut orice contact cu Wanda?

— Da. Helmut mă instalase la o pensiune de tinere domnișoare. Directoarea mă controla strict, fără să aibă aerul c-o face.

— Deci nu știi ce-a făcut Wanda în perioada respectivă?...

— Ce știu sigur e că a venit la Düsseldorf la începutul lui '94, la foarte puțin timp după ce m-am măritat...

În actele Wande, am găsit contractul cu clubul unde lucra. Am să compar datele să văd dacă e loc pentru băiețel.

Soneria de la ușă. Mă uit mașinal la ceas. Când naiba s-a făcut de nouă?! Se sună cu parolă, ca un stacatto din partea cuiva care nu are răbdare. Presupun că-i tanti Lucica și nu mă înșel. Mai zăbovesc un minut, cât să se consume prezentările. Într-adevăr, n-ai zice c-a fost damă și încă în lumea șapcaliilor⁶⁸ ! De fapt, n-ai zice nimic, nu o poți situa în nici un compartiment social. E mai tânără decât Coana Aurica, n-a împlinit încă 70 de ani. Scundă și foarte subțirică, duce cu gândul la o mulătră: nări carnoase și dilatate, gura — o ventuză lacomă, ochi migdalați, umezi, bogat împăduriți. În tinerețe, trebuie să fi fost picantă și exotica. Acum, e elegantă și simpatcă. Îmi întinde cu dezinvoltură o mână înmănușată.

Privirea expertă cuprinde totul. Pariez că-mi știe și numărul de la indispensabili.

— Sper că nu plecați din cauza mea...

Accent distins, surâs de casă mare. Zâmbesc cretin și o asigur că nu.

⁶⁸Ceferiști

Afară, lipesc din obișnuință urechea de ușă.

— Cine fu chiștocul ăsta, soro?

— Un polițist, răspunde Nina, ne cunoaștem de mult.

— Hm, parcă-i de la desene animate! Caraghioșii ăștia au de obicei ridichile țapene...

Iau liftul și o alung din minte. „O mulătră moșneagă, obscenă și antipatică!”

E tot marți și încă nu s-a terminat. La sediu, îl găsesc pe Babuin în picioare, mâncând o tartină. Ținând seama de mecanismul vieții lui, înseamnă că n-a avut timp nici să-și tragă sufletul. Îmi arată cu degetul o hârtie pusă la vedere pe biroul meu. E fișa lui Panait, sosia lui Țeastă de la Catedrală. O parcurg în viteză și o dată fac „A!”

Nu că are cazier mă impresionează, ci obiectul infracțiunii — favorizarea de treceri clandestine de graniță. A umflat zece ani pe chestia asta. Privind azi lucrurile, nimic grav. Mulți au făcut pârnaie grea pentru fapte care, din punctul de vedere al celui mai strict cod moral din lume, nu constituie fapte reprobabile. Deținerea de aur sau valută, de pildă, încercarea de a sări frontiera pe șest, ascultarea unor posturi de radio imperialiste etc. constituiau infracțiuni doar pe considerente circumstanțiale și nu etice, dictate de interesele unui regim sifilitic. În condițiile de pușcărie comunistă în care trăiam, dacă cineva te ajuta să forțezi granița, săvârșea în primul rând un act de mare curaj și umanitarism. Din păcate însă, lucrurile nu stăteau totdeauna așa. Mulți veleitari au căzut victime unor călăuze necinstite, uneori criminale. Erau asasinați și jefuiți, abandonați apoi, în cine știe ce râpă sau coclauri. Pe dispăruți nu-i căuta nimeni, se putea presupune orice. Și în vreme ce putrezeau neștiuți, la câțiva metri de piatra de hotar, familiile pândeau cu sufletul la gură factorul poștal, tresăreau la orice apel telefonic, continuau să spere, să aștepte...

— Câți nefericiți o fi având și ăsta pe conștiință! reflectez cu voce tare. Mă gândesc, uneori, că dacă s-ar face investigații serioase în toate sectoarele unde crima a fost posibilă cu zero consecințe, am ajunge la concluzia de genocid. Panait a fost călăuză. *Job*-ul presupune curaj, sânge rece, spirit de aventură. L-ai fi văzut pe drăgălașul nostru pensionar...

Mă opresc. Am impresia că vorbesc singur. Bădoiu mă urmărește

mestecând cu un aer bovin. Are un stil de a mesteca plimbându-și maxilarul inferior, exact ca rumegătoarele.

— Ce faci, tot consumi? De obicei, ești mai cuvântăreț.

Înghite și se șterge cu ambalajul de la tartină:

— Nu-i frumos să vorbești cu gura plină! În rest, bați câmpii. E tardiv de târziu...

— Ce naiba vrei să spui?

— Amicul Panait a sucombat. Atac de cord. Un infarct frumușel și cât se poate de clasic. Ca la carte!

Cad pe scaun, năucit:

— A fost aranjat!

— Ce, infarctul? Fii serios. De altfel, tipul are fișă la Fundeni. Nu mă dau în vânt după coincidențe, dar de data asta trebuie să înghit una.

— Când s-a întâmplat?

— Acum două ore. Juca table cu un vecin. I s-a făcut brusc rău. Ălăalt a chemat Salvarea. Caraula noastră a sesizat mișcarea așa că am fost imediat informați.

— Fantastic! Nu mi-amintesc nici măcar în exemplele de școală un caz cu atâtea victime, și atâtea cadre mobilizate! Ai numărat răposații?

— Șase, spune Bădoiu placid. Până la Jack Spintecătorul mai e!... Tu ce faci? O mai fredonezi pe-aici?

— Intenționez să mă duc acasă.

— Ce mai aștepti?

— Vreau să stau de vorbă cu vecinul lui Panait.

— Vezi-ți de treabă, tipu-i trandafir. Stă de o sută de ani în cartier, are porc în ogradă și o herghelie de nepoți. Îl vezi pe Al Capone crescând porci și găini?

— Cine i-a luat declarația?

Babuinul îmi trimite cu un bobârnac câteva coli de hârtie:

— Mă plictisești... Ai aici toate datele. Eu o car!

— Ai rezolvat ceva cu Sinuzită?

— Nț! A dispărut! Taximetriștii din stație nu l-au văzut.

Și-a terminat tartina și se spală pe mâini.

— Încă nu mi-ai spus unde l-ai depistat...

— Acolo unde era normal să-l caut. La karatiști! Știam de la tine că flăcăul e „marțialist”, vede Karate, Kung Fu, Taikon Akido, „Kamikadze”, Hiroșima și Mao-Tse-Dun!... Cum nu-s multe centre în București, treaba a fost

relativ simplă. Tot după el mă duc și acum...

E în priză. Ca gen, Babuinul nu-și pierde lesne cumpătul. E însă ambițios și vanitos cât o duzină de păuni. Sinuzită l-a făcut K.O., l-a expediat, cu orgoliu cu tot, direct în frânghii. Figura îl arde la ficați. Îi aud sfârâind de parcă s-ar afla pe o plită încinsă.

— ...mama lui de pezevenghi cum mi-a zburat de sub nas!

— Nu-i primul evadat din arest, îi spun generos, au mai pățit-o și alții...

Babuinul scrâșnește:

— Eu nu-s *alții*, asta-i una! Alta, de mine tot nu scapă și-l învăț minte să mai facă pe fachirul! Cel mai al dracului mă oftică ideea că Suliță jubilează. Abia aștepta să-mi dea peste nas, dar ca să-i ofer un cataif ca ăsta nu spera el nici în vis cu zâne blonde! *Merde!* pocnește din degete, am întins-o.

— Concret, unde te duci?

— Unde am mai fost. La karatiști!

— Hm, nu-i în fiecare zi duminică. Fii sigur că a schimbat parohia...

— Cea mai bună tainiță e cea care a mai fost scotocită. Pui un pariu?

— N-am chef acum. Vrei să vin cu tine?

— Pas! E problema mea personală și vreau s-o rezolv *personal*.

— Nu-i problemă, e răfuială. Fii atent!

— Auzi, Herculache, păstrează-ți preceptele deontologice pentru cursantele de duminică ale cluburilor penticostale!

Coborâm împreună. Trag aer în piept cu reală plăcere. Ce minunăție de noapte! Frumoasă ca în albumele de suveniruri ale domnișoarelor lui Sadoveanu și Bassarabescu. Nici n-ai zice că pe lume există computere, faxuri, NASA, marțieni... O noapte pe care instinctiv o mobilezi cu clișee romantice. De pildă, o bancă veche de piatră cum mai sunt câteva în Cișmigiu, un lac glazurat cu argint, o salcie văduvă, un pod cocoșat în spinare de pisică, un mijlocel mlădios țâșnind dintre dantele-spumă de bezea, un june în pantaloni pepita și cu mustăți apretate...

— Visezi?

Tresar:

— Mă gândeam... Ești sigur că nu vrei să te însoțesc?

Babuinul mă privește lung, fără să mă vadă. Pare să reflecteze:

— Dacă insiști, fie.

E trecut de zece. Post meridian, desigur. Om fi noi originali, totuși mă

îndoiesc că la ora asta se mai țin cursuri de karate. Bădoiu mormăie în barbă:

— Nu ne ducem la sală. Au un club al lor, o bombă infectă. Am băgat un far de dimineată.

E la volan. Conduce bine, dar ca pentru galerie. Spectaculos, agresiv, în draci. Chiar când nu e cazul. Ca acum, de exemplu, când evoluăm pe o felie de București cuminte, domolită de pustiul nopții. Străbatem Calea Șerban Vodă.

— Cândva, remarc visător, îi spunea Podul Beilicului. Aici se afla casa de oaspeți a trimișilor otomani în Țara Românească. Chiar pe drumul ăsta veneau...

— Mi se fâlfâie! Ai căpiat?! Auzi dom'ne, îmi arată Bucurescii de acum o mie de ani *by night!*... Uite, acolo e stabilimentul.

După aspect, pare un fost depozit. Firma de neon roșu promite: *Pumnul și cracul*. Înăuntru, cârpăceală, dat repede cu bidineaua și bătute trei cuie. Mușterilor de aici nici nu le trebuie mai mult. Gălăgie să fie! Și e. Mi-arunc o privire peste mese. Bere și pepsi. Multe fâțe de duzină; modelul TV și cinema-ul le-au uniformizat. Din pricina idolilor de pe ecrane, copiați până și în expresie și pășit, parcă niciodată tinerii nu au semănat atât de mult unul cu altul. Frumuseți trase la xerox. Sunt însă proaspete și par pline de însuflețire. Mai cred în Moș Crăciun și asta mi se pare foarte frumos. Un Moș Crăciun care nu cunoaște valaha, călărind un Rolls Royce.

Cum era și de așteptat, suntem luați în colimator. Din orice unghi ne-ai privi, nu părem de-ai casei, mai suntem și frumoși pe deasupra! Am pomenit de mese, dar de fapt, sunt niște bănci lungi, ca în trapezele mănăstirești. Cot la cot, pot sta până la doi'spe inși. Ne așezăm la cea mai puțin aglomerată. Încerc să-mi deschid cărare în vacarmul de trupuri și zgomote. O despletită roșcalie îmi aruncă, din stânga și dreapta unui nas necăjit, o privire sașie. Se ia drept Barbra Streisand. E la fel de urâtă, dar n-are și bafta ei. Deși stagiară⁶⁹, nu pare să mai aibă multe de învățat.

— Ciao, picuile! Am impresia că nu te-am mai văzut pe aici.

Măgărița are cel mult șaptesprezece ani. Îmi vine s-o cârpesc. Nu-i frumos să troznești o doamnă, așa că mă zâmbăresc lipicios, à la „uite unde era marele crai!”

— Am auzit că sălășluiește, în zonă, o dulceată de fetiță...

— Te pomenesti că oi fi eu aia!?...

— Te-ai prins.

⁶⁹Tânăra fără experiență

— Țî-țî-țî! ce cap fain am! Da' pe tăticu' de ce l-ai adus?!

Babuinul îi întoarce o privire de urs care tocmai a primit o săgeată acolo unde folosește hârtie igienică:

— Despre mine vorbeai, artisto?

Morcoveața începe să râdă:

— Ești impresar, să nu-ți fie de deochi, le citești la fix.

— Dau și ora exactă — și ridică mâna, semnalizând spre bar.

Parașuta râde de moare:

— Pleacă vreun tren? Aici, e cu autoservire.

Bădoiu își face loc printre săltăreți. Fata îl urmărește cu privirea, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget. Mă întreabă direct, de parcă n-aș fi venit împreună cu Bădoiu:

— Cine-i gladiatorul?

— Un tip dat dracului...

— Ce spui! se miră Morcoveața și-mi expediază în ochi un jet de fum. Te pomenești că are și carnet de conducere!?

— Bineînțeles, marșez. E șofer pe un submarin atomic!

— Aici s-ar putea să nu minți.

Babuinul se întoarce cu trei sonde. Doar când le văd, mă cutremur. Bere cu Jamaica. Trotil cu explozie imediată. Știe că eu nu consum — în asemenea ocazii, el bea și paharul meu — și urmăresc curios ce vrea să scoată de la fată.

— Cin-cin, artisto!

Morcoveața arată spre sondă:

— Iaurt?

Bădoiu are un păcat. Îi place să spună tot ce-i trece prin minte, nu iartă pe nimeni, se mai crede și nespus de spiritual, dar nu suportă să fie el însuși luat peste fermoar:

— Auzi, surioară, dacă stăteai pe lactate, găseai în frigider la tac'tu și nu umblai despletită prin taverne!

Fata nu-și pierde cumpătul. Bate din palme:

— Bravo, ai vorbit exact ca proful nostru de Mate! De câte ori le discursează, ne dau lacrimile...

Sincer, puștoaica mă amuză. Are os de vagaboandă, dar nu-i proastă.

— Tineret studios, deci.

— Așa și așa. Sunt într-a doispea, la *Mișu*...

Măi să fie! *Mihai Viteazul* e socotit unul dintre cele mai serioase licee

din Capitală. Devin curios:

— Cum de te lasă ai tăi să umbli brambura?

Începe să râdă:

— Nici ei nu prea stau pe acasă. Tata are domiciliu forțat la Sfânta Vineri, mama-i flotantă...

— Ești amabilă să-mi traduci?

— Tata a murit, mama e om de afaceri. Umblă prin țară și străinătate.

— Tromboane! decretează Babuinul și se întinde după paharul meu.

— Cum îți convine matale, tăticule!

Dintre noi trei, pare să se distreze cel mai bine. Din sacul de sport scoate un pachet de *Camel* intact. Îl deschide, ne invită, refuzăm, își aprinde încă o țigară. Se duce la bar. Babuinul profită de ocazie și își bagă nasul în sacul rămas deschis: caiete, cărți, un manual de istorie.

— Ce generație! exclamă scârbit. Să ții lângă Ștefan cel Mare și Sfânt un set de prezervative! Blasfemie curată, unde o să ajungem?... Noi eram altfel.

— Zău?! De-aia plătești acum cinci pensii alimentare?

Morcoveața se întoarce. Pune pe masă o sticlă de *Ballantine's* absolut virgină și trei sonde încălțate una într-alta.

— *Sorry*, dar barul n-are gheață!

Ține să ne epateze și al dracului să fiu dacă nu reușește! Desigilează expert sticla, începe să toarne...

Babuinul își pendulează degetul în aer.

— Nu te osteni.

— De ce?! Sunteți invitații mei.

— Poate amicul, eu nu consum decât *Bourbon*...

Etete! Consumă orice, chiar și odicolon ex-sovietic, cu condiția să ardă.

— Ăștia n-au, dar avem noi, la prăvălie...

— Care prăvălie?!

— A maică-mii. Ține un non-stop pe Moșilor. Dacă vreți, mergem acolo... Se ridică brusc și începe să dea agitată din mână: Vic!... Vic! Sunt aici. Ce naiba ai făcut? Credeam că nu mai vii.

Un tânăr în geacă de piele se îndreaptă spre noi. Își face loc cu carura destul de impresionantă. Nu zice pardon, mestecă chewing gum și are aerul că toată lumea e a lui. Ridică sprâncenele spre noi:

— Niște prieteni, explică veselă Morcoveața. Am uitat să-i întreb cum îi cheamă...

Bădoiu și cu mine am încremenit. În fața noastră, se află „Richard Gere”!

Dacă făceam un film, în mod normal ieșea un caft ca-n Texas! Circumstanțele se mulau ca un maiou ud: bombă de cartier, un stoc de proiectile — mese, bănci, sticle etc. — asigurând recuzita, bambilici care să țipe artistic, punctând sonorul; pe ring, cam la un chintal de mușchi antrenați, în fața noastră — un subiect criminal de best-seller, ucigaș de profesie, cu muian de megastar.

Ași! Nu s-a schimbat un singur pumn. Cât îl vezi de malac, Bădoiu e iute ca un șarpe. A țâșnit șrapnel și, în aceeași secundă, îi răsucește mâinile la spate, încălțându-i brățările. Exclamă încântat:

— Bine te-am găsit, Alain Delon!

Îl corectez instinctiv:

— Richard Gere.

— Dă-i în mă-sa, aceeași facultate... hai, flăcău, mână!

O ajut pe Morcoveața să se ridice. E perplexă și albă, ca pâinile nesubvenționate de Guvern.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vii cu noi.

— Unde?!

Babuinul rânjește, cât poate el de antipatic:

— La dans!

Mi-e milă de asta mică. O fată urâtică, complexată bănuiesc, dar care încearcă să facă pe șmechera. O scuturătură bună o va dezmetici, dar e păcat s-o facem praf. Knock-out-urile adolescenței sunt definitive. Arareori mai părăsești podeaua. Dacă nu-i prea grav implicată în „serial”, mă gândesc să-i fac vânt, eliminându-i numele din dosar. În principal, să nu fie anunțată școala, cu alai de consecințe, să nu figureze sub nici o formă la proces. Un proces al cărui cadru tematic îl constituie lumea prostituatelor.

— Să-i luăm declarația și s-o expediem urgent, îi propun lui Bădoiu, cât nu-i Suliță pe fază. Țsta ar exmatricula-o până la adânci bătrâneți din toate instituțiile de învățământ și ar pune-o la stâlpul infamiei în Piața Mare.

— Așa ar fi pedagogic.

— Cugetă el, marele moralist Costică Bădoiu! Nu-mi fă mie pe nebunul!

— Ți se pare normal ca o elevă de liceu să umble prin locante deșuchete, cu țigări și prezervative în ghiozdan?! Cu Ștefan cel Mare...

— ...și Sfânt, *du-te la oștire, pentru țară mori, și-ți va fi mormântul înconjurat cu flori...* Lasă-te dom'le de iordane! Ce au prezervativele cu străbunii eroi? Tu fumezi de la doi'spe ani, la trei'spe te-ai dus la dame...

— Pardon!

— Nici un pardon, nu mă las întrerupt. Ăstora li se țin cursuri de educație sexuală, în toată lumea civilizată se procedează la fel, tinerii au dreptul la dragoste! Să se iubească liber și în cunoștință de cauză, nu orbecăială ordinară în șură sau în vreun gang pestilențial, cum ai făcut tu!

— Se cunoaște că n-ai copii, îți dă mâna să cuvântezi despre libertatea sexuală. Ia să văd eu, după ce ți-or mișuna vreo doi, trei în ogradă!

Mă uit la el dintr-o parte:

— Tu vorbești de copii?! Când i-ai văzut ultima dată? Câți ani are de fapt a treia pensie alimentară? Ce număr la pantofi are a patra? E băiat sau fată? Repede, fără să-ți consulți agenda!

Mă opresc pentru că vorbesc singur. Babuinul a cărat-o, fluturându-și amândouă mâinile în dreptul urechilor. Mi-a cedat terenul.

Morcoveața e speriată rău, dar nu vrea să plângă. Îmi place, are amor propriu, nu cerșește compasiune. O față mobilă și inteligentă. Din păcate, asta nu o face fascinantă. Subțirică. Normal, la vârsta ei. Îmbrăcată standard. Fustișoară și ilic de blugi, T-shirt mai lung. Totul de calitate și marcă originală. Ghetele de antilopă galbenă, de exemplu, sunt *Mario* autentic. Mă uit la coama disperată, o claie ca o flacăra ținută în vârful capului de o cătușă metalică:

— Vă lasă cu părul vopsit la școală?

— N-avem probleme, băieții vin cu plete și cercei.

O cheamă Viorela Calotă. Va împlini optsprezece ani în toamnă. Taică-său a fost pilot pe curse externe. A murit într-un accident. Mama — ingineră. S-a lansat în afaceri imediat după 1990 și a izbit-o. Are două fabrici în provincie și un non-stop la București: *Marilyn*. Ea, Viorela, e într-adevăr elevă la *Mihai Viteazul*. Și încă bună de tot! Îmi arată carnetul. Cele mai mici note sunt de opt. Stima și respectul, gândind unde-și prepară lecțiile...

— Cum ai ajuns la *Pumnul și cracul*?

— Stau în cartier.

— Te duci des?

— Aproape în fiecare seară.

— Maică-ta știe?

— Pe mama o interesează doar carnetul de note și... Are o scurtă ezitare:... și să fiu sănătoasă.

— Îi e frică de SIDA?

Viorela confirmă dând din cap. Deșteaptă femeie! Se pare că fiică-sa îi seamănă.

— Când lipsește din București, stai singură?

— Avem o menajeră, doamna Petruța. E angajată să ne țină gospodăria, nu câine de pază.

Îmi strecoară o privire pe sub sprâncene, ca să vadă dacă am priceput.

— Cum s-ar zice, ești de capul tău...

Trage mecanic de brățara elastică a ceasului:

— Până acum, n-am dat-o niciodată în bară... Nici acum, nu știu de fapt ce-am făcut. Nu-i interzis să intri într-un local. Mama mă lasă de la trei'spe ani să merg la Discotecă.

— Colegii tăi se distrează la fel?

— Depinde. Unii au părinți încuiați... Ridică din umeri: Ce reușesc? În loc să se distreze seara, ca mine, chiulesc de la ore și o fac ziua.

Își roade unghiile și mă privește neliniștită. S-a dus șmecheria, tremură vargă. O iau pe scurtătură:

— Ți-e frică să nu te reclamăm la școală, așa-i?

Dă repede din cap:

— Da. Nu știu ce am făcut rău, dar... Avem numai gorile în cancelarie și pe mine nu mă înghit. M-ar bubui și pentru o picătură de cerneală scăpată pe caiet.

— De ce nu te înghit?

Își ridică ochii. Căprui, în care a căzut o picătură de miere. E deconcertant de sinceră:

— Nu sunt simpatică.

— I-auzi, n-aș fi zis!

— Mama spune că profii sunt... scuzați-mă, o șleahtă de impotenți invidioși. Știți, în învățământ sunt salarii mici, îi deranjează că alții se descurcă. Dacă ai bani, automat ești escroc sau fost nomenclaturist...

Mi-o închipui foarte bine pe patroana *Marilyn*-ului. Suficientă agresivă, siguranța arogantă a femeii văduve care a izbutit să-și facă loc gras în jungla post-decembristă; doar cu coatele și umerii ei, într-o lume a bărbaților. O *self-made woman* a anilor noștri, de vârstă mijlocie excelent îmbrăcată, servietă diplomat cu cifru, glas de căpitan de pirați. Dispreț necamuflat față de exclușii din patria succesului. Doar imbecilii sau trântorii nu izbutesc!

— Lasă ce spune mama. Ce-ți reproșează *ție* cancelaria?

Viorela își mușcă buzele, se uită cu jind la țigările lăsate de Babuin pe masă. Amărătele de Carpați, când ea are Camel în sac. În ce mă privește, dacă maică-sa n-are nimic împotriva să fumeze, nu sunt eu ăla care să strice dispoziția oamenilor. Însă mi-e că intră în birou un alde Suliță și fata ia notă proastă. Vreau s-o scot repede la aer curat și basma curată.

— Tot nu mi-ai spus de ce nu te înghite cancelaria.

— Fiin'că sunt fata lui mama.

— Nu-i de-ajuns.

Aș completa, dar nu pentru urechile ei: îndeobște, elevele frumoase se înfruntă cu corpul didactic. Profesorii n-au încredere în ele, dăscălițele sunt geloase. Nu-i cazul cu Viorela.

— Nu mi-e frică de ei și ei o simt. ăsta-i adevărul.

— Vrei să-mi explici?

— Profilor le place să tremuri în fața lor. Să stai cu ochii plecați. Dacă nu le ești simpatic, te ard la notă. Cu mine nu ține. Învăț bine, sunt a doua în clasă, am luat până acum trei Olimpiade. Ei fac icter și mie n-au ce-mi face. Dar mă așteaptă la cotitură.

— Nu cumva ți-ai inventat tu războiul ăsta? Uneori, și părinții se înșeală.

— Mama nu se înșeală niciodată... Îmi adresează un surâs nesigur: Nici atunci când are încredere în mine.

Îmi reazem în bărbie degetele împletite. Intenție de sinceritate gravă, susțin fizionomiștii, translatori de gestică.

— Să i-o lăsăm intactă. Dacă mă ajuți, poate reușim. Dacă ești absolut sinceră, ai șanse. Spune-mi tot ce știi despre Vic.

— Se numește Victor Săraru. Ce vreți să știți?

— Tot, Viorela. Când și cum l-ai cunoscut, cu ce se ocupă, în ce raporturi vă aflați.

S-a mai destins. Simte că vreau s-o ajut, iar eu simt că are încredere în mine.

— L-am cunoscut la *Cracu'*, acum trei săptămâni. Adaugă cu

slăbiciunea pentru precizia datelor a primelor idile: marți, 2 mai, ora 21.

— Tu l-ai abordat?

— Nu, el m-a invitat la dans. De atunci, ne-am văzut în fiecare zi.

— Ce-nvârte?

— A făcut doi ani la Construcții, dar s-a lăsat de facultate după '90. Acum... se ocupă cu diferite afaceri, nu pot să vă zic ceva precis. Ciubucărește, cum fac mai toți tinerii... Altceva ce să vă spun?

— Nu ți-a cerut niciodată să-i faci vreun serviciu?

Dă din cap, pe urmă începe să râdă:

— O prostie... M-a rugat săptămâna trecută să-i cumpăr niște peștișori exotici. Mi-a dat banii și m-a trimis la magazinul respectiv.

Ceva îmi sună. Pești exotici... Unde am văzut eu de curând? A! În vitrină, la Toto al maică-mii...

— De ce te-a trimis pe tine?

— Trebuia să mergă la Brăila. Peștișorii care-l interesau apar foarte rar și îi era teamă că dacă întârzie, n-o să-i mai găsească. Sunt foarte drăgălași, zâmbește. Negru cu alb, seamănă cu niște dansatoare spaniole. Cu fustele lor, adică. Cei roșii sunt mai banali.

— Unde se află magazinul?

— Pe la Piața Confederației. E de fapt un coafor de câini. Foarte nostim, m-am distrat grozav...

Mai vreți ceva? Eu, nu. Sunt lămurit. Țeasta, „Richard Gere”, Toto... Nici că putea maică-mea să cadă într-o combinație mai împuțită!

— Ai idee ce-a făcut cu peștii?

Viorela cascadează ochii. Când se miră, strabismul i se accentuează.

— Ce să facă?! Și i-a luat acasă.

— Ai fost vreodată la el?

— Niciodată. Ne vedem la *Cracu* sau la mine.

— Când maică-ta nu-i acasă!

— Mai tot timpul nu-i acasă. Râde: Nu asta ar fi problema. Am intrare separată și, în general, mama nu-i o persoană indiscretă. V-am mai zis că în afară de note și seropozitiv, n-o mai interesează nimic... A, mi-a mai atras atenția să nu mă încurc cu bărbați însurați. Niciodată! „După ce-ți mănâncă ficații și tinerețea, se întorc la balabustă. Aia-i trânteste de bucurie un lighean de sarmale festive și tu rămâi cu ochii în soare.”

Figură mare patroana de la *Marilyn*, într-o zi, am să încerc s-o cunosc.

— Pe Săraru i l-ai prezentat?

Râde cu gropițe:

— Sunteți atât de ceremonios! Nu se mai poartă scrisori de acreditare și bunicuțe grase cu coc în vârful capului.

— Spune-mi, Viorela, tu crezi că băiatul ăsta te iubește?

Fața îi devine serioasă, mă privește în adâncul ochilor:

— Da. Sunt o fată urâtă. Cea mai urâtă din clasă. Au făcut băieții topul la nasole și dețin primul loc. Pe liceu, sunt a doua. M-a luat una dintr-a unșpea...

— Astea-s prostii, zic eu de părul broaștei, nu văd legătura.

— Păi dacă nu m-ar iubi, de ce și-ar pierde timpul cu una ca mine? N-aveți idee câte frumoase, pe bune, încearcă să mi-l sufle! De ce m-ar minți?

— Ai dreptate. Tu-l iubești?

Își mușcă buzele și respiră adânc:

— Sunt moartă după el.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-l uiți. Dacă vrei să n-ai necazuri...

— A făcut ceva rău?... Foarte rău? Vă rog din suflet să-mi spuneți.

— Vorbim altă dată. Acum — îi împung fruntea cu degetul — te duci acasă. Trebuie să fii foarte cuminte. Și înțeleaptă... O să te conducă cineva.

Se ridică nu prea sigură pe picioare. Ochii îi sunt umezi.

— Nu există nici o soluție? Nici una?

— Nu prea. Tu nu poți să realizezi acum, dar să știi că azi a fost una din zilele tale norocoase.

Unele asemănări sunt de-a dreptul uluitoare. Șochează, în special, la bărbați, unde gama artificiilor care pot apropia fizionomic două persoane e substanțial mai redusă decât la femei. Machiajul, sprâncenele pensate, părul vopsit, coafura revăzută fac minuni în măsluirea unui chip și o femeie poate aborda toate trucurile în modul cel mai firesc, fără a deveni suspectă. Un tip însă fardat și cănit duce cu gândul în toate direcțiile, nici una ortodoxă.

Săraru ăsta, juri că-i frate geamăn cu actorul american, zămisliți în aceeași sâmbătă. Trăsăturile, statura, aerul, zâmbetul fermecător — toate sunt aceleași. Blugii și geaca de piele, devenite uniformă oriunde ai pune degetul pe harta lumii, împing asemănarea până la inconfundabil. Personal, nu mă dau în vânt după Richard Gere, prefer alte vedete, dar dacă guști genul, ca femeie, tipul e un număr despre care merită să ai amintiri.

Bădoiu îi ia interviul în stilul lui de zile mari. Dur, brusc, frust. Își scoate părleala pentru plasa luată cu Voicu. Îmi arunc ochii pe datele de stare civilă. Are douăzeci și opt de ani, născut la Constanța, ambii părinți pensionari. Locuiesc în continuare la Cîța. După cum mi-a spus Viorela, a absolvit doi ani la Construcții. A abandonat, nu mai rentează. Cinci ani pierduți ca să ieși cu un salariu mai mic decât al unei femei de serviciu de la Sofitel!

Logică de bronz, fără fisură, contrazice-l dacă poți! Mai departe. ...Din '91 până în '94, a lucrat la negru în Germania și Belgia. A strâns ceva lovele și a investit în micul comerț. Un timp a ținut tarabă la metrou. Ce face acum? Nimic important pentru moment. Se orientează. Caută un asociat care să fie specialist.

— În ce?

— Să-i zicem industrie alimentară. Mă gândesc la o fabrică de produse apicole și una de produse dietetice. În Vest, treburile astea merg foarte bine.

— Țț! se minunează gras Bădoiu. Îți pleznește inima de bucurie când vezi ce tineret harnic și întreprinzător avem! Albine și vaci! Cunoști ceva mai înălțător?!

Întrebarea mi se adresează, dar nu așteaptă răspuns. Săraru zâmbește încântat:

— Este exact felul în care privesc și eu lucrurile. Sunt convins că voi avea succes. În doi, trei ani...

— Devii angrosist⁷⁰.

— Mare întreprinzător, îl corectează Săraru. Comercianții pot fi angroșiști. Eu, ca producător...

Face pe ăla care n-a priceput. Îi turuie înainte despre fabuloasele însușiri ale mierii de albine, cu multiple întrebuințări în industria cosmetică și farmaceutică... Simulează perfect avântul, entuziasmul contaminant al individului amețit de propriile proiecte; care abia așteaptă să-și suflece mânecile și să se apuce de treabă.

Pumnul Babuinului bubuie pe birou:

— Gata, superbule! M-am plictisit de zumzăit. Repede și pe scurtătură! Unde erai azi dimineață între orele 9,30 și 10,30?

Urmăresc atent reacțiile lui Săraru. Pentru o fracțiune de secundă, am impresia că se va năpusti asupra Babuinului. Respiră adânc și flacăra din privire se stinge. Se lasă pe spate, relaxat:

— Poate că înainte de toate, am dreptul să fiu informat asupra

⁷⁰Hoț primejdios, cu multe condamnări.

motivului pentru care am fost adus aici...

— N-ai nici un drept!

Simulează furia ca să-l intimideze. Inutil. Săraru n-are de gând să vină de-a dura. Se miră suav:

— Cum se poate?! Trăim într-un stat de drept... Că veni vorba, pot refuza să vorbesc, altfel decât în prezența avocatului!

Bădoiu rânjește, încântat nespus:

— Astea la televizor, puiule! Cioace electorale pentru Mița APACA, zisă Bigudiu!

Săraru se scarpină ostentativ la ceafă:

— Cum rămâne cu Constituția, Cadiule⁷¹?

— Du-o la budă! Aici în birou, la tetea — bate cu palma în masă — eu mi-s Constituția! Clar? Atunci, punct și de la capăt.

— Scuze, dar pentru mine nu este deloc clar. În condițiile astea, refuz să vorbesc.

Babuinul se ridică, nămilă amenințătoare:

— Ascultă, nenorocitul, dacă te fac ping-pong⁷², plânge mâine mă-ta că ce băiat frumos a avut!

Îi arde din zbor o palmă care reprezintă doar cinci la sută din potențialul Babuinului. Un soi de muștrare cu avertisment și, dintr-o dată, Richard Gere îmi arată profilul stâng în loc de cel drept. Încearcă să zâmbească:

— Ai dracului de viteji suntem, când celălalt nu poate să riposteze! Unul cu bâta, ălălalt cu mâinile legate!

Babuinul începe să râdă. E pus pe demonstrații. Îl apucă de reverele gecii și-l ridică cu o singură mână pe verticală, cât îi permite lungimea brațului. Ceea ce nu-i de colo, flăcăul sare optzeci de kilograme, dar e un fleac față de performanțele lui Bădoiu.

— Auzi, cocorașule⁷³, eu te fac arșice oriunde ți-ai ține mâinile. În cur sau pe flintă!

— Zău?! Dă-mi o șansă...

— Șansă?! și-i arde, de simetrie, încă o ghioagă. Ce șansă i-ai dat tu Coanei Aurica, vierme? Bagă la cap! Întreg și tot, nu ieși din mâinile mele!

— Am să te reclam, Cadiule, scrâșnește Săraru. Până la os ai să-ți muști cazmalele alea!

Babuinul își aprinde calm o țigară.

⁷¹Judecător, șef, înțelept.

⁷²Bătaie vizând, în special, obrazul.

⁷³Escroc sentimental.

— Găsești la ofițerul de serviciu numărul de acasă al lui Bill Clinton.
Dacă te interesează Strasbourgul, îți fac eu șusta. Îl cunosc pe portar.

MIERCURI

Dimineața e radioasă și proaspătă ca toate diminețile. Din păcate, nu-i semăn. Mă doare capul, stomacul semnalizează că există, nu prezintă zgloabilisme de ciocârlie. Când mă mai gândesc la câte am de rezolvat în cursul zilei, umoarea neagră tinde spre acut.

Nu cunosc finalul meciului de aseară. L-am lăsat pe Bădoiu și Săraru în tête-à-tête. Nici unul nu avea nevoie de mine, și nici eu de ei. Nu-mi doream nimic altceva decât să ajung în pat. Am adormit imediat. Pe canapea și îmbrăcat. Vorbesc în rime, ceva nu-i în regulă.

Mic-dejunez. Cafea cu lapte, ca preșcolarii. Biberon, zice Babuinul. Ca să mă îmbărbătez, îmbrac un costum care-mi place și asortez o cravată luminoasă. Am primit-o de la mama. Îi face o plăcere nespusă să constate că port lucrurile dăruite de ea; diseară, are loc vederea și nu știu dacă voi mai avea timp să mă schimb.

În birou, Babuinul își consumă „cafeaua”. După cum arată și-l cunosc, e cam pe la al treilea termos. A dormit la sediu. Are ochii roșii, de pește proaspăt, e neras și șifonat ca unul care a călătorit noaptea într-un compartiment de clasa a II-a. Mă măsoară ironic:

- Arăți ca un pitic la matineul de nuntă!
- Tu ca un hamal. Dacă te vede Suliță, îl indispui pe toată ziua.
- Voi fi cu adevărat trist...
- ...și o să tragem noi din cauza ta.
- Pentru că sunteți fraieri. Și-n vis stați drepti în fața lui. Scoate totuși aparatul de ras electric și-l pune în priză. Sunt curios să știu unde a ajuns cu Săraru.
- Ce s-ajung, că nu ne-am urnit. Tot la kilometrul 0 sunt. E dat dracului!
- Are vreun alibi?
- Nu, dar firește, se afla la celălalt capăt al orașului. Făcea jogging la Lacuri.
- Ăsta-i „stadionul” pe care-l frecventează?
- Îhî, îi place peisajul: fluturași, aerosoli și spațiu non-garagată! „Așa, tăticu', trage tare, să le rupem gura la Olimpiadă!”
- Martori?

Aparatul bâzâie acum, sub bărbia de hipopotam:

- Costumul ăsta de fante nu-ți priește. Nu prea le cugeți. Martori?! Ai

haz. Păi de ce crezi că m-a trimis la Lacuri?! Ozon și pustiu.

— Un obicei care se repetă cotidian lasă urme. În fond, la zece sau unsprezece dimineața, parcul nu-i tocmai pustiu, are clienții lui.

Babuinul și-a terminat toaleta. Își aruncă o privire în oglindă pentru care îl invidiez. După ochiul lui, arată strașnic de bine.

— Băi, Superman, dacă tu îți închipui că am să dau fuga la Herăs-trău, să fac investigații printre măturători, zahăr pe băț și plozi-neamuri d-ale Guvernului care se cacă francofon, înseamnă că ești mai tolomac chiar decât în coșmarurile mele, unde pot afirma că deții rubrică permanentă.

E în fața chiuveltei, face un duș până la brâu. Se scutură ca un câine ud și își pune cămașa curată, de rezervă. Se simte fercheș și îndumi-necat. Îmi îndreaptă o privire mulțumită. De el, nu de mine.

— Știi de ce n-o fac? Pentru că nu-mi place să-mi pierd timpul. Nu am nici cel mai mic dubiu că ieri dimineață, puneam de mucenici⁷⁴ în Dristor. Ce sens are să caut la mama dracului? Doar așa, ca să văd vapurașele?

— Cum o dovedești? Nu ai decât declarația lui Dorinel, un minor de unsprezece ani.

— O declarație zdrobitoare. Când i-am comunicat derbedeului că există un martor, mi-a zâmbit luminos ca la o serbare în aer liber cu mititei, bere caldă și „chișcă-mă de cur, loane, c-am votat tromboane!” După ce i-am povestit însă filmul de pe terasă, rânjetul i-a alunecat spre miazăzi. În clipa asta, nu pricepe de ce nu scot iepurele din joben.

— Nu-i suficient.

— Măi Herculache, puțin îmi pasă că exact în momentul ăsta nu-l pot aduce în fața Tribunalului sub învinuirea de crimă. Sunt aproape sigur că el e criminalul și, deocamdată, îmi ajunge. Ce urmăresc eu e să-l sperii în așa măsură, încât socotind partida pierdută, să mă ducă de mână la stația terminus. Țeastă sau care dracu' o fi în spatele afacerii.

— Dacă-i doar un simplu killer cu contract, nu știe nimic.

— Ași! Cineva tot l-a contactat. S-a luat legătura cu el. Pe Cătălin Voicu sigur îl cunoaște.

— Poate.

— Nu, poate. Sigur. Pui un pariu?

Încep să râd. Mizează pe faptul că amândoi frecventau același stabiliment. Că a dat peste Săraru, căutându-l pe Voicu...

— Voicu... Personajul mă intrigă din ce în ce mai mult.

⁷⁴A ucide.

Babuinul își curăță unghiile cu briceagul. Se întrerupe ca să se zâmbească în voie:

— Trebuia să te intrige alaltăieri, când ți-a scăpat din mână ca un pește viu, pe o simplă legitimație de la tractirul ăla de fagotiști⁷⁵.

— Tu vorbești?!! și văd policrom Dalist în fața ochilor. Să-ți scape unul din arest, păi asta se întâmplă o dată la trei generații de polițiști!

— Băi „un metru și un pic”, dacă te preocupa să-ți dezvolti cerebelul și nu gioalele⁷⁶, ai fi aflat că întâmplările sunt pe măsura oamenilor.

La oameni mari, greșeli mari! La pitici, căcărici!

— Hai sictir, du-te și te plimbă!

— Chiar mă duc. Îl las pe Săraru să mediteze la trecutu-i revoluționar și încerc să dau de Voicu.

— Unde?

— Am niște presimțiri în organism pe care vreau să le verific. Întâi, dau o raită pe la *Crocodil* să bag niște fitile și să-i văd cum dau în clocot. Pe urmă, trec pe la mușchetarul ăla de pune câinii pe bigudiuri. Mă interesează aerul din zonă...

I-am povestit tot ce știu despre Toto, fără să pomenesc însă de maică-mea.

— Tu încotro o iei?

— Am o grămadă de nasoale pe cap. Acum, mă duc la Crematoriu. La zece o incinerează pe Wanda. E interesant *dacă* și *cine* mișună prin preajmă.

Bădoiu ridică din umeri:

— Pierdere de timp, te iei după capul lui Suliță. Îți imaginezi că se prezintă Marele Boss la condoleanțe? Sau c-o să participe la înhumarea Coanei Aurica? De ce? Să se convingă c-a murit de-a binelea? Ăla-i cornut, să se vâre singur în congres de filatori?

— Nu vine el, dar un observator tot trimite.

— Fâs! Ascultă, Boabe, completează-ți agenda de lucru cu două probleme. Vezi ce poți scoate de la Nina despre Voicu, și contactează-l pe lăbarul ăla mic, Dorinel, să-i tragă o vizionare lui Săraru. Zi-i că-l plimbi cu mașina, vrăjește-l, în fine, te descurci tu...

— Te descurci și tu la fel de bine. Ura! și o iau spre ușă.

— *Salve et i'!*⁷⁷ Nu uita ce te-am rugat...

Mă răsucesc pe călcâie ca un titirez:

⁷⁵Homosexuali

⁷⁶Picioare

⁷⁷Salutare și du-te (lat.).

— M-ai „rugat”?! Ce-ai pățit?

Îmi surâde ca o duminică sportivă. Când câștigă Rapidul. Plec pe gânduri, miroase suspect. Azi nu-i duminică și nici meci. Ce o fi punând la cale Babuinul?

Sinistru rău la Crematoriu, nu știu cum s-o întind mai repede. Mi-amintesc de cuvintele unui mușteriu de-al meu, Nelu Pa'Șase (scund cât mine, purta 46 la escarpeni), comentând o situație asemănătoare: „Nasol momentul, mișto coliva!”

Ca totdeauna, peste tristețea spectacolului, mă impresionează lipsa de însemnătate a individului, ca fenomen în sine, efemerul relațiilor sociale, zădărnicia oricărui zbucium raportat la o groapă de trei pe unu... Făcând abstracție de personal, participăm la ceremonie trei inși. Plutonierul M., omul nostru care s-a ocupat de formalități, eu și mama Wandei. Situația are motivațiile ei, totuși pustiul ceremoniei mă întristează.

Gabriela State e ca în transă. Ai senzația că participă la un spectacol pe care nu-l înțelege. Oricum, străin de persoana ei. Din fericire, nu durează mult. În circa treizeci de minute, se termină numărul, vin alții la rând. M. rămâne să se ocupe de restul formalităților, eu o conduc acasă pe doamna State. O întreb dacă a mai primit vreun telefon în legătură cu copilul. Nu, nici un telefon. O rog să fie în continuare prudentă. De altfel, ne vom revedea mâine sau poimâine, imediat ce obținem aprobarea Parchetului pentru deschiderea casetei de la *Banklife*.

Mă aude, dar nu percepe. O conduc până în casă. Mă asigur că totul e în ordine, că nu-i lipsește nimic, nu trebuie să iasă nici după pâine. Mă urmărește cu o privire lipsită de conținut. A rămas cu pălăria și voalul, poșeta plic uitată la subsuoară și mâinile înmănușate abandonate în poală, cutremurătoare statuie a neputinței.

Îi dau tot felul de sfaturi imbecile pentru că așa se obișnuiește și n-o pot trimite la cinema. Își ridică privirea fără expresie. Întrebarea mă doboară:

— Eu acuma ce să fac?

Mă va urmări toată ziua. „Eu acuma ce să fac?”... Adică, în clipa imediat următoare, diseară, mâine, toată viața...

Mă întorc la birou. Din raportul schimbului de noapte, rezultă că, deocamdată, la Nina lucrurile decurg normal. Acum o oră, a plecat în oraș pentru îndătinatele cumpărături — blide, prosoape, lumânări etc. Mai puțin sicriul pe care Coana Aurica și-l comandase din viață, după gustul și gabaritul ei. Îl păstra la madam Covrig, altă prietenă din tinerețe. Femeia locuiește la curte, spațiu de depozitare berechet.

Găsesc și rezultatul autopsiei lui Panait, catolica sosie a lui Țeastă: infarctul cât se poate de autentic al unui cardiac cu vechi state. Că eu continui să fiu circumspect — prea a murit de parcă și-ar fi așteptat rândul și la momentul oportun — e un punct de vedere pe care îl păstrez pentru mine. Oricum, o pistă închisă.

E ora douăsprezece. Înainte de a-mi continua itinerarul, îmi fac o cafea. Aștept să se răcească. Capul îmi vâjâie de ipoteze, coliziune pe teren accidentat. Mâzgălesc mașinal hârtia din fața mea. Dintr-o dată, realizez că desenez pești. Pești fandosîți, cu mustăți bârligate și cozi în evantai, nu crăpceni de lăcoviște peizană.

Constat că au început să mă obsedeze și e firesc. Nu-l văd deloc pe Săraru, alias „Richard Gere”, subiect de pasiuni domestice. Pasă-mi-te, tânjea după exotici și i-a găsit taman la Toto, amicul lui Țeastă! „Pesticidele” constituie un mister. Ce naiba să ascundă? Un mesaj special? Spun ții! Cât de supravegheat ai fi sau te-ai simți, există mijloace de comunicare mai eficiente și mai comode. Droguri?... Cât drog poți ascunde în pânțelele unui peștișor, care nu cântărește mai mult de 15-20 de grame? Unde ar fi afacerea? Aberant. Țin minte că am citit într-un policier celebru că un escroc ascunsese o perlă foarte importantă în burta unui tip din ăsta cu coadă și aripioare. Vaxuri, sunt convins că nu despre așa ceva e vorba.

Mă pocnește o idee à la Babuinul! Riscantă, pentru că sfidează agresiv toate prevederile legale. Mă duc acasă la „Richard Gere”. Să-i văd peștii și, în general, cotețul. Deci, violare de domiciliu și percheziție fără prealabila autorizație obligatorie a Procuraturii. Singur, de capul meu și fără martori. Asta și urmăresc.

Înainte de a pleca, îmi trag un pieptene în oglindă. Ei da, pot să spun că păr am. E des și castaniu, frumușel de tot. N-am să chelesc niciodată, sunt sigur. De regulă, pleșuvia începe să are până în treizeci de ani... Nici de la sprâncene la vale n-ar fi tocmai rău. Strică puțin direcțiile contrare. Nasul

pleacă sud-vest, în timp ce linia gurii urcă nord-est. „Bob e atât de caraghios, spune una din mătușile mele, că pare inventat.”

Aud în spate o tuse care se vrea discretă. Mă răsucesc ars, ca surprins în flagrant de viol. În clipele mele de intimitate, detest martorii. Maiorul Demetru, care umblă și se mișcă pisicește, are talentul de a te lua pe neașteptate.

— Ai aranjat cu Nina?

Direct și brusc, în stilul casei. E vertical, vibrant, tăios ca o sabie *Ninja*.

— E de acord.

— Când?

— Măine, la unsprezece.

— Mobilizare generală. Voi veni și eu... Ceva special azi, la Crematoriu?

— Nimic.

— Cum se comportă Săraru?

— Neagă orice fel de amestec.

— Minorul Florescu l-a recunoscut?

— Acum mă duc după el, trebuie să iasă de la școală. N-am nici o îndoială că-l va recunoaște.

— Mai aveți și alte probe?

— Nu.

Mă măsoară acru. Din făptura lui Suliță emană un soi de electricitate, piciorul drept parcă ar avea epilepsie.

— Atrage-i atenția căpitanului Bădoiu să nu le inventeze cu pumnii. E un avertisment.

— Am înțeleș, domnule maior.

— S-o înțeleagă *e/*. Arestul Poliției nu-i sală de antrenament pugilistic... Adaugă ca pentru sine: Meciurile în care unul din parteneri are mâinile legate îmi fac silă.

În principiu, are dreptate, totuși rămâne măgar. Pe Richard Gere l-am agățat în timp record și nu pe abțibildurile lui. Datorită exclusiv Babuinului. Chiar dacă umblam după altul, el detectase deja bârlogul fiarelor. Merita măcar un cuvânt de apreciere. Din păcate, situația nu se poate schimba. Îl detestă organic pe Bădoiu. Cum nici Babuinul nu-l consumă la desert pe Suliță, sunt chit. Nu-și datorează nimic unul altuia.

— Când aduci băiatul, îmi spune cu mâna pe clanță, să mă anunți. Vreau să asist... Reține! Nu comiteți nimic ilegal vizavi de Săraru. Procedați ferm, dar nu dur. Căpitanul Bădoiu are nostalgia epocii de piatră. Dacă nu se

poate debarasa, să iasă la raport pentru a fi înlocuit.

Rămân crăcănat și, în mod excepțional, îmi aprind o țigară. Minteă îmi dă în clocot, bâldâbâc-bâldâbâc. Aci se petrec lucruri mari, neamule! E prima oară când Suliță insistă asupra unei probleme, repetând un ordin. De regulă, poruncește, se cară și așteaptă executarea. Acum, se obosește să emită de două ori, și să și îndemne la legală blajinitate! Ce presupun? La fel de simplu ca *bonjour* sau hai sictir! Sforile se trag în sfere înalte.

Gonesc spre Dristor, să-l contactez pe Dorinel. Nu că aș fi renunțat să bag un far la domiciliul lui Săraru. Abia acum, că Suliță insistă și trage pe legalitate, am devenit și mai curios. Încă de pe vremea studenției, mi-am formulat un principiu: poți comite ilegalități dacă sunt strict gândite și operate cu bune intenții. Nu țin să-l înfund neapărat pe Săraru; vreau să descopăr ceea ce mi-ar fi mai greu de descoperit în împrejurări legale. De fapt, îmi creez singur condițiile. Cam toate polițiile procedează la fel, doar că n-o recunosc.

Mân spre Dorinel, pentru a-l acroșa înainte de a ajunge acasă. Am reținut că o menajează pe bunică-sa, nu mă pot duce să sun la ușă. Am noroc, îl descopăr imediat, încă din mașină. A făcut o haltă la buticarul din colț. Într-o mână ține ghiozdanul, în cealaltă o înghețată. Bunică-sa o să constate încă o dată că băiatul nu are poftă de mâncare, poate i-ar trebui niște fier.

Mă recunoaște fără emoții extraordinare. Își îndreaptă ochelarii și mă privește atent. E în așteptare.

— Ce mai faci, Dorinele?

— Mulțumesc, foarte bine. Dumneavoastră?

— Cum a mers azi, la școală?

— Așa și așa, și plimbă o limbă lată peste moțul înghețatei.

— E bună?

— Dacă vă place fisticul... O întinde spre mine: Vreți să gustați?

— Nu, dragule, mă sperii, nu la ora asta!

— Mie-mi place la orice oră... Nu vă supărați, l-ați prins pe mafiot?

— Nu sunt sigur, tocmai de-asta te-am căutat.

Dă din căpșorul rotund:

— Mi-am închipuit eu că nu-i o simplă coincidență.

— Dacă vrei, ai putea să mă ajuți.

Mă privește dintr-o parte. Probabil, vede mai bine cu ochiul stâng.

— Trebuie să-l identific, nu-i așa? Am văzut în *Taxiul nopții* și *Aventură la Hong-Kong*. Vin mai mulți tipi pe scenă, și noi stăm ca la cinema, pe întuneric.

— Exact, pe toate le știi!

— Nu încă, declară modest. Poate peste un an sau doi...

— Ce zici, vii cu mine?

— Cu plăcere, dar nu acum. Dacă nu vin la masă, bunica se sperie. După aia, îmi fac lecțiile. Știți, ea nu știe nimic.

— OK, spune tu ora care îți convine.

— La patru, când își face bunica siesta. Dar vă aștept aici, nu în fața blocului să ne vadă cineva.

— Ne-am înțeles, la patru sunt aici. Îmi amintesc recomandarea Babuinului și adaug: Vin să te iau cu o mașină!

Nu pică el pe spate, pic eu. Mă întreabă cu viu interes:

— Ce marcă?

— Renault te avantajează?

Declară serios, ca un specialist, șofer încercat:

— E o piesă bunicică, dar suspensia nu-i destul de elastică pentru șoselele noastre!

— Conduci?

— Tata a avut un Renault și l-a vândut. Nu-l satisfăcea. Acum, are un Mitsubishi, iar soția lui un Opel. Mama are Mercedes. E pretențioasă și greu de întreținut, dar face impresie, într-o lume în care doar impresia contează.

Intuiesc frazele părinților, reținute la silabă și aud de la distanță foșnetul bancnotelor *vert bouteille*, galbenii nezornăitori ai epocii.

Garsoniera lui Victor Săraru e în Drumul Taberei: o oală de noapte și două cutii de chibrituri. Traduc! O odaie în care nu dansezi matală vals, o baie și o bucătărie unde instalațiile sunt pendinte de câte un lighean, cratiță, cutie de conserve colectoare.

Intru fără probleme, de la primul truc. Nu mă vede nimeni. O pisică flotantă prospectează palierul. E prea deprimată și vădit lehametită ca să aibă stăpân. Înăuntru, nimic din ce mă așteptam, nici o trăsnaie. Deasupra somierei, pe care o evaluez cam de pe vremea Mareșalului Antonescu,

zâmbește prinsă în patru pioaneze Claudia Schiffer. Top modelul despre care optzeci la sută dintre americani mărturisesc că și-ar dori-o în pat. Interiorul e sordid de tip studentesc. Câteva mobile vechi, deteriorate, aparținând desigur locatarului, un tranzistor mic, o veioză. Într-un colț, direct pe parchet — un teanc de cărți.

Oamenii sunt imprevizibili! Uite, ce citește de pildă Victor Săraru, Sperie-Lume, probabilul asasin al Coanei Aurica! Descartes — *Meditații metafizice*, Sandra Brown, Jules Verne, Petre Țuțea, *Magicianul...* Mă doare capul de-ale mele și intru în bucătărie. Ambianță tipică de mese improvizate; în picioare, la hârtie, direct din pachetul cumpărat la băcănie...

Pe pervazul ferestrei, mă surprinde un ghiveci cu o ciclamă. Floarea e frumoasă și îngrijită. Nu mă lasă inima și umplu un ibric cu apă. Sunt gata să fac o greșală monumentală. La o eventuală percheziție, s-ar constata că floarea a fost udată de curând.

Privesc pe gânduri fotografia Viorelei. Stă lângă ghiveci, într-o ramă care imită argintul. Exceptând ciclama, e singurul obiect estetic din casă. De ce în bucătărie?! Simplu! (Toate-s simple la mine!) În cameră nu există masă sau vreo altă suprafață plană, fereastra nu are pervaz... Fotografia este caracteristică strabiștilor. Poză din profil, camuflând defectul. Săraca-i tot urâtică, dar, privind-o, te simți tușat, ceva te mișcă, transmite o gingășie sufletească... Sau poate sunt eu un sentimental, impresionat ori de câte ori descopăr omenescul în forma lui cea mai frumoasă — dragostea. Căci (sunt gata să pariez) killerul ăsta o iubește pe Viorela.

Deschid bufetul de deasupra chiuvetei, transformat de Săraru în birou. Găsesc coli de hârtie, plicuri, pixuri, fleacuri de papetărie și un dosar subțirel cu acte personale. A păstrat legitimația și carnetul de student. Mă uit curios la calitative. Cel mai modest e șapte și asta spune ceva... În fine, un notes, cu adrese și numere de telefon. În locul numelor, doar inițiale. Două sunt din Germania și amănuntul merită reținut. În același dosar, al prostituatelor, patru dintre implicați au întreținut, întrețin diverse raporturi cu federalii: Wanda, Țeastă, Nina, Săraru-Richard Gere. Nu sunt în vizită, violez un domiciliu. N-am adus flori, am venit cu Kodakul. Trag microfilm după notesul cu adrese și intru în sfârșit, în baie. Surpriză! Nu, nu dau peste un cadavru, dau peste un acvariu, improvizat într-un borcan de murături. Se poate afirma astfel că exoticii au un domiciliu, dar scuze, nu așa își cazează protejații un împătimit care umblă cu limba scoasă după exemplare rare, cu sofisticate *pedigree-mi*. Mai există un detaliu interesant! Viorela a luat *cinci* pești de la

Toto, iar în borcan sunt numai *patru*. Mister Gere, peștii matala ascund un mister.

Scot un cap pe palier. Tot nimeni. Pisica sesizează mișcarea și aleargă spre mine, plină de nădejdi. O las să se strecoare în casă și încui ușa. Al dracului să fiu, dacă știu de ce am făcut-o! Am uneori impulsuri bizare.

Apelul lui Ene mă găsește la birou. Sună de la un telefon public aflat chiar vizavi de terasa *La Găina Beată*. Îmi spune în câteva cuvinte despre ce este vorba. După cum hotărâse, Nina a ieșit de dimineață, la cumpărături. La un moment dat, a făcut o haltă la galinaceea amintită. A comandat un capuccino și a aprins o țigară. Urgent, s-a prezentat un crai la agațament. În ciuda protestelor ei, s-a așezat la masă. Nina a dat să se ridice, dar tipul n-a lăsat-o. Au intervenit chelnerii, ăla le-a șters câte o ghioagă și i-a amuțit. A sărit locotenentul Timofte și cu doi pumni a restabilit pacea în Cecenia.

- V-ați deconspirat, scrâșnesc.
- Ce puteam face? Craiul devenise agresiv, intra în anatomia ei.
- Asta a și urmărit. Să faceți ceva. A provocat scandalul ca să vadă dacă Nina se află sub protecție.
- Cum procedăm în continuare, Cap Bob?
- Timofte iese din cursă, trimit schimb. Tu rămâi pe fază, Marinaș ia urma craiului.
- Craiul s-a evaporat... Extraordinar!
- Ce s-a întâmplat?
- A apărut Țeastă. E pe terasă.
- Diversiune! Tipul încearcă să vă disperseze. Fii atent, n-o slăbi din ochi pe Nina. În cinci minute, sunt acolo.
- Ene strigă disperat:
 - Cap Bob, ce facem cu Țeastă?
 - Să-l preia Timofte. Tot s-a deconspirat și n-avem încotro. Nu mai aștept liftul. Cobor scările în zbor și plonjez la volanul Renault-ului. Dau prin radio dispoziții de încercuire a zonei.

Fâs! Știți ce înseamnă onomatopeea asta? Pârțulache. Ceva în genul mărgicii albastre din povestea lui Creangă. Când ajung la *Găina Beată*, e soare, pace și liniște ca într-un week-end caracalez. Acțiunea noastră-i făcută zob. Craiul s-a exclofisit de mult și Țeasta i-a urmat exemplul, nesupărat de nimeni. Normal! Ene discuta cu mine la telefon, Timofte făcea pe Făt-Frumosul care a salvat-o pe Cosânzeana și primește modest mulțumiri, Marinaș stătea bătut în cuie, în strictă conformitate cu ordinul de a nu o abandona pe Nina o singură secundă.

Contemplan dezastrul. Îmi sosesc oamenii alertați prin radio, dar ce folos! Cei doi au părăsit de mult meleagul. Nina a achitat nota și se ridică de la masă. Îmi face insesizabil cu ochiul și se îndreaptă spre toaletă. Mă fofilez în urma ei. Strecor o bancnotă în mâna îngrijitoarei și intru la *Ladies*. Nina, chipurile, se aranjează la oglindă.

— Îmi pare rău...

— St!

Indică una din cabine, ocupată. Scoate iute un portvizit din poșetă și mi-l bagă în buzunarul de la piept.

— Ce-i asta? suflu.

— E al tipului care-a venit la masă. I l-am palmat când se vâra în mine...

Aud sifonul de la cabina ocupată și mă grăbesc să dispar. Reflectez la ce va să zică profesionalism și tehnică. De undeva, din eter, Coana Aurica îmi face cu ochiul.

Un portvizit clasic, cu conținut clasic: buletin de identitate, carnet de conducere, un bon de la Nufărul, cartea de vizită a unui dentist, o bancnotă de cincizeci de dolari, două de zece mii de lei și fotografia unei brunete mioritice. Asemănarea cu o oaie este frapantă. Pe verso, lângă numărul de telefon, semnează *Loredana*. Practic și eficient! Pe vremea mea, se mai pomenea despre „o piedică în calea uitării”.

Se numește Marin Panduru, are douăzeci și șase de ani și locuiește în Militari. La ora asta, se întreabă probabil unde dracu' a pierdut portvizitul. Excluz să-i treacă prin minte că i l-a săltat Nina. Îl dau în urmărire urgentă și o car spre Dorinel. E aproape ora patru.

Mă așteaptă la locul stabilit. Stă într-un picior și cu celălalt în echer, rezemat de zid. Mănâncă *Boni Bon*. Cu pumnul, nu ciugulit. În două reprize isprăvește tubulețul de pastile colorate care seamănă cu un etui de termometru. Când mă observă, își revizuieste politicos ținuta. M-am lăsat reperat de la circa cincisprezece metri, vrând să-i verific vederea de la distanță. N-are probleme. Mă verifică și el, privindu-și ceasul. Constată mulțumit că sunt punctual. După care mă pofteste la *Boni Bon*.

— Nu vreți?

Nu vreau. Îi pare rău, pentru că așa l-a învățat bunică-sa.

— Sunt gata.

Iar pe mine, mă dă gata. Cu cel mai firesc aer din lume, mă ia de mână și încearcă să-și potrivească pașii după ai mei. Probabil, așa e obișnuit să procedeze cu adulții din familie. Mânuța e rece și lipicioasă. Mi se încredințează cu totul și încerc un sentiment bizar... Ce mai încolo și încoace, simt că mi se topește inima. De ce, dracu' știe! Nu mă dau în vânt după bambini.

Se așază cu dezinvoltură în dreapta volanului. La un calcul sumar, circulă frecvent cu trei autovehicule babane și nu m-ar mira să aibă și bunică-sa un căluț. Măcar un Fiețel, acolo... E atent la toate manevrele mele, dar nu pune mâna pe nimic. Dresură de înaltă clasă! După ce-și epuizează curiozitățile de conducător auto, se lasă pe spate și își potrivește ochelarii cu arătătorul lipicios:

— E departe?

— În zece minute ajungem.

— Știți... puteam să ne întâlnim și mai devreme pentru că bunica s-a dus la coafor și după aia joacă poker la doamna Valerian.

— Probabil, nu știai chestia asta la prânz.

— Ba știam. Eu și bunica ne afișăm în fiecare dimineață programul lângă telefonul din bucătărie.

Mă uit la el nedumerit:

— Atunci?! De ce mi-ai spus că...

Își întoarce toată fața spre mine. Doamne, cât poate fi de rotund și caraghios! Iar nasul ăsta-cireasă, bretonul lung și ochelarii Optinova i se potrivesc de minune. O caricatură delicioasă pe care îți vine s-o mănânci! Pare puțin încurcat. Își desprinde gogoloiul de chewing gum din spatele urechii și începe să mestece cu nădejde:

— Știți, m-am gândit că s-ar putea să mă răpiți. Dacă sunteți complicele

mafiotului?

— Aha, ai avut nevoie de timp ca să faci cercetări.

— Cam așa ceva.

— Deci, legitimațiile noastre nu te-au convins.

— Sunt încă mic și n-am mai văzut altele până acum. De unde să știu dacă sunt adevărate?

— Corect. Practic, cum ai procedat?

— M-am dus la domnul polițist care păzește blocul cu crima și... ă... ă... stați să vedeți. I-am zis că la ora patru am o afacere importantă, tot cu un domn polițist.

— Și ăla nu te-a trimis la plimbare?

— Nu, că v-am descris... P-ormă, i-am zis că s-ar putea să întârzii dar tot vin. Așa l-am mințit eu... Să văd dacă vă cunoaște... „A!, zice el, Cap Bob! Dacă-l văd, îi spun, fii liniștit, dar vezi să nu întârzii prea mult.” Eu știam cum vă cheamă, așa că — ridică din umeri — asta e!

— Bravo, ești prudent. Dar de unde știai că ăla e polițist? Nu-i în uniformă.

— Asta n-a fost greu. De ieri pierde timpul pe la noi și p-ormă, l-am văzut aseară bând o bere cu sectoristul nostru pe care-l cunoaște toată lumea. Era pe terasă la *Trei Ochi Sub Plapumă*, știți, unde sunt umbrelele roșii.

Râd, puștiul mă amuză colosal:

— De ce i se spune *Trei Ochi Sub Plapumă*?

— Fiin'că domnul Fane, patronul, are o nevastă care are un ochi de sticlă, dar face niște pateuri, o bunătate! I-au plăcut și lu' bunica, care-i foarte dificilă... Adică, se întoarce la idee, când se culcă, la ei acasă, sunt doar trei ochi sub plapumă, în loc de patru. E logic.

Am ajuns, parcăm, coborâm. Intrăm în sediu. Sergentul de la poartă mă salută reglementar. Dorinel salută și el foarte politicos. S-a simțit inclus în ceea ce el consideră a fi fost doar un act de gentilețe. Gradatul se uită lung după noi.

Puștiul îi face o impresie bună maiorului Demetru. Cred că în sinea lui îi acordă un șapte plus, poate chiar minus opt, ceea ce din partea lui Suliță echivalează cu un Oscar.

În ce mă privește, mi-am format convingerea. Dorinel e ocnă mare! Că-i

bine crescut, mă rog, trăiască bunica!, dar se orientează din mers. A simțit imediat că Suliță-i altă căprărie decât Cap Bob sau Babuinul și-a schimbat tangoul. Stă în rezervă, așteaptă să fie întrebat, nu se lansează în observații personale. La intrarea maiorului, se ridică frumos în picioare, ceea ce dă bine de tot; rămâne în poziție de drepti și înghite guma de mestecat.

Suliță vrea să știe cu cine are de a face și-i trânteste un interogatoriu: părinți, școală, note, prieteni, preocupări. Aștept din clipă-n clipă, să-l întrebe dacă-și spală urechile. În principiu, întrebările cu caracter intim sunt de natură să dezghețe un copil. Nu însă când emitentul se numește Demetru, putând să-l cheme la fel de bine Ignațiu de Loyola. Tonul e sec, lasă urme de glaspapir. Dacă i-ai sugera să zâmbească sau să-și scoată pantalonii, ar rămâne la fel de încremenit.

A depășit generalitățile și începe tirul întrebărilor incomode:

— Cum de te-au lăsat părinții să vii singur la Poliție?

Dorinel îl privește printre cele două degete cu care-și potrivește ochelarii:

— N-am venit singur, m-a luat de acasă Cap Bob.

— Tot nu e normal.

— E normal pentru că părinții mei sunt oameni de afaceri foarte ocupați... ă... ă... ă... și cu firme străine. Bunica suferă de ficat, după masă bea ceai hepatic și trebuie să stea întinsă... ă... ă... mai multe ore. Cap Bob mă duce și înapoi.

Îmi cenzurez orice umbră de surâs. Minte ăsta micul, ca un purtător de cuvânt prezidențial.

— Hm... Privirea lui Suliță urcă de la adidașii italieni ai lui Dorinel până la ochelarii a căror achiziționare i-ar dezechilibra țeapăn salariul de *Major*: Cum de te aflai la ora zece pe terasa blocului, în loc să fii la școală?

Directă de dreapta, dar Dorinel fentează bine. Răspunsul e neașteptat, mă lasă și pe mine cu gura căscată:

— Vă rog să mă iertați... am chiulit.

Dacă e premeditat — absolut genial acest „iertați-mă”, căci așa ar fi vorbit instinctiv un copil. Instinctiv, pentru că Demetru nu-i este nici diriginte, nici director de școală. Ceea ce nu-l împiedică să facă pe ăla îngrozitul: „Fiți atenți, infamie, elevul Florescu Dorinel a chiulit de la Războaiele Punice și dicotiledonate!!”

— Ai chiulit?! E un lucru extrem de grav. De ce-ai chiulit?

— Să vedeți... Donald... vreau să spun basetul meu, e bolnav. Are

viermi intestinali și bunica criză de ficat... N-avea cine să-l ducă la doctor. Vizitele sunt între zece și unu jumătate, dar trebuie să aștepti, sunt foarte mulți bolnavi, și vin și pisici, și canari... am văzut și un cocoș... Așa că nu m-am dus la școală.

— Ți se pare un motiv suficient?

De mirare, ochii lui Dorinel ies din ochelari. E stupefiat și rănit până în adâncul sufletului:

— Păi cum?!.. Ce, să-l las pe Donald să moară?!

Edificat, Suliță mi-l abandonează. Bombăne ceva despre părinți iresponsabili și trecem în „sala de proiecție”.

În sală-i întuneric. Pentru protecția martorului. Pe estradă, lumină ca la fotograf. Vizionăm o duzină de hojmălăi între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Toți chipeși, atletici, blugi și succes la dame. Zici că s-a mutat Buftea la Poliție! Reflectoarele orientate asupra lor îi împiedică să ne vadă. Îi admirăm din față, apoi din ambele profiluri. Victor Săraru, zis Richard Gere, e al optulea din șir. Dorinel îi privește concentrat. Mă așteptam să țâșnească șrapnel de pe scaun, „uite, ăsta e!” Nu. Le cumpănește serios înainte de a se pronunța. Suliță își pierde răbdarea. A trecut cam un minut și jumătate.

— Ei, băiete, ce spui? Pe care dintre ei l-ai văzut cu pușca pe terasă?

Răspunsul lui Dorinel mă pocnește în moalele capului:

— Pe nici unul. Nici unul din domnii ăștia nu e Richard Gere!

Clar. Scurt. Categorie. Nu mă uit la Suliță. Doar cu privirea poate nimici un tramvai. Simt că înnebunesc:

— Ești sigur că-i vezi bine? Nu vrei să mergi mai aproape?

— V-am mai spus că eu nu sunt miop, am astigmatism și stau în banca a cincea. Văd foarte bine... și la tablă, și când aștept troleibuzul...

Eu mi-am pierdut cumpătul:

— Uită-te la al optulea din șir! Sau al patrulea din dreapta, dacă vrei! Nu-i ăla Richard Gere?

— Nu.

— Atunci, cine mama dracului e?!

— Robert Redford.

În sufletul meu e pace. Ca în Bosnia și Herțegovina. Demetru mi-a ordonat (scrâșnit) să-l duc acasă și să mă întorc imediat. În mașină, Dorinel mă cercetează cu interes științific. Așa cum s-ar uita la un gândac, un arici sau alt rahat găsit în iarbă. Scoate un pachetel de chewing gum și mă invită la o partidă de mestecat. Refuz mai brutal decât intenționez. Nu are nici o vină, dar obrazul ăsta iscoditor, rotund ca o bilă, mă scoate acum din sărite. Se interesează cu o undă de îngrijorare:

— Vă pune note?

Încep să râd. Al naibii, rățoiul a simțit raportul de subordonare și că am feștelit-o. Urmează desigur o sancțiune pe care o imaginează prin prisma universului școlar.

— Nu ne pune.

Dorinel răsuflă ușurat:

— Atunci, puțin vă pasă. Am observat că oamenii mari nu cunosc artiștii. Bunica îi știe bine doar pe domnul Iliescu și pe Arșinel... Își amintește: Și pe Tarzan, de pe timpul ei, Johnny Weissmüller.

— Ai ceva cultură...

Probabil pe a mea nu dă doi bani. Respinge modest:

— Sunt încă mic...

Mie-mi spui?! Să vezi ce-o să dea ăsta din el, când o fi mare!

— Unde vrei să te las?

Se uită la ceas:

— E cinci și zece, am timp de lecții. Dacă vreți să mă lăsați la Turcu'. Are cea mai bună pizza din cartier.

— I-auzi! exclam mașinal, cu gândul în altă parte.

— Toată lumea spune la fel. Costă zece mii de lei, dar are la ciuperci și ketchup... cât vrei!

— Zece mii de lei o singură pizza?!

Dorinel mă privește surprins:

— Vi se pare mult un dolar jumate?!

Abandonez partida. E expert în mașini, Hollywoodul îl ține în buzunarul de la spate, cunoaște cursul valutar, dacă m-ar socoti îndeajuns de intim, mi-ar șopti adresa și prețurile unui bordel de toată încrederea.

Ne despărțim după ce mă asigură că mă plăcerea i-a făcut să mă cunoască. Țâșnește din mașină și se pierde în mulțime. Mare număr! Încerc o părere de rău la gândul că nu-l voi mai întâlni, probabil, niciodată. Trag de accelerator, demarez și, în următoarea secundă, îl uit.

Din orice parte l-ai privi, e doar încărcătură electrică. Zbârnâie. Dacă-l atingi, cazi jos. Răpus. Electrocutat. Dacă-l bagi în priză, sare județul Ilfov în aer. Doar glasul pare scos din frigider:

— Cum califici cele întâmplate?

Trag adânc aer în piept.

— Drept o confuzie regretabilă, domnule maior.

— Confuzie?! Insubordonare și crasă incompetență!

— Vă rog să mă scuzați, nu sunt un cinefil. Am confundat două vedete americane și întâmplarea face ca în același dosar să figureze sosia unuia dintre ei.

— Cum a fost posibil?!

„Cum a fost posibil și la tine, îi răspund în gând. Te-ai prins doar când a vorbit băiatul.”

Tac și aștept. N-am altceva de făcut. Pe ălelalte le-am isprăvit pe toate. Demetru își continuă cupletul:

— Cum vă permiteți asemenea proceduri?! Adică, arestați o persoană în mod samavolnic, o rețineți ilegal o noapte întreagă și o interogați ca la Gestapou, numai pentru că vi se pare vouă că seamănă cu Winnetou?

— Scuzați-mă, dar...

— Nici un fel de scuze! Când minorul Florescu v-a vorbit despre Richard Gere, erați obligați să-i verificați afirmația, să-i puneți poza alături de Florin Piersic și alți „tenori” din ăștia! V-am ordonat să-i multiplicați fotografia și s-o difuzați. N-ați făcut-o. De ce?

— Îl găsisem pe Săraru, despre care ne închipuiam că-i personajul căutat și nu mai avea sens...

Suliță mă întrerupe, ba mai dă și un pumn în masă:

— S-a întâmplat, v-ați închipuit, v-ați înșelat, ați confundat! Prea multe și prea grave, pentru ca lucrurile să se isprăvească aici. Veți fi amândoi aspru sancționați. Pe Săraru îl eliberezi imediat, cu scuzele pe care e dispus să le înghită sau nu. Ești liber!

...Victor Săraru! Care nu mai e Richard Gere, ci Robert Redford și așa mai departe... M-am săturat! Mă voi rezuma la numele din buletin. Deci! Primește situația *en bon garçon*, cu o liniște și un șic absolut deconcertante.

Mă așteptam la un triumf agresiv, scandal, amenințări, garagață grasă la adresa Poliției și Constituției. După luminițele care-i scapără în privire, aş zice că se distrează pe cinste. Restul chipului e imobil și înțeleg și eu ce va să zică să zâmbești doar cu ochii. Cu o politețe exagerată, gâlgâind de sarcasm, cere permisiunea să aprindă o țigară. Prezintă scuze în numele instituției, al meu personal, bat câmpii despre *errare humanum est*, mai cu seamă în conjunctura unor crime teribile în care el, Săraru, a avut neșansa de a fi subiect de confuzie.

Bărbatul mă ascultă cu aerul „ce frumos știi matale să povestești, tăticu'„, în vreme ce eu recit textul gândind cu totul altceva. În general, și independent de dosarul prostituatelor, tipul din fața mea e un om periculos. Numai faptul că nu face un legitim scandal și te pune pe gânduri. Dar mai e ceva care ține de instinct. Simt cu toată ființa mea că noi doi ne vom mai întâlni. Nu la cinema sau la bodega de peste drum, ci chiar pe itinerarul de unde, pentru moment, pare să iasă din cursă. Nu-i el omul cu flinta, fiind Redford și nu Gere. Sunt sigur, deoarece Dorinel a reușit să mă convingă de acuratețea spiritului lui de observație, iar în materie de cinema, e profesor. Rămâne fapt stabilit că nu Săraru a suprimat-o pe Coana Aurica, aş paria însă greu că face parte din infrastructura combinației. Ipoteza de coincidență, apropo de episodul peștișorilor exotici, nu l-ar ispiti nici măcar pe șeful de post din Tupilații Veseli! Pentru mine, triumviratul Țeasă, Toto, Săraru rămâne intact.

Show-ul a luat sfârșit, ne despărțim cordial. Cu strângeri de mână, ca la întâlnirile la nivel înalt, când fotoreporterii sunt de față. Săraru e înțelegător peste poate, mă asigură că nu-i supărat pe nimeni, toate polițiile din lume procedează aidoma. Desigur, îi transmite salutări și lui Bădoiu. Ca să n-o mai întind, pleacă păstrându-ne o amintire luminoasă. Eu îi ascult vorbele, dar îi aud râsul din măruntaie. Fioros.

Am satisfacția să admir un Babuin stupefiat. Îi relatez artistic marea scenă a identificării „nu-i Gere, e Redford” și urmăresc cu cel mai viu interes manifestările fizice ale stupefacției. Pielea capului îi fuge spre ceafă, urechile i se lipesc de craniu, deschide gura după aer:

— Uite, la o chestie ca asta, chiar că nu mă așteptam! Fie vorba între noi, e de antologie! Ce plasă fabuloasă!!

— Suntem doi tolomaci.

— Ași! Oricui i se putea întâmpla...

— Țsta-i Babuinul! Are un instinct de conservare fără greș, nu-i niciodată vinovat. Când se întâmplă vreo dandana, transferă automat culpa, declinându-și paternitatea. Dacă manevra nu-i posibilă, minimizează greșeala, reducând-o la dimensiuni de bagatelă.

— Oricui, pe dracu', resping, hai să nu mâncăm rahat! Știi, la fel de bine ca și mine, că am lucrat inadmisibil de superficial.

— De ce, că n-am abonament la *Scala*?

— Taman de aia, trebuia să ne informăm. În realitate, noi nu am știut cum arată Richard Gere. Am dat peste unul care semăna cu un star și-am zis ura, al nostru e! Adică, îl căutăm pe Năică și dăm peste Costică, nu contează, pene-n cur să aibă!... Și mai râdeam de Suliță că vrea abțibilduri cu moaca tipului!

Bădoiu se strâmbă:

— Așa se întâmplă când ai de-a face cu un imbecil calificat. A emis prea multe aberații, ca să mai observi o sugestie valabilă... Îmi strecoară o privire câș: Zici că ăla a plecat fredonând *Silentium*... Ciudat, foarte ciudat. Nu-i genul care să primească fără să riposteze!

— Fii liniștit, va riposta. Nu trec treizeci de zile, până să-ți spargă capul la loc umbros. Pui un pariu?

— Dacă lipești un codicil, rânjește. Țin pariu pentru fapt împlinit nu pentru simplă tentativă. Că mă așteaptă la cotitură, știu. Dacă însă mă bagă în spital, ai câștigat. Ce zici?

— Țsta nu mai e pariu, de vreme ce oricum câștigi.

— Cum, oricum?!

— Așa bine. Mă vezi venind cu citrice și țigări la spital, să te văd cum îți stă cu ficatul în ghips și să-ți reclam banii pe pariu?! Nu m-ar lăsa inima nici cu Suliță.

Trage ultimul fum ținând țigara fără filtru între unghii. Își arde buzele, dar pesemne că-i place. Emite pe un ton visător:

— Ești fraier, câștigai și tu un ban cinstit. Mai ales acum, cu cheltuielile care te așteaptă...

Mă interesez circumspect:

— Ce cheltuieli?

— Știi că-mi placi? O nuntă costă. Când mai e vorba și despre rude apropiate, te ruinează.

Zâmbește senin. Înviorător ca un câmp de margarete. Plânse de rouă.

— De unde dracu' ai aflat? scrâșnesc.

— Era secret?

— Nu, dar nici nu s-a difuzat prin presă sau la *Anunțuri* TV. De unde știi? Babuinul dă din umeri:

— N-au fost necesare investigații. Ți-am spus că mă duc să arunc o privire în parohia lu' tataia. Buluceală mare, dever nespus, m-am întrebat dacă nu-i vorba despre un miting spontan. Fără glumă, stăteau cucoanele grămadă în fața ușii, bașca la coadă, să-și coafeze domesticele. După ochiul meu, papa ăsta noul are o afacere formidabilă.

— Treci la obiect.

— Te așteptai la vreo chestie senzațională? Mă învârteam pe acolo, când a apărut *madame, votre mère*. Toto a căzut în izmene de fericire. A abandonat pieptenul, foarfeca și coada la care lucra, și a îmbrățișat-o energic. S-a grăbit s-o prezinte unei gentlemene, care ținea un câine infect în brațe: „Viitoarea mea soție.” Mai vrei ceva?

— Nu. Ai făcut ceva la *Crocodil*?

— Țț! Mi s-a comunicat că Negulescu a plecat la Suceava, ta'su e grav bolnav. Locuiește chiar la *Crocodil*, în fostul pod, unde și-a aranjat o garsonieră... Ce zici că găsesc lângă ușa tipului?

— Dă-i drumul!

— Un acvariu așezat pe o măsuță! !

— Ei lasă-mă!

— Îl întreb pe bucătar, că el m-a condus, ce caută peștii acolo și-mi zice că sunt ai lui Negulescu. I-a scos din odaie pentru că nu știe cât lipsește și a rugat femeile de serviciu să aibă grijă de ei.

— Cum arată?

— Cine, femeile de serviciu?

— Peștii, deșteptule!

— Ce-ți pasă? Din ăștia fandosiți, te duce capul că nu crăpceni de la tine din comună.

— Cumva negri, paietați?

— Parcă erau și mai bronzăți, dar mai mult roșii...

— Câți erau?

Bădoiu se holbează:

— Ești nebun?! Crezi c-am stat să număr peștii ăluia?

Îi spun că am descins clandestin la Săraru și-l pun în temă cu exoticii. Viorela a luat cinci de la Toto, iar eu am găsit în baia derbedeului doar patru.

Bădoiu se simte atât de aiurit, că aprinde țigara de la filtru. Tușește, nu știe de ce, și continuă s-o fumeze așa. Eu nu spun nimic, poate că-i priește.

— Unde mama dracului e trucul? Să nu-mi povestești că Săraru o fi vreun adorator al „pesticidelor” — cică ar fi o sectă — și dă o grămadă de bani ca să-i țină în WC.

Fac bilanțul:

— Nota bene! Se conturează deja o rețea: Țeastă, Toto, Negulescu, Săraru. Liant — peștișorii exotici. În lipsa acestui amănunt, Săraru ar ieși complet din cauză.

— Pe dracu'! Cu pești sau fără pești, Săraru nu-i un heruvim. Până și răsuflarea i-e suspectă. Cu ăsta sigur ne mai întâlnim noi!

Se ridică și face pași crăcănați prin birou, semn sigur că îl frământă ceva. Se decide să vorbească:

— Auzi, Herculache, ai să zici că m-am sonat... Mă obsedează o chestie... Concret, un câine.

— Un câine?

— Fizionomia lui.

— Interesant. Cum ai ajuns tu în situația asta?

Se așază din nou. Își împletește degetele sub bărbie și își cațără ochii la păianjen. Privirea e sașie. A devenit reflexiv.

— În materie de bizarerii, începe, natura umană e inepuizabilă...

— Hm, ăsta ar fi motto-ul. Acum, exprimă-te că mă grăbesc.

— Când eram puști, aveam o vecină, una, doamna Condurache, profesoară de canto. Suferise un accident, poate o poliomelită în copilărie, chestia-i că avea un șold mai ridicat și șchiopăta rău de tot...

Încep să fluier ostentativ un „dixilent”:

— Treci la amintiri din armată.

— Ai răbdare. Cât a stat la noi, în cartier, a ținut doi câini. Un boxer și după aia un mops... Mă privește fix: Amândoi șchiopătau din cauza aceleiași infirmități, un șold mai săltat. Unde naiba-i dibuise, ne întrebam noi, că-i semănau leit. Absolut fabulos! Când îi scotea la plimbare, te șocau pasul, mișcarea trupului, parcă și expresia... Identice.

— Care-i teoria ta? Simțea nevoia unui frate de suferință idem?

Babuinel își amintește că are un termos. Îl scoate din safe, îl zgâlțâie și toarnă conținutul în ceașcă.

— Acum vreo zece ani, reia, am cunoscut un tip. Semăna extraordinar, mai ales din profil, cu un papagal. Clenciul e că și ăsta ținea un frățior în

casă. Un papagal Ara. Când îi vedeai alături, jurai că-s gemeni.

— Nu știu unde vrei să ajungi, dar există o grămadă de lume cu profil de papagal. E cea mai frecventă asemănare dintre un om și persoane din regnul animal.

— De acord, dar pe mine mă interesează fenomenul în sine. Faptul că unii indivizi, mai speciali fizic, își caută un duplicat, un alter ego care să le fie în preajmă.

— Fă o comunicare științifică pe tema asta.

— Fă tu bancuri mai bune! Fii atent, că acum vine poanta. Dând târcoale la târla lu' tătâne-tu, am trecut pe lângă o vilă. Le știi pe alea din Piața Confederației... În curte, o potaie care începe să mă latre energic. Mă opresc să-i spun ceva de *pedigree* și rămân tablou.

— Semăna cu tine!

— Aut, dar ești pe aproape. Face o pauză, scontând pe efect: Leit, cap tăiat Țeastă!

Mă ridic enervat:

— Îți bați joc de mine?

Se interpune între mine și ușă, nu mă lasă să plec.

— Pe cuvântul meu de onoare că vorbesc serios. Nu-i știu rasa, nu le am pe astea cu chinologia, dar animalu-i un barosan. Cenușiu, păr ca la taurine, moaca numai găuri. Te năucește asemănarea cu Țeastă, iar privirea te vâra în sperieți. O privire de OM, domnule, te aștepți în orice clipă să înceapă să vorbească.

— L-ai întrebat cum îl cheamă?

Babuinul mă apucă de revere și mă saltă ca pe un fulg pe birou:

— Începi să mă enervezi.

— Tu nu faci nimic altceva de când te cunosc.

— Pun pariu pe trei salarii că animalu-i al lui Țeastă!

— Ești nebun!

— Ții pariul?

Îl măsoar circumspect. Chestia-i prea fistichie ca să nu iasă ceva de aici.

— Ai presimțiri în organism sau ascunzi o carte? Cine-s locatarii vilei?

— E închiriată de o firmă engleză.

— Atunci, e câinele lor!

— Nu.

— De unde știi?

— Treaba mea. Pariezi sau nu?

— Ei, bravo! Pe ce să pariez dacă nu-mi dai toate datele? Când vezi un animal într-o curte, se presupune că ambele au același proprietar. De ce-ar fi câinele lui Țeastă și nu al supușilor Grațioasei Sale Majestăți Britanice Queen Elisabeth?

Cu dexteritatea care-l caracterizează, îmi expediază un jet de fum direct în ochi:

— Pentru că nu știe englezește.

Îmi înhaț vestonul agățat pe urechea scaunului și dau să plec. Idiotul îmi pune piedică, dar, amabil, mă ține să nu cad.

— De ce n-ai răbdare, *son*? Copilul nu vorbește *english*, asta-i tot. Au coborât doi tipi din imobil și l-au drăgălit cu *how do you do, baby* și alte zăhărele, și cățelușul le-a arătat că n-are nevoie de dentist. Fierăstraie, nu măsele! L-am testat și eu cu vorbe dulci, același rezultat.

— Dacă-i arătai un cârnat, pricepea.

— Scuză-mă, ăla nu mai e *english*, e mită. În cel mai bun caz, *esperanto*.

Mă smulg iritat din mâinile lui:

— Până acum, n-am auzit decât tâmpenii. Orice câine latră când vede străini.

— Chestie de nuanță.

— De rahat!

— N-am isprăvit. M-am dat în vorbe cu o fătuță în halat albastru, care mătura holul pe românește. Vezi Doamne, mă interesează câinele, că ce frumos e, cine-i ta'su, vrăjeli din astea...

— Și?

— Dogul nu face parte din personalul stabilimentului. Apartține unui client care trece din când în când pe la firmă. Chiar acum e înăuntru... Ba nu, a plecat că nu mai vede câinele... A ieșit, desigur, pe ușa de serviciu care se află în spatele clădirii.

— Clar. Când ai ieșit afară...

Bădoiu pocnește din degete:

— Am admirat o frumoasă după-amiază de vară bucureșteană. Țeastă mă ginise și a cărat-o în timp ce eu discutam cu fata în hol.

— Cum îl descrie fata?

— A, e redusă săraca! Cică, „un om ca toți oamenii”. Când am întrebat-o dacă nu i se pare că cei doi seamănă între ei, tâmpita și-a dus palma la gură ca să râdă. N-am să pricep niciodată de ce muierilor din mediul

rural sau din mica mahala li se pare de bon ton să-și pitească râsul? Înțeleg babele, că n-au dinți, dar toantele astea tinere?

— Lasă considerațiunile de ordin comportamental, cum ai de gând să procedezi?

— Supraveghem sediul firmei.

— Hm, realizezi că doar până acum sunt mobilizați în dosar o duzină de oameni? Dacă-i spui lui Demetru...

Mă întrerupe:

— Mi se fâlfâie la modul artistic de Demetru. De altfel, filatul englezilor mă privește personal.

— Și cu Sinuzită ce faci?

— Știu unde să-l găsesc pe Săraru. El ne va duce de mână la Voicu. Îți dai seama? Dacă-l dibuim pe Țeastă, avem servită pe tîpsie de argint toată rețeaua. Are, deci, prioritate.

Reușesc în sfârșit, să-mi pun haina. Rostesc, dus pe gânduri:

— E interesant Țeastă, nu zic, un pion important probabil...

— *Dar?* Treci la *dar*.

— Mi-e teamă că e doar iepurașul, zi-i porumbelul care ne ia ochii. M-ar interesa fundul jobenului.

— Aha! Mânca rahat în sensul ăsta și Suliță. Înсуși faptul că sugestia îi aparține, mă determină s-o destinez unor utilități de ordin igienico-sanitar... Ai plecat? Dacă vrei flori frumoase și mai ieftine, găsești în Piața Splaiului, lângă magazinul de mobilă.

Mă întorc surprins. Exact la buchetul de flori pentru mama mă gândeam.

— Asta cum dracu' ai mai ghicit-o?!

— Prea vrei să știi multe într-o singură zi. Umblă sănătos și comunică R.O.S.F. din parte-mi.

Adică, Respectuoase Omagii și Sincere Felicitări. De unde naiba știe că azi are loc întrevederea?

E opt și zece când sun la ușă. Am un buchet de trandafiri onorabil. De luat fața, pentru că toată lumea știe că sunt scumpi. Altfel nu merită, până mâine dimineață devin amintire. Cum de rezistă la țigănci — mister. De la *Plaisir*, am cumpărat un carton cu bomboane trufă. Fac impresie și gaură în

portofel. Dar să nu zică Toto așa și pe dincolo, despre neamurile logodnicei.

Îmi deschide chiar el și mă îmbrățișează jovial. Întreaga lui făptură emană o căldură toridă. Zici că ne cunoaștem de când lumea și, tot de atunci, mă iubește năprasnic. E descumpănitor de sincer, imposibil să rămâi insensibil față de atâta cordialitate. Manifestă și spontană.

În spatele lui, mama face pe mica gospodină. E într-un kimono de mătase neagră cu ibiși purpurii care-i vine de minune. Și-a mai legat și un șorțuleț de operetă ca să desfacă pachetele de la Capșa sau Inter și să aranjeze conținutul pe platouri. N-o văd pe mama în fața aragazului gădilând o mâncărică la foc mic, cum nu-l văd pe Fane tractoristul dansând menuet. Observ în treacăt pe masă cinci tacâmuri. Mai așteptăm deci două persoane.

... Amândoi mă sorb din ochi, mă simt dulce ca o pisicuță. Toto se agită, umple pahare, aduce gheață, farfurioare cu tot felul de trucuri sărate care se vând în pliculețe metalizate și costă o grămadă de bard. Vorbește non-stop, mama se zglobește ca un cintezo, eu încerc să-mi fac o impresie despre individ. Prima notă bună! Pare de o sinceritate absolută care te cucerește pe loc. Dacă minte, e un magician al disimulării! Elegant, masiv, șarmant, inspiră siguranță și confort. Poate suci încă multe capete, chiar tinerele. Dacă însă s-a prins de mama, a încurcat-o. E femeia de care nu te poți desprinde, am mai spus-o. Închinăm primul pahar de șampanie. Trag cu ochiul la sticlă. E franțuzească. După dopul dichisit, de plută extrafină — de cea mai bună calitate.

— O cupă de șampanie pentru cea mai fermecătoare doamnă și pentru fericirea ei!

Se face echer. Atât cât îi îngăduie pântecul. Sărută mâna alesei cu o reverență de pe vremea malakoff-ului. După care ne îmbrățișăm, ne batem pe spinare, ne hiritisim, ne urăm tot felul de aberații — bătrâni ca Mathusalem, bogați ca Cresus, poame de la Rusalim și pace în Orientul Apropiat. E uluitor ce repede s-a creat atmosferă! Nimic din încorsetarea primelor momente ce urmează unei cunoștințe, conversația e animată și se leagă de la sine, nu se fac constatări de ordin meteorologic.

Toto vorbește mult despre el, ca unul care nu are nimic de ascuns. E fericit și bănuiesc că așa a fost toată viața. De altfel, mi-o confirmă.

— Nu le-am suferit eu nici sub Ceaușescu... Râde discret în gușa roz, bine rasă: Doar naivii nu știu să se aranjeze!

— Sunteți geolog...

— De birou, *mon cher*, de birou. N-am umblat cu târnăcopul și lopata de

când mi-am terminat stagiul... Da, scumpa mea, dorești ceva?

— Unde-ai pus creveții? Să nu-i uităm...

— Pe platoul de majolică. Maioneza e în sosieră... Ce-ți spuneam? Da! Două regrete mari încerc. Că nu am măcar zece-cincisprezece ani mai puțin... Aș fi profitat altfel de evenimente, aveam alt timp în față să mă bucur, să dau din mâini... Al doilea, că nu am cunoscut-o pe mama ta mai de mult. Ești prea tânăr ca să mă înțelegi, emite cu emfaza caracteristică unui anumit tip de persoane, sărite din cincizeci de ani. Ca individ matur, ți se întâmplă să-ți pară rău că nu te mai poți naște o dată. Pentru o anumită persoană. E ceea ce se petrece cu mine acum...

Mă simt stânjenit ca o fecioară. Apelez la o banalitate, singura soluție în astfel de situații:

— Mă bucur că-mi spuneți aceste lucruri...

— Doream să știi că țin foarte mult la Celia. De fapt, e cu mult mai mult decât atât, dar la vârsta mea, declarațiile prea dense sună ciudat în ochii tinerilor. Trebuie să-ți spun că eu am mai fost însurat...

O sfeclesc. *Ce și despre câți* i-a povestit mama? În general, nu-și ascunde recordurile, totuși preferam să fiu pus în temă. Toto se gândește însă la altceva.

— ...o persoană foarte bine de altfel, arhitectă, avem un fiu care s-a stabilit în Canada. Am trăit unsprezece ani împreună, suficient ca să ne convingem de incompatibilitatea dintre noi și că nu comitem o greșală despărțindu-ne. Am rămas în raporturi excelente...

Dau din cap ca boul — ce să spun? — și zâmbesc lătareț din cauza Armagnacului la care s-a trecut după șampanie. Strașnică băutură! Alunecă miere, n-are asprime și după o sută de grame, te simți vecin cu Steaua Ciobanului. Doar să sari gardul.

— În sensul ăsta, continuă pe același ton confidențial, o admir pe mama ta. A fost mai directă în viață, mai spontană, mai decisă. Când a fost cazul, a știut să utilizeze foarfecele cu o mână fermă.

Iar eu îi admir eufemistica emfatică. Despre *câți* știe, totuși?

— Sunt fericit că privești lucrurile din punctul acesta de vedere. Cred că sunteți un om înțelept...

— N-aș zice înțelept, râde modest, ci un privilegiat. Să fii ultimul partener al unei femei unice, socotit mai bun decât cei care te-au precedat, e o favoare!

Mă mulțumesc să-l privesc. Nu știu dacă nu-și bate joc de mine sau

chiar își închipuie și speră că va constitui ultima schimbare de buletin a maică-mii. Pe figură, i se citește doar jovialitate, o opulentă mulțumire de sine și de tot ce-l înconjoară, apetituri tinere, care n-au împlinit nici treizeci de ani. Continuă să discurseze. Legat de șansa pe care a avut-o întâlnind-o pe mama, trece cu ușurință la proiecte de viitor. Are de gând să se bucure din plin de vârsta a treia, cu anexele și condimentele călătoriilor primăveri ale juneții. Concret:

— ...fără să-mi repudiez trecutul, intenționez împreună cu Celia să edificăm propriile noastre amintiri, abia de-acum încolo. În genere, vârstnicii se izolează de societate, se extaziază în fața naturii și cârtesc nostalgic la tot ce nu seamănă cu clișeele trăite de ei, acum jumătate de secol. Cu noi doi, lucrurile se vor petrece altfel.

Își aprinde un Pall Mall, deși eu aș fi pariat că fumează trabuc. Figura, pânțele, nonșalanța elegantă a piciorului peste picior (admirabil încălțate) se pretează, țipă după o havană. Mă interesez zâmbind:

— Cum veți proceda?

Trag cu ochiul înspre mama. A primit o grămadă de flori, răspândite prin tot studioul. Trece de la o vază la alta, dichisind ici colo, insistând asupra vreunui efect. E fragilă, grațioasă și când se adună pe canapea, zici că ar încăpea într-o cutie de Ness.

— Despre ce vorbești?

— Îi spuneam lui Bob despre proiectele noastre.

Se ridică și toarnă din nou în pahare. A lăsat barul deschis. Ce se vede înăuntru — policrom, auriu și strălucitor — duce la câteva mii de dolari. Gagiul bea țeapăn și nici maică-mii nu-i displace. Mă uit instinctiv la ceas. Mama mă surprinde:

— Să nu-mi spui că te grăbești. Mai așteptăm pe cineva, dar am dat ora nouă, ca să putem sta puțin singuri.

— Am observat că sunt mai multe tacâmuri. Cine mai vine?

— Surpriză! și își pune o Virginia în portțigaretul lung de cincisprezece centimetri, cum am văzut doar în filmele cu Bette Davis.

Toto e nerăbdător să-mi descrie cum va arăta o lungă și neîntreruptă lună de miere. Ochii îi strălucesc, trăiește cu anticipație. Zău dacă știu ce să cred despre el! Sunt îndeajuns de onest ca să recunosc că dacă nu-l tangenta pe Țeastă și n-ar fi neguțătorul de pești din scenariu, l-aș fi acceptat fără nici o rezervă, l-aș fi îndrăgit și aș fi fost fericit pentru mama.

— ...în octombrie vom fi în Italia, Crăciunul îl facem obligatoriu la Paris.

Vom da o raită apoi prin Bretagne, unde am un amic foarte bine aranjat...

— Înțeleg că veți lipsi destul de mult. Ce faceți cu prăvălia?

— Nici o problemă, dă asigurător din mână. Afacerea e montată atât de bine, că merge singură, am oameni de încredere.

— Vara viitoare, intervine mama, mergem în Statele Unite. Ce ar fi să vii și tu cu noi, măcar o lună, în concediu. Ce zici, Toto?

Mă foiesc, sincer jenat:

— Lasă asta, mamă...

— De ce? se miră gros Toto. Excelentă idee! Mi-ar face plăcere să-l cunoști pe fiu-meu. Ți-am spus că-i în Canada, pentru ei, e la o zvârlitură de băț...

Mama dă din palme încântată, e jucăușă ca o pisicuță care încurcă un ghem de lână roșie. Se și vede peste gârla cea mare, bonjourind Statuia Libertății, Twice-ul, shopurile din *O mie și una de nopți* de pe Madison... Realizez că ăștia doi seamănă cel puțin într-o privință. Sunt avizi de viață, au o inepuizabilă capacitate de entuziasm, de a se bucura. Încep să cred că treaba va merge.

Toto se ridică pentru un nou oficiu la bar, când se aude soneria. Se reped amândoi la ușă.

Rămân holbat, crăcănat și stupefiat. Babuinul, în schimb, e cu desăvârșire încântat. Peste toate, s-a și înduminecat. Mă exprim rimat, mă simt handicapat.

Nu-mi vin în fire și mă uit ca un idiot la papionul grena cu picouri albe. E ultimul obiect pe care l-aș fi putut asocia cu persoana lui Bădoiu. Aș fi pariat ORICE și ORICÂT că în garderoba lui nu există acest element de recuzită. Cine ar fi imaginat un Babuin întitirit și împapionat?! Poate un Dali...

Și mama e încântată de efectul surprizei. Toto se bucură — e verbul lui congenital, Bădoiu nu mai cere nimic de la viață: a dat cu ochii de bar. Cât ai clipi, își construiește o gogeamite și cutremurătoare sondă. Trage cam la juma de kil. Înăuntru, trotil. Nitroglicerină. Plutoniu! Genul lui de mixtură căreia nu i-ar rezista nici un hipopotam. Poate statuia lui. Turnată în bronz. Combină sub privirile pline de admirație ale gazdelor. Presimt că e genul de musafir după care se dau amândoi în vânt. Animat, degajat, *comme chez lui*. Contactul se realizează spontan, ca la Toto. Cât ai zice pește (mă

obsedează!), se înțeleg de minune.

Mama vrea să încerce și ea combinația. O sfătuiesc să renunțe și îi explic infrastructura: vodcă Kreпкаia, Cinzano, rom cubanez, șampanie și pune moț o cinzeacă de lichior de ananas. Am încercat-o o dată și timp de o săptămână, m-am crezut Aeroportul Otopeni. Asta pentru că nu cunosc Orly-ul sau Kennedy. Totul vâjâia și eu, în primul rând.

A început hărmălaia. Este inerentă oricărei felii de spațiu unde se află Babuinul cu un pahar într-o mână și țigara în cealaltă. Vorbim tare. Schimb expert de rețete cocktail, amintiri de strașnice chefuri. Aflu și misterul descinderii Babuinului la prezenta petrecere. A văzut-o pe mama la *Rex și Prinț*, s-a oprit s-o salute, ea l-a invitat. Și mie îmi făcea pe marele cititor în stele!

Tot nu ne așezăm la masă. N-a sosit încă al cincilea tacâm. Nu-s curios cine o fi. Surprizele serii s-au epuizat.

Mă înșel.

Îl cunosc îndeajuns de bine pe Babuin, ca să realizez că de când a intrat pe ușă, stă la pândă. Vorbind deschis, e un tip periculos, luat mereu drept altul decât cel ce este în realitate. Derutează aerul malac, iar în capul de brută nu bănuiești cine știe ce trafic. Ai zice, un boxer care a cunoscut și zile mai bune, eventual killer dintr-un film de duzină... *Loin de là, les copains!*, că tot suntem francofoni împreună cu Coasta de Fildes, și aici s-au ars mulți! Ca băutor e și mai primejdios. O fenomenală capacitate de ingurgitare care nu lasă dâre. Un altul, bând doar ceai de tei în aceeași cantitate, s-ar simți mai descumpănit. Rezistență organică plus antrenament, îți bagă degajat sub masă un pluton de matrozi CSI. Când zici, în sfârșit, că-i beat pulbere, e mai limpede, proaspăt și spontan ca un sifon ținut la gheață. Un simulant perfect.

Toto s-a grizat cât îi stă bine omului la chef, mama se mulțumește cu o figurație grațioasă. Se simte admirată, chiar adorată. Cu toată obiectivitatea, e o gazdă strălucitoare, cam trecută dar nescuturată. Îți face plăcere s-o privești și e imposibil să nu regreți pentru ea rozalbele zile de april, de odinioară.

Sună telefonul. Toto se duce să răspundă la cel din bucătărie. Sanchi, să audă mai bine, fără a cere să se facă liniște. Schimb de priviri între mine și Bădoi. Un vag sentiment de artificial îmi bate la ușă. Se instalează de-a binelea, când surprind privirea îndreptată de mama lui Toto. Încordată,

neliniștită.

— Regretă, dar e reținut. Un milion de scuze, felicitări și sărutări de mâini... Ne explică: Așteptam un bun amic...

Tonul se vrea indiferent. Ca stare de spirit, dă impresia unuia care face eforturi să depășească un moment neplăcut, să disimuleze o preocupare, să nu se observe că îl frământă ceva.

— Ce spui, iubito, ne așezăm?

O masă de pește. Pescărie multă și fină. Fructe de mare, icre de Manciuira, nisetru *au gratin*, șalău *bonne femme*...

— Aveți o slăbiciune, constat.

Toto zâmbește larg, dezvăluind cea mai splendidă pereche de dinți din viața lui. Imposibil ca precedenții să fi fost mai frumoși!

— Celia vrea să slăbească și m-a convertit și pe mine!

Mama dă din cap și repetă creveții cu maioneză. Bădoiu abia se atinge de mâncare. Îi place să-și facă plinul pe stomacul gol, bașca faptul că farafastăcurile nu-l mișcă. Bucatele lui preferate sunt de ospătărie națională — un arșin, doi de cârnați, ciorbă de burtă, ciolan cu fasole, tustlama... Nu scap ocazia și trag pe temă. Tema peștilor.

— Mi-am închipuit că, în general, aveți un *penchant* pentru... lumea acvatică... Râd și mă întreb singur unde e bancul? Am admirat peștișorii din vitrina magazinului. Când eram puști, îmi doream grozav să am un acvariu...

Mama cascadează ochii, clămpăne din genele fantastice:

— Când ți-ai dorit tu pești, Bob? E prima oară când te aud!

Se simte puținel atinsă. Pentru ea, a constituit totdeauna un izvor de nesecată mulțumire faptul că nu mi-a refuzat nimic. Și chiar așa a și fost.

— Constituie un punct de atracție, ne explică Toto turnând în pahare un vin alb de Rin, și se vând foarte bine.

Mama intervine:

— Lasă că îți și plac, voiai să-mi aduci și mie. Numai când văd cuștile alea cu apă în care mișună tot felul de lighioane anormale, mă indispun.

Toto zâmbește, dar nu-i zâmbetul lui:

— Exagerezi scumpa mea. De altfel, intenționez o simplă atenție.

Subiectul nu-i face plăcere. Bădoiu nu-i lasă timp să treacă la altceva:

— Formidabilă idee! Jupâne, dă-mi voie să te pup! Săptămâna viitoare e ziua lui fiu-meu, împlinește doișpe ani. Nu știam ce cadou să-i fac. Cred că i-ar plăcea vreo câțiva pești exotici.

Toto decretează:

— Poți să fii sigur! Copiii sunt clienții noștri cei mai buni.

— Tu ce zici, Boabe? O nimeresc?

De față cu mama, nu-mi spune niciodată Hercule, Tarzan etc. O menajează. Presupune că biata a comis un rateu și încă nu s-a consolat. Rahat! Povestea ei preferată e *Tom Degețel*.

— La țanc! marșez. Mai ales ăia negri, paietăți, sunt fabuloși!

Toto mă privește iute. Aș vrea să pot descrie scurtătura aia de privire. Tăioasă, ascuțită, pătrunzătoare ca lama unui floretist. Sclipăt de secundă, după care pleoapele grele, de băutor încercat coboară. Surâsul rămâne însă la fel de amabil:

— Dragii mei, vă servesc oricând, cu plăcere... Ce spui, iubito, de niște cafeluțe?... Stai cuminte, le prepar eu.

Bădoiu îl urmează cu paharul în mână:

— Dacă nu te inoportunez, vin să-ți țin de urât.

Rămân singur cu mama. Își petrece brațul pe sub al meu.

— Cum îl găsești?

— Un tip șic. Îmi place. Tu îl cunoști mai bine...

— În măsura în care poți cunoaște pe cineva în douăzeci și trei de zile! Dar nu vreau să-mi bat capul, abia dacă ne cunoaștem pe noi înșine.

— Ai dreptate. În general însă, nu înțeleg de ce trebuie să vă grăbiți.

— Dacă îmi spui asta, înseamnă că nu ești tocmai mulțumit. Eu sunt femeia impulsurilor, am procedat ca atare de când mă știu și consider că n-am greșit. De câte ori am plecat din viața unuia sau altuia dintre soții mei, nu am făcut-o realizând că aș fi comis vreo eroare inițială. Realizăm însă că aș greși continuând. Înțelegi?

— Pe *tine* te înțeleg...

— Nici la Toto nu-i complicat. A făcut *un coup de foudre*, dă-mi voie să nu mă înșel. E ceva care nu i s-a întâmplat de mult și are aproape șaiszeci de ani. Vrea să se bucure din plin de ceea ce i-a rămas, să prindă timpul ca pe un tren din mers. Nu-și mai poate permite să aștepte, să-l irosească. E obsedat de ideea că trebuie să profite la maxim de toate ofertele care se ivesc. Știi, Bobiță, omul acesta nu se va sătura niciodată de viață...

— Asta-i foarte bine, nici tu nu ești altfel.

Îmi zâmbește ușurată:

— Începuse să-mi fie greu să trăiesc fără afecțiunea cuiva. Toată viața mea am fost adorată...

— Știu, mamă.

— Și Toto mă divinizează! Surâde cochet: Nu sunt sigură că are motive, dar sunt absolut sigură că nu are nici un motiv să mă mintă.

...Cafeaua emană o aromă de bun și veritabil. Babuinul ochește o sticlă de Jamaica în bar, și asta veritabilă. E atât de entuziasmat, că acceptăm și noi câte un degetar în cești. Toto o învăluie pe mama într-o privire luminoasă:

— Ei, am trecut examenul?

I s-a strecurat un fior în glas, care mă pătrunde și pe mine. Mă simt de-a dreptul emoționat. Alcoolul adaugă un diez în plus și exclam:

— Cu bile albe!

Bădoiu își freacă mâinile, ca după o afacere izbutită:

— Ura! Ce mai bem pe chestia asta?

Toto își deschide brațele, îmbrățișează încăperea. E ospitalier până în vârful pantofului italian, care costă cam două sute de dolari.

— Dragilor, barul vă stă la dispoziție. În ce mă privește, rămân la vinișorul meu de Rin. Cândva, eram și eu un acrobat, dar acum nu mai rezist la extravagante.

Bădoiu descoperă o sticlă de brandy, *Cognac des Ducs*. L-am întâlnit în cărți, ca și pe mai plebeianul *Pernod* al lui Maigret, dar n-am consumat niciodată. Accept din curiozitate câteva picături. Ciupește ca o limbă de șarpe, dar are catifea. Babuinul exultă:

— Jupâne, ești o comoară! Și un om fericit. Ar trebui să dai lecții.

Toto zâmbeste îngăduitor, convins că Bădoiu s-a pilit. Se adresează galant maică-mii:

— Tu ce părere ai, Celia?

— Că fiu-meu e un afurisit. Cei mai drăguți prieteni îi ține ascunși doar pentru el!

Babuinul mai trage o doză, cuprinde umerii lui Toto:

— Pe Bob îl cunoaștem, dumneata însă, nene, mă fascinezi! Ești pentru mine, ce să-ți zic... ca o revelație! Matale îți zici acum că am cam luat la bord, dar ți-o pot repeta și treaz. N-am întâlnit în viața mea un tip... echivalent!

— Ești drăguț.

— Nu-s drăguț, n-am fost nici când orăcăiam cu fundă roșie la bonețică, dumneata ești formidabil!... Apropo, cum îți veni ideea asta cu institutul de *beauté* pentru Azorela și Grivei? Absolut ge-ni-al! Am văzut ce dever ai...

— O meserie ca oricare alta, nimic extraordinar. Se practică în Occident încă din secolul trecut, fără ca nimeni să ciulească urechile. Meritul meu a fost că m-am orientat, că am fost primul...

— Nu fi modest, intervine mama, ți-a trebuit curaj. Ai investit puținul pe care-l aveai într-o întreprindere fără altă perspectivă decât ironii ieftine. Cine își închipuia, pe mizeria de la noi, că se vor găsi clienți dispuși să cheltuiască pe zuluful lui Bijulică!

— Corect, apreciez.

Toto scoate din bar o cutie de havane. Jubilez, am câștigat pariul cu mine însumi, de-acum trei ceasuri... Deschide, invită, își aprinde una și începe să pufăie satisfăcut.

— Corect, la o privire superficială. Marii victorioși, indiferent de domeniu, au fost, mai înainte de toate, buni psihologi. Ca să te poți folosi de oameni, trebuie să-i cunoști!

Bădoiu spiralează extaziat cu havana prin aer, ca un țuțăr: „Fii atent, neamule, ce dă ăsta din el!!!”

— Cu ani în urmă, își continuă teza Toto și simți că pleznește de voluptate, am cunoscut o cucoană. Pensionară, suferindă, chintesența mizeriei materiale și a degradării fizice. Datorii la bloc, haine ponosite, mese pe sponci sau chiar sărite, ace de siguranță... Multe, multe ace de siguranță!

Mama se miră:

— Nu văd ce caută aici acele de siguranță!?

Toto o cuprinde tandru pe după umeri:

— Scumpa mea, acul de siguranță e simbolul mizeriei. Acul de siguranță omniprezent, omnipotent, folosit în cantități industriale.

— Dacă vrei să înduioșezi, spune-i mizerie. Oricine îți va spune însă că-i vorba numai despre neglijență și nesimțire. Când ți-e lene să coși, bagi acul de siguranță. Comod și rapid!

— ăsta-s eu! se hlizește Babuinul.

În ce mă privește, îl urmăresc curios pe Toto evoluând în postură de filozof. Observațiile lui nu sunt lipsite de miez. Surâde:

— Să coși... De acord, dacă mai ai ce coase. Ce te faci însă, când ți s-a rupt fermoarul de la șoșoni? Șoșoni care nu se mai poartă de patruzeci de ani, cizmarul te trimite la plimbare doar când îi vede, iar tu nu ai bani să-ți cumperi cea mai ieftină pereche de ghete? Tot așa nu ai bani să reperi cordonul de la geantă, nici să-ți iei o altă fustă. Asta o ai de treizeci de ani și nu te mai cuprinde. Sau ți s-a rupt elasticul de la chiloți...

— Ce oroare! se sperie mama.

Toto se depărtează, ca și cum ar vrea s-o vadă mai bine:

— De ce? Spune-mi cum ai proceda tu, neavând bani pentru un metru

de elastic? Dă-mi altă soluție!

— Ai dreptate, decretează Bădoiu. Zi-i de cucoană...

— Avea un pechinez, Mugurel. Masa lui zilnică se compunea din o sută de grame de mezeluri mai puțin grase și două prăjituri de cofetărie. Atât vreau să vă mai spun! Nu o dată stăpâna flămânzea la modul concret; cățelul niciodată. Când am anvizajat deschiderea salonului, la ea m-am gândit...

— Te-ai gândit bine, spune mașinal Babuinul apreciind din ochi cât a mai rămas în sticla de Armagnac.

— Să te orientezi, asta-i totul, conchide modest Toto. De exemplu, n-aș fi încercat o asemenea afacere în mediul rural unde animalul, ca și femeia, sunt simple mijloace de producție. Arătați-mi și mie un singur țăran care-și duce câinele bolnav la veterinar. Dacă-i zici de coafor, râde o săptămână chiar dacă a murit ta-su'!

— Chestiune de mentalitate, educație și chiar rafinament, decide Bădoiu cu o suficiență de casă regală. Dar apropo de câini... Am văzut la matala în salon, un soi foarte interesant. Cenușiu, cam costeliv, cu o moacă al naibii de ciudată...

— Nu-mi dau seama la cine te referi. Trec atâtea pe la noi...

— Imposibil, respinge Babuinul, tipul e inconfundabil! Are fizionomie umană, te-aștepți să deschidă gura și să vorbească. N-am pomenit asemenea rasă, de aia eram curios...

Îi strecur o privire asasină. Prea licitează! Toto știe că suntem polițiști și boul îl bagă la idei, interesându-se de câinele lui Țeastă.

— Eu cred că știi despre cine e vorba, declară cu nonșalanță mama. M-a izbit și pe mine expresia. În special, când te privește, îți dă frisoane. Cred că-i o corcitură, ogar și încă ceva... Nu l-ai întrebat pe stăpân?

Abia mă abțin să nu sar de pe scaun. Babuinul, ca să fie mai sigur, își înfige cazmalele în perna canapelei. Toto ridică din umeri:

— Voi îmi vorbiți despre nu știu ce grozăvie a naturii! Toți câinii, dacă-i privești cu înțelegere, au expresii omenești. Bănuiesc că vă referiți la un doberman de la Ambasada Belgiei.

Mama are un stil al ei. Ori se dezinteresează complet de o chestiune, cât de majoră ar fi, ori — cât de nesemnificativă — nu se lasă până nu o lămurește.

— Doberman?! Păi dacă ăla e doberman, eu sunt Iosif Vissarionovici!

Toto o bate liniștitor pe mână:

— Bine, scumpo, cum spui tu, nu-i doberman, deși ai recunoscut

singură că nu te pricepi.

— Și așa este, nu mă pricep, dar din întâmplare, am avut un doberman în familie. L-a adus unul din soții mei. Tudor, medicul, nu-i așa, Bob?

Nu medicul îl adusesese, ci regizorul de circ. Discuția în sine e deplasată și nu o contrazic. Se corectează ea însăși, cu o seninătate care mă perplexează.

— Cred că am confundat. Tudor a venit cu ghemul ăla alb, Loulou de Pomeranie. Dobermanul era al lui Mitică... Explică pentru cine nu știe: Căpitan de cursă lungă, am primit chiar zilele trecute de la el o ilustrată din Thailanda. Uite unul care nu ostenește să vânture lumea!

Fac fețe, fețe. Mama nu-i proastă și nici beată. Are doar o viziune originală asupra lumii. Atâta tot!

Soneria. Ne privim toți mirați și reflex, ceasurile. Douăzeci și cinci de minute peste miezul nopții.

— Curios, constată Toto și se duce să deschidă.

Tot act reflex, îl urmă. Un puști de vreo șaisprezece ani, în uniformă de comisionar, ține în brațe un coș cu flori de dimensiuni impresionante.

— Pentru doamna Celia Costea... Dacă vreți să semnați...

Mama, surprinsă și încântată, preia coșul. Toto a rămas în pragul ușii, căutând o bancnotă pentru băiat. Aud un susur de șarpe, apoi încă unul. Mă uit intrigat spre vestibul. Toto basculează, și-a pierdut echilibrul și încearcă să se agațe de canaturi. Se prăbușește greoi.

A primit două gloanțe, dar mai respiră. Mama e pierită, băiatul cu florile lipește zidul îngrozit.

— Chemați Salvarea!

Le dau în fugă numărul serviciului privatizat; verificat sunt prompti, nu așteaptă parastasul de trei zile, ca să vină să constate decesul.

Bădoiu a și zburat peste trupul lui Toto, prăbușit în prag. Blochează liftul și o ia la goană pe scări. La vale. Eu, în sens invers, urc. Pe undeva, tot a întins-o tipul! Doar dacă nu are complici în bloc, care-l așteptau cu ușa apartamentului întredeschisă și cafeaua aburind pe masă. Imobilul are șapte etaje. Mama stă la patru. Când ajung la șase, mă opresc. Aș avea timp și de o țigară. Pe aici s-a evaporat pistolarul. Fereastra care dă pe scări e deschisă. În canat, sunt înfipite ghearele unei ancore. De ancoră, firește, spânzură o

frânghie. Frânghia duce la fix în curtea interioară.

Scenariul e simplu, limpede ca după o baie cu *Bona Prima*. S-a lucrat în plină noapte — libertate de acțiune. Care doarme, care urmărește un thriller la televizor. Trafic, mișcare prin bloc — zero! Asasinul intră deci fără probleme, își pune la punct instalația de evacuare și așteaptă sosirea comisionarului. Comanda la florărie a făcut-o un complice sau chiar el însuși, indicând ora obligatorie la care să fie predat buchetul. Băiatul sună la ușă, victima deschide. Inerent, se consumă niște secunde pentru reglarea afacerii: surpriză, recepție, semnat, bacșiș. Asasinul își reglează tirul și... pac! pac! cu silențiosul. Panică, blocaj, derută — alte câteva secunde. Killerul ia scările în piept, își dă drumul pe frânghie și salută din mers. În stradă, îl așteaptă mașina cu motorul în funcțiune și bine uns cu gaz. A devenit nălucă, înainte ca Babuinul să fi ajuns la ușa blocului. Bietul aleargă acum după eventuale, cât de infimeze urme. Aș paria, dar n-am cu cine, că pistolarul cel rău a și ajuns în blonde și proaspete brațe. *Deshabillé*-ul e de la Dior, atmosfera — din cinematograful de noapte. O gură de whisky și un telefon laconic către boss. O singură emisie vocală: *All right!*

Chiar dacă lucrurile nu stau întocmai la silabă (ne-au zăpăcit filmele, gândim în clișee intens comercializate), poate doar pălăria e schimbată. Apropo de *même Jeanette*. Că n-o fi whisky, o fi vodcă. Nu Dior, ci Lacroix sau alt izmănar iscusit.

Mă întorc în apartament. Brancardierii au și sosit, încarcă victima. Agitație pe palier, cu țâțâuri, bigudiuri, *cold cream*, papuci cu monturi și burți vârgate, șic ante '90. Aveți idee cât costă o pijama azi?

Puștiul de la florărie își pipăie circular șapca. Nu știe ce să facă și nu-i spune nimeni. Mă abordează timid:

— Trebuie să plec, domnule, mai am niște comisioane...

— Mai așteaptă o clipă!

— Îmi pierd slujba. Pe patron nu-l interesează nimic, nu m-ar scuza nici dac-ar muri Bill Clinton.

Mama e albă ca prima ninsoare. Mă trage de o parte:

— Crezi că e cazul să merg și eu?... Vreau să zic cu Salvarea.

— Dacă supraviețuiește, ar face o bună impresie.

— Mi-ar trebui puțin bagaj, nu sunt pregătită.

— Nimeni nu-i pregătit în asemenea situații. Nu-i picnic. Te duci sau nu.

Ca întotdeauna, își ascultă instinctul. Pleacă cu Salvarea. Cu kimonoul împurpurat și candelabrele de cristal în urechi, va face senzație la spital. Nu

uită să ia bani la ea. Bravo mamă, nu te pierzi cu firea! Un cap de andaluză care-a stat întotdeauna pe umeri zdraveni.

Năvălește Bădoiu. Gâfâie ca un tractor:

— L-am scăpat, paștele mă-sii!

Îi deslușesc în câteva cuvinte trucul folosit de killer. Dă o fugă pe scări, să vadă cu ochii lui, eu mă ocup de comisionar. Îi iau datele, numele patronului etc. și îi dau drumul. Când nu-i pe drum, așteaptă comenzi îndeplinind servicii de om la toate. Dacă apare ceva, schimbă straietele, ia zarzavatul și-i dă bici, colo sau dincolo, prin București. Comanda de acum, pentru doamna Celia Costea, a fost făcută telefonic, la nouă seara.

Hm, conchid, itinerarul serii a fost decis încă de acum patru ore. Pe când eu mă minunam de pantofii de două sute de dolari ai lui Toto, iar Babuinul, la oglinda din baie, că ce frumos îi vine lui cu papion! Cea din baie pentru că e singura din casă. La cinci pensii alimentare, și peria de dinți e ipotecată!...

Bădoiu s-a întors. Se trânteste pe canapea:

— Afurisită zi! Tu ce crezi că urmărește Țeasta? De ce-i cosește așa, la rând?

— E speriat. Să lichidezi pe cineva în prezența a doi polițiști înseamnă că timpul presează, iar mata ai intrat în panică. Nu aplici procedura de urgență decât în cazuri extreme. Toto...

— Stai! mă oprește. Ce dracu' se aude?

Rămânem tablou. Natură moartă. Că a venit echipa operativă, normal. Ce caută însă, maiorul Demetru? Cine l-a informat și de ce a ținut să se deplaseze în toiul nopții întru constatări *de visu*?! N-a făcut-o niciodată până acum. Simt în cap un bărzăune nervos. Bâzâie motorizat, între Dealul Mitropoliei, Piața Victoriei și Cotrosair. Punct terminus, undeva, peste graniță.

Prezența lui Demetru mă indispoare. Nici Bădoiu nu pare mai fericit. Dintâi, se simte jignit. Suliță se uită fix stupefiat la papionul lui, pe urmă coboară de-a lungul costumului prea valabil, pe bune, până la bombeuri. De fel, Babuinul e neglijent, iar la croitor nu-i vecin de cabină cu Albert de Monaco. Totuși, surpriza groasă afișată de Suliță poate inflama și orgolii mai modeste. N-ar arăta mai perplex, nici dacă l-ar vedea pe Mihai Viteazul sărind de pe cal la Universitate.

Pentru moment, ne abandonează. Se uită în jur, tocând interiorul cu

privirea. E departe de ceea ce înțelege el printr-o casă cumsecade. Cu mâinile la spate, reconstituie meniul serii. Nu-i greu. Resturile festinului se află încă pe masă, pe barul deschis — pădure de sticle și pahare din și cu care s-a degustat. Sila ce i se citește pe obraz e fără de margini. Se răsuțește brusc spre noi. Vibrează ca o panteră flămândă:

— Ce cauți aici?

Babuinul arborează zâmbetul pe care scontează sută la sută. Scoate din sărite și sfinții de pe zidurile bisericii:

— Ne aflăm în calitate de invitați.

— E locuința mamei mele, explic. A fost o petrecere de familie.

Sprâncenele îi sar și înțepenesc la rădăcina părului:

— *Mama dumitale?!*

Se minunează de parcă i-aș fi zis că e Jeanne D'arc.

— Da, ea.

— Unde e?

— A însoțit victima la spital.

— În ce calitate?

Dau vag din mână:

— Un gest de prietenie... ceva cât se poate de omenesc.

Babuinul precizează:

— N-a cerut voie de la nimeni!

Un chicotit iute reprimat în grupul operativ care s-a masat în vestibulul spațios, așteptând dispoziții. Ochii lui Bădoiu scapără de maliție, îl arde o dorință sadică, sfâșietoare de a-l scoate de pe șine. Iar când are galerie, nimic nu-l mai poate opri.

Glasul lui Suliță, tăios oricum, devine acid sulfuric:

— Rezervă-ți spiritele pentru Ansamblul artistic!

Babuinul recunoaște ca omul modest și cumsecade:

— M-au dat afară. Cică, nu corespund.

— Nu-i singurul domeniu!

— Așa e. Nu m-au primit nici în corpul de balet...

Își toarnă ostentativ vodcă în cel mai mare pahar aflat la îndemână.

Pentru Suliță e deja prea mult. Explodează:

— Cum îți permiți?

— Scuzați-mă, sunt în afara orelor de serviciu. Persoană privată.

— Ieși!!!

Cuvântul străpunge ca un laser. Cu o liniște calculată, Babuinul mai ia o

înghițitură și abandonează paharul. Își îndreaptă papionul, trage de reverele hainei, își netezește părul la tâmple. Juri că se crede la fotograf.

— În măsură să mă dea afară ar fi numai gazda...

— Ieși! Până la alte sancțiuni, ești suspendat!

— Am înțeleles, domnule maior!

Continuă să surâdă nonșalant și părăsește zona cu pași voit lăbărțați. Operativii îi fac cărare, lipsește doar covorul roșu. Le aruncă din mers, suficient de răspicat ca să fie înregistrat de Suliță:

— Vă pierdeți vremea aici. Căpitanul Costea și cu mine suntem pe fază de la ora douăzeci. Cercetați fereastra de palier, de la etajul șase, treptele și curtea interioară...

Taman acum se găsi și mama să se întoarcă. Mi se aruncă de gât și zău că-i aud bătăile inimii.

— E la reanimare. Trăiește!

Toți o privesc holbați. În kimonoul japonez, cu cerceii grei de cristal, tunsă la șmecherie și cu obrazul însuflețit de emoție face efect! Oricum, o prezentă neașteptată. Îmi debitează dintr-o suflare:

— ...două gloanțe. Unul s-a oprit în plămân. Celălalt nu știu exact.... E grav. Se va încerca imposibilul, am omenit peste tot... Cred că eram prea fericită... Am venit doar să mă schimb și mă întorc la spital!

Ochii îi alunecă peste umăr și, în sfârșit, realizează asistența. Privirea îi rămâne la Suliță. E o femeie care în viața ei nu s-a cenzurat. Nu știe ce-i aia gură cusută, nici limbă înnodată. Clămpăne din genele de doi centimetri:

— Cine-i ăsta? Ce caută aici? Doamne, sunt și așa destul de ocupată!

— E Poliția, mamă, domnul maior Demetru.

— Așa e, m-am zăpăcit. I-a chemat Salvarea... Tentativă de crimă! Tot nu-mi vine să cred...

Nici lui Suliță. Că asta ar fi mama. O cercetează cu o privire indiscretă, nepoliticoasă. Probabil, și-o închipuie umblând desculță prin casă și cu basma. Când colo, are în față un star de cinema. ăsta a fost stilul maică-mii din totdeauna. Cam „zgomotos”, zic unii, à la Liz Taylor, dar îi stă bine. Faptul că nu se machiază excesiv o salvează de ridicol în peisajul mentalității primitive de la noi. Dacă pui o pălărie roșie după ce ai împlinit patruzeci și cinci de ani, lumea se uită oblic: „face pe tinerelul... pe tinerica.” Firește, mama are suficientă minte ca să nu mai îmbrace tiroleze sau rochițe marină. Poate un spielhosen...

Dispare după draperia care separă dormitorul, înainte ca Demetru s-o

poată opri. Relatez succint filmul serii și Suliță se deplasează cu echipa la etajul șase. Eu urmează s-o rețin pe mama, în caz că vrea s-o tulsească înainte de a o lua el la întrebări. Se întoarce după circa zece minute. La țanc, mama tocmai iese de după draperie. Și-a pus pantaloni albi, balerini și o bluză amplă cu carouri roșii și negre. Sacul de pe umeri completează impresia: dă o fugă până la Lacuri, unde s-a deschis sezonul de ștrand. Ca să fim onești, ce putea să îmbrace? Rochie neagră cu perle la gât? Ca și cum n-ar fi suficient aerul „Arminden la iarbă verde”, mai e și îmbujorată, ceea ce o face să pară foarte tânără.

— Bob, comandă-mi te rog, un taxi!

— Un moment, doamnă, intervine Suliță, trebuie să-mi răspundeți la câteva întrebări.

— Acum?!

— E absolut necesar.

— E absolut ridicol! Viitorul meu soț se află pe masa de operație și dumneavoastră încercați să mă rețineți. Poate că sunt ultimele lui clipe! Bob, te rog...

— Doamnă, nu mă siliți să recurg la altfel de măsuri!

I-ar trebui considerabil mai mult ca s-o impresioneze. Dacă ar cunoaște-o câtuși de puțin, ar ști că nu s-a născut încă persoana care s-o determine s-o țină hăis!, când ea a apucat-o cea!

— Ce o să-mi faceți? Mă arestați?

Suliță hotărât nu mai raționează:

— Dacă e cazul...

Mama îi lansează un zâmbet de înaltă societate:

— Domnule maior, nu vă faceți de râs! și se îndreaptă hotărâtă spre telefon.

— V-am avertizat!

La Suliță, incidentul s-a transformat într-o chestiune de ambiție, de dres busuiocul față de subalterni. Capsat de Bădoiu, tratat de maică-mea cu princiară indiferență, ca să nu zic de rahat, a pierdut Nordul. În realitate, nu o poate obliga să stea acum la conversație. Mai ales că eu, martor ocular al evenimentelor, sunt în măsură să dau cele mai competente informații. Incontestabil, audierea ei e importantă, dar suferă o amânare. Rostesc moale:

— Mamă, e o chestiune de câteva minute...

Demetru mi-o retează:

— Asta eu o decid!

Ochii maică-mii au devenit văpăi. Se proptește în fața lui Suliță. Trebuie să ridice capul ca să-i atingă privirea:

— Nu și în locul meu, domnule maior. Indiferent de consecințe, am plecat. În clipa asta! Și tot indiferent de consecințe, trebuie să vă spun că îl compătimesc pe fiul meu că se simte obligat să suporte un șef ca dumneavoastră. Imposibil!... Nu-ți bate capul, Bob, găsesc taxi la Statuie!

Se topește, sprintenă ca o libelulă. Suliță respiră greu, de parcă s-ar strădui să înghită un scaiete.

— Ultraj! Refuz de cooperare cu autoritățile! Vom mai discuta!

Cachi! Nu sperie nici un gândac mort. Baiul e că s-a obișnuit prost. Toată lumea stă drept în fața lui. La serviciu — subordonații, acasă — familia, care nu merge la WC fără aviz prealabil. Cu superiorii se descurcă, pentru că austeritatea și aerul inflexibil impresionează totdeauna. Ceva îmi spune că, în spatele platoșei de invulnerabilitate, Robespierre ăsta ascunde niscăi vicii. Nasoale de tot. Cel puțin, așa mi-ar plăcea.

Suliță concluzionează:

— O persoană recalcitrantă, lipsită de răspundere civică.

— Permiteți să raportez: nu a trăit niciodată în relații de subordonare, nu-i obișnuită să primească ordine...

— Așa, va să zică! Găsești că-i un comportament normal?!

— Scuzați-mă, nu sunt în măsură s-o judec. Adaug moale: Nu-i sub tutela mea.

Mă măsoară dintr-o parte, cu dispreț nimicitor:

— Îți permiți să faci spirite cu mine? Te-ai luat după Bădoiu?! Unde e să...

— Iacă-tă-mă-s!

E chiar în prag. Cu un aer victorios și papionul strâmb, gata să cadă.

Suliță începe să țipe. Prima oară de când îl cunosc. Glasul baritonal are registru limitat și se pierde la acute. Rezultă ceva, fioros, de pasăre rănită:

— Ce cauți aici? Ești suspendat!

Babuinul plasează una din reverențele lui. Un pachiderm încercând grații de gavotă:

— Scuzați-mă, domnule maior, mă aflu aici în calitate de prieten de familie.

— Iar aici are loc o anchetă oficială, așa că te poftesc să ieși afară.

— Tocmai în interesul anchetei m-am întors. Am de făcut o comunicare importantă.

Precis a descoperit ceva. Orgoliul lui Suliță a încasat însă prea multe upercuturi azi, pentru a-i mai îngădui să fie lucid. Face un pas înainte. Cuvintele explodează obuz:

— Nu mă interesează! De fapt, în întreaga dumitale activitate, n-am întâlnit decât nesubordonare și crasă incompetență. De data asta, s-a isprăvit. Leși sau dispun să fii arestat!!

Babuinul dă din umeri:

— Voia domniei voastre...

Îmi face cu ochiul și dispare.

JOI

Ce zi o mai fi și asta? Procedez aidoma miliardelor de oameni, indiferent de meridian, etnie, număr de clase primare etc., care-și dau bună dimineața: mă uit în primul rând, pe geam. Cum e timpul?... Însorit.

Oftez și mă urnesc anevoie din pat. Azi-noapte, m-am culcat la trei jumate. Practic, l-am ținut pe Suliță de coadă care, el însuși, se învârtea în jurul cozii. A scobit ca un idiot apartamentul maică-mii unde nu se petrecuse nimic concret, iar asasinul nu-i trecuse pragul. Pe urmă, s-a ținut de capul operativilor. În curtea interioară, până și găurile de șobolan au fost trase în poză, când itinerarul de retragere al killerului era mai evident decât trasat cu creta: și-a dat drumul pe frânghie, a traversat în fugă corticica și pe-aci ți-e drumul, pe ieșirea de serviciu a blocului. Frecangeală pe fiecare centimetru pătrat, de parcă ăla ar fi ambiționat musai azi-noapte să lase urme în toate punctele cardinale. Nu știu ce a urmărit cu demonstrația asta de conștiinciozitate profesională, fiindcă, am mai spus-o, Suliță nu-i prost meseriaș, într-atât de redus încât să nu-și dea seama că se pierdea timp de pomană.

Intru în programul zilnic ca într-un prezervativ prea strâmt. N-am dormit nici patru ore, aseară am amestecat băuturile. Sar gimnastica. Aia e pentru revistute de gospodine. În realitate, socot că cinci ședințe pe săptămână la sală și bazin îmi permit să dorm jumătate de oră mai mult în fiecare dimineață. Fac un duș rece, mă rad și intru în bucătărie să-mi prepar cafeaua. Dă în foc, pentru că sună la ușă Bădoiu. A intrat în clandestinitate și nu mă poate căuta la birou. Se pare că ceea ce are de comunicat arde.

Babuinul a trecut la straie de liber profesionist. Blugi ferfeniță, bluzon destul de vast pentru un elefant talie medie, adidași made în Suedia, patria picioarelor mamut. Acolo, doar Cenușeresele poartă 42. Greta Garbo avea 41, dar era Garbo!!!

Vine după mine în bucătărie, să mă asiste în timp ce-mi beau cafeaua în care torn circa treizeci de grame de lapte. Rânjetul îi pleacă spre urechea stângă:

- Tot cu biberonul?
- Dacă ai venit să mă enervezi de dimineață, renunț la vizită. Sunt gata capsat, nu mai am nevoie de combustibil.
- Hm, arăți destul de bine după o noapte petrecută în compania lui Suliță. Ce mai spunea prostul ăla?

— Că-ți face vânt din prăvălie, cred că ți-e clar. Iar mie, ca boul, o să-mi pară rău.

— Nu fi sentimental, Herculache!

Deschide frigiderul, unde știe că țin totdeauna la rece o jumătate de palincă.

— Mă, tu ești nebun?! S-au anunțat pentru azi, 35-36 de grade. Acum, am auzit la radio.

— Nu mai ascult basme, dintr-a doua primară... Mă șutează Suliță? Mi-e absolut rococo, oricum intenționez să mă ușchesc din instituție. Cu o precizare! Nu când are chef șarpele ăsta schizofrenic, ci când *pohtesc* eu!... Dar că veni vorba, măi Boabe, de ce n-am face noi o cooperativă? La *Babuinul și Tarzan*, detectivi particulari, de exemplu. Cum crezi că ne-ar sta?

— Passe-parole! Abia te-am suportat, fiind colegi, ca asociat mi-ar fi peste poate!

— Mai adineaori, plângeai că ne despărțim.

— N-am plâns și dă-i cep, că mă grăbesc. Care-i chestia?

Bădoiu își smulge sticla de la gură:

— Șoferul care l-a preluat pe pistolarul de azi-noapte e fostul amic Richard Gere, mai nou Redford, zi-i Victor Săraru.

Fluier subțire.

— De unde știi?

— Când am luat-o pe scări după flintaș, am ajuns la potou cam cu trei gâturi mai în urmă. Am apucat să-l văd aruncându-se într-un Volvo plumburiu, care-l aștepta sub presiune.

— Pretinzi că l-ai recunoscut pe Săraru la volan, după ceafă, noaptea, de la distanță?

— Nu scumpule, am recunoscut-o pe gânsaca aia a lui, cu părul roșu.

— Viorela?!

— Îhî...

— Unde ai văzut-o?

— Pe stradă. Copila lipea un cotlon. Când Volvolache a demarat, a țâșnit ca o torpilă, s-a introdus într-o Dacie albă și a luat urma ăloră.

Dau cu pumnul în masă înciudat:

— Proasta! Se bagă singură în rahat până'n cercei și se vaită pe urmă

că-i miros urechile. Nici măcar n-are carnet de conducere! Ce mă-sa mare căuta acolo?!

Babuinul dă pe gât ce a mai rămas din sticlă. Se simte jignit dacă mai rămâne o singură înghițitură în urma lui.

— Băi, Tarzane, ții minte când pândeai cocoțat în copaci ferestrele Ginei? *La jalousie*, asta e! Pesemne, Săraru a sărit-o aseară, i-a servit vreun trombon că-i ocupat. Pe puștoaică n-a convins-o, a umflat una din trotinetele mă-sii și l-a urmărit.

Mă trezesc din nou fluierând. De astă dată, cu temă: *Visi d'arte, visi d'amore...* Bădoiu, care nu le prea are cu opera — el și Regina Elisabeta a II-a — exclamă încântat:

— Pe ăsta îl știi și eu. Fluieră ceva din Wagner!

— Ascultă, de ce crezi că Săraru aștepta la volan? Adică, doar șofer și nu chiar subiectul pistolar?

— Dacă Săraru ar fi intrat în bloc, amărâta aia mică s-ar fi luat după el, să vadă ce face, la ce apartament intră. Or, ea a rămas în stradă, acolo unde adăsta amorezul.

— Logic.

— Vezi, asta îmi place la tine. Spre deosebire de Suliță, recunoști că sunt cu cel puțin cinci minute mai deștept.

— Ai dreptate, mormăi mașinal. La varianta killer egal Sinuzită te-ai gândit?

— La Voicu? Nu-i exclus... Știi, devine gânditor, luați de val, noi am cam început să facem abstracție de o realitate românească. Mă, găinarii ăștia de la noi nu s-au născut cu Browningul în mână. S-au jucat doar de-a oștenii lui Burebista și „Mircea cel Mare”, western și patrioți nespuse, așa cum i-a învățat Grandele Nicolaescu. Cât am fi noi de multilateral talentați, nu-i ajungem din urmă pe gangsterii din Chicago așa rapid, între o mineriadă și un Strasbourg! Mai pe înțelesul tău, n-am avut timp să scoatem promoții de killeri, profesioniști adevărați.

— Nu fi prost! Școala de la Băneasa a scos ași în materie de crimă! Când s-a mai dat cu aspiratorul la Secu', să nu-ți închipui că epurații s-au înscris la ajutorul de șomaj. De unde crezi că s-au ivit legiuni întregi de gorile și bodyguarzi? Cine zici tu că sunt flăcăii? Nea Pitpalac, fost contabil la Ferma Pârteni, pus pe liber când s-au restructurat? Au, don' Lică, frizer cândva, pe Moșilor?... Uite-te ce-l țineau șalele și pe ăsta, că nu avem destui criminali școliți!... Punem un pariu că același individ i-a aranjat și pe Coana Aurica și

pe Toto?

— Posibil.

Intru în dormitor să mă îmbrac. Bădoiu vine după mine. Are obiceiul sifilitic de a se ține scai după tine prin toată casa. Nu-i intră în cap că există momente de intimitate absolută și că d-aia există uși. Îmi scot cordonul de la halat și-l privesc ostentativ, cu mâinile în șolduri. Încă se mai și miră:

— Ce stai, nu te îmbraci?

— Aștept să ieși tu din dormitor, mă răstesc. De ce n-ai venit mai devreme, să mă asigti și la WC?

Ochii i se bulbucă stupefiați:

— Ești nebun de-a binelea! Mai hachișos decât o foliculinistă de la *Matrimoniale*! Ce să vizionez la tine?! Parcă nu știi că ești crăcănat, că-ți bagi două sandvișuri în pantofi până mai crești și că nu ți-ai schimbat izmenele de la Revelion?

Azvârl peria de cap, precum marele Inimă de Șoim, securea. Nu și cu aceeași adresă. Babuinul are reflexe. Eschivează artistic și nimeresc o glastră de porțelan care se face țândări.

— Wassermannul, tăticu' ! îmi recomandă de după ușă. Te-a ținut Suliță în fițe azi-noapte, și acum te iei de oameni.

Sunt nervos și nu nimeresc nodul la cravată. Când îi dau de capăt am transpirat ca un hamal. Costumul are însă linie bună și constatarea mă mai aduce pe șine. E albastru petrol, o culoare care-mi vine de minune. Așa mă asigură odinioară Gina și mie mi-a intrat în cap. Trei sferturi din garderoba mea e pe albastru petrol. După părerea Babuinului, „aia” și-a bătut joc de mine, arăt ca o scrumbie de Dunăre pescuită anul trecut.

Îl găsesc fumând liniștit pe canapea:

— Tot n-ai plecat?! Ce dracu' faci aici?

— Aștept scuze.

— Așteaptă.

— *All right*, Nevrozache, de data asta te iert... Ne vedem la Bellu. La ce oră ziceai că-i bâlciul?

— La douăsprezece. Să știi că dacă te vede Suliță, e în stare să-ți facă o figură acolo.

— Abia aștept, dar, din păcate, nu-i chiar așa de diliu să riște un scandal cu martori. Nimeni nu mă poate împiedica să asist la înmormântarea unei prietene și al dracului să fiu, dacă nu am ținut sincer la Coana Aurica.

Bădoiu fiind în clandestinitate, convenim cum să ținem legătura și ne

despărțim în fața blocului. Ziua abia acum începe.

La birou, intru imediat în priză. Inhalez aerul infect, închis, păstrând mirosul Mărășeștilor lui Bădoiu. Altfel, totul strălucește de curățenie. Ciudat, nu? Nu! E bine? Avem ca femeie de serviciu o sectantă de ziua a paisprezecea sau a douăzeci și noua, mi-e indiferent, pe care o asediază dracii. E într-un permanent conflict, ăia o caută peste tot și de-ai naibii ce sunt, o găsesc și în vis. Pe chestia asta, Lenuța astupă tot ce poate fi orificiu de pătrundere în spațiul în care evoluează: ferestrele, în primul rând. E în schimb, corectă, harnică și mai are doar un an până la pensie.

N-apuc bine să deschid ferestrele, că mă sună mama Wandei. Telefoanele necunoscutului continuă, ei îi e frică să mai și răspundă și plânge. Cu gândul la Doina, la nepoțelul rămas de izbeliște printre străini, plânge că ea ce să facă, nu știe și nimeni n-o învață...

În timp ce o ascult, răsfoiesc hârtiile care mă așteaptă pe birou. Printre ele, autorizația Procuraturii de a deschide caseta de valori a Wandei de la *Banklife*. Îi explic că acum avem șanse mari să găsim copilul. Îi promit s-o caut cel mai târziu mâine și când închide telefonul, simt că respiră mai trandafiriu.

Apare, frumos ca un prinț de operetă, locotenentul Ene. Deși a făcut tură de noapte la domiciliul Coanei Aurica, e proaspăt ca un bujor înlăcrimat de rouă, pentru că părul încă ud mai păstrează urmele pieptenului. Precis a halit vreo cinci bazine înainte de a se prezenta la raport. Îmi transmite ordinul maiorului Demetru. Mă așteaptă în biroul personal urgent și imediat.

— Altceva, mai interesant!

— E'n bărbie rău, Cap Bob, nu știu ce-a pățit.

— Înțeleg că la Nina e liniște.

— Liniște, predat serviciul.

— Ești liber.

— Cap Bob, vin și eu la înmormântare.

— Nu crezi că după o noapte pierdută, te-ar aranja mai bine un ștrand?

— Nu, permiteți-mi să vin și eu.

Mă străfulgeră o idee:

— Nina e o fată drăguță, așa-i?

Își flutură genele de damă:

— N-am nici o șansă, Cap Bob.

— Nu fi prost. Cu moaca asta de arhanghel scandinav, ai toate șansele. Totdeauna. Cel puțin în următorii zece ani.

Nu mi-e dor de Suliță, dar n-am încotro. Simte omul o nevoie în organism să-i dau bună dimineța. E în civil. Normal, vrea să meargă la înmormântarea Coanei Aurica. Zice-se, ne camuflăm. Oricum ai lua-o însă, dacă ne-am duce toți cei care participăm la acțiune în uniforme, și-ar închipui bucureștenii că a murit Ministrul de Interne. Costumul îi pică valabil. Dacă i-ai pune un prosop pe față, l-ai putea lua drept dansator profesionist.

Îmi primește salutul reglementar cu o expresie care ar tulbura și un rinocer. Zici că tocmai a terminat de înghițit o cutie de cremă de ghețe.

Pe birou, o hartă a cimitirului Bellu, plină de însemnări cu carioca verde. La toamnă, îmi scot pălăria în fața lui Suliță. Acum e în șifonier. Trebuie să recunosc că are energie! Probabil, n-a dormit nici două ore. Și-a găsit timp pentru ținuta impecabilă, pentru un drum la cimitir, să facă rost de hartă, ba s-o mai și studieze! Temeinic judecând după mulțimea de săgeți, cruciulițe, cerculețe. Deasupra fiecărui semn, inițiale. Adică, omul și locul.

Teoria lui Suliță este că acțiunea comportă două momente cheie, cele mai primejdioase din punctul de vedere al Ninei, momentele propice în care poate fi răpită sau asasinată. Unul ar fi la Capelă, în toiul slujbei, când prezența asistenței e maximă. Al doilea, „ultimul drum”. Respectiv, pe itinerarul spre cavou, când, de regulă, creându-se oarecare debandadă, posibilitățile de acțiune criminală sunt multiple. Este ferm convins că tentativa va avea loc obligatoriu într-unul din aceste momente.

Eu sunt sceptic, dar îl las să vorbească. Chiar și în zile mai senine nu-i place să fie contrazis. Teza lui, cel puțin în privința primului moment, e aiureală! Nina-i personajul principal în piesa asta, consolată, sprijinită, înconjurată. Cu afecțiune sau din curiozitate. Cum naiba s-o smulgi (în cazul răpirii) dintre suporterii și s-o duci hăt departe, fără ca nimeni să bage de seamă? În ipoteza asasinatului, Nina fiind înghesuită, cum îți reglezi tirul să nu-l nimerești pe altul? Cel mult, dacă ar chema-o Bogdan Stelea — trei capete peste îndoliata asistență.

Momentul 2 (drumul spre locul de veci), așa cum îl vede Suliță, ar putea fi luat în considerare, dar numai în varianta unei intenții de crimă. Oricât ar fi lumea de dispersată pe itinerar, răpirea nu ține. Cel puțin intimitățile rămân în imediata apropiere a subiectului îndurerat.

În continuare, îmi explică repartizarea băieților pe obiective. A, B, C... ajunge la V! Cred că la sediu, mai rămân portarul și Lenuța, sectanta de ziua o sută paisprezece... Strategie a la *Ziua cea mai lungă*. Aleia îi zicea *Overlord*. Asta, a lui Suliță, e *Parașuta*. Obiectivul *Zero* e Capela. Eu sunt repartizat la C, în dreapta, cum vii pe aleea centrală. Mormântul lui Spiridon Costăchescu, răposat înainte de primul război. Prenumele îmbătrânesc și ele! Du-te azi în orice școală, și dacă întâlnești un singur, singură — Spiridon, Iorgu, Silvestru, Aretia, Filofteia, Eufrosina, eu... Ce mai, accept orice pariu.

Suliță va ocupa obiectivul K. E vorba de un cavou și își închipuie că de acolo va putea controla întreg teatrul de operațiuni. Deși ceremonia are loc la douăsprezece, pretinde ca toată lumea să se afle în cimitir de la zece. În privința asta, nu exagerează. În caz că încearcă vreo mișcare, echipa adversă va veni și ea mai devreme, în prospecție.

Înainte de a ne despărți, Demetru îmi atrage atenția:

— Nu cumva să-l prind pe Bădoiu la cimitir! Dacă l-ai solicitat să te asiste, renunță. Zburați amândoi! Pe cer, e loc destul.

Până la înmormântare, mi-a rămas ceva timp. Trebuie să iau neapărat legătura cu Viorela și nu știu cum să procedez. Cel mai simplu ar fi să-i las un mesaj acasă. La programul ei trăsnet înșă, liber de orice control, risc să-l găsească peste trei zile. Nici s-o caut la școală nu pot, nu vreau să-i stric ploile cu cancelaria.

Parchez ceva mai departe de liceu și recurg la un procedeu clasic. Cumpăr un pachet de Kent și aștept recreația. La colțul străzii. E imposibil să nu fi chiulit cineva de la prima oră!... La fără douăzeci, apar primii șmecheri, doi gentlemani de șaptesprezece-optsprezece ani. Blugi, geci, adidași, saci pe umăr. Tot un soi de uniformă, doar că nu-i una impusă de școală. Le ies în cale și salut vag cu un deget la tâmplă:

— Am o rugămintă...

Mă cercetează curioși. Eu scot țigările la vedere.

— O știți pe Viorela Calotă? E într-a unșpea...

— Una cu părul roșu? Se uită spre celălalt: E la C, mi se pare că au Laborator. Vreți s-o chemăm afară?

— Nu, vă rog doar să-i transmiteți un bilet. Trebuie să-i parvină neapărat.

— *No problem!* I-l ducem chiar acum, în recreație.

— Mulțumesc.

O dată cu răvașul, pasez și pachetul de țigări.

Băieții încep să râdă:

— Nu e cazul, dar dacă vă incomodează... Mulțam, maestre!

— Mergeți sănătoși!

O voce cavernoasă îmi suflă în ceafă:

— Doar un debil mintal nu s-ar prinde că zona colcăie de sticleți.

Nu trebuie să mă întorc ca să descopăr că-i vorba de Bădoiu. Urmează cu aceeași satisfacție sardonică:

— Ce de lume care n-are ce face și a venit să rezolve integrale la Bellu! Să citească! Să viseze! Să studieze monumentele! Să reflecteze la deșertăciunea celor lumești! Și numai tineret revoluționar, până'n treij'dă ani!... Bă, Suliță ăsta al vostru doar că nu rage.

Mă trag câțiva pași în spatele obiectivului:

— Ai grijă să nu te vadă.

— Începi să mă plictisești... Fii atent o chestie, l-am văzut aici pe Panduru.

Simt, senzație fizică concretă, cum mi se ascut urechile. Ca la fauni. Marin Panduru e craiul de la *Găina Beată*, căruia Nina i-a umflat portvizitul. Asta s-a întâmplat ieri, dar parcă ar fi trecut o sută de ani.

— De unde-l știi?

— Mi l-a arătat Ene, e chiar în fieful lui. Uită-te în stânga! Tipul de pe bancă... Face conversație cu babeta aia belalie.

E din aceeași familie cu Săraru și Sinuzită, doar că pus la costum și cravată, respectând convenționalul. Din cauza modei, ochelarii negri nu mai sugerează camuflaj. Pe genunchi, un buchet de flori. Sanchi, e invitat la o înmormântare și așteaptă să-i vină rândul... A abordat-o pe bătrână și a improvizat un dialog. Deșteaptă idee! Oamenii în vârstă, mai ales femeile, sunt cuvântăreți, se simt încântați de atenția tinerilor. În ce-l privește pe Panduru, și-a asigurat un cadru firesc pentru o staționare prelungită în meleag. Îți poți lesne închipui că sunt două cunoștințe, mobilizate la aceeași ceremonie.

— l-am spus lui Ene să nu-l scape din ochi.

— De ce nu-l ții tu în colimator?

— Mă rezerv pentru clienți mai grași. Dacă e ăsta aici, sigur mai apar și alții.

— Zău?! Cum rămâne atunci cu pădurea de sticleți pe care doar un debil mintal...

— Nu fă pe nebunul, mă întrerupe, am susținut amândoi aceeași teorie. Nici acum nu renunț la ea. Am certitudinea că dacă se încearcă ceva aici, avem de-a face cu o diversiune. Se acționează dur în altă parte.

Se topește printre morminte.

Cred că la fiecare douăzeci de metri, avem câte un om. Personal, nu am mai participat în zece ani de meserie, la o acțiune cu asemenea mobilizare de forțe. Încerc să-mi imaginez, punându-mă în locul bandiților, ce mișcare aş avansa, bănuind doar pe jumătate cât de deasă e plasa întinsă de poliție. Decid că doar disperarea sau panica de timp m-ar putea smulge dintr-o expectativă atentă.

Fac pași în prospecție. Oamenii sunt deja prezenți la obiective, travestiți în ideile lui Suliță. Pe T, D, V și N (tot ca să nu vă încarc memoria) îi recunosc în postură de gropari. Au tras, chipurile, pe dreapta și așteaptă lângă uneltele specifice să intre în tură. Pentru autentic, circulă între ei o sticlă de vodcă și ciugulesc o gustare proletară, de pe o hârtie groasă cafenie.

Alți colegi, preocupați de curățenia cimitirului, plimbă roabe. Ajung la ultimele obiective pe care Suliță le-a gândit cam pe la jumătatea aleii centrale. Mă țin bine, să nu cad jos de răs. Locotenentul Marinaș, în halat alb, patronează o tonetă ambulantă. Vinde covrigi, bomboane și înghețată. Mai lipsesc baloanele colorate și zahărul pe băț. Ce o fi în capul lui Suliță, că-i parc de distracții?! Culmea e că bietul Marinaș are dever. Evident, dintre clienți, nu putea lipsi Babuinul. Roade concomitent din trei înghețate și presupun că se distrează nemaipomenit.

Mă întorc la obiectivul meu — Spiridon Costăchescu. Toți suntem la locurile noastre. Suliță vibrează pe post de Napoleon la cavoul Stat Major. Îi lipsesc doar calul și bicornul. Panduru și moșneaga sunt pe aceeași bancă.

Începe spectacolul.

Trebuie să recunosc că Nina a organizat o înmormântare lux! Respectând dorința expresă a Coanei Aurica, a făcut rost de dric. Efectu-i de

zile mari. Și căruța și caii mascați plouați cu aur și argint par nou-nouți, tot cimitirul e cu ochii pe ceea ce s-ar putea numi un tablou vibrant. Unii cred că se filmează, iscodesc cu ochii după artiști. Mai înregistrez câteva coroane fastuoase, multe flori de mână. Mobilizare a-ntâia, cam la vreo două sute de persoane. Firește, intră în inventar și polițiștii, calicii adulmecând pomană bogată, curioșii. Oricum, rămân destui fanii Coanei Aurica. Dacă te gândești de când s-a retras din viața activă, performanța nu-i de colo.

Nina, gingașă, minionă, neverosimil de tânără, pare un ghiocel cernit, polarizând întreaga atenție. Deux-pièces-ul negru e sic, tradiționalul voal țâșnește involt dintr-o tocă de mătase, cât o cutie de margarină Wiesana. Transferate în alb, ar da mireasă. Așa, aduce cu Jackie Kennedy la înhumarea lui alde John Fitzgerald.

Alături de ea, afectuoasă și prevenitoare, Coana Lucica, aia care s-a ajuns și m-a făcut pitic. Distinsă, nimic de zis, mare doamnă, juri că-i veritabilă, nu știft. Tipii din Parlament ar putea-o închiria la evenimente de familie, unde se fac și poze pentru VIP. Dă bine de tot!

Le urmează îndeaproape cuconet între șaizeci și optzeci de ani. Pălării, râuri de mărgelă, ghiuluri. Evantaie și monturi. Glezne umflate și cantități de odicolon. Aroma policromă ridică ceață și lasă dâre lungi.

Dacă aș fi mai copt, le-aș repera cu nume, adresă și curriculum vitae pe fostele cliente ale secției de moravuri de pe vremea Anei Pauker. Hei rup!... Așa, le intuiesc doar. E formidabil cum își pun amprenta unele meserii! Mai toate lăbărțat grase, gras fardate, giuvaieruri grase. Unghii roșii, excesiv de lungi, simbol în capul lor de respectabilitate și bunăstare. Altcineva se ocupă de menaj! Privindu-le, îți dai seama că participă la un eveniment monden de prima mână, în vederea căruia șifonierele au fost îndelung scotocite. În șoaptă, dar nu le stă gura. Au ce-și povesti. Printre ele, vreo opt-zece gentilomi, aparținând aceleiași epoci. Draibării⁷⁸ și garizii⁷⁹ de odinioară. Și pe ăștia, părul cănit, mustăcioara fină și costumul la două rânduri, cusut acum patruzeci de ani, îi aduc la numitor comun. De pe nici un deget mic nu lipsește chevaliera grea, de aur cu monogramă.

Din cauza căldurii și a supranumerarului de asistență, slujba se ține afară. Trei preoți, trei colive impunătoare, cât o rotiță de Trabant. Dacă are televizor în zonă, Coana Aurica e sigur mulțumită.

Începe ceremonia. După cât a cheltuit Nina, durează cel puțin o oră.

⁷⁸Infractori de înaltă clasă.

⁷⁹Proxeneți

Trag o privire panoramică. Suntem toți la posturi. Îmi arunc ochii peste alee, unde Suliță face pași mici pe lângă cavou. Dar ăsta e nervos și în somn. Vreo douăzeci de metri mai la vale, Babuinul fumează rezemând un castan. Îmi pare bine că-l știu acolo, te poți bizui pe el.

Îmi înalț privirea spre cer. O zi absurd de frumoasă. Frunzele copacilor sclipesc, câte o pasăre își clătește leneș aripile în urcușuri line, un fluture zigzaghează deasupra sicriului Coanei Aurica. O pălărie neagră cu voaletă comentează înfiorat:

— ăsta-i sufletul Aurichii, Doamne iartă-mă!

Mă simt neliniștit. Aș glisa cu plăcere o sută de niscai tărie.

O mână mică, rece și lipicioasă mi se strecoară în palmă. Senzația mi-e cunoscută. Îmi cobor privirea... La asta chiar nu mă așteptam! Un cap rotund ca o bilă, o cireășă de nas și o pereche de ochelari Optinova. Dorinel îmi dă frumos bună ziua.

— Ce cauți mă, aici? Iar ai chiulit de la școală?

— A venit toată strada.

— Ei și?

Argumentează suprem:

— Am venit cu trăsura.

— Cu dricul?!

— Îhî. Știți, nu m-am plimbat niciodată cu trăsura. I-am cerut voie domnișoarei Nina și m-a lăsat să merg cu ea. A fost foarte frumos.

— Cu moarta acolo, împreună?!

— Am avut loc destul. Eram patru persoane și mai încăpeau.

Copilul ăsta are darul de a mă căpia. Eu mă gândesc la fantome, el, ca o plasatoare de teatru. Are impresia că nu sunt atent și mă trage de mânecă:

— Ce mai e?

— Voiam să vă spun că Richard Gere e aici.

N-am nimic în mână ca să scap. Inima-mi joacă șotron:

— Ești sigur?

— Da. S-a mascat cu barbă și ochelari ca în *Scorpionul*. Un thriller grozav cu Sharon Stone și...

— Unde l-ai văzut?

— La *Capitol*.

— Nu filmul, pe el!

Cu pumnul plin de bomboane — ființa asta veșnic mestecă — îmi arată undeva sus, spre clădirile administrației:

— Acolo.

— Unde acolo, în cer?

— Mai aproape. În pomul ăla înalt, de lângă acoperiș.

— Cum de l-ai observat?

— Știți, eu nu sunt miop...

— Știu, i-o retez agasat, stai în banca a cincea, dar cum l-ai descoperit?

Din cauza frunzișului, nu se vede nimic.

— Mă uitam la cuibul de păsărele de sub streășină. Mi-ar plăcea să am un papagal sau măcar un canar, dar bunica nu mă lasă. Zice că face mizerie...

— Las-o naibii!

— Păi așa l-am observat pe mafiot... Stați, că vin și eu!

Parcă m-ar asculta, dacă i-aș zice nu. O iau la picior. În drum, îi suflu lui Timofte să-l avertizeze pe Suliță. Bădoiu e gata să se înece cu o bucată de cârnat.

— Ce spui, în pom?! Crezi că ăla micu' a văzut bine?

— N-a visat. Chiar dacă nu-i Gere, cineva e în copac, asta-i important.

— N-am visat, confirmă Dorinel din spatele meu, e Richard Gere în

Scorpionul.

Îl scutur zdravăn de umăr:

— Măi, băiețele, nu te ține după mine că acum nu mai e joacă!

Babuinul a luat-o din loc. Croștez zbârnâind tot felul de raționamente. Dacă au cățărat lunetistul în plop, înseamnă că se intenționează un asasinat. De ce ar asasina-o însă pe Nina, găina cu ouă de aur? Ideea de diversiune se impune.

Îmi explic teoria lui Suliță. Crispat, masează toate cadrele în perimetrul intrării, lăsând complet descoperită zona în care evoluează Nina. E varianta de care mă temeam. Strigi „Foc!” la Găești, ca să scaperi chibritul la București. Suliță mă alungă din mers, ca pe o muscă.

— Ce diversiune, domnule, ce bați câmpii? De unde era să știe că băiatul o să vină la cimitir, să se zgâiască după ciori, în loc să-și vază de carte? Și de unde știe că l-a reperat? Ba c-o să și povestească cui trebuie ce-a văzut!

N-am argumente, dar simt că se comite o greșeală uriașă.

Nu-mi vine să cred. E chiar nebun? Nina a rămas în fața Capelei absolut singură. Indiferent pe ce variantă mergi, n-o poți expune victimă sigură. N-ar fi mai vulnerabilă nici ca țintă fixă.

Încerc să mă orientez. Suliță și-a desfășurat oamenii în evantai. La cișmea, lângă intrare, la mormântul lui Petre Ispirescu, până departe, spre cealaltă aripă a administrației. Mă apropii de toneta lui Marinaș care asistă năuc la strategia lui Suliță.

— Ce vrea, dom'le?!

— Așteaptă să se coacă ăla și să cadă din pom. Măcar de-ar avea atâta minte să trimită oameni în stradă.

Calculez că e singura cale de a dispărea. Din copac pe acoperiș, apoi pe zidul relativ scund și de acolo, drept în coșurile țigăncilor instalate lângă WC-ul cimitirului.

— Dacă-l vezi pe Bădoiu, trimite-l imediat la Capelă. Nina e singură. Mă găsește acolo.

Un glas mititel cu ochelari Optinova mă ajunge din urmă:

— Îl caut eu, Cap Bob.

Mă răsucesc iritat:

— Tot n-ai plecat?!

Înghite un rest de ceva și clămpăne din gene:

— Nu știu să ajung singur acasă.

Îl iau, chipurile de ureche:

— Florescu Dorinel ești cel mai mare mincinos din câți am cunoscut! Să nu te mai văd!

Îi întorc spatele iritat. Numai grija lui n-o aveam!... Slujba e pe sfârșite, se plimbă coliva în jurul Coanei Aurica. Între năsălie și asistență s-a creat un spațiu care nu-mi place...

Înghet! La câțiva metri de Nina, a apărut Panduru. Ene — nicăieri. Pariez că doarme knock-out, pe una din aleile vecine. Faptele încep să se precipite. Ce urmează e ca-n filme. Alea proaste. Relatez și eu pe secvențe.

Pe Bădoiu îl recunosc fără să mă întorc. După gâfâit.

— Ce-i la poartă?

— Deocamdată, nimic. Așteaptă să se manifeste ăla.

— Mai e în pom?

— Dacă nu i-au crescut aripi, e. Mi-a zis puștiul că ai nevoie de mine.

I-l arăt pe Panduru. L-a văzut și el. Mă întreabă unde e Ene. Îi fac semn că a dispărut. Babuinul face un pas înainte. Intuiesc ce are de gând. Îi cunosc stilul: „Când e groasă, întâi umfli, pe urmă explici. La modus operandi ăsta îi zice nodul gordian.” Așa interpretează Babuinul isprava din Frigia (capitala la Gordium, sunt cult, ce mai!) a lui Alexandru Machidon. Acum, intenționează să-l imobilizeze pe Panduru. Ca să fie liniștit, întinde mâna spre umărul lui... Un foc de revolver îi întrerupe mișcarea la mijloc. Urmează încă două. Toate din direcția porții.

Stupoare, rumoare.

— Ce se întâmplă aici, domnilor?!

Mă întorc reflex spre cel care a lansat întrebarea. E Țeastă.

Omul pe care-l știu, văzut de la trei metri. Tigvă firoasă. E ultima persoană cu care ți-ai dori să petreci Revelionul. Altfel, se încadrează perfect în peisaj. Simți că nu-i flotant, mai acasă la el decât atât nu se poate. Sunt impresii înregistrate în sutimi de secundă, ca și cravata grenă cu monogramă discretă dar distinctă: I.C.

Nu știu ce să fac. Că ne aflăm în plină diversiune, nu mai încap în doială, dar încotro s-o apuci? La poartă-i meci cu gangsterii, iar aici, Nina se află în răsuflarea a doi bandiți periculoși. O poți abandona?!... Pe de altă parte, Țeastă — după care umblăm cu limba scoasă, Țeastă — vedeta principală a dosarului până în momentul de față, trebuie musai zălogit. Dar dacă te ocupi de el...

Nu, *ragazzi*, nu ține mișcarea! Mi-azvârliți în bătaia undiței un pește gras, dar voi vă scufundați după scoicuța cu babană perlă! Eu, unul m-am hotărât, nu mă mișc din loc. Nu riscă Țeastă să-l luăm la dans⁸⁰ numai că se plictisește acasă. Scopul e clar.

Vrea să ne scoată din arenă. Lasă aici aer, în vreme ce noi ne angajăm într-un v-ați-ascunselea printre morminte, bărbatul mizând pe vreo un'spe trucuri ca să se topească în ceață. Ce mai, o vor pe Nina!

Babuinul e mai tranșant. Printre altele, își închipuie despre el că are o cazma îndeajuns de cuprinzătoare pentru a putea ține doi pepeni într-o mână. În consecință, pe neașteptate și fără să se recomande, îi arde lui Panduru un baros drept în moalele capului. Ăla se mototolește din genunchi, n-are timp să pună întrebări. E aut, scos din circulație.

Panică, țipete, consternare. Bădoiu n-a ținut în viața lui cont de părerea

⁸⁰A fi luat la anchetă

altora, scapă ocazia și acum. Se repede la Țeastă, drept în beregăți. Bară! Pe ăsta trebuia să-l lucreze întâi. Factorul surpriză care a funcționat la Panduru e consumat... Mâna lui Țeastă țâșnește și-l parfumează cu spray paralizant. Bădoiu se năruie urs grizzli, lângă Panduru. Pare nespus de mirat.

La poarta cimitirului, schimb înverșunat de focuri.

Frumușică debandadă! Pălării cu voaletă, proxeneți la pensie, pomanagii, curioși, cler și turiști se împrăștie, măturați de taifun. Se refugiază pe aleile laterale, se ascund după copaci. Sub un morman de flori, Coana Aurica a rămas singură. S-a dus dracului ceremonia, regia fastuoasă! Nina mă privește speriată. O iau de braț:

— Trebuie să plecăm, rezolvăm mai târziu.

— Cum s-o lăsăm așa?!

— Nu fuge. Iartă-mă...

Marinaș și-a abandonat toneta și-mi sare în ajutor. Cine se mai gândește acum la travestiuri? Nici măcar Suliță, autorul lor, înconjurat de un stat major de gropari. Pică și Ene; șifonat rău, își freacă ceafa. E al doilea șut pe care-l încasează în nici trei zile. Marinaș ia pulsul Babuinului, saltă capul lui Panduru. Țip:

— Lăsați-i pe ăștia! Prindeți-l pe Țeastă! A luat-o la dreapta!

E ca și cum i-aș trimite în București, pe stânga. Unde să mai dai de el? Se ascunde după vreun monument, a intrat în vreun cavou, s-a evaporat!

— Domnul cu sprayul paralizant a fugit cu o Mobra!

Dorinel e iar lângă mine. Între degete, ține un gogoloi de chewing gum. Explică:

— M-am ținut după el. Avea Mobra în spatele bisericii.

— Pe el, băieți! Pe poarta mare nu poate ieși. Încearcă precis pe la Valea Plângerii!

Ene și Marinaș dispar năluca. Eu comit una din greșelile alea, de care-ți amintești toată viața. Am rămas singur.

Un singur gând! S-o pun pe Nina la adăpost. Îi țin strâns brațul și o trag lateral pe lângă copaci. Nu știu limpede ce se petrece la poartă, dar o mașină de a noastră tot găsesc. S-o duc la sediu, singurul loc unde se poate afla acum în siguranță. După aceea vom vedea.

O grăbesc, o târăsc pur și simplu după mine. Aleargă greu din cauza tocurilor înalte.

— Dă-i dracului de pantofi! strig. Aruncă-i!

Ne oprim exact o clipă.

— Cap Bob! țipă Dorinel. În spate!

Mă răsucesc fulgerător. E Cătălin Voicu, Sinuzită al meu. Se aruncă pe mine ca o panteră. Dreapta și-a încălțat-o într-un box. Sunt scund, dar am detentă. Îi dau binețe cu un *grand écart* oblic, à la *Lacul Lebedelor* care pare să-i dea de gândit. Un upercut cu vârful bombeului, ca la carte. Nici ăsta nu-i însă scos din incubator. Se redresează, trece pe Kung-Fu. Zice-se, acum vorbim aceeași limbă. Face niște pase de sanchi, să-mi abată atenția. Îmi vizează stomacul. Eschivez, dar nu îndeajuns de strâns, și-mi piaptână urechea cu boxul. Înfig un cap în subsuoara lui, îi imprim un dublu șurub de campionat și-i strig Ninei:

— Fugi!

Sinuzită a aterizat pe vine, ca o broască. Se destinde arc și-mi prinde gleznele. E rândul meu să zbor prin aer. Cad pe spate. Înregistrez, ciob de secvență, asistența îngrozită și urletul Ninei. Nu văd decât spatele kidnapperului. O duce pe umăr, ca pe un sac. Probabil, a pocnit-o zdravăn și expert. E anesteziată, moale cârpă. Nu țipă, nu se zbate.

Constat că pe Sinuzită nu-l lasă inima să se despartă de mine. Se azvârle din nou. De data asta, îmi vrea gâtul. Îl întâmpin cu singura mea pereche de pantofi italieni, în pânțece. Vine pe spate dar se redresează rapid cu un zvâcnet de șale. Felicitări maestrului, elevul îi face cinste. Asta la pace! Acum, îi înjur de familie, religie, etnie și apartenență politică pe amândoi. Și pe *Guru*, și pe ucenic.

Sinuzită mă ține în loc. Nu mă poate face mat, în schimb mă întârzie. ăsta-i și scopul: complicele care a înhățat-o pe Nina are timp să dispară. La poartă, schimbul de focuri continuă... Suntem iar în picioare. Niște idioți aplaudă. Nu m-ar mira să înceapă și pariurile. Se cred pesemne, la un spectacol gratuit. Trupa de circ a Teatrului Masca. Ei sunt cu bâlciul în aer liber. Simulez un atac lateral stânga. Va fenta dreapta, unde vreau să-l aduc eu. Am observat că nu prea scontează pe piciorul drept, vizibil mai slab. Căzătura de luni, când a plonjat pe fereastră. Ripostează cu o foarfecă nu îndeajuns de puternică și prea înaltă. Se dezechilibrează ușor și primește-n plin, „pumnu-mi necruțător”! K.O.!

Ovații. Îl răsucesc pe Sinuzită și-i încalț cătușele. Trei „leșuri” deci, pe aleea centrală a cimitirului: Babuinul, Panduru și Sinuzită... Ași! Numai două. Panduru a dispărut. Și-a revenit din anestezie și a întins-o iepurește. Constat

că și Dorinel a dispărut. Au trecut circa trei minute de la răpirea Ninei. În împrejurările de față, enorm!

Biata Coana Aurica a rămas singură pe năsalie.

Ajung într-un suflet la poartă. Din zbor, aud că Richard Gere a mierlit-o pe acoperiș. Acum, îl coboară pompierii. E un vacarm și o aiureală ca pe vremea cozilor lui Ceaușescu, când se anunța că s-a isprăvit marfa. În mormântările sunt date peste cap, cordon de poliție, unii vor să intre, alții să plece, dincolo de ziduri, mare de omenire curioasă. Îl ocolesc pe Suliță care urmărește cu mâinile în șolduri activitatea pompierilor, de parcă asta ar fi problema esențială acum.

Mobilizez două mașini cu operativi. Într-una din ele, urc eu și Ti-mofte. Vom înconjura cimitirul în sensuri contrare. Nu-mi fac iluzii, dar poate reușim să „întrerupem” răpirea Ninei. Socot că mașina care trebuia să-i preia aștepta dincolo de zidurile Bellu. Răpitorul, cât de solid și agil, iar Nina, cât de vrăbiuță, per pedes a consumat totuși un timp până la zidul convenit; până a săltat-o dincolo, până a sărit și el.

Am luat-o în direcția lui Bellu catolic, în vreme ce ceilalți o țin la vale, pe lângă Cimitirul Eroilor. Timofte mă informează:

— ...brambureală mare, Cap Bob! Dar și ăla de pe acoperiș, dat dracului!

— Avem victime?

— Sergentul G. În stare gravă și vreo cinci răniți. Tipul nu voia să se dea prins cu nici un chip. Era ciuruit, fără nici o șansă să scape și atunci, și-a golit încărcătoarele. În afară de flintă, mai avea pe puțin două revolve, zic eu. Prea trăgea continuu... Cap Bob, eu cred că individul era hârtie de prins muște. Făcea tir pe acoperiș, ca să ne scoată din zona Capelei.

— Absolut! Nici cu aspiratorul n-ar fi reușit mai bine... Stai! Oprește!

L-am zărit pe Dorinel. Tropăie pe trotuar în direcția cimitirului. Ghiozdanul roșu cu bretele galbene îi sare în spinare ca o minge bătută de foarte aproape. Scrâșnetul frânei îl oprește. Sar din mașină:

— Ce faci? De unde vii?

Scuipă câteva *Boni Bon* în palmă, ca să poată vorbi.

— Am vrut să văd unde o duc pe domnișoara Nina.

Îl urmăresc cu sufletul la gură. Dat în mă-sa și bilă ăsta! Zău dacă nu-i mai isteț ca Suliță! Se scuză:

— Pe dumneavoastră n-am putut să vă ajut. Îmi pare rău... Sunt încă prea mic, nu știu Kung-Fu sau Taikon Akido. Nici măcar Karate...

— Lasă, că știi destule.

Privirea i se aprinde, mă privește cu o admirație în premieră absolută. Am crescut fantastic în ochii lui, bat acum la vreo 1,90 m.

— Sunteți formidabil! Știți toate fisurile lui Lorenzo Lamas, dar până la David Carradine...

— Știu, mai am.

— Da, fin'că el știe și Kickboxing!

— Lasă-mă dracului cu marțialele! Ce-i cu Nina?

— Nu te ambala, dragă..., o scapă ca bunică-sa. Vă rog să mă iertați. Voiam să spun...

— Deci, îl ajut, răpitorul a luat-o la fugă printre morminte, cu Nina în spinare. A săltat-o peste zid, cineva aștepta dincolo...

— Exact, de unde știți? Adică, da... După aia, a sărit și el.

— Tu ce-ai făcut?

— Păi, m-am cățărat și eu, și-mi arată genunchii ferfeniță. P-ormă au urcat toți într-un Volvo gri metalizat. Vă spun imediat... Clipește des în spatele ochelarilor și își răsucesce brațul stâng. Citește numărul însemnat deasupra ceasului, cu carioca neagră: B-10-NWS.

— Bravo Dorinele! Când mai mergi la cinema, ia-mă și pe mine.

— Spuneți așa acum și p-ormă ziceți că nu mă țin de carte.

— Ascultă, ăia nu te-au observat?

— Țț! Am sărit în stradă, după ce au plecat. Aș fi luat un taxi, numai așa, ca să văd unde se duc, că aveam bani la mine, mi-a dat bunica să plătesc telefonul, dar nu era nici unul în stație. Adică, taximetriști...

— Slavă Domnului! Poți să mi-l descrii pe răpitor?

De uimire, îi pică ochelarii pe vârful nasului:

— Cum, nu l-ați recunoscut?!! Era Robert Redford.

Bilanț la sediu. Cu pixul într-o mână, și fruntea încinsă în cealaltă.

Fâs?... N-ar fi grozav, dar e cu mult mai rău. *CATASTROFĂ!* Nina, obiectivul nr. 1 al cercului de la Bellu — răpită; Richard Gere, marele killer — mort pe acoperiș; Țeastă dispărut, Panduru așijderea. Mai vreți sos? *You are my guests!* O importantă și inutilă desfășurare de forțe (acum să vedem pe

unde scoate cămașa marele strateg Suliță), tulburarea gravă a liniștii publice, șase victime. Panica s-a împrăștiat, în târg circulă zvonuri apocaliptice:

...Lupte grele la Bellu, peste 1000 de morți... S-a extins focul în Balcani... Încă o Cecenie!... Să vină Căștile Albastre! Desant de parașutiști ex-sovietici... Ași, Regele. Asta și UDMR-ul... Vine Regele!... Nu ieșiți din casă... Să cumpărăm vreo zece pâini, să fie ceva acolo... Ehe, ați vrut democrație! Păi, se pomenea așa ceva pe timpul lui Ceaușescu?!...

O drăgălășenie de dandana, îți vine s-o mănânci! Un etaj mai sus, vreo doi'spe deștepți sculptează în sudori texte pentru comunicatul oficial al Ministerului de Interne, care trebuie să intre diseară la ȘTIRI.

Dar mă doare capul de ale mele și mă întorc la bilanț. Față de pierderi, activul e sărăcuț rău! L-am găbjit pe Voicu-Sinuzită, am descoperit hramul lui Săraru, alias Robert Redford: membru al bandei, multifuncțional, multiutilizat. Intermediar, curier, șofer, kidnapper și mai încape.

Despre Coana Aurica, rămasă de capul ei în fața Capelei, ce să mai spun? Ceremonia imaginată cu atâta drag de bătrână s-a transformat într-un fiasco. Asistența s-a cărăbănit cu scânteii la potcoave, colivele s-au fleșcăit, praful s-a ales de prosoape, pachete, batiste, tot inventarul de datini. Pe drumul de veci, au condus-o până la urmă trei inși: unul din preoți, dascălul și sergentul P., lăsat de mine acolo, să supravegheze lucrarea. Cel puțin, acum e liniștită, instalată la domiciliul hotărât de ea, în cavoul ei. O trebușoară bună, respir ușurat, deși dacă stai să te gândești, nimeni n-a văzut mort pe gard.

Țrrrrrrrr... E mama. Îmi telefonează de acasă. A venit pentru câteva ore, să se schimbe și să se odihnească. Toto se află la Reanimare, nu și-a revenit. Medicii au decis să-l opereze, trebuie neapărat extras glonțul de lângă inimă. Șansele sunt modeste... Se întoarce la spital, nu are răbdare să aștepte acasă, dar ar fi preferat să nu fie singură. N-aș putea s-o însoțesc?

Acum, mi-e imposibil, îi promit prima secundă liberă. Închide cu un suspin. Alt telefon, pe interior. Sunt convocat la șeful ăl mare, colonelul Pascu. E groasă, știam. Sediul zbârnâie. Telefoane de la Guvern, Președinție, șefi de formațiuni politice, ambasade... Afară, ciotcă de ziariști, s-a anunțat o conferință de presă... Și iar, dacă stai să te gândești, toată tevatura e opera unui nevropat orgolios! Normal, Suliță ar trebui să sară în aer. Nu sare. Are pilă babană. Îl găsesc în biroul șefului. Clocotește cu față impenetrabilă și mâinile la spate.

Colonelul Pascu îmi indică un scaun. E un bărbat obosit și ponosit. Nu

ca țoale, pe dinăuntru. Uzat și dezabuzat. Abia așteaptă să iasă la pensie. Tipul nu-i nici bun, nici rău. Doar absent. Nu-l interesează nimic. Iluzii despre oameni și viață nu și-a făcut de pe vremea când îl aștepta pe Moș Niculaie cu ghetetele la ușă. Ca profesionist însă, se apreciază că ar face față cu brio în cele mai fierbinți megalopolisuri.

Mă privește printre pleoapele ușor coborâte, ascultându-mă fără să intervină. Îi prezint filmul acțiunii și bilanțul cu toată sinceritatea. Nu omit rolul și participarea lui Bădoiu, ca și exclus din Poliție. Ridică palma să mă opresc. Conchide:

— O acțiune rău gândită și firește, ratată.

Evit să mă uit la Suliță, marele arhitect al *Parașutei*, dar trepidez de satisfacție.

— Un eșec cu valuri mari, reia. Din pricina vâlvei, suntem obligați să ne mișcăm rapid și eficient. Cu spor de urgență, adică. Îl avem pe Cătălin Voicu. Scoateți de la el tot ce e posibil. Promiteți, șantajați, recurgeți la orice mijloc care nu incumbă spital sau cimitir. Bănuiesc că se va lăsa cumpărat, e un mercenar. Prin Voicu, ajungem la Săraru. O pistă sigură o constituie și fata, Viorela Calotă. Trebuie urmărită. Ori o caută el, ori știe ea unde să-l caute. Dacă punem mâna pe Săraru, se rezolvă problema Ninei. Kidnapper-ul știe unde și-a ascuns victima. Bizară, absurdă rămâne chestiunea peștilor. Patronul salonului de câini știe probabil despre ce este vorba, dar sunt informat că nu și-a revenit încă din comă.

Roșesc. Sunt sigur că Suliță i-a povestit că Toto îmi va fi „tată”. Vocea lui Pascu însă nu are nuanțe, privirea nu prinde miez.

— Mda, încă o precizare. Situația mult prea încinsă nu ne permite să facem bucătărie internă. În casă incendiată, nu te apuci să ștergi vitrina de praf. Vom găsi timp pentru discutarea abaterilor de orice natură.

Vag, fără termen, la vară va fi cald... O tabletică, pătrătică pentru Sulițică! Pascu nu-l așteaptă s-o înghită și continuă:

— Concret, căpitanului Bădoiu i se ridică suspendarea. Nu-i un exemplu de disciplină, dar nu ne putem îngădui într-o situație atât de gravă, să renunțăm la serviciile unuia dintre polițiștii noștri cei mai competenți. Situația lui va fi analizată ulterior.

Adică, vax albina! Bravo, Babuinule, ai câștigat!

— Rămâneți amândoi la ordinele domnului maior Demetru. Asupra deciziilor importante, voi aviza personal.

Adică, traduc din nou, Suliță va face figurație, simplu element de decor.

Îl las să iasă înainte. E sec, țeapăn, inflexibil ca de obicei. Pe fața galben-hepatic, ochii ard. Mă îndoiesc însă că și-a jucat ultima carte.

Îmi spun că înainte de a-l lua la întrebări pe Sinuzită e bine să stau de vorbă cu Viorela. Îmi poate scăpa unele informații cu care să-l fitilesc pe șmecheraș.

Viorela m-a căutat și a lăsat vorbă că o pot găsi acasă în tot cursul zilei. N-o chem la birou, mă deplasez eu. Încă încerc s-o menajez, să-i evit orice ipostază în distribuția oficială a dosarului.

Mă aflu în living-room-ul doamnei Camelia Calotă, patroana prosperă a *Marilyn*-ului, mama Viorelei. Cât vezi cu ochii, bani și import. Țipă din toate ungherele. Trei chestii mă impresionează în mod deosebit, mi-ar plăcea să le am în inventar: un televizor japonez cu ecranul cât un cearșaf, o masă din bronz cu două blaturi de cristal și, mai presus de toate, setul de hall propriu-zis. Canapeaua și fotoliile. Sunt roșii, din pielea cea mai fină. Nici la mănuși n-am avut așa ceva. Când te așezi, te scufunzi în puf. Iau loc în premieră absolută. Obiectele le-am văzut doar în filme.

Morcoveața mă pândește cu sufletul la gură. Are de învățat dar nu și chef. Nu-i greu de înțeles. Intru direct în subiect, n-am timp de tangouri:

— Scumpo, dacă vrei să te ajut, și-ți dau cuvântul de onoare că și de asta mă aflu aici, trebuie să fii foarte sinceră.

Îmi îndreaptă o privire speriată:

— Ce s-a întâmplat? Iar Vic?

— Am la dispoziție exact jumătate de oră, și mă uit ostentativ la ceas. Nu ai nimic altceva de făcut decât să-mi răspunzi limpede și fără tromboane. Primo! Unde ai fost azi-noapte?

Pălește. Pistruii par pictați cu carioca roșie. Rostește nesigură:

— Cred că vreți să mă ajutați... O s-o faceți și cu Vic?

Uite o fată de nădejde. Cu una ca ea, un bărbat poate pleca liniștit la drum. Nu-l abandonează pentru prima caroserie mai strălucitoare.

— Viorela, nu ești în situația să condiționezi. Lucrurile sunt prea grave. Unde ai fost?

— L-am urmărit pe Vic... Am petrecut seara împreună.

— Unde?

— Aici, la mine. Pe la zece, mi-a spus că-i obosit și că are de gând să se

culce mai devreme... I-am propus să doarmă la noi. Avem o cameră de oaspeți, iar mama e în Grecia. A pretextat că are niște probleme de aranjat acasă. Am simțit că minte, se uita cam des la ceas.

— Cum ai procedat?

— L-am așteptat să plece. Am coborât imediat după el și am luat mașina maică-mii.

— N-ai carnet!

— N-am, dar știu să conduc de doi ani. Mama mi-a plătit un profesor.

— Treci mai departe. Săraru e un tip versat. Cum n-a simțit că-i filat?

Una din uși se deschide și apare o menajeră în halat alb și teniși la fel. Salută discret, lasă o tavă cu serviciu complet de cafea pe masă și dispare. Stilată, n-am ce zice! Mă uit la porțelanul superb încondeiat — hand made — cu motive nipone și mă întreb cine o fi băut din ceștile diafane, acum mai bine de o sută de ani! Așa mi se întâmplă când am de a face cu antice. Am impresia că simt, că văd urma trecutelor mâini...

— Frișcă sau Jamaică?

— Nici una, continuă. Cum de nu te-a mirosit?

— Am avut noroc. Între mine și el, s-au aflat permanent trei, patru turisme. În general, a fost trafic azi-noapte.

— Puteai să-l pierzi.

— Exclus, are un Volvo inconfundabil. Eu, tocmai ca să nu atrag atenția, am luat Dacia și nu jeep-ul *Grand Cherokee*. N-au fost probleme, mai ales, când am ajuns în Piața Kogălniceanu.

— La ce oră?

— După zece jumate, nu port ceas decât la școală. Mi-am dat seama că așteaptă pe cineva. N-a coborât nici o clipă din mașină. Eram convinsă că la mijloc e o fată. N-am mai avut răbdare. Întepenisem, simțeam nevoia de aer. Am ieșit și am intrat într-un gang.

— Adică, ai lăsat mașina.

— Îhî... Pe urmă, totul s-a petrecut foarte repede. Un tip a ieșit fugind dintr-un bloc și a sărit lângă Vic. Au demarat ca din pușcă.

— I-ai urmărit?

Viorela dă din cap.

— Nu. Pe mine mă interesa doar să văd cu cine se întâlnește. Era și târziu, n-am carnet...

— Ascultă, despre carnet, eu nu știu și n-am auzit nimic. Prietenește, te sfătuiesc să nu repeți figura. Cine-i tipul care a ieșit din bloc?

— Nu știu. Era și întuneric, și oarecare distanță...

— În regulă, oftez, până aici n-ai mințit.

Zâmbește timid. Îi stă bine. Biata e urâtică rău, dar parcă are totuși, ceva.

— Merg pe mâna dumneavoastră, Cap Bob.

— Sper. Pe Cătălin Voicu îl cunoști?

— L-am văzut o singură dată. Eram cu Vic la *Pumnul și Cracul*. A venit la noi, la masă. Un tip simpatic.

— Spune-mi tot ce știi despre el.

Viorela își aprinde o țigară. Golănește, ferind inutil flacăra.

— Ce știu de la Vic... A terminat Zootehnia, dar nu profesează. Pretinde că nu se simte destul de peizant pentru *job*-ul cu pricina. Are părinți la Calafat. După Revoluție, a lucrat doi sau trei ani în străinătate. La negru, bineînțeles, ca toți ai noștri. Acum, e în afaceri. Nu-i însurat.

— E prieten bun cu Săraru?

— Vic are o grămadă de prieteni și cunoștințe. Nu poți să-ți dai seama... În orice caz, nu el e persoana care a ieșit din bloc.

— Știu. Mai spune-mi ceva despre el, chiar dacă ți se pare lipsit de importanță.

Râde cu dințișori ascuțiți. Seamănă acum cu o veveriță.

— Chiar că-i stupid! Are și el hobby-ul cu peștișorii exotici. În seara aceea spunea că a doua zi se duce la Constanța. Cineva, n-am prea fost atentă, primise o specie care-l interesa. Am râs de ei. Oamenii în toată firea! Ca și cum ar alerga pe câmp cu plasa de prins fluturași!

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo două săptămâni.

Mă ridic:

— Ai idee cam ce a făcut azi-dimineață?

— Nu... Am fost la școală. Începe să tremure: Ceva de rău?

Sunt un bou sentimental, n-am încotro. O compătimesc din toată inima. Nici optsprezece ani, prima dragoste, primele zile cutremurate de fericire, primele nopți gâfâind de extaz! În loc de lună plină și o bancă în Cișmigiu sub castani în floare — Mafie dâmbovițeană, frică, Poliție. Sunt obligat s-o avizez:

— Rău, Viorela. Acum, se ascunde.

— Ce a făcut?

— Altă dată. Sunt sigur că va încerca să te contacteze. Ai să-mi spui?

Își înghite buzele palide. E o fată curajoasă. Mă privește drept în

luminile ochilor:

— Nu, Cap Bob! N-am să vă spun pentru că nu vreau să-l închideți, chiar dacă merită. Poate scapă într-un fel...

— Ai auzit de Interpol? În fine, promite-mi măcar că n-ai să faci vreo prostie. Indiferent ce ți-ar cere, nu te antrena. E suficient un fleac ca să devii complice.

Mă conduce. Îmi atinge sfioasă brațul. Simt că ar vrea să-mi spună ceva, dar nu se poate hotărî. Renunță. Închide ușa în urma mea și trage lanțul. Se aruncă pe canapeaua de piele roșie și începe să plângă. Urlă ca o fiară rănită. O văd și o aud de parcă zidurile ar fi de sticlă.

Incontestabil, Babuinul e vedeta zilei. Tipu-i un imposibil oricum, când mai trage însă și un Jolly Jocker, devine de o insolență fără de margini. Că jubilează e puțin spus, iar galeria suporterilor care exultă îi dezmiardă cugetul. Băieții se bucură de întoarcerea lui după nici douăzeci și patru de ore, ca de sosirea unchiului cel bogat din Texas.

Bădoiu știe să aprecieze gândurile și sentimentele bune. În stil propriu. Bref, în biroul nostru, s-a încins un chef pe cinste! Sticlele de vodcă nu se văd, în schimb toți băieții au cești de cafea în mână. Sorb din ele fără să se frigă. Pe masa mea, pizza, hamburgeri și mici. Toate de la PLUS.

— Poate pică maiorul Demetru, cobesc, și vă rămâne PLUS-ul în gât.

— N-are curajul ăsta, hohotește Bădoiu. Pe urmă, nici nu l-am invitat!

Nu mai ține seama de nimic, face ceva *pe* și *cu* toate regulamentele de serviciu. O făcea oricum și înainte, dar nu și cu ușile deschise. De satisfacție că l-a avut pe Suliță, pare gata să explodeze. N-ai zice că abia acum câteva ore, zăcea K.O. pe ulița principală de la Bellu. Dacă te iei după atmosferă, urmează Perinița.

— Boabe, tată, vino să te pup!

Are intenția să mă țocăie cu buze unsuroase și mă feresc după birou. Nu sunt un strică chef, dar Babuinul exagerează. Nici colonelul Pascu, oricât de pro-Bădoiu ar fi, n-ar aprecia clișeul. Încerc să fac ordine și strig:

— Sunteți nebuni?! Vuie mass-media de scandalul de la Bellu și vouă vă arde de festivități! Avem victime, răniți, Nina e prizonieră, Teastă s-a evaporat...

Bădoiu mă întrerupe cu indexul gros, frate geamăn cu cârnatul din

mână:

— Pardon, Țeastă-i aici!

Vin de-a berbeleacul. Primesc reflex ceașca de vodcă pe care mi-o întinde Ene. Încerc să bravez:

— Am auzit bancuri mai bune.

Babuinul se repede spre mine cu mâna întinsă:

— Pui pariu că-i aici? Ștergem datoriile și o luăm de la capăt. Ții o chenzină?

Mă uit la băieți. Surâd mefistofelic, pe sub mustăți. Ce dracu' se întâmplă?! Dacă l-ar fi umflat pe Țeastă, aș fi aflat-o de la poartă! De la stopul din capul străzii! Totuși nu rezist și accept. Babuinul își freacă palmele cu satisfacție:

— Băieți, sunteți martori!

Cu fițe de iluzionist și-n pași de gavotă, cum zice el, în timp ce tineretul postrevoluționar îl soarbe din ochi, deschide ușa micului oficiu de lângă cuier. Întind gâtul, mă holbez. Aud un mârâit lugubru urmat de îndemnul tandru al Babuinului.

— Hai, Țestișor, hai cu tata!

Apare o lighioană nisipie. Am un șoc. E Țeastă, fără nici un dubiu, doar că îmblănărit și pe patru picioare. Cam nesigure. Pare beat mort. De aia nu latră. Asemănarea-i impresionantă! Fantastică! ! Și fiorul care-l transmite e același. Când îl vezi, te ia cu frig. O pocitanie, personaj de coșmar cum n-am mai întâlnit. Cât despre privire, Bădoiu n-a exagerat. Absolut omenească. N-aș putea folosi toaleta în prezența lui, fără să mă jenez.

— De unde-l ai?

Babuinul se prăpădește de mulțumit ce se află:

— I l-am umflat.

— Cum?!

— Azi-dimineață, m-am dus la firma inglișilor. Gândeam să mă introduc sub vreun pretext, să văd cam ce învârt. În curte, ca și ieri, Țeastă ăl mic, legat de un pom. N-am stat să le meditez. L-am dezlegat, l-am săltat, în mașină l-am băgat și urgent m-am cărat!

Mă uit cu îndoială la dobitoc. Nu-i Godzilla, dar nici un cățeluș de damă, să-l bagi în manșon precum frumoasele celui de al XIV-lea Ludo-vic. E un puternic din familia bulldogilor.

— Și ăsta n-a reacționat? N-a început să latre?

— Nu, dom'le, e un docil. Sau vreun sociabil, obișnuit cu mai mulți

valeți. Când ta'su n-are timp, îl scoate la pipi unul sau altul... Te aștept cu banii pe doisprezece!

— Nu tine, miza a fost Țeastă, nu fiu-său!

— Ești scârțan. Dacă-l avem pe ăsta, Țeastă vine după el, tras cu ața. Se va da peste cap să-și recupereze câinele. Uită-te diseară la ȘTIRI. Pariez că-l dă la *Dispăruți*... Am avut o idee genială, e ca și prins.

— Prinde-l întâi. Îți dau cuvântul de onoare că dacă trucul e valabil...

— Ce vrei să spui?

— ...că dacă umblând după câine, Țeastă pică în plasa ta, ai câștigat nu o chenzină, ci două. Merg pe un salariu!

Se repede să-mi strângă mâna, până nu mă răzgândesc. Din cauza entuziasmului, îmi frânge falangele. Ca să-l deconectez, îi trag un pumn în burtă.

Când îi iau interviul lui Sinuzită e aproape șase seara. De vreo cinci ore, se află în arest. Imposibil să nu fi căzut pe gânduri, dar nu se manifestă. Dimpotrivă, îmi adresează un zâmbet de toată frumusețea. Are clișeu⁸¹ dar, slavă Domnului!, nu seamănă cu nimeni.

Nici cu staruri, nici cu dobitoace, deși nu sunt sigur că Dorinel nu i-ar găsi o sosie. Mă ia la iute:

— Don' șef, mă'nchin cu tot respectul! Sunteți un campion!

Face aluzie la meciul din cimitir.

— Lasă piculina, pierdem timpul.

— Pe bune, șefu'...

Îi fac semn să tacă și mă uit pe fișa lui. Nu se diferențiază mult de a lui Săraru, doar că ăsta a absolvit facultatea. În rest, aceeași generație, același stagiul în Occident, lucrând la negru, aceleași businessuri suspecte. Trași la xerox, încerc totuși o disjungere de persoana lui Săraru. Deosebirea ține de nuanțe. Voicu e sinuos, perfid ca un șarpe. Pe iubitul Vioarei însă, îl intuiesc deosebit de primejdios. Un gangster de mare viitor, dur, inteligent brici, îndrăzneț ca un pirat. Un adevărat caid. Primul, manevrabil; al doilea, irecuperabil.

Pun hârtia de o parte:

— Ești în găleată, Voicule, în rahat până la plombe.

Surâde modest:

⁸¹Arată bine.

— Nu așa ca alții, șefu'. Băiat modest din Calafat, inventar provincial. Mai mult lucernă și iaurt⁸².

Îmi bag mâinile în buzunare și mă las ostentativ pe spătarul scaunului:

— Ce spui, frățioare?! Iaurt și lucernă. Declarații mincinoase, falsă identitate, c-ai sărit cu parul la mine nu mai pun la socoteală, sunt fire blajină...

— Ce ziceam eu, maci și margarete!

— Pune și albăstrele, să fie buchetul bogat. Dar de participare directă la kidnapping și complicitate la crimă, ce-ți șoptește organismul?

— Să nu exagerăm!

— Ascultă aici, dragălașule, ai dat cu piciorușul în fericire..

Îmi înghesuie un surâs parșiv:

— Chiar dacă le cooperez?

Se explică:

— Nu zic că sunt velin⁸³, patroane, dar nici Billy the Kid. Crimă?! În viața mea n-am hașurat⁸⁴, n-am lucrat cu bormașina⁸⁵. Sunt un simplu mercenar, mă lipesc și eu unde văd că merge industria⁸⁶. La avocat cu Mercedes⁸⁷ însă, nu mă bag. De aia, o virez acuma, când afacerea a început să se împrumte și tipii se introduc în chestii tot mai grave.

— Răpirea de persoană cum o califici?

— Nasoală, eu însă eram de atmosferă. Alții au săltat prada.

— Ce-i asta, șuetă? Adică, participi la acțiune, dansezi marțiale cu mine ca să-i dai timp lui Săraru s-o întindă cu victima, și-mi faci acum pe băiețașul care, ce mare lucru, dom'le, am făcut și eu o plimbare prin cimitir... Nu avem ce discuta.

Mă ridic. Ieșire falsă, ca la actorii cabotini care trag de public. Sinuzită mă reține:

— Nu vă supărați. Am crezut...

— Ai crezut pe dracu'! Om cu studii superioare și nu știi ce-i aia complicitate, favorizare și încă vreo șapte infracțiuni! Ori vrei să cooperezi...

— Vreau, eu m-am oferit...

— Scurt, unde ați sechestrat-o pe Nina?

Obrazul lui Voicu alunecă, se alungește:

⁸²Fleacuri, mărunțișuri.

⁸³Curat

⁸⁴A umple de sânge pe cineva, a răni grav.

⁸⁵A înjunghia

⁸⁶Afacere care prosperă.

⁸⁷Avocat de mare cotă, solicitat în situații limită.

— De unde să știu? V-am spus că sunt un simplu trupeț. Mi se dă un ordin și eu îl execut. Azi, la cimitir, eram pe post de ariergardă. Împreună cu Panduru, trebuia să ținem în loc eventualii gonaci ai lui Săraru.

— Ce urma să faci dacă nu te prindeam?

— Să fac lampa mică până mi se dă verde.

— Săraru e în „Statul Major”?

— Precis. Prin el am primit toate dispozițiile.

— Unde l-ai cunoscut?

— În fostul Refeghe. De acolo ne știm toți. Eu, Panduru, Săraru, Wanda, Nina... Eram un grup întreg de românași clandestini. Unii s-au împrăștiat prin lume, nu s-au mai întors.

— Cine-i tipul care se juca azi, pe acoperiș, la Bellu?

Sinuzită își duce pumnii la inimă, gest frecvent în lumea lăutarilor:

— Domnule căpitan vă jur că nu știu. Pe ăștia nu-i știe nimeni.

— Care „ăștia”?

— Profesioniști. Tipii ca el nu fac parte din nici o bandă, trăiesc din comenzi. Primesc câte un contract țeapăn și pe urmă, trag la umbră. Pot doar să vă spun că-i valah de <<http://valah.de>> al nostru, sută-n sută, se cunoaște după limbă și că seamănă al dracului cu un actor american.

— Richard Gere. Ce victime are la activ?

— Eu știu de Wanda și de bunica Ninei. Și ce-o mai fi cosit azi de pe acoperiș... La amărătele astea, țineam de șase, dar mâna pe armă, jur!, n-am pus în viața mea!

Ține s-o sublinieze, atingându-și cruciulița de la gât. De obicei, când moare unul, i se pun în cârcă toate fărădelegile lumii. Sinuzită nu știe însă că marele killer a mierlit-o. E foarte probabil ca toate crimele din dosarul prostituatelor să aibă același autor, mânuitor al aceleiași arme, un Magnum 365. (Flinta cu lunetă a acționat doar în cazul Coanei Aurica.) De altfel, afacerea prezintă suficientă anvergură pentru ca patronii să-și permită angajarea unui ucigaș profesionist de calibru. Iau drept bune declarațiile lui Voicu.

— Ce căutai luni la Nina?

— Nu reușeam să dau de ea și intenționez să-i las un bilet. A fost o vreme când noi...

— Știu.

Mă privește înveselit:

— V-a spus ea? O fată Zeiss, nu cunosc multe la fel. Nu era de nasul

meu, până la urmă am înțeles...

— De unde ai știut că se află în România?

— De la Săraru. Mi-a dat dispoziție să-i pândesc cărările.

— Nu știa de idila voastră?

— Tocmai pentru că știa. Între mine și Nina începuse ceva la Köln. Nefinalizat, pentru că în nemțime, Nina face pași mărunți, ține lampa aprinsă⁸⁸. La București însă, și-a permis un intermezzo, după care mi-a dat papucii. Săraru cunoștea situația și m-a pus s-o urmăresc, crezându-se mare oț! Cosânzeana m-a placat, am toate motivele să-i port sâmbetele.

— Și nu-i așa?

— Nu șefu'. Nu-s din tolomacii ăia „iubește-mă, că te tai!” Totul are un sfârșit, le-am lăsat și eu pe altele cu perna udă. Din capul locului, am știut că sunt doar un capriciu pentru Nina, și ca mine o să mai aibă încă o sută. A prins acolo un aeroplan baban, n-o să-l piardă pentru boii lui Grigorescu, oricât de fățos ar fi feciorul care-i mână. Am să vă mai spun că eu pe Nina o respect, e o doamnă, nu nordistă de Personal caracalez⁸⁹.

— În concluzie!

— Am căutat-o luni, ca s-o avizez, să știe că-i ținută în faruri. O fată deșteaptă știe ce are de făcut.

— Pe Wanda de ce au lichidat-o?

— Nici pe asta n-o știu, dar presupun că miza e de țâțâială lungă!

— Cum vine asta?

— Adică, dacă afli care-i miza faci țî-țî-țî! juma' de ceas. I-ați vizionat seraiul! E suficient ca să-ți faci o idee despre visteria la care a avut abonament.

Am ajuns la Țeastă. Deschid gura dar renunț. Mi-a trăsnit...

— Vreau să mă aștepți o clipă. Trebuie să chem garda?

Începe să râdă:

— Alta-i joaca acum, domnule căpitan. De marți, s-a schimbat poziția planetelor.

Mă întorc în mai puțin de zece secunde. Îl țin în lesă pe Țeastă ăl mic, care mă urmează docil. Sinuzită nu înțelege ce se întâmplă. Scontam pe prima reacție, care e de nedumerire și nu de recunoaștere. Patrupedul nu-i spune nimic, nu face nici o asociație.

— Fenomenal, ce moacă haioasă poate să aibă! Juri că-i persoană.

⁸⁸A fi atent

⁸⁹Prostituată cu fieful în Gara de Nord.

— Îți amintește de cineva?

Surâde nesigur, crede că fac bancuri:

— Nu cred să-i fi cunoscut familia.

Cert, nu-l știe pe Țeastă. Personajul e inconfundabil și memorabil, iar câinele, poza lui fidelă. Abandonez pista și mă întorc la Săraru-Redford, despre care Voicu susține că este unul dintre pionii principali ai combinației, „omul cu binoclul de pe deal, generalul” care conduce, coordonează, supraveghează.

— Ar putea fi Săraru capul de linie?

— Marele Boss? Nu. Pe mafiotă, e unul din locotenenți. *Capo dei tutti capi* trebuie că-i un balaur, grangur de sărbători naționale.

Afirmația mă șochează. Se lipește de impresia unor implicații politice pe care o încercam ma deunăzi.

— Un elefant⁹⁰? Ce te face să crezi?

Se foiește nelaîndemână:

— Șefule, vorbesc din capul meu. Poate-i o nimicarniță⁹¹... Nu-s eu ăla care descurcă împărățiile, am totuși patru clase primare și o diplomă agricolă. Știu să citesc o gazetă, nu înghit gogoși pentru electorat...

— Ce vrei să spui?

— Nina e nevastă de mare mahăr politic, unul din liderii creștin democraților nemți care-i sprijină substanțial și important pe-ai noștri. Pe țărăniști adică, cel mai serios partid de la putere. În gândirea mea, se încearcă compromiterea tipului. Prin nevastă-sa. Dacă reușesc, răposatul Coposu și ai săi pierd un mare prieten. Neamțu-i însurat cu o româncă pe care o iubește. Deci, simpatie și protecționism pentru creștin democrații din spațiul mioritic. Luând-o pe scurtătură, dacă îl aruncă pe Helmut în frânghii la el acasă, țărăniștii noștri în șucăr permanent — zi șantaj — cu PD și UDMR, sunt pe jos, la București. Prin ricoșeu, la fix.

Teza e interesantă, fluier admirativ:

— Măi Voicule, tu ai cap politic. Pe patronul de la *Rex și Prinț* îl cunoști?

— Pe Nea Toto, sigur. Ce-i cu el?

— Au încercat să-l lichideze. E la spital, în stare gravă. Mă privește surprins:

— Nu știi nimic. Totuși, ciudat... Killerul nu trebuie să tragă niciodată două focuri... Când s-a întâmplat?

⁹⁰Poziție socială foarte importantă.

⁹¹Tâmpenie

— Azi-noapte. Apropo, pe unde erai?

Începe să râdă:

— Sunt lacrimă, puteți verifica. Am jucat biliard, pe urmă am tras un poker până spre trei dimineața, la Cazino Victoria. M-a văzut o grămadă de lume, pot să vă dau numele partenerilor de joc... Cade pe gânduri: Mă obsedează chestia cu Nea Toto. Care să fie mobilul?

— Peștii.

Mă privește amuzat:

— O știți și pe asta?

— Mă interesează ce știi tu.

Își deschide brațele ca pe niște aripi desfășurate. Seamănă cu Sttuia Aviatorilor.

— Mister, domnule căpitan. Plimbăm peștișori de colo-colo, aparent fără nici o noimă. Nu pot să-mi dau seama care-i pontul.

— Concret, cum se petrec lucrurile?

— Eu am participat la trei episoade. De două ori i-am luat de la Toto și i-am dus la adresele indicate de Săraru. Respectiv, la Wanda și o dată la Negulescu, unul din patronii de la *Crocodil*. A treia oară, i-am adus de la Constanța și i-am predat lui Toto.

— Ce „grad” are Toto în bandă?

— Din câte s-a manifestat, ar fi doar depozitar de peștișori exotici. Primește și predă. Altfel, simpatic, lumeț, cuvântăreț. Genul gargară la o bere, uns cu Nivea prin toate părțile.

— Mda... Pe cine ai contactat la Constanța?

— Pe nimeni. Se joacă strâns de tot. Săraru mi-a indicat un loc pe plajă, unde să mă prezint la unsprezece seara. Al doilea coș de gunoi, din stânga scării centrale. Exoticii mă așteptau acolo. Bineînțeles că cineva supraveghea din umbră... Dar ăsta ce-a pățit?

Țeștișor, până acum somnolent și nefiresc de cuminte, a început să mârâie. Brusc și din senin. Mârâitul devine gâjâit. S-a ridicat pe două labe, trupul îi vibrează. E încordat ca o vergea, ca Suliță. Se repede la ușă, se cațără încercând să ajungă la clanță, o piaptână cu ghearele, latră de mama focului.

Îl predau gărzii pe Voicu și țâșnesc pe ușă. Țeastă, stăpânul, e pe aproape.

Dau alarma, scol toată prăvălia în picioare. Țeastă e în sediu. Nu se poate explica altfel neliniștea isterică a câinelui. Simte prezența stăpânului. Și totuși, ce speră ăsta? C-o să-și găsească dogul plimbându-se pe coridoare, îl înhață și o cară? Oricum, dimensiunea riscului asumat mă năucește.

Babuinul țopăie ca mușcat de albine:

— V-am spus eu că vine umbră după dobitoc?

Îmi smulge lesa și se lasă condus de Țeștișor care trage ca un nebun. Alerta e generală, ieșirile sunt blocate, clădirea înconjurată. Mă țin după Bădoiu, și Bădoiu după câine.

— Al meu e! urlă. Doar mort îmi scapă! Sprayul mă-tii de pocitanie!

N-are manieră, dar are sprint. Și doar două picioare. Țeastă ă! mic patru. Aleargă umăr la umăr. Ne oprim brusc, sunt gata să vin în bărbie. Dogul latră ca un apucat, vrea să halească ușa. Ușa de la biroul lui Suliță. Babuinul își cascadează ochii porcini:

— Ce părere ai?

— Nici una.

În secunda următoare, rămânem stop cadru. S-a deschis ușa. În prag, Țeastă.

În spatele lui Țeastă, maiorul Demetru surâde. Tot crispat, tot ca bolnav de ulcer, dar ăsta-i zâmbetul lui de Crăciun. O dată pe an. Acum ar fi a doua oară.

— V-am spus? exclamă radios Țeastă, i-am recunoscut vocea.

Sunt amândoi, om și câine, fericiți nespuse. Doi prieteni care s-au regăsit și nu trebuie să-i privești îndelung ca să-ți dai seama cât de mult și-au lipsit.

— Domnule maior, vă rămân îndatorat.

Vocea superdistinsă, ușor graseiată, cu imperceptibile șovăieli; care în mod obișnuit se exprimă în altă limbă.

— La dispoziția dumneavoastră, mănâncă rahat Suliță.

Țeastă se înclină și pleacă bine mersi cu dogul care, de fericire, dă ora exactă cu coada.

Babuinul și cu mine suntem stupefiați. În plan secund, trăiesc perplexitate Ene, Timofte, Marinaș, toată echipa. Ce-i cu Suliță?! S-a smintit de tot? Omul după care umblăm cu limba scoasă, suspect din occipital până'n bombeu, care l-a făcut K.O. pe Bădoiu nu mai departe de azi-dimineață, o

cară liber din sediul Poliției! Pășește degajat, fără grabă, îm-părțind zâmbete în stânga și dreapta.

Bădoiu explodează:

— Domnule maior, cum îi dați drumul?! E Țeastă!

Pe figura lui Demetru se instalează o expresie de nespusă greață. Asta îi inspiră Babuinul. Corectează sec:

— Domnul este diplomat. Nu știu cine-i Țeastă.

— Să vă spun eu! se enervează Bădoiu. Mare naș în dosarul prostituatelor și derbedeul care m-a tratat cu paralizant azi-dimineață la Bellu.

— Confuzie penibilă, decretează Suliță. Orice demers împotriva domniei sale poate declanșa un conflict diplomatic. Vedeți-vă de treburile voastre.

Ne întoarce spatele și intră în birou. Pe fața lui Bădoiu, citesc exact înjurăturile pe care i le adresează în gând: o mixtură savuroasă de imprecășii cu mult sex și obiecte bisericești.

— Mă duc să-i raporteș lui Pascu, izbucnește, nici așa nu se poate! Din două, una! Ori e dement, ori e complice.

Exclam sufocat:

— Costică, îți dai seama ce spui?!

— Poți paria pe ultimul tău leu. Apropos, ești de acord că am câștigat pariul? Am avut câinele, l-am gășit pe Țeastă. Corect?

— Corect.

Îmi arde o cazma pe spate:

— Asta-mi place la tine. Ești tu cam pămpălache, dar *fair-play*. Și ca să vezi că-s conte, accept plata în rate.

Există fericiți care nu-și fac nici un fel de iluzii în legătură cu rostul lor în lume. Își trăiesc fără convulsii statutul de mari anonimi, niciodată factori determinanți sau decisivi, niciodată în centrul evenimentelor. Contemplatori din zonă neutră sunt abonați la ziar, deschid televizorul la ore fixe, așteaptă chenzina, pensia, *sine die* cimitirul și se simt foarte mulțumiți.

Față de aceștia, colonelul Pascu se situează la polul opus. În principiu, același modus vivendi, o hartă a diurnului mecanic asemănătoare. Minus liniștea și rumegătoarea mulțumire a celorlalți. E resemnat, dar nu consolat, trist și blazat. Viața a constituit pentru el o cruntă decepție și, azi, nimic nu-l mai poate lua prin surprindere.

În consecință, îl ascultă calm pe Bădoiu care se exprimă fără mănuși vizavi de comportarea lui Suliță:

— ...E absolut incredibil, domnule colonel! perorează Bădoiu. Ultimul polițai, curcan de comună, șef de post la Hemoroizii din Vale nu dădea liber suspectului numărul unu dintr-un dosar care, numai până acum, numără cinci crime! Ba ne mai și interzice să ne ocupăm de persoană, să nu iscăm conflicte diplomatice. Vezi Doamne, declanșăm al treilea război mondial!

Colonelul Pascu ridică o mână leneșă:

— Ușurel, Bădoiule, să nu uităm că Demetru a formulat cel dintâi ipoteza că acest Țeastă ar fi doar o acoperire, o perdea de fum.

— Permiteți-mi, domnule colonel, în patru zile pot interveni schimbări majore. Consider cert faptul că îl acoperă.

— E o acuzație foarte gravă.

Babuinul spumegă, e incapabil să ingurgiteze eliberarea lui Țeastă:

— Îl aveam în mână, domnule! Și asta numai datorită unei șanse fantastice! Am dat peste animal și am avut ideea genială să-l fur.

Ăsta-i Babuinul, nu practică stilul modest. Eu râd, Pascu zâmbește:

— Sunt două aspecte interesante aici. De unde a știut individul că animalul se afla la sediul Poliției și cum de a riscat să vină să-l recupereze?

— Dacă maiorul Demetru e complicele lui, n-a riscat nimic, după cum se vede.

Colonelul se lasă pe spate. Cu pixul, își ciocănește ușor dinții din față și se uită gânditor la Babuin:

— Bădoiule, după ce că ai o gură prea mare, te mai și pripești. Dacă nu te cenzurezi, te vei alege doar cu belele și cucuie. Curând, voi închide pentru ultima oară ușile instituției în spatele meu și puțin îmi pasă ce se va mai întâmpla. Prea puțin ca să mă mai ocup acum de regulamente și de dresarea subordonaților. Ți-o spun absolut amical, după patruzeci de ani de meserie: adevărul umblă cu capul spart și pe coridoarele Poliției.

— Permiteți-mi să raportez, domnule colonel, nici eu nu mai am de gând să zăbovesc în căprăria asta.

— Aha, tot la detectivii particulari ți-e gândul... De, băieți, în filme cheștiunea pare destul de ispititoare. Voi fi curios să aflu cum te descurci.

Babuinul se înclină:

— Aș putea îndrăzni să sper la o colaborare?

Pascu retează hotărât aerul cu palma:

— Sunt onorat, dragule, dar mie îmi ajunge... Vorbeam de Țeastă. Deci,

cine l-a informat despre prezența câinelui la noi?

— Simplu, se grăbește Bădoiu, Demetru i-a spus.

— Plauzibil, dar de ce n-a scos câinele din sediu? De ce a riscat Țeastă o vizită în Olimp⁹²?

— Câinele e bolnav, domnule colonel, se simte fără să fii veterinar. Tratamentul a fost întrerupt un număr de ore. Țeastă a acționat ca un disperat, dispus să facă orice ca să-și salveze prietenul. Nu mai avea răbdare și e posibil ca recuperarea prin maiorul Demetru să fi necesitat un consum de timp oarecare. Nu știu, dar orice mare iubitor de animale și stăpân de exponat ar înțelege situația. Aș mai adăuga, din câte cunoaștem despre Țeastă, că riscul îi este propriu, face parte din persoana lui.

Pascu trage o linie apăsată pe hârtia din fața lui:

— E o teorie... Până una, alta, contactați-l urgent pe individ.

Bădoiu rânjește:

— Permiteți-mi să vă întreb, unde? Pe cine? Cum îl cheamă?

Pleoapele lui Pascu se întredeschid, obloane obosite. Ochii gălbui ne ațintesc contrariați:

— Cum adică?

Mă foiesc în costum, îmi lărgesc nodul cravatei:

— Nu știm despre Țeastă nimic mai mult decât în prima zi.

— În afară de faptul că-i o bună cunoștință a maiorului Demetru, ține să precizeze Bădoiu.

Expresia colonelului se schimbă imperceptibil, întinde mâna spre telefon. Babuinul anticipează cu jubilație:

— Domnul maior Demetru a părăsit incinta acum o jumătate de ceas. La câteva minute după Țeastă.

Colonelul își duce mâna la loc. Cere o țigară deși e de notorietate că s-a lăsat de fumat, de peste un an. Babuinul îl servește radios. Își adoră viciile și exultă când le întâlnește și la alții. I-o aprinde în timp ce Pascu formează un număr de telefon.

— Sărut mâinile, sunt colonelul Pascu. Pot vorbi cu soțul dumneavoastră?... Da, da, înțeleg... V-a spus când se întoarce?... Mulțumesc.

Pune receptorul în furcă și ne privește lung:

— După toate aparențele, s-a dat la fund. I-a zis nevastă-sii că pleacă într-o deplasare de câteva zile. Dați-l în urmărire, atenționați toate punctele de frontieră... Își împletește degetele în dreptul buzelor: Și acum... Ce ne

⁹²Sediul central al Poliției.

facem cu Nina, băieți?

Sună pe interior. Pascu ridică. Ridică și sprâncenele. Interogativ, spre mine. Suflă:

— Te caută un cetățean. Ceva foarte important... Da, da, adu-l la mine în birou.

În mai puțin de un minut, se deschide ușa. Simt că-mi vine amețeala. O pereche de ochelari, pe o cireășă de nas. De mână cu ofițerul de serviciu. Cu cealaltă, își lipește chewing gumul după ureche.

Ca de obicei, Dorinel e protocolar. Salută frumos, se înclină în toate direcțiile. Spre Pascu, spre Bădoiu, spre mine. De trei ori:

— Bună seara, bună seara, bună seara.

— Cum naiba ai ajuns aici?! exclam mirat.

Dorinei îmi răspunde firesc:

— Cu taxiul, că tot n-am plătit telefonul lui bunica.

Mă uit la ceas. E opt. Post meridian. Și ăsta umblă de nebun prin București! Bunică-sa face acum trei'spe-pai'spe la geam, așteptându-l.

— Nu, mă liniștește Dorinel, că are seară de rummy la doamna Varlam.

— Măăă! și-l ameninț cu degetul. Asta a fost ieri.

— Nu. Ieri a avut poker la doamna Valerian. Nu-i același lucru.

Bădoiu intervine nerăbdător:

— Nu te băga în afacerile lui interne. Ia zi tu, țacă, ce s-a mai întâmplat?

Cu mișcarea lui caracteristică, Dorinel își răsuțește complet capul spre vorbitor, în timp ce trupul rămâne țeapăn. Înghite în sec, se concentrează asupra cuvintelor:

— Cum să vă spun... Eu știu pe cineva care știe unde au ascuns-o pe doamna Nina.

— Aha, înțelege Babuinul gândindu-se la Săraru, Robert Redford!

— Nu, Robert Redford e kidnapperul, eu vorbesc de altcineva. De domnul Gică de la *Odată Moare Omul*.

— Ce drăcovenie o mai fi și asta?

Colonelul Pascu ridică un deget:

— Lasă-l să vorbească.

O umbră de amuzament îi tremură pe obraz. Dorinel e un număr.

— Domnul Gică, explică băiatul, are o prăvălie pentru morți. Trăsura de azi-dimineață cu care m-am plimbat e a dumnealui.

— Dricul, traduc eu pentru Pascu.

Dorinel își schimbă centrul de greutate pe scaun:

— Mie mi-a plăcut foarte mult. Acum, să vedeți... Săptămâna viitoare pe 2 iunie, e ziua mea. Ar fi grozav de nostim să-mi invit prietenii, și de la școală pe Soare Corolian, și pe Dobrotă Alin — caută cu ochii în tavan — și pe Vasilescu Pierrino de la C...

Babuinul i-o scurtează:

— Lasă catalogul, suflete! Zi-i de Nea Gică!

Dorinei îl privește derutat:

— Păi asta vă spuneam. Am nevoie de trăsura lui, să facem o plimbare. V-am spus pe cine vreau să invit. Ne-am distra grozav!

— Ți-o garantez, îl asigură Bădoiu. Mi-ar plăcea și mie.

Băiatul declară generos:

— E loc destul, să știți...

Pascu ciocănește cu pixul sticla biroului:

— Hai, Dorinel, spune tot ce știi.

— Păi asta e. M-am dus să-i fac o vizită de afaceri. Să văd cât costă, dacă mi-ajung banii sau trebuie să mai fac rost.

— Îi știai adresa?

— L-am cerut-o azi-dimineață, când mi-a venit ideea. E aproape de noi. Când am intrat în prăvălie, nu era nimeni. Adică, sicrie și alte... obiecte. Era doar o ușă deschisă spre altă cameră. L-am auzit, pe domnul Gică adică, că zice:

„De-ar ști polițiștii că Cosânzeana-i chiar sub nasul lor...”

Cineva i-a zis:

„Du-te, mă Gică, și le spune, faci și tu o faptă bună. Biata fată, Nina asta, te-a plătit bine, uite din mâna ei beai și tu o țuică acum...”

Colonelul îl întrerupe:

— Glasul era de bărbat sau de femeie?

Dorinel își îndreaptă ochelarii:

— Vorbea cu o doamnă, sunt sigur, fiin'că domnul Gică i-a zis:

„Ce, fă, ești capie la ficat? Ai'nebunit între urechi?! Te pui cu gangsterii? Țștia mă face ferfeniță! Mă pupi rece, în sicriu la comandă! Etete, ce deșteaptă e, domnule!...”

Se întrerupe, își plimbă ochii de la unul la altul:

— Eu am plecat imediat, ca să vă spun... Despre trăsura, am să vorbesc mâine cu dumnealui.

Îl lăsăm pe Dorinel acasă și ne continuăm drumul, eu și Babuinul, spre prăvălia de pompe funebre a lui Gică *Odată Moare Omul*. O dugheană îngustă, o firmă albastră cu litere de bronz strălucitor, obloane trase. Nici o lumină, nici un semn de viață.

— Normal, constată Bădoiu uitându-se la ceas. Nouă fără un sfert. Nu-i cârciumă să țină până în zori... Dă cu piciorul într-un cotor de măr, catapultându-l în numărul unei Dacii: Ce facem acum?

Mă opresc exasperat în mijlocul trotuarului:

— Nimic, mon cher! Dacă tu ai chef să te duci acum la Sector sau în paștele mă-sii să cauți adresa lui Gică, binecuvântarea și urările mele de bine te însoțesc! Mie, unul, îmi ajunge! E și mâine o zi.

Când ajung acasă, e sărit de nouă. Aș mai avea o grămadă de făcut! S-o sun pe mama, să-mi spăl măcar o pereche de ciorapi și câteva batiste, să dezgheț frigiderul, să înlocuiesc o garnitură la chiuveta din baie, să, să, să... Sunt atât de obosit, că renunț și la mâncare. Reflectez că dacă aș fi murit, toate s-ar fi rezolvat de la sine. Bașca, aș fi scăpat de dentist. Ca să vedeți ce simplu e!

Fac un duș, blochez telefonul și trag pe dreapta. Noapte bună!

VINERI

Mă frec la ochi și fac aceeași constatare din diminețile precedente: Doamne, lungă zi a fost ieri! Parcă azi, se anunță mai scurtă? Îmi răsfoiesc mental agenda de lucru...

Primo, trebuie să dau de mama și să mă interesez la spital care-i situația lui Toto. Chiar dacă și-a revenit, mă îndoiesc că poate fi luat la întrebări.

Secundo! Deschiderea casetei secrete a Wandei, de la *Banklife*. În prezența maică-sii, Gabriela State, a reprezentantului Parchetului și a subsemnatului.

Salt degetul mijlociu: cum o rezolvăm cu Țeastă și Suliță, problemă în care colonelul Pascu s-a implicat personal? Adică, a demarat cercetările. Dacă Țeastă e diplomat, eu sunt președintele Academiei Franceze sau Isabella de Castilia. În privința lui Suliță, nu-mi revin din perplexitate. Nu am gândirea contorsionată a Babuinului, ingerez greu machiavelismul. Trebuie să fac eforturi ca să mi-l imaginez în postura de polițist corupt, participant direct la o afacere împruțită de crime în serie. Dacă nu apare azi, din două variante, una e sigură: ori s-a dat la fund, trăgând nădejde să scape peste graniță, ori a fost suprimat. Ambele ipoteze presupun statutul de complice.

Prioritară însă, deși am ajuns la inelar, rămâne găsirea Ninei. Sunt convins că Gică Pompe Funebre constituie o pistă, și la fel de convins că Bădoiu a scociorât azi-noapte prin București, după el. Bine a făcut, iar eu m-am culcat liniștit... Dar sunt liniștit? În cap am un burghiu perpetuum mobile: PEȘTII. Ce mă fac cu peștii? Din datele pe care le dețin până acum, Țeastă, Săraru-Redford și Toto cunosc misterul exoticilor. Primii doi au făcut lampa mică, ultimul e pe cale să o stingă pe un pat de fier aseptice, cu trei tuburi în nas.

La serviciu, informații de noapte și de bună-dimineța. Primul cu care dau ochi e locotenentul Ene. Deși a înregistrat două rateuri memorabile în mai puțin de o săptămână, pare strașnic de mulțumit. Mă lămurește fără să-l întreb:

— Cap Bob, am reușit la școala de cascadori și am obținut un rolișor într-un film de capă și spadă pe care-l pune...

Îmi dă un nume de regizor cu rezonanță italiană. După cum îl pronunță,

probabil foarte important. Dorinel știe sigur și ce purgativ preferă.

— Ți-a pus Dumnezeu mâna în cap. Pe maică-ta ai informat-o?

— După ce iau *Oscarul*, află singură.

— Deci, *good bye, Police!*

— Da, însă după ce încheiem dosarul.

— Frumos din partea ta... Te felicit, sunt convins că ai ales bine. Ți-am mai zis-o, cu moaca asta de arhanghel scandinav, faci carieră!

Încerc un vag sentiment de abandon. Încă unul care o cară! Babuinul, Pascu, Suliță (fără a-l regreta, dar se adaugă), acum ăsta. Lui Ene, oricum nu-i mai era gândul la Poliție. Îmi vine să și râd! În momente atât de tensionate, prima informație pe care mi-o dă e că se face acrobat, și abia în al doilea rând, îmi raportează că acum o oră, a fost descoperit în Lacul Pantelimon cadavrul lui Marin Panduru. Bădoiu s-a și deplasat într-acolo, împreună cu operativii... Hm, șase crime și o tentativă. Stăm binișor, până la o sută mai e.

Babuinul mi-a lăsat o notă pe birou. Domiciliul oficial al lui Gică Funebrul e în Drumul Taberei. A dat peste nevastă-sa, abandonată de doi ani. Gică trăiește cu o țigancă, nu-i știe adresa. Pe madam Gică însă, n-o interesează. Primește în fiecare lună o sumă confortabilă, „treaba lui cu cine se întinde.” În concluzie, trebuie căutat la prima oră, la prăvălie.

Dintr-un alt raport, mai aflu că Țeastă nu figurează în evidența corpului diplomatic, iar prezența lui Suliță nu a fost semnalată nicăieri.

Întâlnirea cu Gabriela State e fixată pentru ora zece. Deocamdată, la nouă fără douăzeci, încerc să-l contactez pe Gică Funeralii. Înainte de a pleca, o sun pe Viorela. Sunt sigur că nu s-a dus la școală. Așteaptă un semn de viață de la Săraru, nu se poate despărți de telefon.

Nu mă înșel, răspunde chiar ea. De la primul tril. În vocea precipitată, îi aud bătăile inimii. Începe să plângă:

— Jur că nu m-a căutat! Măcar de-ar fi făcut-o! Recunosc, nu v-aș fi spus-o, dar jur că nu am nimic să vă spun.

— Viorela, dacă afli ceva, anunță-mă imediat. Toți complicii lui (amplific) au fost asasinați, banda a intrat în lichidare. Dacă ții la viața lui, ai încredere în mine.

Închid. Am fost patetic, dar sincer. Ridic din nou receptorul, sun la Spitalul Municipal. Reușesc să vorbesc cu asistenta șefă. Toto și-a revenit în timpul nopții pentru câteva minute, după care a căzut iar în stare de inconștiență. Starea rămâne gravă, medicii sunt totuși mai optimiști ca ieri.

Las vorbă la birou cam pe unde mă aflu, și-i dau bici spre supermarketul lui Gică. Îl iau cu mine pe Ene, aflat pe ultimii metri, ultimele secunde de sticlete bugetar.

Tot închis, nici o mișcare. Cum m-am obișnuit cu decesele în serie, exclam:

— Altul care a mierlit-o.

— Sau poate se ascunde, opinează Ene.

— Să sperăm...

— Ce propuneți?

— Eu trebuie să plec, am întâlnire cu doamna State. Tu rămâi aici, aștepți să vezi ce se mai întâmplă. Fii atent...

Îmi zâmbeste cu 2000 de dinți sclipitori. Un *smile* fără trese. E deja la Hollywood.

— Nici o grijă, Cap Bob! Acum, că abandonez cursa, precis n-o mai încurc.

Punctuală femeie Gabriela State! Când sun la ușă, nici pălăria nu trebuie să și-o mai pună. Mă invită să iau câteva minute loc, se așază și ea. Își culcă palma pe pieptul plin:

— Până își face medicamentul efectul. Am palpitații... Fiți liniștit, îmi trece imediat.

E palidă ca o cretă și respiră greu.

— V-a mai telefonat?

— Nu știu. Nu mai suportam să-l aud și am blocat telefonul.

Arunc o privire în jur. E ordine, dar cam praf. Doar de dereticat nu-i arde! Nu-i arde de nimic. Ficusul de lângă fereastră plânge după apă, pendula neîntoarsă arată o oră fantezistă. Cer permisiunea să intru în baie, să mă spăl pe mâini. Pe etajera din fața oglinzii, produse autohtone. Alături, o trusă completă de cosmetice *Lancôme*. Cadou de la Wanda, precis. Ca și halatul de baie somptuos, pufos ca o lebădă.

Mă întorc în sufragerie. Doamna State mă așteaptă în picioare, trăgându-și mânușile negre. Ține un doliu foarte strict și înainte de a părăsi apartamentul, își coboară voalul dens pe față.

În holul blocului, un vecin cu cheile în mână și *Evenimentul* la subsuoară stă de vorbă cu femeia de serviciu. Ne aruncă o privire indiferentă și continuă discuția despre șobolanii din curtea interioară. Omenia marilor

orașe...

Depozitul de valori se află la subsol; e lung, îngust și „tapetat” cu casete metalice cenușii. Ca și V., reprezentantul Parchetului, intru pentru prima oară într-o asemenea instituție. Mi se pare neașteptat de familiară, pentru că arată exact ca hrubele cu safe-uri secrete din filme. După o sumedenie de formalități care țin de securitatea locului și identificarea noastră foarte strictă, directorul deschide cu gestică brahmană caseta Wandei. Îmi bate inima de curiozitate, procurorul a căpătat brusc un gât de barză, doamna State respiră greu.

Apare o servietă diplomat elegantă. Suntem invitați să constatăm personal că safe-ul nu mai conține nimic altceva și părăsim peștera lui Harun-Al-Rașid. (Ca și Burebista, Ali Baba s-a demonetizat!) Din cauza măsurilor extraordinare de pază, ajungem în biroul directorului, cam după zece minute. Cabinetul arată bine de tot. Multă piele, mobilă masivă, culori stinse până și la tablouri. Inspiră exact ceea ce s-a urmărit: opulență, soliditate, discreție. Bravo, flăcăi, le-ați învățat din mers!

Stăm toți în picioare și din nou ne-au crescut gâturile. La un birou mai mic, o funcționară se pregătește să bată la mașină inventarul. E foarte clasică; pentru competența secretară de patruzeci de ani, în taior și escarpeni, nu pentru „unghii și picioare lungi” de douăzeci de ani, care bate cu două degete.

Directorul oficiază cu aceleași gesturi onctuoase, prezentând fiecare obiect, de parcă ar ține un iepure de urechi... Nu intru în descrieri amănunțite. De semnalat câteva bijuterii pe care le presupun foarte scumpe, în etu-urile lor originale (Bulgarov și Chopard), un carnet de cecuri (Banca Bilbao), câteva mii de lire sterline și franci elvețieni. Mai există un microfilm, plin de miez, firește, de vreme ce-și are domiciliul într-o casetă de valori și, în sfârșit, un dosar subțirel. Conține o scrisoare și EVRIKA! un certificat de naștere pe care-l înregistrez cu uriașă satisfacție, ca pe un succes personal. A fost eliberat în 16 mai 1994 la Düsseldorf. Numele copilului (sex bărbătesc) — Erwin Alexander Patrick State. Tatăl — nexam! Mama — Doina State.

Copilul deci există. E o certitudine și Gabriela State, răpusă de emoție, plânge. Atinge tremurând fiecare obiect, cu sentimentul că o atinge pe fiică-sa.

— Bietul copilaș... Măcar de-aș ști unde e.

N-o mai țin picioarele și o ajutăm să se așeze. Secretara îi aduce un pahar cu apă. Urmează ultimele formalități, semnături, parafe, consilii profesionale. Doamna State ascultă zăpăcită. Îi atragem atenția că momentan ar fi indicat să păstreze valorile în depozitul băncii și e de acord. Alt itinerar birocratic, altă rundă de hârtii, ștampile, semnături și Gabriela State devine titulara casetei secrete care a aparținut Wandei. Își bagă cheile în poșetă și directorul ne conduce frânt de șale până la lift.

Pe drum, doamnei State i se face rău, dar nu vrea să audă de spital. Nu mă simt liniștit până nu o văd instalată pe canapeaua ei, respirând normal. Îmi promite că se va baricada în casă și că va suna medicul.

— Domnule căpitan, găsiți-mi băiatul și simt... simt că n-o să mai am nevoie de nici un doctor.

Aștept dincolo de ușă până aud ambele yale răsucite în broască și lanțul pus. Zbor literalmente pe scări și gonesc ca un nebun până la sediu. Sunt convins că dețin cheia afacerii. E în buzunarul meu de la piept.

Duc filmul la laborator și mă arunc pe scrisoare. Paștele mă-sii, e în *deutsche!* Nu-i o problemă, avem specialistul nostru, maiorul P, dar eu nu mai am răbdare.

— Scrisoarea, începe didactic și domol, pe înțelesul proștilor, e adresată doamnei Doina State, Düsseldorf...

— ...PipiStrasse fiftyig 2! Lasă-mă, nene, zi-i ce cântă în compunere!

Mă privește mirat și dă drumul la text:

— *Scumpa mea comoară, mă simt neconsolat că nu am putut fi împreună la nașterea micuțului nostru Erwin Alexander Patrick, că într-un fel nu mi-am făcut datoria de tată. Sunt mândru de fiul meu și vreau s-o știe toată lumea. Ziua aceea nu va întârzia.*

Aici, unde mă aflu, sunt în deplină siguranță și doar dorul și gândurile care mi le fac pentru voi îmi răpesc liniștea. Ți-am deschis un cont la Banca Bilbao prin Sch. El îți va da amănunte. Tremur de teamă pentru viața lui Patrick. Până se liniștește situația, ascunde-l de H. Nu are scrupule. Cred că ar fi bine să duci copilul în România. Te implor, adorata mea, ai grijă! Îmbrățișează-l pe fiul nostru, vorbește-i de tatăl lui. Vă iubesc mult. Al tău

până la moarte, Alex.

Se uită la mine peste ochelari. În ciuda dulcegărilor și a patetismului specifice nației, scrisoarea impresionează. E sinceră și transmite emoțiile expeditorului.

— Copilul e în România, conchide maiorul P., scrie negru pe alb.

— De acord, dar unde? Și de ce trebuie să se ascundă amândoi, și tatăl și pruncul?

— Ei, asta nu mai scrie.

Ieșim împreună. Îl rog să-mi pregătească traducerea scrisă și mă duc iar peste ăia de la laborator. Doar ca să-i frec la cap. Dacă erau gata, materialul ar fi ajuns în birou. N-am însă răbdare nici cât o fecioară de 40 de ani, care arde să-și pună semnătura pe un certificat roz. Flăcării mă primesc cu un entuziasm nedisimulat:

— Te-ai sonat? Te crezi la NASA? Ce-o fi în capul tău, că lucrăm prin satelit?

Am fost colegi de facultate și nu-mi amintesc vreun singur curs sau seminar la care Năiță să nu fi întârziat. Remarc, *en passant*:

— Nu te știi prea grăbit de felu-ți. *E* unii pentru care încă nu s-a inventat ceasul.

— Zău?! *E* alții în schimb, care-și ratează vocația de șapcalii. Ia-ți dom'le, un fluier, defilează pe peroane, și lasă-mă dracului pe mine fără Greenwich!... Ce faci, tot n-ai plecat?

— ȚȚ! Îmi place aici.

— Aha, avea dreptate Babuinul. Cică, „pe unde se duce Tarzan, nimeni nu-i spune mai stai!”

— Nu țin fitilele. Năiță, vorbesc serios, dă-i te rog bătaie, am nevoie urgentă de clișee.

— Nevoie?! În locul tău, n-aș fi chiar atât de sigur.

— Ce vrei să spui?

Sunt cincisprezece, format carte poștală. Mi le aduce ude, agățate în clame, de câte o ureche. Una, două, trei... Nu pricep nimic. Nae mă urmărește ironic:

— Dacă sunt destinate vreunui ghid turistic, te asigur că am văzut și mai reușite.

Nu rămân cu gura căscată, pentru că eu sunt un perplex cu gura

închisă. Absolut toate clișeele reprezintă priveliști montane. Din albume și nu din călătorii, cred că e vorba despre Munții Alpi. Peisajele sunt splendide, cu floră specifică, înregistrează toate anotimpurile, la diverse ore ale zilei. *Châlet*-uri înfipte în subsuori de munte, prosperitate Simmenthal, pui de Saint Bernard cu plosca de rom la gât, tot felul de abțibilduri cu față comercială, pentru uz turistic.

— Ce chestie! exclam descumpănit. Nu păstrezi rahaturi din astea într-o casetă secretă. Dacă n-au vreun cod, nu mai înțeleg nimic.

— Du-le la Cifru, râde Nae, poate iese ceva.

— Nici nu am altă soluție.

Bădoiu, întors din cercetare, se simte plictisit:

— Nimic din ceea ce nu știam. Încă unul din grupul de la Köln, căruia i s-a închis gura. Observi? Pică unul după altul. Pentru variație, se mai schimbă modalitatea de crimă. P-ăsta, Panduru, l-au ars la bilă și p-ormă l-au azvârlit în lac, să învețe să înoate. Pariez că Săraru l-a aranjat.

— Nu paria, sunt de acord cu tine. Și eu îl văd în stare de orice performanță criminală.

— Cum dracu' ne-a scăpat! și arde un pumn în masă. Printre degete! Și Suliță te-a mai pus să-i ceri și scuze! Mama lui de Suliță, marele vertical, Mister Regulament! Să-ți fie de învățătură, Herculache! Excesul de perpendicular, un geamantan de virtuți ascunde totdeauna un Ceahlău de păcate!... Pe unde o fi cretinul?

— Eu mă întreb pe unde o fi Nina? Ene n-a sunat, înseamnă că nu l-a contactat pe Gică Funebru'... Mă mai întreb, îmi plouă cu întrebări, unde o fi ascuns copilul Wandei? În casetă n-am găsit nici un indiciu.

— Normal, copilul a fost depozitat, nu cedat. Nu se fac acte în materie, iar adresa gazdei, vezi bine, o știa pe dinafară.

— Nenorocita de Gabriela State trăiește doar cu nădejdea că-l vom găsi. E singurul gând care o mai ține în viață.

— Și asta-i cât se poate de normal.

— Pe urmă, ce caută filmul ăla turistic într-o casetă de valori?! Nu reprezintă absolut nimic, înțelegi?!

— Nu striga, am văzut și eu clișeele. Poate că superdotații de la Cifru găsesc totuși ceva. Wanda nu-l ținea de pomană la secret.

Se ridică ținându-se de șale. Eu nu mi-am epuizat întrebările, o țin tot

hăis!

— Și cu Țeasă ce ne facem? Unde dai de el? Ar trebui reluat filajul la firma engleză.

Babuinul mă mângâie pe cap de parcă aș fi copil mic:

— A fost primul drum pe care l-am făcut azi-dimineață.

— Și?

Scandeează într-o latină proprie:

— *Pax et profundis silentium!* Obloane trase și un paznic abțiguit. Toată lumea în *hollyday*, începând de ieri.

— Să încercăm să dăm de patroni.

— Ciuciu! Ca să-ți dai seama în ce debandadă trăim, firma nici măcar nu e înregistrată la Camera de Comerț.

— Fantastic! exclam sufocat.. În inima Bucureștiului! Un imobil important care sare în ochi...

— Și așa mai departe.

— Nici nu știu de ce să mă apuc.

— Nu-ți bate capul, prioritățile se ivesc singure.

Ene bagă un cap fericit pe ușă. Intuitiv, Babuinul prefigurează:

— *Quod arat demonstrandum.* Iată mesagerul!

— L-am găsit, Cap Bob, e aici!

Bădoiu începe să râdă ca un idiot. Număru-i absolut formidabil, într-adevăr, prea caraghios ca să existe, personaj de comedie groasă! Scund și crăcănat, din familia rățișoarelor, se compune din două ouă puse unul peste altul. Unul de bibilică și unul de struț. Par lipite, nu există gât. Bărbatul vine direct de la lucru așa că-i în uniformă. Costum, pălărie, cravată — negre. Și moaca-i minunată! De morsă.

Sunt obligat să recunosc că Babuinul are intuiție. Continuă să râdă, iar Gică *Odată Moare Omul* în loc să se simtă ofuscat, cum mă temeam, se destinde brusc, respiră liber și ne zâmbește, își spune, desigur, că dacă sticleții râd, nu stă chiar atât de rău. Babuinul îl apostrofează:

— Unde găsiși fața asta, neică?... Cum de nu dai faliment? Compromiți ceremonia, se scoală și mortul să râdă!

Nea Gică („nea” ți se urcă instinctiv pe buze, i se lipește ca marca de scrisoare) învârtește stângaci pălăria, verificând întreaga circumferință a borului. Zâmbește mulțumit:

— Așa m-a greșit mama, simpatic.
— Unde ai lucrat înainte de privatizare?
— Tot în branșă, să trăiți! E tradiție în familie. Și tata și bunicul... Mama și bunica au fost candelărese la Sfânta Vineri.
— Oameni orientați, se distrează Babuinul. N-aveți treabă cu șomajul.
— Așa zice și tata! „Că-i comuniști, că-i monarhiști, tot la cimitir ajunge toți. Gripă să dea Dumnezeu!”

E genul de conversație după care Bădoiu se dă în vânt. Poate s-o țină așa, jumătate de ceas. Intervin hotărât:

— Nea Gică, noi nu te-am deranjat degeaba. Spune-ne ce știi despre doamna Nina, persoana pe care ai servit-o ieri.

Are o mișcare retractilă, surâsul îi pierde de pe obraz. În mod vizibil intră în el cu viteza unui arici.

— Ce să știu eu... La noi, așa e! Vine omul, face comanda, plătește și noi îl deservim cinstit, suntem casă serioasă și de încredere. Ce și cum despre client, nu putem ca să știm.

— Nea Gică, dumitale ți-e frică să vorbești. Erai la cimitir când a început schimbul de focuri. Te-a văzut cineva, improvizez.

Respiră greu, astmatic, nădușește năprasnic; e speriat rău.

— Nu *eream* în cimitir... Bâlci ca ăl de ieri n-a mai pomenit Bellu decât pe vremea legionarilor, că povestea bunicu'... Dacă m-a văzut, m-a văzut afară.

— Așa-i. Spune-ne acum, ce-ai văzut dumneata. Garantăm că nu ți se întâmplă nimic.

— Ca să fii mai liniștit, supralicitează Bădoiu, îți instalăm un agent la poartă.

Nea Gică sare ars:

— Nu vreau santinelă, să trăiți! Lăsați așa, cum mi-o fi scris... Mi-e teamă, de ce să nu zic? Sunt răi de tot, n-ați văzut?

— Am văzut, Nea Gică, tocmai de aceea trebuie să ne ajuți. Doamna Nina e în mare primejdie.

Oftează, schimbă batista udă cu una proaspătă, se șterge cu nădejde.

— Numai ce urcasem în mașină, când o văd pe fata asta, Nina, c-o saltă unul peste zid...

— Ce mașină? ! Nu erai cu dricul?

— Cum cu dricu'? Isprăvisem pe ziua de ieri și mergeam acasă... Las' că și așa nu-s prea multe ocazii la dric! Noi că-l avem din familie, altminteri nu

mă băgam.

— Tot nu înțeleg.

Cască ochii:

— Păi ce să fac cu dricu' acasă? Un' să-l țin, pe trotal?! Ce fac cu caii la bloc?

— Atunci, unde ții „complexul”?

— La Glina, la un om de-al nostru colea, lângă București. Caii are unde să stea, ce să mănânce, grijește de toate. Când am la o nevoie, îl telefonez la Primărie și gospodarul, Fane îi zice la omul ăsta, vine la prezent. Tot el îi aduce înapoi, iar eu îmi văz de ale mele cu mașina mică. Am un Fiat mai mititel...

Babuinul — uite ce-l ardea pe el — presupune practic:

— Întreținerea te costă o grămadă de bani.

— Pă client, râde Nea Gică. Dacă vrea cu lux, ca pă timpuri, plătește. „Tarifu-i afișat, care cum poștește... La toamnă, că asta-i cosește pă oameni, bruma și ghiociei, salt prețul.

— Adică să-i dăm zor acuma, că prindem soldurile.

— De, fiecare le știe pe-ale lui.

Din nou, trebuie să intru cu foarfeca:

— Mai departe, Nea Gică! Ai văzut un individ săltând fata peste zidul cimitirului...

— Chiar așa. Altul, care aștepta afară a luat-o în brațe ca pe un sac. Primul a sărit și el în stradă și au intrat câteși trei într-un Volvo care aștepta pă motor, cu portiera deschisă.

— Nina ce făcea? Era conștientă?

— Da... Săraca ce să facă, cu gura astupată? Se zbătea, dar fără spor. Și totul pă viteză, dacă apucați să numeri pân' la cinci, dar n-apucați!

— Poți să-mi descrii persoana care aștepta la zidul cimitirului?

Nea Gică dă din cap:

— Erea tânăr, voinic, altceva de ce să vorbesc... Pe viteză, n-au stat să-i fotografiez, încremenisem și eu la volan...

— Totuși, te-ai luat după ei.

Face „sus mâinile!”, fără să fi scos vreunul din noi revolverul:

— Nu m-am luat, păcatele mele, sunt ieșuratic din fire, ce să mă dau de general? Dacă-am avut însă același drum, eu ce să fac?

— Nu goneau?

— Io zic c-ar fi gonit, dar era trafic. Dacă-ar fi luat-o d'amboulea, fără

regulament, i-ar fi găbjit ăia de la circulație. Le-am fost pe urme fără să vreau. Uite-ai dracului, îmi ziceam, ce caută ei în Dristor, ca și mine?

— Dristor?!

— Păi nu v-a zis locotenentul ăsta, tinerelu', de mă aduse aici, că în Dristor am afacerea? O stație mai încolo...

— Bine, bine, îl întrerup agitat, unde au dus-o pe Nina? „Sub nasul poliției”, ziceai.

Rămâne fără aer. Uimirea i-a împins cu trei centimetri spre rădăcina părului toate trăsăturile:

— Ați vorbit cu Domnica, asta e! Cine-a pomenit lapte de la broască și muiere beteagă de limbă?

— Vorbește odată, omule!

— Păi, nu vă zisei?... Adică nu, nu vă zisei. Au oprit mașina la scara răposatei și-au intrat în bloc... Ce vă uitați așa? N-o îngropă ieri pe bunică-sa? N-o încărcai eu în dric? Ei, acolo, în blocul ăla au dus-o pe fată. Eu atâta am văzut. Ce-or fi făcut mai încolo...

Sărim în picioare. Gică *Odată Moare Omul* ne avertizează:

— Până se descurcă afacerea, să știți că țin închis și nu mai dau pe acasă. Dacă aveți la vreo nevoie, mă găsiți la Glina, la Fane Ureche, îl știe toți din comună, dar puteți să mă găsiți și de la Primărie. Mă am bine cu Vicele... I-am îngropat socrii și un cumătru la preț redus. Că nici așa, oameni suntem...

Din nou alertă, din nou posturi de supraveghere fixe și mobile la fostul domiciliu al Coanei Aurica. Între două uși, bem o cafea dură și ne dăm cu presupusul. Babuinul își expediază un pumn în cap:

— Poți să-mi explici de ce...

— Nu, îl întrerup, nu pot să-ți explic de ce din tot Bucureștiul au ales ca ascunzătoare tocmai apartamentul Coanei Aurica.

— Ești deștept, ce să-ți spun, citești în stele și sub pălărie.

— În general, ascunzătoarea cea mai isteată e ultima la care te-ai putea gândi.

— De ce n-au pitit-o atunci, în sediul Poliției?

— S-au văzut și cazuri din astea. Capelmaștri căutați pentru infracțiuni grave comit o găinărie oarecare, se lasă arestați și trag la umbră, până trece valul.

Babuinul dă din mână plictisit:

— Slăbește-mă, domnule, cu exemplele de școală. Acum, vorbim serios. Adevărat că nu mi-ar fi trecut prin minte s-o caut pe Nina la domiciliul răposatei bunici, dar existau alte nu știu câte variante care să ofere siguranță și discreție. De pildă, o vilă la Snagov sau Băneasa, mai izolată unde să te poți mișca fără martori, să faci tumbe, să sari în cap!

— Sau să faci nudism!... Telefonul, Babuinule!

Încremenește cu ochii țintă la mine:

— Ce vrei să spui? Toate vilele simandicoase de la Snagov sau Băneasa au telefon.

— Nu zic nu, dar numărul Coanei Aurica se află în Dristor. E o ipoteză, nu crezi?

Mă privește pe gânduri:

— Ce-ai băut azi-dimineață? Să nu-mi zici că tot cafea cu lapte... Da, e o ipoteză. Ideea ar fi că cineva trebuie s-o caute pe Nina și asta musai la bunică-sa. Telefonul e sub urmărire?

— N-a încetat nici o clipă să fie controlat. Am așa, o impresie în corp, că se așteaptă un apel din Deutschland.

— Bărba'su?

— Ya, Herr Hauptman Babuin Schultze...

— În cazul ăsta, suntem cu mâinile legate, trebuie să așteptăm telefonul lui Nea Bundestag.

— Exact. Stăm la pândă și atât.

— Nu-i riscant?

— Dacă aveau de gând s-o suprimă, n-o mai sechestrau. Au nevoie de Nina vie cel puțin până discută cu Helmut. Nu mai garantez după ce va pune receptorul în furcă. Totul depinde de conținutul convorbirii, iar noi vom fi pregătiți să intervenim imediat.

— Mda, mârâie Bădoiu, chestia pare să se lege... Ai vreun pariu de propus?

— ȚȚ.

Rapoartele vin unul după altul. Întâi, cel de la Cifru care afirmă categoric că filmul din caseta de valori e lipsit de orice semnificație, exclus să ascundă vreun cod.

Mă simt total deconcertat, dar va trebui să trăiesc și așa.

Dintr-un fax primit acum un sfert de ceas, aflu că ultimele patruzeci și opt de ore nu s-a înregistrat nici o tentativă de forțare a frontierei, că la nici unul din punctele de control n-a fost semnalată prezența lui Țeastă ori Suliță. Erori nu încap, cei doi sunt inconfundabili.

Sună și Ene. La domiciliul Coanei Aurica, nici o mișcare. Obloane trase, ferestre închise, nimeni n-a intrat, nimeni n-a ieșit.

— Asta nu înseamnă nimic, îl avertizez, doar nu te așteptai să dea televizorul la maximum și să scoată drapele! Băieții au provizii, stau pe lumină mică, aerisesc pe șest. Cu apa au o problemă.

— Ce trebuie să fac?

— Te duci la vecinii Coanei Aurica, ăia care stau sub ea, la șase. Ei aud dacă e folosită baia și, în primul rând, WC-ul. S-or lipsi de multe, dar de ăsta nu se poate. Vei avea confirmarea dacă apartamentul e sau nu e locuit.

— Am înțeles, Cap Bob, mă duc chiar acum. Mai e o chestie... Ăla micu', Dorinel, se ține de capul nostru. M-a recunoscut pe mine și pe Timofte, îl știe și pe Marinaș.

— Ce naiba vrea?

— Ne ține de urât. Degeaba m-am zborșit, chiar și acum ne filează de la zece pași. Stă de două ceasuri santinelă, imposibil să nu-l observi. Din cauza lui, intră ăia la idei.

— Afurisit copil! Spune-i că dacă n-o întinde, îl torni bunică-sii că iar a chiulit de la școală. Stropșiți-vă la el, făceți-i urgent vânt din zonă. Trec mai târziu pe la voi.

Încep să înțeleg de ce părinții l-au cedat bunicii pe Dorinel. Iar de bunică-sa îi e teamă, ca de Albă ca Zăpada!

Din nou, telefonul. Mama. Începe cu reproșuri, ceea ce nu-i genul ei.

— Nu pretind să fii afectat, dar măcar din politețe puteai să te interesezi de starea lui. Mă lași singură în asemenea momente...

— Mă interesează mai mult decât îți închipui, primesc permanent informații de la spital.

— Ei bine, în cazul că ai vrut să te ascunzi de mine, ai reușit perfect.

— Dumnezeuule, e un om acolo care-i păzește ușa non stop, există și un telefon!

Dintr-o dată, glasul i se micșorează străbătut de frică:

— Ce caută santinela asta aici, Bob?

— Măsură de securitate. Cine a încercat să-l suprimă o dată, va încerca

și a doua oară.

— Bob, oamenii nu se omoară așa între ei... Nu-i o întâmplare de toată ziua. Te rog să-mi spui adevărul. A făcut ceva?... E amestecat în... vreo afacere urâtă?

— Nu știu. Știu doar că el știe ceva, despre care altcineva nu vrea să se știe. Clasic.

— E îngrozitor de complicat, oftează. N-am fost niciodată prea perspicace.

— De ajuns ca să te descurci mereu și foarte bine. Nu trebuie să-ți pierzi curajul.

— Mă simt... Prin telefon, îi aud lacrima încolțită: Aș vrea să fiu iar mică... Să nu râzi de mine, că te omor!

Fac pe înțeleptul:

— Toți avem momente când am vrea să fim iar mici. De obicei, când ne e frică... Mamă, de ce ți-e frică ție acum?

— Nu știu exact...

Minte. Sau nu vrea să recunoască adevărul nici față de ea însăși. Nu-i o fire complicată, pentru ea există doar *da* sau *nu*. Alb sau negru, fără nuanțe. Nu-i vreo analitică, a știut totdeauna exact ce vrea și în sensul ăsta, a avut o viață simplă.

— ...pot doar să-ți spun... aș vrea să mă văd peste un an.

— O să ne vedem și peste un an. Nu și-a revenit deloc?

— Bâiguie câte ceva.

— Ce spune?

— Pare furios și înjură de mama focului... Oftează: Mă așteptam la cu totul altceva...

La „I love you, cioară mică și scumpă”, știu. Cu trei sârme în nas. Îmi vine să râd, mama nu se uită niciodată pe ea însăși.

— Va veni și „altceva”, ai răbdare.

— Bob... Eu am fost o mamă mai... originală. Eram atât de tânără! Pentru mine, ai fost întâi o păpușă... Pe urmă un frățior mai mic. Acum, un prieten, un camarad mai tânăr. Nu știu dacă mă înțelegi.

— Perfect, mamă, și e bine așa.

— Toto reprezintă ultima mea șansă, înainte să ajung la ceaiuri hepatice, placă și casă care miroase a pipi de pisici... Toto m-a făcut să mă simt încă o dată de douăzeci de ani! Când te trezești dimineața și ești fericit pentru simplul fapt că trăiești și că afară a înflorit liliacul... Adaugă în șoaptă,

cu voce mică: Ai să mă ajuți?

Răspund ambiguu:

— Noi doi am fost întotdeauna o echipă.

Totul s-a încurcat în așa măsură — bulibășeală la apogeu — încât pariez că lucrurile vor începe să se limpezească. E în legea firii. După apogeu, declin. Nimic nu poate rezista la infinit, pe maximum de intensitate. Babuinul îmi spune că face ceva cu toate teoriile mele despre intensitate, amperi, Legea lui Ohm sau a lui Arhimede! Adică, n-am auzit și de cazuri nerezolvate? Clasate? Mușamalizate? Eu mă interesez dacă nu are și amintiri mai luminoase. N-are. E bine?

Suntem într-un moment de răgaz. Bizar, când totul arde în jur. Totuși, asta-i situația. Avem piste, dar de la fiecare trebuie să așteptăm verde. Mă trezesc desenând cu carioca pești albaștri și roșii, pe marginea gazetei. Bădoiu care intră chiar acum în birou urlă:

— E ziarul meu! Pictează-ți fundul dacă ai chef! Ți-am zis de o mie de ori că nu suport ziare dezvirginate! Citite, mânjite, maculate!

Fără un cuvânt, scot o bancnotă și i-o pun pe birou. Babuinul se simte luat în serios și mă privește lung:

— Ce-ai pățit, neică?!

— Ce-ai pățit tu! Faci tapaj pentru juma' de metrou? Ce-i asta, incunabul?! și azvârl gazeta în tavan.

— E chestiune de principiu, iar tu te-ai țicnit. M-ai înnebunit cu peștii! Scoate electrica din nasul lui Toto, returnează-mi-l pe Țeastă și misterul exoticilor se rezolvă *ipso facto*.

Îmi îmbrac vestonul încălecat pe urechile scaunului:

— În maximum o oră, mă întorc... Dă-te dom'le, la o parte!

Stilul lui cretin de a se interpune între mine și ușă, obstacol insurmontabil. Nu pot nici să-l înconjur, nici să-l sar.

— Unde te duci?

— Ce-ți pasă?

— Vin și eu.

— Treaba-i pe șest.

— Asta-mi place cel mai mult.

Îmi încep demonstrația cu elan retoric:

— Domnule!

Babuinel țășnește în picioare și rămâne în poziție de drepti. Mă mir ca prostul:

— De ce nu stai jos?

— Din respect. M-ai luat cu domnule...

— Dacă ai chef de mișto, adio și pe săptămâna trecută. Povestea cu peștii mă enervează. Dau dracului toate menajamentele și bag foarfeca în ei!

— De unde îi iei?

— Simplu, de la depozitari. Sunt trei. Toto...

— În spital.

— La nevoie, sparg magazinul, suntem în familie. Doi, Negulescu de la *Crocodil*. Bou am fost, peștii erau pe culoar, la dispoziția mea... În fine. Trei, mergem la Săraru. Alaltăieri, miercuri, mai avea patru din cinci. Să vedem ce mai putem afla. Bădoiul își bagă un deget în ureche, le cugetă:

— Concret, cum ai de gând să procedezi?

— Umflu insectele și le spintec. Dacă există un mister, e în burta lor. Logic?

— Logic, doar că mie mi-e teamă de ceea ce pare prea logic. De câteva ori, mi s-a întâmplat să mă împiedic pe un drum foarte logic de un bolovan și să rămân blocat acolo, când alături se afla o cărare mai puțin logică, dar netedă ca Wimbledonul.

— Lasă pildele, exprimă-te concret.

— E posibil ca peștii să aibă o semnificație care să nu țină neapărat de intestine. Să ne ferim de idei preconcepute.

— Aiureală! Ai văzut pește care să nu știe să înoate?

— Nu văd legătura. Ce are burta cu aripioarele?

— Cu aripioarele înoată, burta — când peștii capătă altă destinație decât cea de decor viu — poate depozita un te miri ce!... Mă mai gândesc că ar putea constitui un cifru, un cod...

— Ești mai smintit decât mi-am închipuit! Auzi! Cod cu pescărie vie în epoca faxului, a transmisiunilor prin satelit...

— Și a economiei de tranzit. Hai s-o cărăm.

Dăm ultimele dispoziții și părăsim biroul.

Primul obiectiv — garsoniera lui Săraru din Drumul Taberei. Ca și

miercuri, deschid ușa fără probleme. Din prima secundă realizez că s-a umblat aici. Babuinul, la prima vizită, adulmecă.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Am lăsat o pisică în casă. Vie ori decedată trebuia să existe. A dispărut și fotografia Viorelei.

Mă reped în baie. Borcanul de 5 litri se mai află în cadă, dar fără pești. Era de așteptat. Verific și bufetul din bucătărie. Nu mai găsesc dosarul cu acte personale ale lui Săraru. Deschid brațele a fatalitate.

— O pistă definitiv închisă.

— Hai, să nu fim pesimiști!

— Costică, ăsta nu mai dă pe-aici în veci! Dacă vrei o părere personală, Victor Săraru, alias Robert Redford — iubitul Viorelei, nu se mai află în momentul de față între granițele scumpei noastre patrii.

— Ceea ce ar însemna că și-a rezolvat problemele.

— Dacă nu-s ale lui, i se fâlfâie. Poate că pierde niște bani, dar se salvează înainte ca vaporul să se scufunde. La cât se simte de mare și tare, își închipuie că poate face carieră oriunde. Totul e să scape. Acum. Crezi că fata știe ceva?

Ridic din umeri:

— Poate da sau poate nu. Înclin să cred că Săraru nu va semnaliza înainte de a se simți în siguranță. Și asta nu se va întâmpla decât la câteva mii de kilometri, mile dacă vrei, de București.

— Hm, nu ești în dispoziția cea mai trandafirie... Ce urmează?

— *Crocodil Club*.

— Găselnița cu pisica mi se pare interesantă, îmi spune pe drum. O modalitate de a verifica dacă un spațiu închis a fost vizitat. De unde dracu' ai făcut rost de mătă? Ai capturat-o pe uliță și ai adus-o în servietă? Mă interesează tehnica.

— Nici o tehnică. Și-a oferit singură serviciile. Era pe coridor, când am deschis ușa rândul trecut, a zbughit-o înăuntru și eu am lăsat-o acolo.

— Aha, tocmai mă întrebam. Trucul era prea deștept ca să-ți aparțină.

La *Crocodil*, liniște. Grădina fastuoasă, proaspăt stropită, de o splendoare paradisiacă dă o senzație de răcoare și de siguranță radioasă. Nimic rău nu se poate întâmpla. Aici, în spațiul ex-iugoslav, în lume.

Suntem recepționați ca de-ai casei. Bodyguarzii care tândălesc prin

curte se mulțumesc să arunce priviri indifferente și să stăpânească dobermanii. Mârâie și vibrează ca niște sârme vârate în priză. La etajul doi, cade un colț de perdea. O femeie de serviciu n-ar fi fost atât de discretă. Cel care ne-a văzut dă acum alarma în tot stabilimentul.

După soarele puternic de afară, pentru câteva clipe, nu prea distingem ce se petrece în hol. Două siluete, un bărbat suplu și o femeie cu o valiză în mână, avansează spre noi. Îl recunosc pe Negulescu, directorul cosmeticat, semi-patron și factotum în prăvălie și — stupefiat — pe mama Wandei.

— Ei drăcie! suflă Bădoiu, ce de lume bună!

Gabriela State se bucură că mă vede. Instinctiv, trece lângă mine, mi se pune sub ocrotire.

— Ce căutați aici?

— Am venit să iau lucrurile Wandei. Domnul Negulescu mi-a spus că pot să le ridic. Costumele ei... fotografiile... E gata să plângă: Mai păstrează parfumul ei... A fost foarte amabil din partea dumnealui.

— Dacă era așa de drăguț, putea să vi le aducă personal, acasă.

Mustața lui Negulescu zvâcnește:

— Doamna State a insistat să vină. A vrut să vadă unde lucra Wanda.

— Așa e. Simt nevoia să fiu pe unde a fost Doina. Se înstrăinase, știu atât de puține despre ea...

O apuc brutal de braț și o scot afară:

— V-am rugat insistent să nu părăsiți domiciliul. Comiteți imprudențe care vă pot costa viața. Dacă erați atrasă într-o cursă?

Își îndreaptă spre mine ochii încercănați:

— Nu vă dați seama că nu mă mai interesează nimic? Că nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine?

— Dacă asta e decizia dumneavoastră, nouă nu ne rămâne decât să ne luăm rămas bun și să ne vedem de treabă.

Începe să plângă. Bodyguarzii ne privesc cu o curiozitate mai degrabă placidă.

— Vă rog, nu fiți supărat... Trebuia să văd locurile acestea. Scena, cabina ei, oglinda în care se privea... Simțeam nevoia ca de aer, înțelegeți-mă.

Leșim din curte și-mi rotesc ochii instinctiv prin jur.

— Cum ați ajuns aici?

Îmi arată cu degetul spre parking:

— Am venit cu taxiul acela alb. L-am luat din stație... L-am rugat să mă

aștepte.

O conduc până la o Dacie cu căciuliță pe capotă. Șoferul o recunoaște și își strânge micul dejun întins pe *Evenimentul Zilei*.

— Promiteți-mi că nu mai plecați de acasă fără să ne anunțați. Apropo, știam că nu răspundeți la telefon. Cum a izbutit Negulescu să vă contacteze?

Face ochii mari:

— Eu l-am căutat. Am luat telefonul de la Informații.

— Am înțeles, fiți atentă cum procedați în continuare.

Îmi atinge ușor brațul. Pe buze îi tremură un zâmbet chinuit, privirea e rugătoare:

— Nu ați vrea să veniți cu mine... să ne uităm împreună la lucrurile ei? Sunt și multe fotografii... Mi le-ați putea explica.

Rahat! Dacă a existat ceva interesant în cabina Wandei, de mult a fost confiscat.

Promit vag și îi închid portiera.

Traversez curtea în fugă. Dobermanii mă latră pe trei voci, bodyguardii — cică în surdină — fac mișto ieftin:

— Uite-l și pă „olimpicul”!

— Îl halește pe kenyan, ce mai! și încep să aplaude.

— Lăsați-l, mă, că se emoționează.

N-am replică așa că fac pe ăla superiorul de nu-i bagă în seamă. Înjurătura îmi rămâne între dinți.

În hol, nimeni — doar răcoare și curent. Prin ușile deschise văd barul. E încă în pijama. Scaunele sunt pe mese, paharele goale strălucesc în lumina soarelui tranșată de draperiile crăpate, pe estradă orchestra doarme sub huse. Pentru că totul e prosper, curat și cu lustru, atmosfera rămâne ambiantă. Nimic din aerul localurilor care dezbrăcate de luminile, paielele și buna dispoziție zgomotoasă a nopții dezolează. Strig cu ochii spre tavan:

— Bădoiule, unde ești?

Gonesc pe scări spre „garsoniera” lui Negulescu. Constat imediat că acvariul nu se mai află pe coridor. Ușa e deschisă, intru fără să mai bat. Dintr-o privire, înțeleg cum stau lucrurile. Pe fruntea lui Negulescu atârna două șuvițe de păr. Față de coafura lui îndeobște neclintită, amănuntul e grăitor.

Babuinul se află în zi dură. În ultima vreme, dar mai ales după dezertarea lui Suliță, și-a luat-o rău în cap. Îl întreb din ochi ce se întâmplă. Deschide palma elocvent către interior. Adică, pot constata și singur.

Mă uit rapid în jur. Nimic particular. Ordine și confort. Nu denotă nici o preferință, nici o preocupare specială, nici urmă de acvariu.

— Unde sunt peștii?

Bădoiu exclamă încântat:

— Taman asta-l întrebam și eu pe Charles Boyer.

Face aluzie la coafura gominată, ultracosmeticată, la aspectul lins al starului interbelic. Hotărât, de la Dorinel încoace, am dat toți în damblaua cinemaului... Negulescu luptă din greu să-și păstreze sângele rece. Ceva din ascuțimea trăsăturilor și privirea de glaspapir mi-l amintesc pe Suliță. Tipologic, fac parte din aceeași familie. Reiau:

— Ce-ai făcut cu peștii?

Mă străpunge cu privirea stilet:

— Vă credeți șmecheri, așa-i? Mastodontul ăsta cară pumni...

— Pardon, omulețule, i-o retează Babuinul, ți-am șters doar o lăbuță. Dacă-ți lipeam un singur pumn, acum visai tehnicolor înstelat...

...Iar dacă ochii lui Negulescu ar putea ucide, Babuinul ar fi țândări la pământ.

— Extraordinar! Trăiască Poliția Română!

— Hip, hip, ura! Ura!! Ura!!! urlă Bădoiu și se pregătește să-i mai ardă una.

Mă bag între ei:

— Unde sunt peștii?

De furie, lui Negulescu îi sar ochii-n tigaie. Răcnește:

— Nu știi! Mi i-a furat cineva, mama lor de pești!

— Când?

— De unde dracu' vreți să știi?! țipă isteric. Când m-am întors azi-noapte de la Suceava, nu mai erau.

Babuinul scuipă lateral subțire, cu distincție Giuleșteană: Hai Rapidul!

— Cine vrei să te creadă, băi labă tristă?

Rămân fără grai. M-a bubuit o idee. Absolut acrobatică. Accentele din glas sunt inconfundabile. Același glas care m-a șocat când am răspuns la telefonul din apartamentul Gabrielei State. Sunt una și aceeași persoană, nu am nici o îndoială. Ideea mea însă merge mult mai departe... Îmi trec mâinile prin păr, încercând să par liniștit:

— Propun să te gândești puțin... Mă adresez lui Bădoiu: Vrei să vii o clipă?

Ieșim amândoi pe culoar. Babuinul își mijește ochii mistreciori:

— Ce-ți veni?

Lansez bomba, sigur de efect:

— Tipul e fratele lui Suliță.

Dacă cineva mi-ar fi spus că ochii lui Bădoiu de care pomeneam adineauri pot deveni talgere, nu l-aș fi crezut. De emoție, se bâlbâie.

— Mă, tu ești zdravăn? De unde știi?!

— Dacă vrei, punem pariu.

— Nu pun, ești prea sigur. Fă-mă să înțeleg! Ăsta-i Negulescu, ăla-i Demetru.

Mă hlizesc:

— I-ai legitimat vreodată?

— Pot s-o fac acum, și o ia spre ușă.

— Stai blând, îl opresc, e prea devreme ca să ne descoperim cărțile. De altfel, chiar dacă numele nu-mi confirmă ipoteza, rămân la aceeași idee. Țștia doi sunt cel puțin frați uterini.

— Ha?!

— Adică, doar după mamă, băi seralistule!

— Băi Oxford, de uter am mai auzit și eu, dar de ce n-ar fi frați după tată?

— Dintâi, că n-au același nume. Mai apoi, băieții seamănă îndeobște cu mamele. Pe amândoi ți-i poți imagina, cu oarecari retușuri, în ipostaza de femei. Fii atent la siluetele filate, la gestică isterică, dar mai ales, vocile când se enervează și le scapă. Sunt sigur că nu mă înșel, ca de soarele de afară!...

Mă întrerup, fulgerat de încă o idee. Babuinul mă urmărește înfrigurat:

— Trebuie să recunosc că ești în ziua ta cea mare. N-ai să mă convingi că azi-dimineață, tot cafea cu lapte ai înghițit. Hai exprimă-te!

Mă gândesc la perdeaua de la etajul doi, după care pândea cineva la sosirea noastră. Numai de n-ar fi prea târziu. Mă reped în odaia lui Negulescu și acționez în viteză. Bădoiu mă urmărește stupefiat cum îi îmbrac o cătușă, iar cu cealaltă îl priponesc de calorifer. Freză începe să urle ca un descreierat:

— Ce faceți?!... Porcilor! Unde vă treziți?

— La *Crocodil*. Doar cinci minute, iepuraș, și ne întoarcem... Ca să nu-ți vină ideea să zburzi.

Babuinul aleargă după mine, pe scări. La deal, spre etajul doi.

— Zi-i o dată, Boabe, care-i chestia?

— Suliță se ascunde aici.

Când mă aflu în dispoziție reflexivă, realizez că am multe minusuri. Cel mai mult, însă, după numărul centimetrelor, mă deranjează lipsa simțului de orientare. Nu știu dacă are vreo legătură, dar în liceu, nu le vedeam deloc la geometria în spațiu. Cert este că într-un război, aș nimeri toate capcanele, aș ajunge sigur și fără nici o intenție la liniile inamicului.

Acum, trebuie să reperez încăperea unde flutura perdeaua. Mă mai derutează și scara ondulată, tot felul de culoare, nișe, fițe de arhitectură. Îi explic lui Bădoiu situația, amplasamentul respectivei ferestre văzută din curte și-l las s-o ia înainte.

— Hm, sigur nu moare în tine un Cristofor Columb! Se înfoaie: Fii atent la tetea, instinct și simț de orientare!

— Hm, fac și eu, nu toți avem neamuri în junglă.

Ar fi interesant de știut câte uși are căsoiul ăsta. Am impresia că am trecut pe lângă duzine. Babuinul se oprește brusc. Duce degetul la buze pe urmă, îl îndreaptă către una dintre ele. Numărăm până la trei, respirăm adânc și ne facem intrarea clasică: Bădoiu expediază în panoul ușii o directă de gheață stângă 49 care ar fi făcut să tresară chiar și o poartă de cetate, din aia cu *pont-lèvis*, și dă năvală ca un apucat, cu revolverul în dreapta. Eu îl acopăr modest, ținând arma cu ambele mâini, în poziție crăcănat.

O încăpere foarte asemănătoare celei ocupate de Negulescu. Evident locuită, dar locatarul nu se vede. Bădoiu adulmecă, ciulește urechile, se deplasează pe lângă pereți cu pași uriași și muți, ca o maimuță gigant. Dracu' știe ce mă apucă și răcnesc din senin, cât mă țin plămâni:

— Cu-cu... BAU!

Bădoiu sare spre lustră cu o detentă à la Bogdan Stelea. Concomitent, trage un urlet și un foc așa, ca să fie sigur:

— Ești sifilitic?! Ai băut gaz?

— Cafea cu lapte, ți-am spus.

În aceeași secundă, se deschide ușa care dă spre oficiul sanitar. E chiar Suliță în carne și oase, cu o Beretta din dotarea prăvăliei în mână. Meditez că trei revolvere între zidurile aceleiași încăperi înseamnă cam mult. Babuinul, în gând cu mine, e mai prompt și mai concret. Se lasă fulgerător pe piciorul stâng, deschide un compas pe care-l apreciez cam la 120 de grade și cu aceeași copită 49, într-un elan superb, catapultează Beretta lui Suliță în tavan. Desigur, tipul nu începe să râdă:

— Cum îți permiți?! Căpitan Costea, mi se adresează, dezarmează-l

imediat. E arestat.

Dacă Suliță nu râde, în schimb Babuinul e pe jos, de ce bine se distrează:

— Uite-l și pe Scipio Africanul!

Nu sesizez corelația, dar urmăresc cu tot interesul urmarea.

— Auzi, Boabe, ăsta nu știe că de douăzeci și patru de ore e dat în urmărire în toată țara! Unde dispăruși, băi „regulament”? Tălică și cu amicul Teastă?

Suliță tremură cu pumnii încleștați, e alb-găleată cu var, ochii îi ard ca la ftizici. Dacă ăsta-i normal, eu sunt Mihai Leu în costum de baie. Zău, dacă nu mi-e și milă.

— Sunt în misiune, țipă pițigăiat, n-am dispărut!

Bădoiu se scarpină în nas:

— Explică-i chestia asta lui nen'tu Pascu.

Suliță face doi pași înapoi:

— Căpitane Costea, ți-am dat un ordin!

— Are altele pe cap acum. Hai, ține-o la vale, că te așteaptă frățâne-tu.

O să fie vesel împreună la escalop de linte, v-ați aranjat și cu neamurile! Un singur drum la vorbitor.

O spumă ușoară apare pe buzele lui Demetru. Nu-i epileptic, dar nici departe. Strigă, în timp ce Babuinul îi pune brățările:

— E un complot împotriva mea!

— I se trage de la Ceaușescu, pricepe Bădoiu. Cu pas de defilare înainte, că nu pot sta mult în picioare!

— O conspirație murdară! Sunt sabotat în plină misiune!

Babuinul bate câmpii în rime:

— Așa-i, fecior, „turcii mă-nconjur, vântul suflă rece, rănilor din c... al naibii mă dor!”

— Animalule!

— Vezi, constată Babuinul împingându-l pe ușă, nu ești original. Chestia cu „animalule” e fumată. Numai presa cât rahat a mâncat!

Coborâm scările. Femeia de serviciu care le spală se holbează la noi și își duce mâna la gură. Babuinul se interesează în treacăt:

— Ce-i, soro, n-ai dinți?

Pe mine spectacolul mă oripilează. Gata, am câștigat partida cu Suliță, de ce mai e nevoie și de circ?! Scrâșnesc:

— Termină odată!

Babuinul îmi aruncă o privire rea și mă pune prompt la punct:

— Ei fi vreun milos, nu-i așa? Dar de parașutele alea tinere cu iarba-n gură, de Coana Aurica și mai sunt pe listă, nu ți-e milă? Eu le-am semnat actul de deces?

Pentru că n-are încotro, Negulescu ne așteaptă priponit de calorifer. La vederea lui frate-său, obrazul i se aprinde de bucurie. Ochii îi cad însă pe mâinile prizoniere și lumina se stinge instantaneu. Suliță îl asigură cu un mârâit:

— Vor plăti tot, n-avea grijă.

Babuinul e de acord:

— Poți să fii sigur. Datoresc întreținerea și telefonul pe două luni.

Senzație e puțin spus! Nici dacă intram călare în sediu, cântând cât ne ținea gura *Trei cowboys înțoliți la fix...* nu făceam mai multă impresie. Un grup de reporteri ne asaltează, cer declarații, ne trag în poză. Babuinul se umflă ca un păun, nu s-ar schimba nici cu Numărul 1 de la FBI. Ne întrebăm amândoi cum naiba s-a scurs atât de repede informația.

— Cine v-a vândut pontul?

Un jurnalist tinerel și băgăcios care și-a lăsat părul să crească vâlvoi și mustăcioară ca Pamfil Șeicaru încearcă să prindă din mers ocazia:

— Nea Bădoiule, dacă-ți spun ce și cum, îmi dai o declarație în exclusivitate?

— Discut doar de la zece mii de dolari în sus.

Reușim să intrăm în incinta sediului. Ca fulgerul a pătruns și aici știrea unei capturi de zile mari. Ies băieții din birouri, dactilografele scot pe ușă capete fardate și cârlionțate, chiar și Lenuța, baptista de ziua o sută pai'spe, uită o clipă de oștenii lui Belzebuth și rămâne statuie, cu cârpa în mână. Trecerea noastră pe culoar constituie un triumf. Ca omul anonim, modest, căruia nu-i sunt destinate succese de masă, cu focuri de artificii și baloane colorate, mă simt emoționat. Un clișeu megaloman îmi trece prin minte: defilarea lui De Gaulle pe *Champs Elysées*, la eliberarea Parisului...

Ies repede din starea de euforie. Mă dezumflă reacția colonelului Pascu. Atras de zgomot, a deschis ușa biroului. Înțelege situația dintr-o privire. Figura îi rămâne impenetrabilă, dar nici nu mă așteptam la altceva din partea lui. Nu-mi plac cuvintele abia mormăite:

— V-ați grăbit. Trebuia să mă avertizați înainte.
Întinde mâna după cheile de la cătușe și dispare cu cei doi arestați în birou. Babuinul și cu mine rămânem mofluzi, doi viței la poarta nouă.

Cer o gură de „cafea”.

— Aha! exclamă Bădoiu și îmi umple un pahar.

De la prima înghițitură, simt că iau foc. Nebunul nu combină vodca ci doar o colorează.

— E nedrept, bombăn căutând în sertar o țigară. Ce-i aia că ne-am grăbit?! Pui o țară pe foc ca să fie găsit și pe urmă îmi reproșezi că l-am arestat fără să-ți cer *ausweis*.

Babuinul se învârte furios prin încăpere, dă cu piciorul în toate mobilele.

— O dispoziție de ultimă oră, afacerea trebuie mușamalizată.

— Cum dracu' s-o mușamalizezi, știre de prima pagină, profiterol pentru orice buletin de știri TV?!

— Asta-l și deranjează pe Pascu, deși în locul lui, la un pas de pensie, mi s-ar fâlfâi!

De furie, trage un șut în coșul de hârtii care zboară prin aer, împrăștiindu-și tot conținutul.

— Vezi, Boabe căpitane, de ce vreau s-o car din tractirul ăsta? Pentru că mi-e greață, pricepi? Greață din aia fundamentală, ireversibilă, insurmontabilă, intratabilă!!! Nu trece nici cu o cisternă de vodcă.

— Acum, exagerezi, nu putem generaliza. În fond, chestii din astea jechoase se petrec cam peste tot. Un telefon influent reduce la zero un dosar la care s-a tras luni de zile, poate chiar ani...

Dă nervos din mână, „lasă-mă dracului în pace!” Se oprește în fața mea și se sprijină cu toată greutatea pe birou:

— Pui pariu că dacă pe Suliță îl fac scăpat, dosarul se înmormântează?

Îmi smulg mâna pe care a reușit să mi-o prindă:

— Scuză-mă, Costică, n-am chef de nimic.

— Deci, îmi dai dreptate.

Sună telefonul. Ridic, ascult și închid precipitat.

— Ce-i?!

— Spitalul. Toto și-a revenit acum câteva minute. Fug...

Îi fac de departe semn sergentului V. care veghează la ușa salonului de reanimare.

— Ce se aude?

— Și-a revenit cam de vreo douăzeci de minute. Acum, a adormit iar.

— Cine-i înăuntru?

— Doamna și asistenta șefă.

Rezerva are două paturi. Toto, prizonier în tot soiul de circuite, zace pe spate, cu ochii închiși. Pe noptieră, într-o ulcică smălțuită, încântă ochiul un buchet de margarete, atenția mamei desigur. Deșteaptă femeie! Margaretele sunt înviorătoare și n-au parfum; pe bolnavi îi irită orice.

Stă de vorbă lângă fereastră cu asistenta șefă, o platinată subțirică, înfiptă, cu un coc foarte coafat. Pare competentă și absolut mulțumită de pielea în care se află. Nici asta nu s-ar schimba cu nimeni. Amănuntul nu deranjează, știe să zâmbească grațios.

Mama e palidă, încercănată și fără cercei. Mă îngrijorează! Podoabele fac parte din ființa ei, nici la cutremurul ăla mare din '77, n-a ieșit din casă fără zângănele pe brațe, la gât și în urechi.

— Te simți bine? Pari obosită.

— Nu-mi dau seama... Tocmai vorbeam cu doamna Victoria. Știai că l-au operat azi-dimineață?

— Care-i situația? și mă uit spre asistentă.

Arborează imediat un aer aferat, profesional:

— Ținând seama de circumstanțe, a suportat destul de bine intervenția. Ne era teamă să nu cedeze chiar pe masa de operație... Domnul profesor e optimist, dar firește, pacientul se află încă într-o stare critică.

Mama își face curaj singură:

— Când s-a trezit, m-a recunoscut. Era lucid.

Ating cu vârful degetelor halatul impecabil apretat al asistentei:

— Pot să rămân singur cu el?

— Domnul profesor nu ar fi de acord.

— Vă rog, doamnă Victoria, un singur minut.

Un mic truc care merge totdeauna la fix. Oamenii se simt în mod particular tușați, când constată că le-ai reținut numele.

— Un singur minut, zâmbește arătându-mi ce dinți frumoși are.

Rămân singur cu mama.

— A spus ceva când și-a revenit?

— N-are putere nici cât un pui de vrabie... dar tot înjură. „Ticăloși,

porci... scroafa..." Când m-a recunoscut, a încercat să zâmbească. Mi-a zis „ai grijă de tine”, dar nu sunt sigură. Poate mi s-a părut...

— Nu ți s-a părut.

Mă apropii de pat. Toto e livid și țeapăn ca o statuie. Dacă nu i-aș vedea inima zigzagând pe monitor, aș paria că a tras obloanele. Îi ating fruntea, îi prind mâna. Nu reacționează. Când îmi pierd orice nădejde, întredeschide pleoapele. O fâșie de privire vlăguită, dar nu rătăcită. Îi surâd luminos și întreb ca un idiot:

— Cum te simți?

Deslușesc un licăr ironic: „Nu se vede?”

— Să nu faci eforturi. Te întreb și dacă e *da* clipești. Dacă e *nu*, mă apeși cu degetul.

Mă gândesc intens cum să formulez, nu cunosc numele lui Țeastă. Nu găsesc decât...

— Bărbatul chel cu câinele care-i seamănă... el e șeful?

Îi simt degetul. Deci, nu.

— Peștii sunt foarte importanți în afacerea asta, nu-i așa?

Clipește și concomitent mă atinge cu degetul.

— Da sau nu?

Aceeași mișcare.

— Adică și da și nu, suflă mama.

Toto clipește de câteva ori la rând „așa-i”.

— Nu înțeleg.

Buzele îi tremură din cauza efortului, deschide gura. Caută aer sau încearcă să spună ceva, nu-mi dau seama.

Ușa se deschide. Asistenta suflă precipitat:

— Ieșiți repede, vine domnul profesor. Vă rog, vă rog...

Mama mă urmează pe culoar:

— Ce ai vrut să spui... apropo de Toto, să am grijă de mine...

— Că ai înțeles bine, nu ți s-a părut. Știe cu ce oameni are de a face, iar voi ați fost foarte apropiați în ultima vreme. Rămâi la spital peste noapte?

— Da.

— Dacă te răzgândești, mă anunți neapărat. Sub nici un motiv, nu părăsești spitalul singură, nici ca să-ți iei țigări.

Sergentul V. mă conduce câțiva pași. Îi atrag atenția să fie cu ochii în patru, în șai'spe, în două's'patru! În mașină, iau legătura cu Bădoiu, rămas la sediu. La domiciliul Coanei Aurica, liniște, nu s-a înregistrat nici un apel

telefonice.

— Ce se aude cu Suliță? E tot la Pascu, în birou?

Redau doar textul care urmează unei multcuprinzătoare înjurături conținând pe puțin cincizeci de cuvinte, fără să se repete măcar unul singur. Perenă, doar succulența, iar imprecizia a durat cam două minute. Finalul, deci:

— ...a plecat de braț cu frate-său, acum un sfert de ceas. Pe la Exit-ul C, ca să nu dea ochi cu ziariștii.

— Pascu a făcut vreun comentariu?

— Nu ne-am văzut și sunt convins că e mai bine.

Mă îndrept spre prăvălia lui Toto, al treilea obiectiv stabilit de dimineață. În capul meu e un trafic încâlcit ca la întretăierea dintre Academiei cu Bulevardul Elisabeta, „la ore de maximă audiență”. Încerc cele mai acrobatiche corelații, dar mi-e imposibil să întrezăresc măcar, legătura dintre: asasinarea prostituatelor, copilul Wandei, sechestrarea Ninei vizându-l ca subiect de șantaj pe Herr Bundestag, omniprezentul Țeastă, care nu-i șeful bandei — cine mama dracului o fi?! —... și tot *omni* prezența peștișorilor exotici! Adăugați la tocană, „amănuntul” că stația terminus se află într-un birou cu o duzină de telefoane, drapel, două secretare (o vacă face treaba și o căprioară — impresie), un șef de cabinet stilat, pluton de bodyguarzi; pe statele neoficiale, se mai află o „protejată” de 24 de carate, șamponată cu PANTENE Pro-V, vedetă „fără de care nu se poate”, în toate emisiunile de divertisment TV. Tot douăzeci și patru are și legitima — ani și kilograme în plus — și e patroană de SRL.

Dintr-un astfel de cabinet a venit telefonul care l-a scos din rahat pe Suliță și inerent, și pe Negulescu, turist⁹³ bănuiesc în toată combinația.

Dar Toto? Care-i rolul lui în distribuție? Acum, că se simte trădat, scos din joc cu cinism, ar fi dispus să vorbească, dar nu poate. Ce o fi vrut să-mi spună?

Mă gândesc la conturul buzelor când articula mut și îmi zic că respectivul cuvânt începea cu A... Emisia nesonoră a literei A.

La *Rex și Prinț* e pustiu, salonul are un aer abandonat. Din vitrină au dispărut peștișorii și coșulețele cu căței, ușa-i închisă de mântuială, doar cu o yală. Celelalte sisteme de asigurare ale prăvăliei nu au mai fost folosite. Cine

⁹³Intermediar, cărăuș.

a plecat ultimul și-a zis că nu mai e cazul. Nu dai gaură pentru câteva foehnuri și aftershave-uri chinologice. Zi-i și lavoare.

Intru fără probleme. Miroase a curat, a șampon și pustiu. Nu chiar pustiu. Aud un mârâit lugubru și mă răsucesc fulgerat. Din oficiul unde Toto are un mic birou, apare Țeastă-câinele. Mă privește cu ochi de Homo sapiens și-mi arată dinții de fiară.

După ce inima începe să-mi bată din nou normal, mă interesez:

— Ce faci, baby?

Se uită fix la mine. Jur, cu lacrimi. Pe urmă, îmi arată coada, ca să-mi arate drumul. La capătul lui, altă privire fixă. A lui Țeastă. E mort.

Dogul face pluta pe burtă, lângă pantofii lui Țeastă. Plânge de-adevăratelea, regnul nu cunoaște demagogia. Îi mângâi fruntea cheală, urechile. E tot ce pot face pentru el.

Dau telefon la sediu și anunț cozonacul. A șaptea crimă! Încep să fie mai dese decât macii și albastrelele dintr-un peisaj campestru.

În așteptarea operativilor, încerc să-mi construiesc o opinie. Moartea l-a surprins stând pe canapea, într-o poziție nonșalantă. Picior peste picior, rezemat de brațul de pluș. Între degete i s-a stins o țigară, iar glonțul la pocnit drept la mir. Gaura e perfect centrată între sprâncene, zici că-i pictată. Felul în care a fost surprins denotă tipul de relație dintre victimă și agresor. Cel puțin, bune cunoștințe. Știu că devin enervant, dar pariez că e tot mâna lui Victor Săraru. Declarația „clipită” a lui Toto se confirmă, nu Țeastă a fost boss-ul cel mare.

Curiozitatea îmi dă ghes și mă apropii de cadavru. Nici o deosebire între Țeastă viu și Țeastă mort. Acesta era de fapt amănuntul esențial care înfricoșa. Regret că nu am avut ocazia să-l cunosc, trebuie să fi fost un număr interesant. Pe negru, dar altceva decât întâlnești în fiecare zi. Îmi strecor mâna în buzunarul lui de la piept. Câinele începe să se zbuciume și să latre, sare la mine. Atunci observ, cam la trei metri de canapea, câteva picături de sânge. Aparțin neîndoielnic asasinului, Țeastă nu mai avea cum să se deplaseze. Pariez că se trag de la autograful dogului, reacție la agresarea stăpânului. Foarte important de reținut deci, autorul crimei e însemnat. Cel mai probabil, pe picior.

Bag un text oarecare către animal — tot nu pricepe, dar contează tonul duios — și izbutesc să scot portvizitul lui Țeastă. Fățos obiect! Am citit în

nenumărate rânduri despre portmonee din piele de crocodil, dar n-am vizionat nici unul pe viu. De atins, nici vorbă! Dă bine de tot, miroase a aeroport personal (piscina a devenit comună, e demonetizată), valeți cu veste în dungi (Liberty) și zâne pe care numai dacă le visezi ești un tip băftos: grații heraldice și stemă brodată pe chiloți.

În teșchereaua de *country* superindustrializat, fără cincinale, duminici lucrătoare și tone de oțel pe cap de locuitor, găsesc un pașaport albastru, băștinaș din Germania. Pe tip îl cheamă Ioan Condeescu și s-a născut la Craiova, acum cincizeci și opt de ani. Condeștii ăștia au avut bani mulți odată, familie veche, boieri autentici! Se vede și pe Țeastă. O fi fost el hidos, dar nu-și astupa cu Colgate resturile de mămăligă dintre dinți, ai lui mâncau cu furculița de pe vremea cruciaților!

Răsfoiesc paginile pașaportului. Un bărbat voiajat. A practicat mult România, Italia, Elveția. Mai găsesc bani de toate culorile, un carnet de conducere internațional și fotografia color a unui băiețuș de vreo 2-3 ani. Hopa! Țsta ar putea fi copilul Wandei.

Un instantaneu luat într-un parc de distracții. Puștiul e drăgălaș, emană prosperitatea caracteristică kinderilor din Occident. Când mă-sa-i dă o banană, nu suspină că de ce nu-i poate da două. Ca semnalmente, e blond cu ochi albaștri. Nu-i mare lucru, totuși constituie o separație de alți drăgălași. Din persoana care-l însoțește, se vede o mănășă ieșită dintr-o mânecă de blană și un picior elegant. Ar putea aparține Wandei... Stai, stai, stai! Fotografia e făcută la București. Pariez! Recunosc pe fundal turnul cu ceas al castelului de la *Orășelul Copiilor*. Să nu-mi spuneți că există mii de castele, cu mii de ceasuri, în mii de orașe ale Mapamondului! Țsta sărăcăciosul, unde țipă butaforia ieftină, e al nostru. Și fetița modestă, surprinsă în plan secund cu un deget în nas, ne e compatrioată.

Se poate deduce oare că Erwin Alexander Patrick este ascuns undeva, prin preajma Orășelului? Hm, cam hazardat. Prezența lui aici se înscrie în firesc, doar nu era să-l ducă la *Tannhäuser*! O verificare în zonă se impune. La noi, blonzii cu ochi albaștri nu au frecvența din Vest și nici prenumele copilului nu-i comun. Ar putea constitui o pistă.

Au sosit operativii. Le atrag în mod deosebit atenția asupra picăturilor de sânge. Câinele latră dezlănțuit, nu lasă pe nimeni să se apropie de leșul lui Țeastă. Îi găsim lesa, izbutim să i-o și punem, dar asta nu-l face mai cooperant. Vreau să-l iau cu mine. Nu se lasă dus cu nici un chip. Îl las în grija băieților.

Conduc nervos. Cu Țeastă s-a dus încă unul care cunoștea misterul peștilor... A! Inițiala cuvântului pe care voia să-l articuleze Toto este A. Sunt sigur.

La sediu, prima persoană interesantă pe care o întâlnesc e Cătălin Voicu. Tocmai iese, însoțit de gardă, din biroul colonelului Pascu.

— Interesant, îi spun lui Bădoiu, ce texte o fi având șeful cu Sinuzită?!

Dacă n-ați vizionat încă un Babuin furios, experiența dumneavoastră de viață e incompletă. Limitată. Suficient să-i vezi kilul de vodcă stând drept lumânare și necamuflat pe birou, ca să-ți dai seama că nu-i mai pasă de nimic. Sosirea mea îl face totuși fericit. Are ocazia să se lanseze într-un șuvoi nestăvilat de ocări, imprecății, evocări biblice, genetice, socio-geo-politice și postelectorale, filipică de zile mari! Electoralele nu mă mai surprind. Azi, dacă vorbești despre un cutare (*Monsieur Monde*, în francofonă), persoană necunoscută interlocutorului, prima întrebare după „câți ani are?” și „cum arată?” este „cu cine a votat?!” Opțiunea individualizează la fix, Roentgen.

— Măi Costică, îl iau cu frumosul, ca pe nebuni, nu-i păcat de ficații tăi? Înțeleg să ți-i paradești cu vodcă, dacă tot le-ai pus gând rău, dar luptând cu împărățiile!... O iau razna, glasul îmi crește!... cu cele nedreptăți, cu cele trădări, corupție și bizantinism, cu cele haznale...

— Și așa mai departe! mi-o retează. Vezi, asta mă oftică! Că-s prost. Mă apucă de revere, zici că vrea să mă omoare: în Pascu credeam, mă! Înțelegi? Credeam ca în tata! Un tată normal, ca în povestioarele cu morală à la *Cuore* și căcănăriile sentimentale ale lui Dickens! Nu de-alde tataia al meu, beat mort, cu țigăncile pe sub masă!... Îmi zice deunăzi, „mă Costică, un dor am și eu! Să mă scol o dată treaz, să-i trag un chef pe cînste...”

— Îl înțeleg, săracul. A apucat?

— Poți să-l întrebi. Are fieful la *Nae Mac-Mac*. Specialitatea casei rața și galbena de Vâlcea, program non stop... Dar Pascu, mă? Pascu? De ce-i trebuie ăstuia să se dea în stambă, taman la urmă? Fă-mă să înțeleg!

— Du-te dracului! Dacă tot părăsești stabilimentul, ce-ți mai pasă? Zi-i mai bine, care-i situația aici!

— Bundăștagul, băga-l-aș în mă-sa și pe ăla că ne ține pe aragaz, tot nu s-a manifestat. Ori a tras pe dreapta, la loc de tihnă, ambrozii și verdeață, ori i se rupe de pițipoancă. Unu și cu unu fac doi!

— Când îți convine ție. Să-ți amintesc de câte ori mi-ai demonstrat că se poate și altfel? Întâi, că apelul așteptat din Germania la numărul Coanei Aurica a fost o simplă ipoteză de a mea...

— De oareșce bun simț față de tâmpeniile pe care le emiți în mod obișnuit.

— Galbena invidie îți întunecă mințile. Al doilea, chiar dacă nu-i pasă de Nina, nu-i e la fel de perpendicular de propria situație. Tipii de calibrul și mentalitatea lui preferă un glonț decât să fie compromiși public.

— De ce dracu' n-o fi crescând mentalitatea asta și la noi? Știu câțiva la ale căror funeralii aş asista cu plăcere... A telefonat Ene. Vecinii confirmă că apartamentul Coanei Aurica e locuit. Se aud dușul și closetul.

Emit ca de la înălțimea unei catedre:

— *Quod erat demonstrandum.*

— Fii bun și înjură în valahă. A sunat Gabriela State.

— S-a întâmplat ceva?

— Vroia să știe dacă am progresat în problema lui nepotu-său.

Îmi expun teoria legată de fotografia găsită la Țeastă. O privește lung și mormăie:

— S-ar putea să fie ceva... Dar îți dai seama? Iar un batalion de policemeni care să investigheze mahalaua despre un băiețel așa și pe dincolo!

— Cu oleacă de imaginație, se poate reduce din efort. Cercetările trebuie orientate în două direcții: scuarurile din cartier, unde sunt scoși copiii la joacă și tabelele cu plata întreținerii.

— De ce nu cărțile de imobil?

Îl privesc surprins de naivitatea întrebării:

— Tu doar muncești, nu mai gândești? Copilul trăiește în clandestinitate. Când îl ascunzi, nu-l declari și te înțelegi într-un fel cu administratorul. Întreținerea însă trebuie s-o plătești, altfel încep vecinii să ragă. Așa, puțin le pasă de identitatea unui țânc aflat în îngrijirea gazdelor.

— Mda, rămân la ideea că ai schimbat biberonul cu cinzeaca. Apropo de biberon, te-a căutat amicul tău, Mister Cinema.

— Dorinel? Ce naiba vrea?

— Întâi — citez — ca să-ți dea bună-ziua și ce mai faci. Al doilea, că tot n-a plătit telefonul bunică-sii, ia un taxi și vine până aici. Vrea să vorbească cu tine. Personal.

— E nebun.

Babuinul rânjește:

— Spune-mi un singur ins din imediata ta apropiere normal. Mă refer la cei pe care-i simpatizezi.

— Bănuiesc că tu ești singurul.

— Vezi să nu uiți ce-ai spus.

Telefonul. Ofițerul de serviciu. Babuinul își ridică sprâncenele interogativ. Răspund scurt:

— A și ajuns.

Se înclină, conform celor șapte plus patru ani de acasă, două echere la rând. Cu manierele lui, ăsta face față și la Curtea lui Juan Carlos. De gât, oblic, ca o geantă de poștaș îi atârnă un binoclu de câmp. Îl iau în primire:

— Ce-i, mă, cu tine? Cu ce mai plătești telefonul? și duc reflex mâna la buzunar, să decontez.

Dorinel dă din cap, se opune energic:

— Nu... vă rog... lăsați! Penalizările nu-s cine știe ce și p-ormă, tata nu are timp să mă ia duminică... O să-mi dea bani. Așa face când... Îl înțeleg și pe el.

— Ce spui, dom'le! se minunează Bădoiu, gândindu-se probabil la ale lui, chiar îl înțelegi?

Dorinel clipește peste ochelari și decretează:

— E trufanda.

— Cine, mă?!

— Nevasta lui tata, asta nouă. „Tânără și apetisantă.” Așa spune bunica și o să înțeleg mai târziu. Dar eu înțeleg de pe acum. Și pe mama o înțeleg. S-a însurat tot cu o trufanda. Seamănă cu Don Johnson pe care l-a lăsat Melanie Griffith.

Ridic mâinile spre tavan:

— M-ai omorât cu filmele! Spune de ce m-ai căutat.

Se pipăie după ureche, verificându-și cocoloșul de gumă și declară răspicat:

— Știu unde e Robert Redford.

Babuinul și cu mine cădem pe spate.

Bădoiu îl scutură de umeri. S-ar vrea un gest de tandrețe, dar băiatul trebuie să-și îndrepte ochelarii.

— Mă, tu știi ce vorbești?

Și eu sunt surprins. Aș fi pariat c-a sărit de mult granița.

— L-am văzut cu binoclul, și zgâlțâie cutia de piele care-i atârna de gât.

— De unde ai scula?

În ochii și în vocea lui Dorinel se aprinde torță orgoliul de clan, *l'esprit de famille*:

— A fost a lu' bunicul, bărbatul lu' bunica. Asta cu care stau. Bunicul meu a fost medic colonel în Armata Regală a Majestății Sale Regele Mihai I, a luptat și la Stalingrad, dacă vrei să știți!

Majusculele vibrează în glas. Uite unul pe care nu mai trebuie să-l întrebi cu cine a votat. El și încă vreo trei duzine — familia.

Pe scurt, după ce l-au flituit băieții din perimetru, Dorinel n-a demobilizat. Și-a amintit că există o terasă chiar vizavi de imobilul cu pricina și un binoclu în șifonierul bunică-sii. Prudent, și-a băgat în traistă un corn, doi pumni de bomboane și o sticlă de coca și s-a pus pe pândit.

— Chiar acolo de unde a tras Richard Gere, ne explică, se vede cel mai bine.

— Mă! exclamă sincer Babuinul, ai stofă! Să te faci polițist.

Dorinel consideră chestiunea cu toată seriozitatea și clatină din cap:

— Nu, că trăiesc doar din salariu. Eu mă fac om de afaceri, ca tata.

— Bravo, ești băiat deștept, să-ți ajute Dumnezeu!

Băiețelul se înclină:

— Mulțumesc, și dumneavoastră la fel!

— Chestia e că trebuie să mai dai pe la școală.

Aspectul nu i-a scăpat:

— Știu, dar nu e cazul să exagerez. Anul ăsta ies cu premiul III. Nu merită să trag la materii de care nu voi avea nevoie în viață. Așa spune și tata.

— Dacă v-ați pus de acord, e în regulă. Când l-ai văzut pe Robert Redford?

Își răsucesce brațul stâng. Mai sus de curea, după obicei, și-a notat ora cu carioca neagră. Șase fără zece, aproximativ cu trei sferturi de oră în urmă.

— Cum ai putut să-l vezi? Obloanele sunt coborâte.

Dorinel mă privește derutat:

— Nu sunt obloane, sunt draperii. Le-a dat un pic la o parte și s-a uitat pe stradă.

— Dorinele, eu știu precis că există obloane acolo, insistă Bădoiu.

— Doar la camera de zi, intervin. De ce o fi lăsat dormitorul fără, naiba

știe.

— Dacă vă spun, Cap Bob, l-am văzut bine. Eu nu sunt miop și...

— Știu, dragule, stai în banca a cincea.

— Nu asta... binoclul e foarte puternic.

— Te cred. A stat mult la geam?

— Cam zece secunde.

Babuinul scoate binoclul din cutia de piele maron, căptușită cu pluș verde și se apropie de fereastră. Exclamă admirativ:

— Uite, domnule, sculă de acum șaiszeci de ani! Te întrebi cum au pierdut nemții războiul!

Dorinel își saltă ochelarii pe nas, cu gestul devenit tic:

— Vă spun eu... Dacă nu intrau americanii în război, Hitler ne mânca fripți că aștepta Fau 1 și Fau 2, rachetele alea știți... Atunci a înțeles bunicul ce spunea Shakespeare!

Încep să râd, Babuinul se miră sincer:

— Ete' la ăsta micu' ce dă din el! Ce zicea Shakespeare, mă?

— „Ferește-mă, Doamne, de blestemul rugii împlinite”, rostește Dorinel răspicat, atent la fiecare silabă. Bunicul nu înțelegea deloc și a înțeles atunci, adică când s-a terminat războiul și au câștigat aliații, cum se rugau ei. Adică rușii...

Uite ce va să zică o interpretare corectă a clasicilor, dar zbârnâie telefonul. E șapte seara. La ora asta, vin de regulă doar vești proaste. Nu mă înșel. În pădurea Tunari, a fost găsit cadavrul unei femei necunoscute.

Opt crime, fără a mai pune la socoteală tentativa de asasinare a lui Toto. A opta e asta, femeia necunoscută din pădurea Tunari. Cum se întâmplă adesea, câțiva copii care căutau ciuperci au dat peste ea: îngropată grăbit, la mică adâncime, camuflaj clasic de vreascuri, recuzită de pădure. După cum arată, zace acolo de circa o săptămână. A fost împușcată în ceafă, exact ca Wanda și celelalte trei victime dinaintea ei. Este elementul esențial care mă determină să fac corelații cu dosarul prostituatelor; aceeași modalitate de crimă, având același autor — răposatul Richard Gere, killerul bandei.

Femeia a intrat în putrefacție, dar caracteristicile generale se mai pot desluși. Cincizeci, cincizeci și cinci de ani, statură mijlocie, greutate medie. A aparținut clasei mijlocii. Îmbrăcăminte ternă dar de calitate, încălțăminte fină

și comodă. Nici un document asupra ei. Cum nu pare să fi fost genul care să umble cu buletinul și banii într-o pungă de plastic și batista la îndemână, în sân, presupun că poșeta a fost aruncată. Mâinile sunt îngrijite, lăcuite cu mediocrul, mic burghezul roz. Sunt primele constatări. Operativii rămân să depisteze eventuale urme. Iluzorii în pădure, după o săptămână în care a și plouat.

Mă întorc cu Babuinul la sediu. E zece seara, nu s-au primit vești. Mă informez: în ultimele cincisprezece zile, nu a fost semnalată nici o dispariție cu datele care ne interesează. Din nou, nu ne rămâne decât expectativa.

— Oricum, evenimentele se precipită. Nu mă aștept la vreun *happy end*, dar cel puțin scăpăm de tempoul ăsta infernal. Numai azi, două cadavre, Țeasta și nefericita din pădure. Ce mama dracului, îi luăm pe yankei?

Lui Bădoiu i se aud plombele de la măsele:

— Dacă Pascu ar fi fost omul pe care-l credeam, altfel stăteau lucrurile acum. Realizezi ce avans aveam dacă dispuneam de declarațiile fraților Suliță?

— Asta-i situația, chestia-i ce facem acum? Ne mai ducem acasă, ori ba?

Bădoiu stoarce ultimele picături din sticlă:

— Eu zic ba! Apelul din Germania poate interveni în orice moment și exact în momentul ăla, trebuie acționat. Indiferent de conținutul convorbirii, nu poți ști ce au de gând cu Nina.

Are dreptate. Ideea nu-mi surâde defel. Cad pe mine de oboseală, nu-mi place să mă îmbrac două zile la rând cu aceleași haine, știu ce înseamnă un somn împărțit cu Babuinul. Sforăie ca un pachiderm gripat. În cel mai fericit caz, îți închipui că dincolo de ferestre, o arie de nebulozitate, de origine anticiclonică s-a deplasat rapid spre sudul continentului, determinând modificări importante pe harta sinoptică a câmpului baric: furtună de gradul 2.

Ridic obosit din umeri, în sensul de n-am încotro, și formez numărul spitalului. Vorbesc cu mama. Toto e staționar din toate punctele de vedere și din câte a înțeles ea, noaptea asta-i decisivă. De la sine înțeles, că nu-l va lăsa singur. Înainte de a închide, adaugă:

— M-auzi, Bobiță?... Tare aș vrea să mă văd peste un an.

Din nou, telefonul. Glasul care scrâșnește ca un fierăstrău e

inconfundabil. Și expresia pe care o capăt e inconfundabilă, pentru că Babuinul se interesează alarmat:

— K.G.B-ul?

Îi fac semn să tacă dracului din gură. E bunică-mea, coana Marcela. Capsată ca totdeauna. Și la obiect. Nu se încurcă cu *how do you do*.

— Te-am căutat toată ziua, ți-am lăsat și mesaj la căcatul ăla de ro-bot!

— N-am trecut azi pe-acasă. Ce s-a întâmplat?

— Unde-i mă-ta?...

Bădoiu a ridicat celălalt receptor și se distrează a-ntâia.

— ...o sun de alaltăieri și nu răspunde.

— Poate că n-are chef. Trăim într-o țară liberă.

— Măgarule! Nu-ți permit să vorbești cu mine la hai sictir!

— Atunci, închide telefonul. Ce treabă ai cu mama?

— Unde e?

Mă cuprinde brusc o dispoziție sardonică:

— În voiaj de nuntă. Luna de miere. O petrece la Veneția.

Pauză. Dincolo, bătrâna se sufocă, îi aud tensiunea, îi savurez consternarea:

— A un'șpea oară?!... E caz de internare, trebuie pusă sub interdicția familiei!

— În fond, ce-ți pasă? Ți-a cerut ceva? De la șaispe ani, nu ți-a mai cerut nimic! Te doare că se plimbă la Veneția cu gondola, în loc să-și ardă degetele la aragaz și cu detergenți, pentru „unica” pereche de izmene din viața ei?

— Ascultă, piticule, când ți-oi arde doi pumni...

— Spargi telefonul. În definitiv, ce vrei?

— Să n-o mai caute golani la mine, răcnește, nici la telefon, nici altminteri!

Trânțește receptorul. Bănuiesc că-i ferfeniță. Bădoiu nu mai râde și mă privește neliniștit.

— Ce părere ai?

— ăia își închipuie că știe sau are ceva de la Toto. O caută.

— E în siguranță?

— E avertizată.

Ora douăzeci și trei. Stau cu Babuinul la pizza și bere. I-a intrat fum în

ochi și clipește des:

— Mă, voi sunteți cam țicniți în familie.

— Voi nu, așa-i?

— Nu, tăticu'! Noi suntem bețivi, nu plecați cu colindu'! Pe noi ne ia șprițul, pe voi vă ia apa. Apă chioară, asta-i grav!

Țâșnesc dintr-o dată de pe scaun și-l apuc de urechi. Îl zgâlțâi isteric, cu aerul că nu mă pot opri.

— APA!!!... Asta era!

— Ha?!

— A... A... Apa... sau... Acvariu. Asta a vrut să spună Toto.

Deși am luat de vreo pai'spe ori hotărârea „gata, ne ajunge pe ziua de azi, să încercăm măcar să ațipim”, suntem prea surescitați ca să nu comentăm.

— Precis or să dea gaură la maică-ta acasă, mormăie Bădoiu tocmai când credeam că a adormit.

— Au și făcut-o, de vreme ce au căutat-o la bătrână. Au încercat întâi la mama, au rămas mofluzi...

— De unde știi?

— Ca să intre în apartament, trebuie să arunce jumătate de cartier în aer. I-a instalat Toto niște fițe de maximă eficiență.

Babuinul sare într-un cot:

— Înseamnă că marfa, mama ei de marfă care-o fi, se află în apartamentul din Kogălniceanu.

— Poate. Ceva, undeva există de vreme ce ăștia caută... Vrei să mă lași să dorm?

— Minți, nu dormi. Mintea-ți face tic-tac, apă-acvariu, apă-acvariu.

— Și ce vrei, să ticăim împreună?

— De ce nu? și o ține înaintea. Apa-i apă. Dacă avea ceva special, mureau insectele alea exotice. Rămân acvariile. Mă gândesc la ramele metalice, eventual la un fund dublu...

— Ce simplu! Și de unde iei acvariile?... Degeaba, suntem pe lângă truc, adulmecăm dar nu l-am dibuit încă. Multe, oftez, foarte multe necunoscute...

— Să nu exagerăm, și aprinde încă o țigară, deși se jurase că precedenta-i ultima.

Mă ridic în capul oaselor enervat:

— Vrei să ți le înșir? Ce-i cu aiureala aia de film turistic din caseta Wandeii?... Ce miză reprezintă copilul? Ce știu Suliță și frate-său, iar noi, contribuabilii, opinia publică nu trebuie să știm, și nu vom ști niciodată? Care-s implicațiile politice, vezi soțul Ninei? Ce rol au avut prostituatele?... Și toate aveau pești exotici, mama lor de pești!

Am uitat unde sunt și mă dezlănțui ca în târla lui tataia. Babuinul apelează la rezerva de vodcă pe care o păstrează pentru stare de necesitate în safe.

— Ai o obsesie, neică, restul sunt vaxuri. E suficient să găsim soluția la o singură problemă, pentru ca celelalte să se dezlege de la sine.

Mai ia o înghițitură și se duce la toaletă. Îmi scot maioul și fac un „duș” până la brâu. Bag și capul sub robinet. Bună idee! Simt concret o sută de degete răcoroase cuprinzându-mi creierii încinși. Sfârâie sub contact ca un fier de călcat încălzit la roșu. Fier din ăla cu jărat și cocoș, cum mai folosește bunică-mea.

Babuinul se întoarce și se repede la sticlă. E vesel nevoie mare, își umple o cană ochi. Fac ochii mari:

— Chiar că ai luat-o razna! Dă-o dracului, e al treilea litru pe care-l începi, bașca berea și ce-oi mai fi înghițit pe traseu. Ala nu mai e ficat, e cramă!

— Hai să-ți spun o chestie, Tarzane! Nici Pascu n-a suflat în lampă.

Îl privesc surprins:

— E în sediu?

— Îhî, am văzut lumină sub ușă și l-am auzit vorbind la telefon.

— Interesant...

— Prea interesant! Ține minte că ăsta pregătește o figură măreață! Sar în picioare și încep să mă îmbrac.

— Ce vrei să faci?

— Să stau de vorbă cu Sinuzită. Chiar acum.

— E trecut de miezul nopții, zăpăcitule!

— Ei și? N-are decât să invoce Constituția.

Chem garda și dispun să fie adus din arest deținutul Cătălin Voicu.

SÂMBĂȚĂ

Pentru că am intrat în ziua de sâmbătă. E ora zero cincizeci și cinci. Babuinul, în colțul de lângă fereastră, mă asistă. Vrea să știe ce urmăresc și oricum încă nu l-am văzut culcându-se până nu vede fundul sticlei.

— Fără pumni, îl avertizez.

Uite-l pe Sinuzită, proaspăt ca o viorea! În blugi și tricou alb. Pe piept, cu litere negre, înscrise confesiuni — după părerea mea — prea intime: *No job! No money! No fuck! No problems!* Salută degajat, se simte la îndemână. Zici că-i venit la o parolă și un biliard cu găscarii. Își freacă ostentativ obrazul:

— Mă scuzați că nu m-am ras.

Îl măsoar curios. Pierdut cu firea n-a fost niciodată, dar acum are ceva în plus. O siguranță, o liniște, un „totul se rezolvă”. Aș da mult să știu ce a discutat cu Pascu.

— Fără mișto, Voicule.

— Nu-mi permit, Cap Bob.

— Bine faci. Revin asupra episodului consumat la Costanța. Să începem cu momentul de pe plajă. Cum arăta „marfa”? Mă refer la ambalaj.

— Sălașul peștilor era introdus într-o lădiță specială, ajustată perfect. O rețea de curelușe cu mâner asigura transportul. Jucărie la comandă, mână de meșter. Ca să scoți acvariul, ambalajul trebuia tăiat.

— Bănuiesc că ai încercat.

— Absolut, râde parșiv, primul lucru pe care l-am făcut la hotel. Mi-am dat seama că nu ține, fără să las urme.

— Cam ce credeai că poți găsi?

Ridică din umeri și mă întreabă prin semne dacă poate să aprindă o țigară. Babuinul umple un pahar cu vodcă și i-l pune în față. Îl privim amândoi uluiți. Mă bate gândul că are un sifilis vechi, netratat. Îl distrează grozav ideea să „reveioneze” cu un șuț, chiar în biroul șerifului. Picant al naibii, exact pe gustul lui. Doar contravine oricăror norme de conduită profesională! Ne explică scurt:

— Pentru atmosferă. Continuați, vă rog.

Voicu îmi caută ochii. Îi dau avizul, nu pot mina autoritatea Babuinului. Flăcăul mulțumește, închină, ia o înghițitură țeapănă cu plăcere de ocnaș. I se adresează lui Bădoiu:

— N-am să te uit, șefule!

Babuinul se hlizește duios:

— Pe unde trec, las numai amintiri frumoase.

— Scuză-mă, mă oțărăsc, pot să-mi văd în sfârșit de treabă?... Zi-i Voicule, la ce te gândeai?

— Ce să spun, Cap Bob! Brambureala asta cu peștii trebuie să aibe un clenci. Ce poa' să'nghită o gânganie atâtica?! Doar ceva mic și foarte scump. Ori drog simandicos în stare pură, din cinci grame scoți un kil, ori microfilme, ori nestemate. Altceva nu văd... Stăteam acolo, la hotel, și-mi tremura mâna pe briceag. Tare aș mai fi hașurat măcar unul din ei!

— Nu te-ai gândit că însuși acvariul ar fi putut ascunde ceva?

— Nici o secundă. Sunt convins că trucul e legat de pești. Aceeași rasă totdeauna. Negri și roșii. Mi-am închipuit că or avea un pânțec mai încăpător.

Da, îmi zic, a căzut în aceeași cursă ca și noi... O idee șoc mă pocnește ca o căramidă picată din senin. Mă zdruncină. Dacă peștii sunt doar element de diversiune, iar adevăratul „explozibil” se strecoară clandestin împreună cu peștii dar nu *în*, ci *alături* de ei?

Ipoteza mă cucerește și arunc undița:

— Ai făcut pe căraușul de trei ori. Ai dus exotici Wandei, lui Negulescu și lui Toto... Fii atent! N-ai mai dus și altceva? N-a existat vreun obiect — plic, pachetel, mesaj, buchet de flori, indiferent ce — care să însoțească peștii?

Aud paharul Babuinului depus pe birou. Dacă l-a lăsat din mână, înseamnă că a devenit atent. Foarte atent. Voicu dă afirmativ din cap:

— O singură dată. Le-am dus Wandei și lui Negulescu peștii în aceeași zi. Întâi, ei. La plecare, mi-a dat o servietă șmecheroasă, din aia cu cifru, să i-o duc negreșit și neîntârziat lui Negulescu, la Club. A socotit pe ceas cât fac până la el, și a telefonat la fix să-i confirme ăla primirea.

Aud măselele Babuinului pârâind:

— Iar Suliță, mama lui! De ce n-ai pomenit nimic de servietă până acum?

— Iertați-mă, nu a venit vorba. Domnului colonel Pascu i-am spus, poate să vă confirme. Chiar astă seară, credeam că știți...

Așa ar fi fost normal, numai că de data asta, Pascu ține toți așii pentru el. Mă bucur însă, că străbat aceeași uliță. Un pas sau doi în urma lui, dar m-am avântat pe pista valabilă. Pascu este un profesionist de excepție, rateurile înregistrate de el intră într-o tabacheră... Bref, i-a trecut și lui prin minte că exoticii ar putea fi o cacealma, hârtia de prins muște.

— Cam ce ar fi putut conține servieta?

Sinuzită deschide brațele. Nu vrea să mă îmbrățișeze, pictează gestic neputința.

— Cap Bob, n-am faruri cu Laser! De unde naiba să știu?! În principiu, orice. Droguri, valută, filatelie, gheață⁹⁴, măseaua de minte a lui Ceaușescu, tot ce poftiți!

— Servieta i-ai predat-o personal lui Negulescu?

— Asta era dispoziția categorică. De frică să nu se întâmple ceva, o țineam cu amândouă mâinile. Acvariul l-a cărat portarul... Inutil să vă mai spun că mă așteptau ca pe Messia.

— *Așteptau?* Nu era singur?

— Cu Suliță, suflă Bădoiu, pun pariu.

Voicu întoarce capul:

— Poftim?... Nu știu cine era tipul, nu l-am văzut. l-am predat servieta lui Negulescu și mi-a spus să-l aștept. A intrat în camera lui și a închis ușa. Am prins totuși două minireplici, ca să le zic așa... „S-a făcut!” Celălalt a exclamat: „Slavă Domnului, ia să văd...” Bănuiesc că au deschis servieta.

— Păcat.

— De, Cap Bob, am încercat să trag cu urechea, dar nici cu ea lipită de ușa nu puteam să stau. Sunt oameni care lucrează dur și au arătătorul nervos. Când ai de a face cu de alde ăștia, să nu-ți lipsească grâul și nuca din cămară... Un singur cuvânt am mai agățat, sunt sigur că nu mă înșel: *Capulzanul* care așa și pe dincolo... n-am mai priceput. Pe urmă, a ieșit Negulescu afară. Părea mulțumit peste poate.

Brusc, încăperea începe să vibreze de parcă pe stradă ar trece un cârd de Pantzere. Nu-i decât Babuinul care a sărit cu efect de pe scaun. Se repede la Voicu și-l sărută lipicios pe frunte. Țasta, dacă n-ar fi în biroul Poliției, și-ar scoate batista și s-ar șterge, frecând conștiincios.

— Să trăiești, neamule, o să-ți aduc Milka și țigări la vorbitor! Mai ia o vodcă pe chestia asta!

Îi toarnă generos. Sinuzită își închipuie că-i beat mort. Ași! De trei ori! În următoarele secunde, asist la un înduioșător rămas bun. Un urs îmbrățișând un butoi cu miere n-ar putea avea o expresie mai afectuoasă decât cea a Babuinului.

Imaginați-vă un tramvai sărind într-un picior! Țasta-i amicul Bădoiu

⁹⁴Diamante

acum. Exultă, e ferice, dușumeaua duduie. Dedesubt, sunt birouri. Ce-or fi gândind ofițerii de serviciu? Încerc să-l temperez:

— Măi Dilimache, o să creadă portarul c-a venit peste noi tovarășul Jirinovski!

— Aut, prefer Planul Marshall!... Măi, Tarzane, tu pricepi?

— Nu, explică-mi tu.

— Acum știm ce rumbă dansăm! CAPULZAN! Recte, falsificator de bani.

— Asta era pontul!

Tresar înțepat în fund. Are dreptate. În realitate, ne-am obișnuit într-atâta cu vocabularul de gang, că am început să pierdem nuanțele. În argoul infracțional, capulzan mai înseamnă și om fals, ipocrit, șmecher uns cu toate alifiile. Așa îl tradusesem eu.

— E o ipoteză.

— Nu, Boabe, am tras cartea bună. Acum îmi explic brambureala asta de derbedei, curve, complici, killeri și intermediari. E rețeaua de desfacere a banilor falși.

— Hm, prea vastă distribuție pentru ca secretul operațiunii să fie asigurat.

— Îmi dă cu tifla, îi place prea mult teoria ca s-o abandoneze:

— Nu toți sunt așa deștepți ca tine.

— Asta-i garagață, nu argument.

— Spune-i cum vrei, dar în principiu am găsit eticheta: punerea de monedă falsă în circulație pe piața românească.

— Cum de nu țipă băncile?

— Nu le-au intrat încă în vistierie bani măsluiți.

Încremenesc. Altă idee explozivă! M-arunc din nou pe urechile Babuinului. De data asta, reușește să mă fenteze. Smulge din cuier vestonul meu, îi desparte mânecile după care mi-l aruncă în cap:

— Trage de astea, ce ai cu mine?!

— Băi Costică, dacă e p-a noastră, asistăm la cea mai formidabilă cacealma pusă la cale împotriva Puterii!!!

— O iei razna.

— Fii atent! Opoziția dă brânci spre alegeri anticipate. Ții minte poanta lui Sinuzită? Că prin Nina s-ar încerca discreditarea lui Bundestag, important susținător al țărăniștilor?

— Mică pauză până se dezmeticește și începe să ragă.

— Evrika!!! Văd scenariul! Primo tempo — îl bagă în găleată pe neamț.

Secundo — la momentul oportun, trag o grindină de bani falși pe piață și încep să urle fanfarele că-i opera rechinilor imperialiști care — cu asentimentul Puterii — vor să ne dinamiteze economia națională! Să ne ducă la dezastru! Să ne oblige „să ne vindem țara”!... Conlucrează toți acilea, CIA, Mosadul, ungurii și bineînțeles, Regele Minai!... Ai auzit ultima teorie?

— Nu.

— Cică Occidentul încearcă să restaureze regalitatea în Sud-Estul Europei pentru a ne domina total și absolut! Iar PNȚCD-ul, prin excelență promonarhist, de dragul stemei cu lei, e de acord să-și torpileze propria monedă!

— În consecință, preiau ideea, manevrați — străchinarii⁹⁵ se înghesuie la urne și votează după cum i-au intoxicat talentații toboșari ai axei bolșevice și frigiderul gol! PUTEREA trebuie să se întoarcă STÂNGII, patrioată și naționalistă!

— Absolut! Așa se explică și faptul că banii falși n-au ajuns la bănci. Nu sunt încă puși pe piață, ci doar depozitați în așteptarea gongului... Băi, Herculache, ce deștepți suntem noi!

— Prea deștepți, comentează un al treilea glas din încăpere, și în locul vostru, n-aș lăsa să se observe.

N-am auzit ușa. Colonelul Pascu o închide în urma lui. Ticăit, ferind zgomotul. Pare obosit peste nota cotidiană. Doar în cămașă, cravata lărgită spânzură aiurea, ca o limbă de câine nădușit. Vede sticla de vodcă:

— Turnați-mi și mie din chestia asta.

Bădoiu se precipită ca totdeauna când e vorba de încurajarea unui viciu. Un pahar, plin ochi cu alcool, se ivește instantaneu în fața colonelului. S-a așezat la biroul lui Bădoiu, cu bărbia rezemată în pumni:

— Dă-mi și o țigară.

Aha, s-a dus dracului programul antitabagic! Schițează un cin-cin și rade tot paharul. Într-un singur timp. Babuinul a căzut în extaz. După cât de catifelat îl privește, i-a iertat „căcănăria”.

Pascu declară brusc:

— Știu că m-ați înjurat din cauza lui Demetru. „Uite și la Nea Izmană ăsta cum se c... în sus, taman acum, când să iasă la pensie...” Cam așa ceva, nu? Nu vă jenați, și eu aș fi gândit la fel. Probabil, mai dur. La vârsta voastră, eram naiv rău. Fanatic! Credeam în Justiție, socoteam că nici nu am altă rațiune de a exista... „Forța creează dreptul”, uite o chestie care mă scotea

⁹⁵Oameni nevoiași, modești, naivi.

din minți! N-o diger nici azi, dar o înghit. M-am resemnat... Ce vă spuneam eu deunăzi? Adevărul umblă cu capul spart pretutindeni. Adevărul ăla din școala primară sau din poala bunicii, când oricum ar suci-o lupul, până la urmă, tot o încasează... Mai pune aici, Bădoiule! și întinde paharul gol.

Îl urmărim impresionați. Nimic nou în ce spune, locuri comune, „mâhniciuni” de ore târzii, cu scrumiere pline și pădure de sticle goale lângă piciorul mesei. La Pascu simți însă, că n-o să-i treacă mâine dimineață, la o cafea tare și amară, o dată cu mahmureala. Cu tristețea asta trăiește, concubinează; de ani mulți și lungi, și tot așa, până la urmă.

— Adevărul e unul singur, băieți! Al celui puternic. Așa-i pretutindeni, și a fost dintotdeauna. Dacă sunteți în stare să suportați ideea, continuați. Dacă nu, schimbați itinerarul, până să ajungeți pe ulei. Oameni ca mine n-au ce căuta în meseria asta. Bine nu pot face, sunt prea mici, în schimb poartă pe umeri povara întregului rău de pe lume. Dacă eram deștept, dar cine dracu' e deștept până la colesterol?!... Iar după aia, prea târziu! Franțujii zic bine... ăia, în general, zic bine, dar fac prost. „Dacă tinerețea ar ști, dacă bătrânețea ar putea...”

— Ce ați fi făcut? întreabă Bădoiu în șoaptă.

Colonelul își ridică privirea gălbuie. N-a auzit bine:

— Ce m-aș fi făcut? Popicar. Campion la popice.

Îmi vine să râd. Mă oprește expresia colonelului.

— Puteți să râdeți, nu mă supăr. În ruptul capului n-aș fi ales Poliția. Nici măcar șef de post la Dridu, că și ăla primește telefoane de la tov. Prim... zi-i acum, Prefect, sau șeful filialei partidului de guvernământ, sau alt mahăr. La popice nu se bagă Executivul.

Bădoiu îi întinde din nou pachetul de țigări:

— Chiar așa „beton armat” e Suliță?

Pascu dă obosit din cap:

— Este și capătul ghemului duce sus, sus de tot, ați intuit bine. Ați ghicit și substratul operațiunii, preconizată cu bătaie lungă... La asta nu se aștepta Demetru, credea că o să vă împotmoliți.

— Ce se va întâmpla cu el?

Dă din umeri:

— Nu-i greu de presupus. Azi, mâine o virează din țară. Pentru un timp, până se uită afacerea. Și la noi, se uită totul și foarte repede. Normal. Scandalul de mâine îl întrece pe cel de azi, va părea minor față de cel de poimâine, bagatelă comparat cu ăl de săptămâna viitoare. După o vreme, o

să reapară mare om de afaceri cu firmă personală și copiii „computerizați” la Harvard.

De indignare, îmi tremură mâinile, vocea sună alterat:

— Și noi ce facem, domnule colonel? Închidem dosarul?

— Ași! râde, un râs urât: închidem ochii.

— Cum se poate?! Avem opt morți, în afară de ai noștri care au picat în ciroul de la Bellu! Chiar nu putem face nimic? Chiar nu există nici un fel de JUSTIȚIE? Cum rămâne cu separația puterilor în stat?

— ...cu Constituția, cu ONG-urile, Parlamentul European, cu ONU, cu drepturile omului, cu lăbării de la Strasbourg, cu „Înger, îngerășul meu... și mă'nvață să fac bine”! mă îngână cu glas umflat Bădoiu. Hai că ești prost, făcut grămadă! Cel puțin în privința ta — și se uită cu tristețe la sticla goală — Suliță nu s-a înșelat.

Mă enervează în așa hal, că uit de mine, uit că mă aflu în prezența superiorului. Dar și el și-a scos epoleții, din clipa când a intrat în biroul nostru. Încerc să mă răzbun pe Babuin:

— Pe chestia asta, am terminat cu prietenia. Am un coniac de rezervă, un NA-PO-LE-ON, îl ținam de ziua ta, dar poți să-i spui adio!

Bădoiu sare ca o panteră:

— Unde? Aici? Boabe, tăticule, îmi cer scuze! Iartă-mă, suflete, n-am gândit o singură silabă, știi ce părere bună am eu despre tine... Pe unde mă duc, te dau de exemplu!... Unde ziceai că ții clondirul ăla?

Pascu râde cu buzele strânse. Nu că n-ar avea dinți, dar s-a dezobișnuit să râdă. Uite așa, nu mai știe să râdă.

— Ce copii sunteți!...

Îmi trag scaunul mai aproape de el:

— Domnule colonel, dacă afacerea se mușamalizează, chiar și acum, când Convenția a câștigat alegerile, eu plec din Poliție. Sunt unul dintre proștii, vorba lui Bădoiu...

— Mi-am cerut scuze.

— ...care nu pot face nimic fără credință. În consecință, nu am nimic de pierdut. Vreau să merg până la capăt. Ce risc?

Mă privește atent:

— Cariera, în orice caz. Posibil sănătatea, poate viața. Uitați mereu un element esențial: democrații au câștigat alegerile, dar nu... SINGURI!

— Sunt dispus să risc.

Și pentru că sunt în criză de sinceritate, obosit și după câteva înghițituri

de alcool, adaug:

— De la zece ani trăiesc complexul staturii. De minus de centimetri.

— Eu de plus la pantofi, chițăie Babuinul. Una din neveste susținea că nu încape în pat din cauza ciorapilor mei. Știți, era pe vremea lui Ceaușescu, când de frig, dormeai încălțat...

— Zi-i mai degrabă că nu descoperiseși tu săpunul.

— M-ai jignit! țipă Babuinul, suntem chit! Dă sticla aia, nu mă pune să fac percheziție!

Colonelul ridică o mână cerând liniște:

— Ce-ai vrut să spui?

— Că mi-ajunge complexul de „un metru și un pic”. Nu vreau să mai trăiesc și altele. Vreau să mă simt bine cu mine. Merg până la capăt, indiferent de consecințe.

Babuinul ridică două degete:

— Sunt pe aceeași lungime de undă.

Colonelul respiră adânc, surâde, are o mișcare a mâinii „asta-i situația!”:

— Rămân cu voi în echipă... Stați așa! Mă simt obligat să vă atrag atenția că eu nu am nimic de pierdut. Pentru mine, e ca un soi de testament. Un testament pentru proști. Voi sunteți cei care riscați cu adevărat. Vă poate costa mult mai mult decât cariera, gândiți-vă bine!

— Ne-am gândit! exclamă Bădoiu teatral. *En garde*, Suliță et comp., sunt un mare mușchetar!

Scot sticla de coniac pe care o țin ascunsă de o lună, chiar în biroul lui Bădoiu. Acolo, unde nu ar fi căutat niciodată. I-o întind. După ce-i sigur că-i aparține, dă din cap cu tristețe:

— Am bănuț totdeauna că ești un pervers.

O gigantică manipulare a opiniei publice în vederea alegerilor anticipate constituie miza, ținta, substratul, rațiunea — oricum ai vrea să-i spui — întregii afaceri. Multe cacealmale se pun la cale împotriva Puterii, minată de discordii și șantaje intestinale, dar asta e cea mai gogonată. Când Pascu, coborând instinctiv glasul, ne suflă cine e Marele Păpușar, personajul ocult care trage sforile, Babuinul trage un fluierat răsunător — „Hai Rapidul!”

— V-am atras atenția, băieți, sunteți niște pitici și aveți de înfruntat profesioniști de talie. Că vă bagă în spital, nu-i nimic, dar vă puteți pierde

viața în tentativa de a forța adevărul. În lupta pentru PUTERE — recit adevăruri elementare — nu există scrupule, nu funcționează considerente morale. În mai puțin de două săptămâni, peste zece morți! Nu vă uitați la filme, discutăm cum se petrec lucrurile în realitate. Când cineva asasinează cu nonșalanță, în asemenea ritm și cu asemenea adresă nu-i un simplu psihopat. Dimpotrivă, e lucid, comandat și încredințat că nu va fi tras la răspundere.

Se uită lung la țigara care i s-a stins între degete, se hotărăște greu să aprindă alta. Ochii nu mi se mai pot desprinde de figura lui, de parcă i-aș fi rimelat cu aracet.

— Ce-i de făcut, domnule colonel?

Bădoiu remarcă doct:

— Așa s-a întrebat și Lenin.

Pascu ne cuprinde într-o singură privire:

— Să ne folosim la maximum de atuurile pe care le avem și timpul care ne-a rămas. Oficial, ancheta continuă, dosarul n-a fost închis. Trebuie să ne grăbim.

— Noi ne grăbim, observă Babuinul, problema e că nu ne lasă alții. De aproape două zile, stăm agățați de telefon. De ce nu sună neamțul?

— Nu te poți substitui gândirii cuiva pe care nu-l cunoști, emite colonelul, oricum nu mai avem mult de așteptat. Expiră presupusul termen acordat lui Helmut.

Data fiind ambianța specială, îmi iau inima în dinți:

— N-ați scos nimic de la maiorul Demetru?

— Dementul ăla! scrâșnește Babuinul.

Comentez pe gânduri:

— Ne-am închipuit tot timpul că Țeastă, mă rog — Condeescu, ar fi marele șef, deși Suliță lansase ideea că e doar subiect de diversiune.

— Diversiune la diversiune, punctează Pascu. Condeescu era adânc implicat, dar în momentul în care s-a epuizat ca util și necesar, iar arestarea sa devenise iminentă, a fost înlăturat.

— Și atunci, cine e marele boss? Nu-l văd totuși pe Săraru, discutăm și cu Bădoiu. Nu are încă anvergura...

— Nu-i el, mă întrerupe colonelul. Gândiți-vă la un singur amănunt! Cine a înlocuit filmul din caseta de valori a Wandei?

Pentru o singură dată, Babuinul și cu mine suntem într-o sâmbătă și un glas:

— Cine?

— Nu știu, zâmbește, dar cineva știe sigur.

— Cine?!!!

Pascu declară placid:

— E la mine, în birou.

Iar sare Babuinul cu detentă și, din nou, tencuiala de pe pereți:

— Ei, nu mă'nebuni! Cine?!

— Câinele lui Țeastă.

— Mi l-au adus băieții. Nu știau ce să mai facă. Nu se lăsa dus de lângă leșul lui Condeescu.

— Așa-i, confirm. Am vrut să-l iau cu mine ieri dimineață și a fost peste putință.

— Reacționează ca un om, se miră Pascu. Plânge, domnule! Plânge, se cațără pe ușă, vrea să plece după el! Când obosește, se chircește covrig, scâncește și pe urmă o ia de la capăt.

Babuinul trage ultimul fum, arzându-se ca de obicei, cu mukul.

— Și încotro credeți că vrea s-o ia? Completează fără cea mai mică intenție de umor: Adresa Medico-Legalului n-o știe.

— Nu, dar știe cu siguranță o ALTA.

Telefonistul de serviciu dă buzna în birou. Nu-i nevoie de text, înțelegem ce se petrece. În sfârșit, a sunat Deutschlandul. O luăm la goană. E ora trei ante meridian.

În birou, maiorul M. ne face sst!, de parcă noi am fi dat năvală, pe rouă nescuturată, să cântăm „mulți ani trăiască!” Deși convorbirea se înregistrează, ia și o stenogramă. Așa-i regula. Se întâmplă ceva cu caseta, *scripta manent*.

Ne ținem respirația. N-am pierdut mult din convorbire. Un glas ferm, baritonal cere să vorbească cu Nina. Limba, deși împiedicată, e coerentă și inteligibilă. Bravo, Nina, de dragul tău, a deprins Helmut româneasca.

„...vreau să vorbesc primul cu Nina, am spus. Așa de greu?”

Un glas șoptit, precipitat pe care nu-l pot identifica (nu-mi bat capul, există amprente vocale) recomandă:

„Fără fițe! Ești bine mersi și atât.”

Vocea Ninei:

„Alo, Helmut...” și ciripește ceva în nemțește.

Din nou, glasul șoptit, pe ton agresiv:

„În valahă, tu-ți paștele mă-tii!”

Helmut:

„Cum te simți? Tu sănătoasă?”

Nina:

„Da, sunt bine... Te rog, iartă-mă. Procedează cum crezi că e mai bine pentru tine. Nu te gânde...”

Telefonul i-a fost smuls, intervine gardianul Ninei:

„Ce-ați hotărât?”

Helmut:

„De acord. Trebuie douăzeci patru ore. La loc stabilit, să fie și Nina. Neapărat ea prezent. Ora douăzeci și treizeci.”

Gangsterul nostru:

„Dacă avertizați cumva Poliția, Nina va suporta consecințele. Înțelegeți? Kaput!”

Helmut:

„Ja, înțeleg.”

Tranc! Maiorul M. Își șterge palmele transpirate de cracii pantalonilor și caută privirea lui Pascu:

— Asta fu, bădie! Începusem să cred că nu va mai suna niciodată.

Babuinul e dezamăgit:

— Iar așteptăm, neică?

— Așteptăm, n-avem încotro. Nu putem rata „marea întâlnire”.

Ne întoarcem în biroul nostru. Colonelul deschide larg fereastra. Era și cazul. Miroase acru a scrumiere pline, a pahare nespălate cu resturi de alcool. Un fluture de noapte caută ceva prin încăpere.

— Cine credeți că era? întreabă colonelul.

Se referă la interlocutorul lui Helmut, gardianul Ninei.

— Redford, vreau să zic Săraru.

— El a fost, confirm.

— Deșteptule, spuneai că nu mai e în țară.

E fericit ori de câte ori mă prinde pe picior greșit. Pascu abandonează fereastra și se răsucește spre noi.

— Și eu credeam că a virat-o. Acum... sunt aproape sigur că din toată banda, au rămas doar doi inși. El și șeful.

— Care șef, domnule colonel? întreabă Babuinul.

Arată spre tavan, dar, de fapt, degetul urcă Dealul Mitropoliei sau —

dacă preferați șesul — o ia spre Piața Victoriei.

— Păi acolo, mormăie, nu ajungem niciodată. Cer audiență la șeful de cabinet, să-i arestez patronul?

— M-am referit la șeful bandei propriu-zise, al mercenarilor. Pe șestache, profitând de faptul că Pascu s-a întors cu spatele la geam, Bădoiu își toarnă în pahar. Înghite iute, pe „nemestecate” și eu îl privesc crucit. Pare din ce în ce mai vioi, zici că de ieri dimineață a ținut-o într-un orez cu lapte și a dormit cu un ursuleț în brațe. Proaspăt, tăpșan de glicină lăcrămată de rouă, propune:

— Domnule colonel, dacă tot avem un răgaz până la ceasurile opt treizeci, cât zise neamțul, mă gândesc să vedem unde ne duce Țeastă ăl mic.

— Poftim?!

— Câinele lui Condeescu, traduc eu.

Pascu dă hotărât din cap:

— E prea devreme, băieți. O descindere pripită ne compromite acțiunea și pune în primejdie viața Ninei. Pentru că un lucru este sigur! Săraru ține permanent legătura cu șeful lui. Au stabilit categoric niște semnale avertizând asupra unui eventual pericol, un cod pe care noi nu-l cunoaștem. Suntem obligați să așteptăm întâlnirea cu Helmut.

— Mde, face îndoit Babuinul, mi-e ca până atunci, animalul să nu-și piardă reflexele. Condiționate și necondiționate.

Mă minunez gros:

— Uite unde era Pavlov!

Pascu începe să râdă:

— Mă întreb care dintre voi e cel mai trăsnit.

Răspundem la unison:

— Bădoiu!

— Costea!

— Remiză, apreciază colonelul și se uită la ceas: E aproape patru. Propun două-trei ore de odihnă. Ne așteaptă o zi foarte grea. Ne vedem mai târziu.

Rămânem singuri.

— Mie nu mi-e somn, declară Bădoiu. Chiar ai de gând să te culci?

— Da, spun apăsător. Tu, treaba ta ce faci, dar silențios.

Noțiunea de liniște raportată la personajul lui Bădoiu reprezintă o utopie. Există în viață niște incompatibilități. În următoarele zece secunde, Babuinul sforăie. Concret, sare tencuiala de pe pereți.

Mie îmi zornăie în minte faimoșii utopiști ai secolului trecut. Saint-Simon, Fourier, Robert Owen... Am avut un profesor de istorie energic.

Soarele înfige sulite ascuțite (de parcă ar exista și rotunde), direcționate, fierbinți. Dar nu asta ne trezește, ci Ța Lenuța, baptista.

— Luați, maică, cât e fierbinte.

Deschid primul ochii:

— Ce-ți veni, soro, să ne trezești cu noaptea în cap?!

— Poruncă de la don' colonel. E ceasurile opt.

Pe birou, așteaptă o tavă cu ispite. O marmită care-ți arde degetele conține ciorbă de burtă. Asta-i pentru Babuinul. Pentru mine, ca un distins ce sunt, o cafetieră cu cacao, alături frișcă și două briose. Firma-i inconfundabilă — *Casa Angelo*, de aproape-colea. Frumos din partea lui Pascu, mă simt tușat. Așa-s eu, impresionabil, atențiile mă dau gata. Babuinul mă aduce pe pământ:

— Ce luași aerul ăsta de bou sentimental?

Se aruncă asupra marmitei, saltă capacul, i se dezvoltă fața de fericire:

— Pascu? Mă, ăsta merită o statuie! Să știi că le troscăie pe pitite! Prea le-a nimerit la fix, să meargă aur.

— Se putea să nu bârfești?

— Am simțul realității. Uite, jur, la înmormântarea ăstuia mă duc!

— Ești macabru.

— Ba respectuos, Tarzane. La funeraliile lu' tata, de un exemplu, nu mă duc. I-am și spus-o, și m-a dezmoștenit.

— De Vlașca și Teleorman, ce să-ți povestesc!

Își saltă ochii peste lingura aburindă:

— Nu știi ce vorbești. Un bici cu arnici, de pe vremea Majestății Sale Ferdinand întregitorul și o magazie de damigene goale sunt de colea?... Ța Lenuța, stai o țără!

— Mi-s cu treburi, don' căpitane.

— Lasă-le dracului, că nu-s pe aragaz!

Femeia se sperie, scuipe peste umăr, printre degete, zboară pe ușă:

— Te-ai dat cu Satana, don' căpitane, e plin de draci acilea, numa' smoală și păcură!

Babuinul culege ultima lingură:

— E bolândă rău, nenorocita! Voiam s-o întreb ce consumă Pascu acum, la micul dejun. Făcusem un pariu cu mine.

Ei bine, n-o să aflu niciodată. Intră colonelul. E ras, pieptănat, are o cămașă proaspătă și un aer pe care nu i-l cunosc. Animat, pus pe drăcii. Cui plătește niște polițe? Destinului? Un amănunt mi se pare neîndoielnic. A decis un rămas-bun cu tam-tam. După cum se conturează peisajul, un *hit* cu hărmălaie. Ridică palma, oprind orice tentativă de mulțumiri:

— Fleacuri! Dacă mă invitați însă într-o zi la voi, să știți că-mi plac cartofii prăjiți fără capac. Cândva, au constituit un etern conflict între mine și nevastă-mea. Menaja mașina de gătit.

Ne holbăm amândoi:

— Ați fost însurat?!

— Lucrurile s-au petrecut atât de demult, încât nici mie nu-mi vine să cred că-mi aparțin... Pe cai! Avem evenimente. A fost găsit copilul Wandeii.

Am calculat corect. Un copil blond cu ochi albaștri, pe care să-l cheme și Patrick, nu-i o întâmplare de toată ziua. L-a detectat sectoristul în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Bravo lui, i-a sclipit ideea! În cartier, s-a deschis un cabinet privat, „Medicul de familie”. Ce și-a zis tablagiul? Primii interesați vizavi de o asemenea instituție sunt bătrânii și copiii, cei mai frecvenți solicitanți ai așezămintelor medicale. Patrick figurează în fișele cabinetului, ca urmare a unei amigdalite cronice. „Are mă-sa bani de înghețată”, ar fi comentat asistenta.

E nouă și treizeci când sun la ușa apartamentului. Bloc modest, de lume modestă. Dacă ar fi să mă iau după preșul din fața ușii, gazda s-a născut dincolo de Prut. E o ciozvârtă de scoarță caracteristică meleagului, pe care se mai pot desluși, pe fond negru, tipicii trandafiri roșii, prosperi ca niște gogoși, într-o opulență de frunze verzi.

Mi se deschide „cu lanț”. Accentul persoanei care mă interoghează înlătură orice dubiu. Arăt legitimația, dar nu-i de-ajuns. Își aduce ochelarii, o studiază pe toate părțile. A dresat-o bine Wanda. E circumspectă, prudentă, trec cinci minute până să-mi dea drumul în casă. Interior caracteristic, țipând din toate ungherele nostalgia după meleagul de la Nistru. Un colț cu icoane, adevărat altar, scoarțe specifice pe pereți, pe canapea, pe masă. Pe un platou, un morman de fructe lucioase din material plastic.

Mă poștește să iau loc. E neliniștită, mâinile frământă în neștire un colț

de batistă. Totu-i tipic la femeia asta. Capotul înflorat încheiat pe nasturi, papucii moi deformați de monturi, talia dolofană, nasul pătlăgică. Să fim înțeleși, tipic pentru mica burghezie, foarte aproape de sat a Basarabiei. Am văzut la Chișinău niște splendori, ține-mă Doamne! Dacă vrei să vă convingeți, mergeți într-o seară la Barul *3 H*, sau *HA-HA-HA*, cum i se spune în mod curent, și pe urmă să-mi dați vești. Corpul de balet e compus doar din surioare păstorite de tov. Lucinschi. Bineînțeles nu-și duc zilele cu blințele, sarmale unse și ciuperci murate. Iar la gazda lui Erwin-Alexander-Patrick e suficient să te uiți o singură dată ca să nu-i refuzi o invitație la masă.

Are în jur de șaizeci și cinci de ani, o cheamă Lucia (pentru intimi, precis Liusea) Olaru și e văduvă. Pensionară. A lucrat ca infirmieră la Spitalul Cantacuzino. N-are copii, „așa o vrut Dumnezeu”... La Patrick ține ca la ochii din cap, și-i dau lacrimile. I l-a adus doamna Doina acum doi ani și de atunci, trăiește într-o spaimă să nu i-l ieie...

Am încă o dată ocazia să constat că Wanda era o femeie deșteaptă. Alta, la banii ei, ar fi plasat copilul într-o familie mai elevată, cu pretenții, unde ar fi putut primi o educație aleasă, deprinde maniere și așa mai departe. *No!* Wanda a știut ce face. A preferat o femeie modestă, cinstită până la absolut (exclus să nu fi anvizajat posibilitatea unui șantaj), devotată ca o mucenică. Totul amplificat de o imensă rezervă de sentimente necheltuite.

— ...i-am zâs și doamnei Doina! Poate să nu-mi deie nici o părăluță, eu tot oi ocroti copchilul ca pi un bulgăraș de aur. Și așa, și cheltuie nemăsurat, că doar o sângură burtică are drăgălașul, iar de atâtea jucărele, nu mai încap nici eu în trei odăi.

— Vă vizitează des doamna Doina?

— Când nu-i dusă din țară, cam de două ori pi săptămână. Ne răspundem însă la telefon în fiecare zi. Se călătorește mult...

— Când ați comunicat ultima oară?

Femeia își duce mâna la gură și chibzuiește cu ochii ațintiți la icoane.

— Poa' să fie la vreo cinci, șasi zâle.

— Așa... Spuneți-mi, doamnă Olaru, și iau un aer confidențial, v-a explicat de ce ține copilul la dumneavoastră? Pe șleau, de ce-l ascunde?... Vă rog, nu mă contraziceți, din felul în care m-ați legitimat, rezultă că sunteți o persoană avertizată. V-a atras atenția să fiți discretă, atentă. Nu excludea posibilitatea ca băiatul să fie răpit.

Se dă instinctiv înapoi. Mă fixează lung, dintr-o parte, ca păsările, cu

ochiul pe jumătate închis:

— Dar, oare, de ce n-o întrebați pi dânsa?

I-o spun brutal, fără menajamente:

— Doamna Doina a fost asasinată.

Își duce palma la gura căscată de groază. Ochii i se umplu de lacrimi:

— Măiculiță Doamne!... Așa tânără și frumoasă! Ca o zână! Parcă mi-era mie o teamă! Atâta frumusețe se plătește...

— Spuneți-mi, vă rog, ce explicație v-a dat.

— Mi-o zâs că-l ferește de tată-său, care opintește să i-l ieie cu de-a sila. Gâlceavă și patimă, ca la tăta lumea...

Dintr-o dată, ochii i se dilată de spaimă, se năpustește ca o leoaică:

— Și băietul?... Cui rămâne băietul? Eu nu-l las dus de la mini, nici de m-oți face fărâme. Așa să știți!

— Patrick are o bunică, mama doamnei Doina. Îl reclamă și ea.

— Așă?! Și până mai amu, ce-o pândit? Doamne, Bunuțule și Drăguțule, ce pacoste pe capul meu!

Bocește înghesuit, cu fața în pumni, brusc împuținată. O scutur ușor de umăr:

— Îmi dau seama că vă e greu, dar sunt convins că veți ajunge la o înțelegere. La o adică, Patrick poate să aibă două bunici... Unde-i acum? Nu vă speriați, vreau doar să-l văd.

Tocmai s-a trezit. Odaia s-ar putea numi Paradisul Copiilor; jucării rafinate și costisitoare, menajerie de pluș, nu lipsește calul de lemn cu harnașament somptuos, Pegas de cnezi și voievozi.

Patrick e însorit și radios ca însăși primăvara de afară. Întinde spontan brațele spre Lucia Olaru. Se înțeleg și se iubesc, o pricepi dintr-o privire. Pe perna de alături, mai doarme Teddy Bear, grăsan, simpatic foc și galben ca un canar.

Lucia Olaru ia în brațe băiatul și-l strânge cu disperare:

— Odorașul mamei! Uitați-vă numai la el, ce îngeraș de copchil! Îi mamă-sa cap tăiet!

Într-adevăr, un exemplar pe potriva Wandei. În genul lui Shirley Temple, bucălat, de o drăgălășenie irezistibilă. Îți vine să-l ciupești, să nu-l mai lași din brațe.

— Cum te cheamă? întreb stereotip.

— Ewialesandepatic, și întinde mânuțele spre mine.

Tot ca prostul — ăsta mi-s și basta! — mă simt înduioșat. Ce l-o fi

așteptând? Noroc că are bani și sper ca asta să-i fie de-a-juns. Până una alta, alături de Lucia Olaru i-ar fi, dar cea care decide e doamna State, bunica.

Ne întoarcem în camera de zi. Bătrâna îmi caută ochii:

— De-amu, ce se va întâmpla?

— Nu știu, nu eu hotărâsc. Pentru moment, nu ieșiți din casă, nu-l scoateți nici la plimbare, nu deschideți nimănui ușa chiar dacă vi se arată o legitimație. Orice ar interveni, îmi telefonați. Vă las numărul meu.

— Nici după lapte?

— Nici. Presupun că aveți destule provizii ca să rezistați o zi, două. Până atunci, lucrurile se vor limpezi. Insist, doamnă Olaru, nu comiteți imprudențe. Considerați-vă amândoi consemnați la domiciliu... Încă o problemă! Mama băiatului se simțea în pericol. Nu v-a spus cum să procedați în caz că i se întâmplă ceva?

Femeia tresare speriată:

— Măiculiță, cum de-am uitat! Mi-o lăsat, cum să nu, un plic mi-o lăsat, îl țin în șifonier, lângă decizia de pensie. Numai oleacă...

Se repede în dormitor, aud zornăit de chei și se întoarce cu un plic galben. Secretul conținutului e asigurat de o mică încuietoare metalică și două sigilii. Destinatar — POLIȚIA ROMÂNĂ, iar dedesubt, adresa din Calea Victoriei.

— Mi-o zâs că dacă nu se răspunde vreme de două săptămâni, să-l duc la miliție, la comandantul șăf.

— Dacă n-aveți încredere în mine...

— Am, numa' să-mi dați o hârtie la mână, cum că l-ați primit și buletinul dumneavoastră.

Mai zăbovim vreo zece minute, după care mă conduce la ușă. E prăbușită, îngrozită, disperată:

— Doamne, ce pacoste și ce pedeapsă!

O îmbrățișez spontan:

— Doamnă Olaru, voi face tot ce-mi stă în putință ca băiatul să rămână cu dumneavoastră.

Plânge. Patrick țopăie ca un ied:

— Hai, Luci, la animate!... Hai odată!

Ajung la sediu în mai puțin de un sfert de oră. Ard de nerăbdare să

cunosc conținutul plicului. O întrebare mă frământă: de ce oare Wanda n-a depus documentul în caseta de valori de la *Banklife*? Lucia Olaru prezintă toată încrederea, de acord, dar e totuși o femeie în vârstă, vulnerabilă pe cât de vulnerabil este și garderobul din dormitorul unui apartament, față de un safe secret.

— Uite că la safe, am ajuns totuși, observă colonelul Pascu, în vreme ce la copil, mai greu. Același calcul l-a făcut și Wanda. Înainte de toate era sigură de bătrână și de conspirativitatea adresei.

A luat coupe-papier-ul și începe să desprindă sigiliile. În picioare, privind peste umărul lui, Babuinul găfâie de nerăbdare. Colonelul își drege glasul. Citește fără dificultăți. Un grafism ferm, perfect lizibil. Wanda trebuie să fi fost o elevă bună și ordonată.

— *Stimați domni, când vi se va înmâna prezenta, eu voi fi decedată. În urma unui asasinat. Vreau să vă aduc la cunoștință următoarele:*

Mă numesc State Doina, pseudonim artistic Wanda. Sunt născută la..., fiica lui..., domiciliul actual... și așa mai departe. Pe astea le știm, comentează Pascu, acum vine partea interesantă:

Sunt artistă liber profesionistă, dansatoare. În perioada noiembrie 1990-decembrie 1993, am avut un contract la Düsseldorf. Aici, pe data de 16 mai 1994, am dat naștere unui copil, Erwin-Alexander-Patrick. Tatăl, Porta Alexander, în vârstă de 47 de ani, este cetățean german, căsătorit cu Porta Helga (52 de ani). Din căsătoria lor a rezultat un fiu, Porta Karl, în vârstă de 20 de ani. Ultimul domiciliu comun...

În momentul de față, tatăl fiului meu, Alexander Porta, căutat de un gang mafiot spre a fi lichidat, se ascunde la o adresă necunoscută. Acesta este motivul pentru care nu a putut face declarația legală de recunoaștere a paternității, la nașterea copilului nostru.

Țin să vă avertizez că și viața fiului meu e în primejdie. Helga Porta, ființă diabolică, face tot posibilul spre a-l înlătura pe Erwin-Alexander-Patrick din calea fiului său, Karl. Mobilul îl reprezintă averea foarte importantă de care dispune Alexander Porta-tatăl. El însuși mi-a atras atenția asupra acestei situații, cerându-mi imperios să scot copilul din Germania și să-l ascund în România.

De moartea mea, vă asigur că tot ea se face vinovată. (Acum, în clipa când citiți aceste rânduri, eu nu mai exist.) E un fel de Lucia Borgia, amestecată și în uneltiri politice care privesc România. Amantul ei, Ioan Condeescu, alt personaj malefic, îi este slujitor devotat.

În ce privește averea mea, ea revine în totalitate lui Envin-Alexander-Patrick. Mamei mele, Gabriela State, cu domiciliul în București etc.. i-am asigurat o rentă viageră. Executor testamentar este avocatul Gregor Schwan, domiciliat în... Lui i-am încredințat testamentul meu, precum și tutela lui Patrick, până ce tatăl său, Alexander Porta, va fi în măsură să-și preia drepturile și îndatoririle firești. Al doilea tutore va fi doamna Lucia Olaru din București... așa, de care insist ca băiatul să nu fie despărțit.

În nădejdea fierbinte că prezenta va ajunge la destinația propusă și că toate dispozițiile îmi vor fi respectate cu strictețe asigurându-se în primul rând securitatea copilului, primiți vă rog... București, 15 februarie 1997, semnătura.

Pascu își scoate ochelarii și ne privește pe rând.

— Flăcăi, de documentul ăsta știm numai noi. Habar n-am ce vom izbuti până la urmă, dar măcar viața și interesele copilului să fie salvate.

Babuinul comentează impresionat:

— Ce mai la deal, la vale, o epistolă de dincolo de mormânt.

— 1994! Exclam. Fantastic! Trei ani de coșmar. Trei ani trăiți cu groaza că ea și băiatul pot fi suprimați în orice clipă.

Pascu închide plicul în safe:

— A fost o femeie deosebită. Inteligentă și prudentă prin excelență. Ați remarcat, cred, excesul de precizări. Nefericita și-a calculat toate mișcările, a lăsat urme la tot pasul pentru ca itinerarul să-i poată fi reconstituit de o Justiție în care credea.

Babuinul pocnește înciudat din degete:

— Dar uite, că până la urmă, tot și-a găsit nașul.

— Asta-i viața, oftează colonelul. Totdeauna, ne vine cineva de hac. Dacă și-a găsit el nașul, un Napoleon!...

Telefonul. Răspunde Bădoiu, cel mai aproape de aparat.

— De la spital. Și-a revenit Toto.

Cer din ochi avizul colonelului care se uită la ceas.

— Ai destul timp. Trage-i o fugă.

Mama îmi sare de gât. Deși vizibil șifonată de emoții și nesomn, a găsit energia să se fardeze îngrijit și să-și pună o bluză proaspătă, deschisă la culoare. Recunosc pe viu, una din teoriile ei imuabile: „Când ești obosită și

fleşcăită, nu te îmbraci ca un cioclu.” Tot vizibil, şi-a recăpătat tonusul obişnuit, ciripeşte ca în zile bune:

— Bobiţă, cred că am trecut marele hop. E epuizat, somnolează, dar nu mai cade în letargie. M-aş repezi până acasă, am nevoie de...

— Nici gând, i-o retez, poţi să mai ai răbdare o zi. O singură zi, subliniez foarte sigur de mine.

Toto îşi ţine ochii închişi. Mai are sârme, dar parcă nu atât de multe. Când mă apropii, crapă pleoapele fără să-l fi atins. Îmi face semn să mă aplec şi şopteşte:

— Sunt dezolat că am deranjat-o pe Celia...

— Deranjat?! Zi-i că i-ai scos sufletul, dar dacă-ţi mai arde de mişto, înseamnă că săptămâna viitoare sari coarda.

— Sincer, îmi pare rău.

— Eşti un mare băftos, ţine la tine. Ca să nu mai zic că ai fost la un pas de „ciao ragazzi, păstraţi-mi o amintire frumoasă în inimile voastre.”

— Am prea mult bun simţ ca să-i împovărez pe oameni cu amintirea mea.

— Mă voi conforma... Toto, asistenta blondă mi-a dat numai zece minute. Când am fost ieri aici, ai vrut să-mi spui ceva. Te întrebam de peşti. Ai încercat să articulezi un cuvânt despre care cred că începe cu A. Apă?... Acvariu?

— Nici unul. *Aiureală!* Asta voiam să-ţi spun. Un truc menit să vă devieze atenţia de la mobilul real al combinaţiei.

— Care-i ăla?

— Bănuiesc că droguri.

— Droguri?!

— Ce altceva poate fi atât de grav, care să presupună atâtea măsuri de precauţie şi să încapă în serviete diplomat? Fiindcă asta am făcut eu. Am preluat şi am predat peşti împreună cu serviete diplomat.

Raţionament corect, n-avea cum să se gândească la monedă falsă. Trăim într-o epocă în care dacă se întâmplă un matrapazlâc de proporţii, iar miza nu e subliniată cu roşu, te gândeşti automat la stupefiante.

— Cum ai intrat în afacere?

— Condeescu m-a agăţat. Ne ştim din liceu, am fost colegi la Matei Basarab. Într-un fel, am rămas amici, frecventam aceleaşi cercuri, aceleaşi dame... Asta până prin '65, când a cărat-o din ţară. Pe scurt, el mi-a dat banii să montez salonul. Amicalmente, fără obligaţii. După vreun an, mi-a cerut

servicii. Nu puteam să refuz deși îmi era limpede că treaba nu-i cușer.

— Mama știe ceva?

Se miră cât îi permit sârmele:

— Celia?! Absolut nimic, pe cuvântul meu! De ce s-o bag și pe ea în rahat?

— Vreau să te cred... Încă ceva! De ce vor să te lichideze?

— La asta mă gândesc tot timpul! Teoretic, le-a luat căruța foc și încearcă să se dea la fund, fără să lase urme. Cu Condeescu însă, mai dau eu ochi! Vorba sicilienilor, vendetiști de profesie, „cine nu moare se mai întâlnește.” După o amicitie de o viață, nu mă așteptam la o figură atât de nemernică! N-avea grijă însă, îl găsesc eu. Și în cocoșe de dromader de s-ar ascunde!

— Hm, nu ți-aș dori-o prea curând.

Mă scrutează atent:

— Ce vrei să spui?

— L-au isprăvit ieri, la tine în prăvălie.

Sare în capul oaselor, îi sar și sârmele din nas:

— A murit Condeescu?!

— Lasă-l dracului, mă duc să chem asistenta, spun în panică.

Lansez totuși încă o întrebare: E opera lui Săraru?

— Doar mâna lui. Există cineva peste, nu știu cine.

Mă grăbesc să ies. Glasul lui Toto mă ajunge din urmă:

— Câinele știe.

Tevatură mare, mama îmi face reproșuri, asistenta scandal. Aștept până-l bagă din nou în priză pe Toto și e mulțumesc bine. Mama mă însoțește, facem pași prin curtea spitalului. Îi spun că m-a căutat bunica la birou.

— Aha!

— Ce, aha?

— Adică, normal. Telefonează ori ca să dea vești proaste, ori ca să ceară servicii. Acum, a început sezonul dulcețurilor și are nevoie de cărauș. De ce nu apelează la băieți?

Băieții sunt frații mamei — toți săriți din șaizeci de ani — ăia de nu vin la nunțile ei ca să scape de cadou.

— De fapt, pe tine te caută. A încercat la mine, pentru că nu te-a găsit.

— Ți-a zis ce vrea?

Nu are sens nici s-o indispun, nici s-o sperii, a trecut prin destule.

— Nu. Fleacuri, probabil, cine știe ce i-o mai fi cășunat.

Clatină din cap, adică țî-țî-țî! Deși nu se cunosc de la ultimele semănături, încă se mai minunează de calibrul maică-sii:

— Afurisită ființă! Eu nu o iubesc, ea mă detestă și totuși, simte nevoia să-mi amintească că există. Cum numești tu asta? Eu nu găsesc altceva decât sadomasochism. În definitiv, Bucureștiul e îndeajuns de mare ca să ne putem ignora.

— Exact asta nu vrea. Nu suportă. Faptul c-o ignori, că ți-e absolut indiferentă. Ar exulta să știe că suferi, sau că măcar reușește să te enerveze. Ideea de cantitate neglijabilă îi dă colici intestinale.

Se apleacă să culeagă un fir de romaniță care scoate un cap firav în iarba de la marginea aleii.

— Treaba ei. Tu ce i-ai spus?

— Că ești în voiaj de nuntă la Veneția.

În ochii de andaluză se aprind o mie de licurici:

— Adevărat?!

Mă îmbrățișează, am fericit-o nespus! Adoră s-o facă pe aia praf de consternare.

— Bravissimo, Bobiță! Ai avut o idee extraordinară! Pun cinci kilograme pe mine, doar închipuindu-mi ce consiliu de familie a urmat, dar nu-mi pare rău!... Noi chiar vom pleca în Italia. Am să-i trimit cartoline somptuoase din toate orașele.

— M-ar fi mirat să procedezi altfel... Am plecat. Uite ce te rog! Când se trezește Toto, întreabă-l unde a ascuns ultima servietă diplomat. Știe el despre ce-i vorba. Te rog să nu uiți.

Redevine gravă:

— O să aibă neplăceri?

Se referă desigur la autorități, la niscai eventuală pușcărie.

— De ai ști, Bobiță, cât îmi doresc să *plecăm* în Italia! Cât mai repede! Simt că clachez dacă nu schimb atmosfera, iar el săracul, prin ce-a trecut, la un pas de moarte... Îți dai seama cât i-ar prii o convalescență în Italia!...

Vedeți de ce-i mama adorabilă? N-o să crească niciodată mare.

Când se făcu seară, Dumnezeu?! Sunt ceasurile șapte post meridian. Stăm în birou și conspirăm. Pe bune, și pe cafele dure. Colonelul Pascu e cel mai nervos dintre noi, chiar dacă știe să se stăpânească. Pentru absolut toată lumea, uz intern și extern, lipsește din sediu. Se teme de o stopare a anchetei care poate interveni în orice clipă, ori noi vrem să finalizăm dosarul în cursul zilei de azi. Azi sau niciodată.

Intuiesc ce se petrece în sufletul lui Pascu. Se retrage, e ultimul lui caz și i se pare important pentru zilele care le anvizajează cu undița pe malul unei gârle, sau serile cu papuci calzi, viscol și televizor, să nu-și spună că a trăit degeaba. Își dorește la definitivă ieșire din scenă, nu un spectacol în beneficiu, ci o VICTORIE!

Babuinu-i nemulțumit! Consideră că greșim așteptând întâlnirea dintre Helmut și Săraru, pentru ca numai după aceea să urmărim pista la care ne-ar putea conduce câinele. Argumentează:

- Gândiți-vă că între timp poate să dispară.
- Dacă se simte filat, dispare oricum și anulează și operațiunea.
- Domnule colonel, sunt convins că Marele Boss va supraveghea personal desfășurarea acțiunii. Văzându-și ciracii încolțiți de poliție, abandonează și-o întinde. Nu-l mai prindem în veci, mai ales că nu știm după cine umblăm.

Mi se pare logic ce susține Bădoiu, dar Pascu o ține pe-a lui:

- Mă îndoiesc că Boss-ul va urmări filmul ca martor vizual. Un „troc” ca cel preconizat pentru azi — Nina contra o servietă, presupun — nu se consumă pe Calea Victoriei. Locul stabilit se află într-un spațiu deschis, izolat, controlabil, unde nu există asistență, și poate permite chiar un schimb de focuri.

- Și dacă totuși, Boss-ul dispare? se încăpățânează Bădoiu.

- Mi se pare mai important în clipa asta trocul, flagrantul delict conținând și mobilul concret a opt crime, decât identitatea șefului de echipaj. E interesant și el, nu zic, dar capătul drumului duce la „Amiralitate”, iar pe ăștia îi știm, în principiu.

- Domnule colonel... și mă foiesc în izmene, dacă-mi permiteți, consider foarte importantă identitatea „șefului de echipaj”. Dincolo de implicațiile politice, rămâne un gangster periculos, autor de crime în lanț.

- Nu-l vom rata. Fie câinele, fie gardienii Ninei ne vor conduce la el.

Babuinul își scarpină capul tuns arici. O face exact ca maimuțele: doar creștetul și cu poignet-ul ridicat:

— Apropo de câine, practic cum procedăm? Îi punem lesa și-l lăsăm s-o ia de nebun prin Municipiul București? Noi după el, printre pietoni?

Pascu râde și își alege o țigară. Din pachetul propriu. A renunțat la suferință. Deocamdată, zice el, până se va instala definitiv în jilțul de pensionar.

— Nu chiar. Îl duceți la salonul lui Toto. De acolo, îmi spune mie ceva, știe singur drumul... Băieți, e șapte. După părerea mea, „ceilalți” se pregătesc s-o ia din loc. Până prospectează împrejurimile, până una alta... Pe cai, recepționăm semnalul prin radio.

Ne punem treninguri închise, comandăm „mașina de serviciu” despre care voi vorbi mai la vale. Pascu dă dispoziție să nu fim agățați pe traseu de bulgărașii albi și rămânem o secundă să reflectăm dacă n-am uitat ceva. Secundă în care sună telefonul. Glasul lui Ene, emoționat:

— Cap Bob, plecăm.

— Cine, ce, cum?

— Săraru-Redford, o gorilă și Nina la mijloc. Au intrat într-un Peugeot cafeniu, cu numărul... Ce vrei mă, țipă dintr-o dată, ești nebun?! Pleacă de aici!

Toți trei facem ochii mari. S-a tăcănit Ene?! Cu cine dracu' vorbește?

— Ene, mă auzi? Ce se întâmplă?!

— E icră ăsta micu', strigă enervat, vrea să vă spună musai ceva... Na, mă, vorbește!

Recunosc stupefiat vocea subțirică a lui ochelari pe o cireășă de nas:

— Cap Bob, sunt eu, Florescu Dorinel. Am pândit, știți, am pândit... Lângă bloc. Au scos-o pe domnișoara Nina. Am văzut-o... M-a văzut și ea. Au trecut pe lângă mine...

— Dorinele, altă dată!

— Stați! A zis înadins ca să aud eu. Sunt sigur, s-a uitat în ochii mei. Știți, eu nu sunt miop...

— M-ai omorât cu banca a cincea! Ce-a zis?

Citează strict, o simt după concentrarea din glas, efortul de a reproduce aidoma textul, ca pe o poezie:

— „De ce să ne cărăm până la kilometrul 57 sau 1000, când se putea rezolva aici?”... „*Shut up!*” a zis Robert Redford și a înghiontit-o. Adică, „tacă-ți gura”, știți, pe englezește.

— Știu, Dorinele, mai vorbim, mulțumesc.

Informația e prețioasă, vom ajunge la destinație înaintea lor. Suntem

scutiți de panica de timp, ne putem organiza în liniște. La volan urcă Babuinul. Cunoaște Bucureștiul mai bine decât propriii lui copii. Ca să căpătăm un avans cât mai confortabil, o ia tot pe sens interzis.

Pascu observă amuzat:

— Puștiul e formidabil, dar sincer, ca tată, eu aș fi preferat unul mai puțin dotat. Zi-i, mai mijlociu. Unul ca ăsta poate să-ți dea niște probleme, față de care infarctul rămâne varianta cea mai comodă.

Babuinul oftează în cunoscător. Vezi, Doamne, superexpertul în materie de educație, tăticul sfâșiat de grija copiilor:

— Aveți dreptate, domnule colonel, și ăsta e singur la părinți! Eu am cinci, și nici unul tocmai normal. Nu știu cum dracu' s-a brodit, dar toți s-au izbit mâne-sii!

— N-ai cinci copii, îmi sare țandăra, ai cinci pensii alimentare, pe cinci adrese diferite! Copiii, frați buni, abia dacă se cunosc între ei. Dacă exista o *singură* adresă, erau precis mai normali. Și ei, și mâne-sa și tot așa, până la Traian și Decebal! Nu-mi fă mie acuma pe victima, *poor daddy*!

— Auzi, Tarzane, când ți-o mișuna măcar unul singur în bățatură, mai discutăm.

— Deșteptule! Ca și cum n-aș putea să judec un tablou, fără să fiu Rembrandt!

Am trecut de *Doi Cocoși*, intrăm din nou pe șosea. Pascu anunță prin radio încotro ne îndreptăm. Traficu-i modest, camioane, dubițe pri-vatizate cu marfă, căruțe, țărani bicicliști.

Depășim kilometrul 57 cu vreo sută de metri. Parcăm sub un stejar și începem imediat „machiajul” mașinii. Scoatem o aripă, pe alta o înlocuim cu una ferfenițită ca de accident, portiera o lăsăm agățată într-un singur tâțân, lăsând să se vadă interiorul ponosit. Vopseaua scorojită, clanțele ruginite, numărul murdar și strâmb substituit ad-hoc completează impresia: o Dacie abandonată, grămadă de fiare vechi în pânțelele căreia nimeni nu și-ar putea imagina că palpită un motor Ferrari în perfectă stare.

— Arată destul de bine, apreciază Pascu rezultatul. La o privire superficială, convinge. Să sperăm că n-o s-o ia cu de-amăruntul.

Privim în jurul nostru. Toți trei ne gândim la același lucru, îl exprimă Babuinul:

— Hai să pricepem de ce au fixat aici întâlnirea.

Colonelul își pipăie instinctiv arma de la subsuoară:

— Ce vă spuneam! Loc izolat, n-ai unde staționa fără să fii reperat,

câmp deschis, țiipenie de om, oră cu trafic redus.

E ora opt. Înserarea coboară leneș, se mai lasă trasă de poale. Trece un țigan într-o „cocioabă” de căruță, vârfuită cu gunoaie de oraș: sticle de Pepsi și mărcile surate, spray-uri goale, cutii de conserve, cartoane de la cartușele de Kent, Pall Mall etc., ambalaj de lumea'ntâia, dracu' știe ce-o face cu el! Îl prefațează doi foști bidivii, mârțoage cu funde roșii la urechi.

Ne surprinde chiar lângă mașina în zdrențe și ne lansează un *smile* festiv:

— V-a lăsat *Boingul*, boierilor?... Ehe, tot căișorii săracii! Nu se îndoaie, nu ruginește, impozite nu plătește!

Babuinul îl repede:

— Ce vrei bă, baraulă? Te-a întrebat cineva de piranda?

— Că mata ei fi vreun conte! Nu știi că nu-i voie ură de rasă? Am să reclam la deputatu'!

Bădoiu ar vrea să continue show-ul, dar îl oprește Pascu:

— Lasă, dom'le, controversale! Pică ăia din moment în moment... Se adresează romului: Du-te, omule, cu Dumnezeu și lasă-ne în pace.

Țiganul trage un bici firav peste coapsele cailor:

— ...că dacă mă pun, ajung și la *Ștrasbur!*... Avem și împărat!

Scuipă lat peste marginea căruții și se urnește, continuând să bodogănească. Babuinul concluzionează:

— Țsta are televizor, mama lui, știe politică!... Halal electorat!

E momentul să ne camuflăm. Plecând de la considerente de gabarit, eu sunt cel care mă cațăr într-un castan aflat la câțiva metri de borna km 57. Babuinul intră în șanț, sub un coviltir de vegetație, improvizat. Ceva mai departe, colonelul Pascu ține umbra unui copac.

Începem să așteptăm. De unde mă aflu, am o imagine panoramică. Nu sunt un pastoral, încă nu visez la căsuța cu livadă proiectată pentru anii de pensie, dar trebuie să recunosc că-i frumos. Chiar și ciorile dau bine, mobilează văzduhul și dacă imaginea despre viață nu-ți bate în bleumarin, amărătele prind fast: de ce ciocli și nu gentlemeni puși la frac?

Arunc o privire spre camuflajul lui Bădoiu. De aici, de la balconul II, îl văd că sughe dintr-o sticluță plată de buzunar. Uite unul pe care nu-l poți surprinde niciodată nepregătit! Îl apostrofiez:

— Iar le troscăi, Babuinule?

Tresare ca nimerit de o ghiulea. Sub coviltirul vegetal, se credea cetățeanul lui Wells.

— Ai Roentgen în dotare? Cimpanzeule!

— Șase, vine o babană!

E un Mercedes 600 SEL Coupé. Pe măsură ce se apropie, încetinește atent să nu scape piatra kilometrică.

— Asta-i neamțul, spune Bădoiu.

Parchează în apropierea noastră. Dacă scoatem un singur sunet, am dat-o în bară. Tipul coboară, cercetează din ochi împrejurimile, eu pe el. Curios, de mor! Mi-l imaginam cu totul altfel; mai cu morgă, mai strict, mai distincție de generație obosită, mai Bundestag, mai neapărat haină și cravată. Nimic din toate astea! E în blugi, athletic, bronzat. În condiții indiferente, l-aș califica drept un fost sportiv de performanță care continuă să lucreze în lumea sportului. Un bărbat trecut, se aude în surdina clopoțelului care se pregătește să vestească cei șaiszeci de ani, dar fățos. Îți face plăcere să-l privești.

Aprinde o țigară și se reazemă leneș de Mercedes. Pe degetul mic, poartă o chevalieră. Cu stemă, probabil, date fiind legăturile de rudenie cu statuile din Düsseldorf. Nu știu ce o fi în sufletul lui, dar reușește o poză de un calm magnific. Nici cel mai mic semn de nervozitate, trage din țigară în ritm normal, fără să precipite. Încerc un sentiment de admirație și încep să mă întreb dacă Nina nu-i cumva o mică vicioasă. Helmut e un bărbat care mai poate răpune inimi. Care mai poate fi iubit. Adorat, dacă punem la socoteală și accesoriile — avere, poziție socială, castel străbun și nu de import etc., etc..

Se uită la ceas. Mă uit și eu. Douăzeci și treizeci și cinci. La orizont se ivește Peugeot-ul cafeniu. Mă nedumerește strategia lui Săraru. Cea mai elementară tactică îl obliga nu numai să fie primul la întâlnire, ci să vină cu mult înainte, pentru o prospecție de ultimă oră a zonei. Să surprindă vreo mișcare, vreun aranjament suspect, să se asigure că nu-i filat de Poliție. Ași! Jupân Redford sosește degajat, cu întârziere cochetă, de amantă. Cam la două sute de metri în spate, îi văd pe Ene, Marinaș și Timofte, oamenii cei mai de încredere din echipa lui Pascu. În mod normal, s-ar fi mobilizat un efectiv mult mai important, dar colonelul evită fanfara, lucrăm în clandestinitate. Coboară din mașină și se risipesc conform planului lui Pascu; vor face eforturi care frizează magia ca să se apropie neobservați de km 57, pe un teren chel ca un genunchi.

Peugeot-ul a oprit la oarecare distanță de neamț. Săraru iese. Cei doi se măsoară. Primele clișee se desfășoară exact ca în filme. De altfel, se pretinde că la Hollywood, marii sfetnici ai producțiilor de gen, consultanți le-ar zice la Buftea, sunt gangsteri sadea. Fac câțiva pași unul spre celălalt. Săraru — golanul arată bine de tot! — deschide dialogul:

— Mă grăbesc, domnule Helmut.

Impasibil, neamțul întinde mâna prin portiera deschisă și scoate o servietă. O ridică ostentativ, rostește scurt:

— Nina.

Săraru face un semn peste umăr. Coboară gorila și după ea, Nina. E diafană ca un porțelan de Saxa și înduioșătoare ca o icoană pravoslavnică, rămasă de la țari. Helmut o privește scurt, cu aceeași expresie de statuie. Avansează cu pași prudenți. Săraru pare mai grăbit. Nina se află imediat în spatele lui. Simte în coastă revolverul gorilei.

Eu, inima. Îmi spun că suntem șase contra doi, nu se poate să ratăm. Pascu a intuit bine, banda nu mai are oameni. La o afacere ca asta, trebuia să participe măcar trei inși, plus șoferul.

Chiar și despre gorilă îmi închipui că-i o achiziție de ultimă oră. Prea nu s-a văzut până acum și nu-i dintre ăia care trec neobservați. Îl depășește pe Babuin în înălțime și număr de tone, ca deplasament.

Îi mai despart câțiva pași. Mi-e gura uscată de emoție, degetul vibrează de încordare pe trăgaci. Amurgul și-a schimbat ciorapii purpurii. Sunt albaștri, dar încă străvezii... Un fluierat scurt. Semnalul colonelului.

Apăs pe trăgaci. Am nimerit la fix, revolverul sare din mâna gorilei. Începe halimaua. Greu de descris ca participant activ. Cel mult, crâmpie... Sar din stejar, Babuinul țâșnește din șanț și se aruncă asupra gorilei. Tipul a scăpat neatinș, a pierdut doar scula. Se apropie în goană Ene, Timofte și Marinaș. Helmut s-a repezit la Nina. Colonelul strigă:

— Săraru! Aruncă arma, sunteți prinși!

Redford nu-i prost. A ajuns la Nina înaintea lui Helmut. E din nou prizonieră și scut, cu arma lui Săraru lipită de tâmplă. Helmut face un pas înainte. E și el înarmat. Săraru avertizează:

— Neamțule, nu fi imbecil! Ti-o găuresc imediat!

Se retrage cu spatele spre mașină. Babuinul are de furcă. Huiduma nu-i doar malac, tonele de mușchi sunt școlite, fiecare centimetru lucrat. Nu poate interveni nimeni. Asta-i kickboxingul! Schimbul de bușituri, încleștările sălbatice, dialogul de lovituri zdrobitoare se desfășoară într-o succesiune

fulgerătoare. Se prăbușesc, zboară prin aer, se redresează, se prind iară, reușesc să se elibereze. Timofte țopăie cu măciuca în jurul lor, ca un arbitru. Pândește un fragment de secundă să poată arde bila gorilei. Ene și Marinaș au trecut în spatele lui Săraru. Îi dezafectează Peu-geot-ul. Bună idee!

Pascu și Helmut avansează prudent, pe măsură ce Săraru se retrage, urlând:

— Stați pe loc! Încă un pas și trag!

Nina, strangulată de brațul lui, ne privește fix, înnebunită de groază. Pascu abordează un ton ferm și liniștit:

— Dă-i drumul. Nu mai ai nici o șansă. Înțelege.

— Rămâneți pe loc! Trag!! Fii atent, neamțule, nu mă joc!... Trag!

Nu mă îndoiesc c-o va face. Din dreapta mea, parvine zgomotul unei bușituri cumplite. Babuinul s-a prăbușit ca un bolovan. Gorila e gata să-l scoată definitiv din joc. Timofte trage în aceeași secundă cu mine. La picioare. Huiduma cade, cosit. E eliminat. Rămânem șapte contra unul. Dar ăla, unul singur, are țeava armei lipită de tâmpla Ninei, și-l mai cheamă și Săraru. A ajuns la mașină. Ene și Marinaș așteaptă în spate, gata să intervină.

Au urcat în Peugeot. La volan, Nina sub amenințarea armei. Helmut se răsucesce spre Pascu, în care a identificat șeful:

— Lăsați să plece?!

— Nu încercați nimic. O ucide chiar dacă moare și el.

Nina face eforturi să demareze. Inutil. Contactele au fost smulse. Coboară amândoi. Săraru scrâșnește:

— Porcilor!... Dar n-o să vă meargă!

Babuinul își înfinge pumnii în șolduri:

— Acum, ce faci? Pleci pe jos? E o excursie frumoasă până la București.

Săraru rânjește:

— Nu, drăgălașule, mă cărăbănesc cu trotineta voastră. Și cu dama, bineînțeles!... Ce ai?

Nina nu mai rezistă. Picioarele i s-au muiat, alunecă pe lângă trupul lui Săraru. Cade în genunchi, leșinată. Săraru încearcă s-o rețină. O secundă în care arma părăsește tâmpla Ninei și, aproape concomitent, mâna lui Săraru. Kalașnikovul e pe jos. De data asta, a tras colonelul Pascu. ăsta zic și eu, sânge rece! Nu aș fi avut curajul să ținesc și să trag în mai puțin de două secunde, atât de aproape de capul Ninei, amenințat de o altă armă!

Săraru e imobilizat fără să se opună. Cât ar fi el de zmeu, realizează că nu poate scăpa slobod și teafăr de șapte oameni înarmați. Iar dement nu e.

Doar dotat cu un simț al umorului foarte special. Îi surprind privirea amuzată când Timofte îi pune cătușele.

Facem curat pe șosea, strângem gorila, ne reconstituim „Boingul”.

— Voi de ce ați întârziat atâta? îl întreb pe Ene.

— A avut Săraru o pană nasoală chiar la ieșirea din București. A moșmondit-o aproape juma' de ceas.

— Aha, de-aia a întârziat și el! Tocmai mă miram... De ce n-ați anunțat?

Ene dă din umeri:

— Am tot încercat, dar n-ați răspuns. Intraserăm la idei.

Are dreptate. Pascu uitase scula în mașină și i-a fost teamă să se întoarcă. Îl așteptam pe Săraru din clipă în clipă, l-ar fi putut surprinde pe șosea...

Babuinul trage din sticluța de buzunar. E peste măsură de mulțumit. Cu Săraru avea el conturi personale de reglat. Nu se poate abține și-l apostrofează:

— Ți-am zis eu, băi Hollywood, că ne mai întâlnim? Îmi pare rău că n-am pus un pariu.

Săraru zâmbește lung, fără dinți:

— Nu ești ceea ce gentlemenii ar numi un jucător elegant. Nu știi să câștigi... În general vorbind, nu se știe nimic. Mai sunt tururile...

— Alea le joci matale la aer condiționat, cu smoking în dungii. Pe boabe de fasole, fără TVA! Îl suportă electoratul că tot e fraier!

Helmut vrea s-o ajute, dar Nina se ridică singură. Sprintenă ca o gazelă. Ne adresează un zâmbet strălucitor:

— V-a plăcut?

Rămân cu gura căscată. Eram convins că și-a pierdut cu adevărat cunoștința, că nu-i un truc. De, uitasem că s-a „bacaloriat” în târlă, la Coana Aurica.

Se lipește tandră de Helmut și-i întinde buzele. Cu o mișcare a capului de infinită discreție, aproape imperceptibilă, bărbatul i le ocolește.

Eu mă simt trist. Ca boul.

Când îl văd, am o tresărire. A înviat Țeastă! Uluitoarea asemănare mă impresionează proaspăt, ca în prima clipă. De unde stătea adunat covrig, începe să latre, dă să iasă. Îi dezmiard godeurile de pe frunte, evitându-i

privirea. Mă sfâșie suferința indiferent de culoarea ochilor în care o citesc. Așteaptă să-i pun lesa tremurând și mă smulge pe ușă.

Am intrat în alertă. La sediu ne-am întors doar ca să luăm câinele. Trebuie să ajungem la Marele Boss, înainte ca acesta să afle de arestarea lui Redford. Schițăm ad-hoc un plan de acțiune. Pascu rămâne la sediu. După câte s-au întâmplat, cu atâtea păsări rare între aceleași ziduri, nu-i indicat să-l părăsească. Cu Țeastă ăl mic, hai-hui prin București, plec eu și Bădoiu.

Ca totdeauna când se află la volan, e agresiv și insolent, dar indicat pe zor mare. Că bea de douăzeci și patru de ore fără încetare, *no problems!* După opinia specialiștilor, prăpădește banii de pomană. Ar trebui să treacă pe trotil. În spate, Țeastă Jr. zbârnâie cu capul lipit tandru de grumazul Babuinului. V-am spus că-i simpatic, îl iubește toată lumea. Pe Bădoiu.

Ținem seama de sugestia colonelului și luăm startul de la salonul lui Toto. Recte, parcăm și ne lăsăm în seama dogului. Trage tare de lesă, face stânga, dreapta, îl simțim nehotărât. Ajungem la firma engleză de unde l-a umflat Bădoiu.

— Cățelușul e tâmpit, decretează, aici s-a spălat putina. Obloane trase, ghișeuri închise, toată lumea în vacanță. Caraibe sau Hawaii.

— Au omis să i-o comunice.

— Unde-i instinctul atunci?

— Instinctul e că adus la un anumit punct, care-i este familiar, te duce la adresa frecventată de stăpân.

— Zău?! Atunci de ce naiba se mai pierde atâția patrupezi, sunt pline ziarele!

— Nu știu, dom'le, și nici nu-mi pasă.

Lacăte și pustiu. Am putea escalada gardul de fier forjat și să cercetăm clădirea. Simt însă că pușculița e goală. O simte și Țeștișor care nu trage să intre, ci sare pe mine și vrea să-mi smulgă umerii. În alte circumstanțe, aș fi efectuat o percheziție cât de sumară. Acum însă, orice minut e important.

Înhaț animalul și gonesc spre salonul lui Toto, unde am lăsat mașina. Urc la volan, Babuinul sare lângă mine cu Țeștișor în brațe. Ca să nu pară surprins, le zâmbărește:

— Mergem la dame?

Eu zoresc, virez spectaculos, scrâșnesc din frâne ca un dinozaur, îmi fac de cap. Neavertizat, Bădoiu se prăvale peste mine:

— Băi Sanchi, în ce filme ai văzut tu chestii din ăștia?

— Băi Seral, tu mai ții minte formula de rezolvare a ecuației cu mai

multe necunoscute?

— Nu. Dar tu?

— Nici eu. Dar o știu bine pe aia cu una singură.

— Ce, singură?!

— Necunoscută.

Am ajuns la *Izvorul Rece*, depășim scuarul Pache Protopopescu, străbunul edil al Bucureștilor, ne angajăm pe Bulevardul Ferdinand și Babuinul tot nu se prinde. Ca să fim onești, nici n-avea cum, doar eu am pășit pe aici. Prima dată, acum șase zile, când el umbla prin bordelurile clandestine din oraș, iar Ene după Vivi Țețe.

Opresc chiar în fața blocului și-l avertizez pe Babuin:

— Ține-l bine.

Țeștișor se smucește, trăgând spre interior unde-i liniște ca de obicei. Dacă scara n-ar fi curată și butoanele de la uși lustruite, ai crede că imobilul nu-i locuit. Normal! E aproape zece seara. Prea devreme pentru patronii energici din cartea de imobil ca să se fi întors acasă, prea târziu pentru ca locatarii, pensionari de vârsta a patra, să mai zăbovească.

Câinele nu așteaptă liftul, zboară ca o săgeată pe trepte, se oprește în fața apartamentului. Aici, mârâie, zgârie ușa, latră. Sun lung, fără răbdare:

— Dacă nu deschide, spun, sparg ușa.

Nu-i cazul. Sunt privit prin vizor și imediat intră în funcțiune mecanismul — chei, zăvoare, lanț — de deschidere.

Gabriela State ne pofteste înăuntru. Țeștișor a și intrat, strecurându-i-se printre picioare.

— Ce prietenos e!

Se cațără pe ea *en ami*, dar amănuntul nu mă surprinde. De la bun început, am constatat că-i obișnuit cu societatea. După bon jour, patru pedul face turul apartamentului. În altă ordine de idei, observ că doamna State e în ținută de oraș. Destul de neobișnuit la zece seara, pentru o cucoană *d'un certain age*, proaspăt îndoliată.

— S-a întâmplat ceva, domnule căpitan?

Ridic valiza mică pregătită lângă bufet, peste care a pus poșeta și mânușile:

— Vă povestesc mai târziu!

Nici Bădoiu n-are mai multă răbdare. Mă privește sașiu. Așa se manifestă când încearcă un sentiment intens. Acum, e răpus de ceea ce vede și nu înțelege.

— Pot să știu și eu ce se întâmplă?
Eu nu mă pot împiedica să fiu teatral:
— Am omis prezentările, scuze! Doamna Helga Porta. Interimar,
Gabriela State, mama Wandei.

Personal, aș fi lăsat interogatoriul Helgăi Porta pe mâine. Suntem epuizați! Dar dacă Babuinul nu are răbdare, în schimb colonelul are dreptate. E un interval în care pot interveni multe.

Ne îngăduim totuși, o recreație scurtă cu cafele dure. Bagi lingurița în ceașcă și stă drept. Țeștișor e cu noi, în birou. Doarme. Colțunașii cu șoareci tocați din conservă (așa a tradus Bădoiu din suedeză textul de pe cutie) asezonați cu o lingură de vodcă l-au anesteziat. Babuinul e decis să-l înfieze. Pentru contrast. Termen de comparație. Pe lângă Țeastă Jr., se simte o frumusețe.

După ce ia act de cele întâmplate, colonelul Pascu se întoarce la el în birou, unde face conversație cu Helmut și cu Nina. Nici n-a închis bine ușa și Bădoiu începe cu tirul:

— Herculache, tată, cu poanta asta finală, la care — recunosc — nu s-a gândit nimeni, ai mai dres busuiocul. Dar fie vorba între noi, cum te-ai lăsat aiurit în halul ăsta? Ca un începător? Ți-a zis că-i mă-sa și ai crezut-o pe cuvânt! Nu verifici chiar deloc?

— Serios? Dar tu de ce nu l-ai verificat pe Richard Gere?

— Am mers pe mâna ta! Te pretinzi cult în cap, pe mine mă faci seralist. Îl mășor ostenit, n-am chef de mișto. Îl iau cu duhul blândeții:

— Cum ar fi trebuit să procedez, Costică? Mă duc la femeie și o anunț că fie-sa a fost asasinată. Să-i fi cerut întâi buletinul? Până și doctrina, amintește-ți ce am învățat noi la școală, consfințește principiul aparențelor care creează dreptul. Când găsești un ins pe scaunul primarului, zici că-i primar. Chiar dacă mă însoară, căsătoria rămâne valabilă, atâta vreme cât eu nu am știut că personajul e impostor. Așa s-a întâmplat și cu mine. Am găsit-o la adresa cu pricina, nenorocită și îndoliată, vârstă corespunzătoare. Nu m-am îndoit o secundă de identitatea ei, nici nu mi-a trecut prin minte s-o legitimez... Peste toate, vecini aeriene cărora le pasă de Gabriela State ca de zăpada de anță!

Dacă-l iei de la „om la om”, Babuinul devine om. Concede impresionat:

— În fond, ai dreptate... Când ai început să te prinzi?

Mă duc la chiuvetă. Îmi răcoresc ceafa și mâinile fierbinți. Mai iau o gură de cafea, aprind o țigară:

— Au fost nuanțe, Costică, nuanțe și instinct... Retrospectiv privind, femeia se controlează foarte bine, simulează și disimulează excelent. Wanda nu exagera asemuind-o cu Lucreția Borgia... La un moment dat, referindu-se la „fiică-sa”, în loc de Doina, a spus Wanda, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată în cazul autenticei Gabriela State. Pentru o mamă, unic în vorbirea curentă rămâne valabil numele purtat acasă, pe vremea spielhosenului și a castelelor de nisip, chiar dacă o lume te știe acum de Greta Garbo sau Ion Dolănescu...

— Just.

— Mersi... Mi-a mai dat de gândit colaborarea cu Negulescu, fratele lui Suliță, când am găsit-o la Club, dar cel mai mult m-a frământat filmul din caseta de valori. Simple imagini turistice nu se depozitează „la secret”, iar ca cineva să fi umblat înaintea noastră la safe era de neconceput, în condițiile de securitate ale băncii. Logic, fusese înlocuit. Când? La fel de logic, atunci când s-a deschis caseta. Cine era de față? Subsemnatul, scos din cauză aprioric, procurorul — idem, directorul băncii care ar fi putut opera oricând nesupărat. Cine mai rămânea? Doamna Gabriela State. Un film are nenumărate sosii, poate fi înlocuit cu altul fără dificultăți. Ține seama și de atmosferă! Toți eram devorați de curiozitate, prea concentrați asupra conținutului casetei ca să mai fim atenți la gesturile ei... Cum ți-am mai zis, am procedat prin eliminare.

Babuinul își bagă un deget în nas. Nu ca să se scobească. Ca să mediteze:

— De ce ai ținut pontul pentru tine?

— Ipoteza mi s-a părut prea pompieristică, bâjbâiam... În fond, de episod ne despart doar patruzeci și opt de ore. Ieri dimineață am fost la *Banklife*. Aseară însă, când a fost găsită nenorocita aia asasinată în pădure...

Bădoiu sare de pe scaun:

— Gata, m-am prins! Cadavrul necunoscutului! Ea e autentică Gabriela State! Helga a ucis-o și i-a luat locul. Dibace mișcare!

— Absolut. În calitate de mamă neconsolată, rămânea în mijlocul evenimentelor, era la curent cu ancheta. Peste toate motivațiile, aștepta comod la umbră, să-i aducă poliția copilul. Ceea ce nu izbutise ea cu nici un chip, îi oferea gratis și pe tavă potera română. Urma lichidarea băiatului și

„good bye, fraieri valahi!” fluturat de pe cerul Otopenilor. Happy epilog la Düsseldorf pentru ea și fecioru-său, Karl.

— Ei, conchide Babuinul și de satisfacție rupe în două un pix ca pe o scobitoare, cel puțin în chestia asta nu i-a mers. Copilul e salvat. Rămân implicațiile politice ale afacerii! Ce caută ea în musacaua asta?

— Sunt convins că-i o simplă mercenară. Marii șefi nu coboară pe pistă. Urmăresc cursa din tribună, cu binoclul atârnat de gât. Cum au ajuns mahării de la București la Frau Porta, n-am idee, cert e faptul că interesele li s-au îmbinat. Două ținte nimerite cu aceeași piatră, spun francezii. Helga a făcut jocul patronilor și, în paralel, a încercat să-și rezolve și problema personală. Iar destinul a făcut ca biata Wanda să nimerească între ambele fălci ale cleștelui, vânată din două părți: și de foștii patroni, și de Helga.

După ce mai ia un gât de combustibil, Babuinul își bagă degetul în a doua nară:

— Chiar dacă mai sunt destule de lămurit, noi am ajuns la potou. *End!* Cât privește actul de justiție, justiție adevărată din aia în care cred tolomacii, doar Pascu mai poate face ceva... Fiule, recreația s-a terminat.

Douăzeci și trei și zece.

Mă duc la fereastră să trag o gură de aer. Cer înstelat, puzderie de stele; noaptea bucureșteană s-a deschiat la toți nasturii. De la o terasă de vară se aude muzică. Un câine latră, o pisică își plimbă spinarea cocoșată pe acoperișul de vizavi, vreo zece mii de cetățeni ai Capitalei se distrează în diverse stabilimente, alte câteva mii fac amor în pat sau prin tufișuri, pe o mie îi doare măseaua, cam trei sute de mii așteaptă filmul de pe Antena 1, circa cincizeci de mii visează dulce; un rest modest de aproximativ două milioane au coșmaruri.

Și atât.

Întâmplător, sunt pe culoar când Helmut și Nina părăsesc biroul colonelului Pascu. Deși degajați, nu au deloc aerul unor fericiți care s-au regăsit după momente de grea cumpănă. Par doi străini; străini de verighetă, de așternut, de un mâine comun. Discret, Nina desenează un cerc în jurul urechii. Îmi va telefona. Ne întoarcem în birou. Pe buzele lui Pascu stăruie un zâmbet meditativ.

— Sunt formidabili, domnule, n-au treabă!

— Cine?! Ăștia doi?

— Sigur, sunt un cuplu interesant, dar la altceva mă gândeam. La aristocrație, în general. La cea autentică. Asta, apropo de neamțul nostru. Inimitabili și irepetabili! Câtă stăpânire de sine, ce discreție a reacțiilor, câtă eleganță și stil chiar în mânie!... Noi ăștia, proletarizați din toate punctele de vedere de patruzeci și cinci de ani de mitocănie legiferată, să zicem mersi, dacă mai putem măcar sesiza nuanțele unui comportament de gentilom! Merita să vedeți cum a tratat-o pe Nina!

— Cum? întreabă curios Babuinul.

Încep să râd, imaginându-l în postura lui Helmut.

— Exact invers decât ai fi procedat tu, băi Ferentari! Fără cazmale și fără imprecății folcloristice despre sex și biserică.

— Uite unde era Versailles-ul!

— Nu mi s-a întâmplat încă să asist la o partitură asemănătoare, continuă Pascu. Să tratezi pe cineva ca pe o zdreanță, ca pe ultima târătură cu politețe ireproșabilă și maniere de marchiz! Ce mai, cu jabou!

Bădoiu dă din umeri, schițează un vânt puturos din vârful buzelor:

— Și ce-a câștigat?

— Toată stima mea, surâde Pascu, și respectul lui față de el însuși, intact.

— Eu mă respect și fără fițe din astea, mormăie Babuinul. Barem și-a recuperat filmulețul cu acrobațiile nevastă-sii?

— Și filmele și banii.

Tresar:

— Domnule colonel, vreți să spuneți că a plecat cu ele în geantă? Nu le-ați păstrat ca material probatoriu la dosar?! Pentru proces?!

Întoarce capul spre mine și se interesează cu o voce depărtată, parcă venită din altă odaie:

— Care proces?! Ai naivitatea să-ți închipui că va avea loc vreun proces?!

Consternarea mă gătuie:

— Cum se poate, domnule colonel?! S-au comis opt crime, găfâie dosarul sub greutatea cadavrelor, nu poți îngropa totul ca pe o mărgică!

— Să vezi ce bine o să se poată! În fond, aproape că nu mai ai eroi! Demetru și frate-său absolviți prin dare la fund, killerul bandei curățat, la fel Panduru, Țească...

— Oricum, au mai rămas, apreciază Babuinul. Îl avem pe Voicu...

— Plastelină, ușor de manipulat, în instanță își retractează toate

declarațiile, pretinzând că i-ați demolat maxilarele la anchetă.

— Gorila lui Săraru...

— Simplu zilier, dragule, angajat chiar azi-dimineață, în lipsă de personal și disperare de cauză. Adaugă pe jumătate idiot, provenit dintr-o casă de copii handicapați. I-a luat Timofte declarația.

— Toto...

— Fericit să nu știe nimic, să scape basma curată dintr-o acuzație de complicitate la infracțiuni grele!... Cine a mai rămas? Săraru, uns cu toate alifiile și împotriva căruia, în afara polițiștilor, nu vor exista martori? Iar polițiștii, la rândul-le, nu știu nimic, dacă așa sună ordinul... Helga? Săraru n-o cunoaște, n-a văzut-o în viața lui și așa mai departe pe aceeași melodie.

— Nu-i chiar așa, mă opun, am fost împreună la *Banklife*. Suntem trei inși care putem confirma substituirea de persoană.

— Vax! Ție ți s-a năzărit, directorul nu mai ține minte, procurorului îi povestește ierarhicul superior *ce* și pe *cine* a văzut la *Banklife*... Sigur că exagerez, dar nu sunt prea departe de realitate.

— Și totuși, rostesc îndoit, cred că în privința lui Helmut ați procedat cam... arbitrar.

— Fleacuri, respinge colonelul, față de ilegalitățile comise și care abia se vor comite în dosarul ăsta! În definitiv, i-am dat banii care-i aparțineau și filmele. Altfel, rămânea tributar prostiilor Ninei, alții ar fi preluat șantajul și nu o merită. Nota bene, aranjamentul îl cunoaștem numai noi, mușchetarii din biroul acesta și bineînțeles, cuplul Bundestag. Discreția lor nu intră în discuție... Încă o informație! L-am sfătuit să ia primul avion și s-o întindă urgent spre patria Nibelungă.

— Și Nina? întreb stupefiat.

— Și Nina. Dacă vor pleca împreună, asta n-o mai știu.

Babuinul, la fel de tulburat ca și mine, îl măsoară uluit:

— Domnule colonel, vă dați seama că ați sictirit absolut toate normele...

Pascu îl întrerupe:

— Vrei să-mi ții un curs de deontologie?

— Puteți fi tras la răspundere penal.

— Asta nu, scumpule, știu eu prea multe, dar un accident de mașină, sau să plonjez de la etajul șapte, pentru că n-am fost atent când îmi puneam ciorapii la uscat, mi s-ar putea întâmpla.

Babuinul îl contemplă o secundă și se repede să-i strângă mâna. I-o

zgâlțâie vreun minut, așa cum obișnuiau până mai cincinalul trecut prim-secretarii de partid din țările frățești:

— Domnule colonel, dați-mi voie să v-o spun, sunteți mare!!! În inima mea, v-am ridicat statuie!

— N-o să-ți fie comod, surâde Pascu. Băieți, e miezul nopții, sunt aproape patruzeci și opt de ore de când n-am dormit și ne așteaptă două interogatorii grele. Propun un scurt *relâche*.

Excelentă idee. Peste cinci minute, dorm tun.

DUMINICĂ

Luăm startul la ora patru dimineața.

— Deștepta-reeeeea!

Țâșnesc ca un dop de șampanie, inima mi s-a împiedicat în amigdale. Babuinul, încântat de efect îmi întinde cafeaua fierbinte. Înregistrez pe birou o sticlă de vodcă proaspăt desigilată și liorbăitul lui Țeștișor. Mănâncă elegant din castronașul în care-și aduce Ene orezul cu lapte preparat de maică-sa. Mă frec la ochi:

— O iei cam repede. Când ai terminat sticla de aseară?

— Pardon, acum suntem doi.

Mă uit la câine. Lăsând la o parte aerul casei, îndeobște patetic, pare destul de mulțumit.

— O să devină și ăsta alcoolic, n-o să vă mai ajungă leafa.

— Atâta vreme cât există fraieri care joacă la Caritas și pierd toate pariurile, nu-mi fac probleme.

— De ce nu-i dai și o țigară?

— Consumă pipă. Mai ai întrebări?

Mă îndrept spre chiuvetă:

— Ce face Pascu? S-a trezit?

Babuinul își curăță unghiile cu limba de la briceag.

— Nici măcar nu s-a culcat. Toată noaptea a țăcănit la mașină. Am fost la el acum un sfert de oră și am văzut pe birou paginile bătute. Am așa, o impresie în trup că pune la cale o figură măreață! În locul lui, de acum încolo, aș verifica și solnița. Parcă deosebești sarea de cianură?

Mă întrerup din bărbierit:

— Nu crezi că-i prea devreme pentru chestii din astea morbide?

— Realiste! Nu vezi cum pică, precum popicele, toate limbile lungi?... Te mai gătești mult? Pascu a ordonat să-i dăm cep la interogatorii fără el. Mai are de lucru. Cică să începem cu amicul Redford.

Când dă ochii cu Bădoiu, Săraru zâmbește:

— Trebuie să-mi rezerv oră la dentist?

Babuinul îi răspunde cu același zâmbet:

— Mai indicat ar fi la popa matale! Din cauza gripei, se fac rezervări din timp.

— Nici o problemă, am mai călătorit fără bilet.

La semnul meu, ia loc. E calm și degajat. Degajarea aceea de invidiat a bărbatului tânăr care se știe și fătos, și puternic, siguranța pe care ți-o dă conștiința propriei forțe, sentimentul de invincibilitate.

Aleg dosarul cel mai voluminos de pe masă și dau drumul foilor să curgă din degetul gros, fără să-l deschid.

— Cu ce a încăput aici, încep, te-ai aranjat pe o viață. În afară de viol, n-ai scăpat mai nimic. Complicitate la vreo trei-patru crime, nu mai contează câte, răpire, sechestrare de persoană, șantaj, două asasinate- autor, de astă dată, vezi Panduru și Condeescu, trafic de monedă falsă... Ultraj și alte mărunțișuri nu le mai pun la socoteală! În State, ai lua cam vreo sută patruzeci de ani. Aici, te-ai asigurat de o condamnare pe viață. Zicem că-ți iei avocat cu Mercedes, mai zicem c-ai baftă de un complet de judecată cu pondere feminină, și tot faci rost de un douăzeci și cinci de ani, consumi la umbră cu sau fără dreptul de a alege, din patru în patru ani.

— Îmi permiteți, domnule căpitan, să-mi fac singur planurile de viitor?

Deschid brațele generos:

— Îți permit, dragule, cum să nu! Dacă vrei, poți să fumezi.

Mulțumește și își aprinde un Camel (țigara Viorelei), cu o brichetă *Subaru* de teșcherea pricopsită.

— Sărarule, reiau chipurile prietenește, ești atât de intrat în găleată, că nu merită să ne pierdem timpul. Apropo, într-o singură săptămână, ai reușit să bați toate recordurile! Erai mai în avantaj, dacă nu-ți dădeam drumul miercuri. Jumătate din dosar și cea mai gravă, n-ar fi existat.

— Nu încercați să mă intimidați, domnule căpitan. Devansați sentința tribunalului, îmi atribuiți fapte pe care nu le-am comis...

— Care ar fi alea? se interesează Babuinul, rezumându-se deocamdată la artileria ușoară.

Săraru întoarce capul și răspunde liniștit:

— De exemplu, acuzația de crimă e total nefondată. Nu eu l-am asasinat pe Condeescu.

Bădoiu se ridică:

— Vrei să-ți dovedesc? Mă întorc imediat.

Săraru dă din umeri:

— Colegul dumneavoastră nu mă înghite.

— Dar nici nu se înșeală. Tu l-ai suprimat și pe Panduru.

Îmi servește o cascadă de râs, cu capul dat pe spate. I se văd toate

măselele, al dracului, n-are nici o plombă!

— I-ați omis pe Kennedy, Patrice Lumumba și pe Nasser! Nu înțeleg de ce v-ați oprit doar la Panduru și Condeescu!

— Pentru că celelalte crime le-a comis profesionistul angajat de voi, cu un Magnum 365. Tu ai operat cu buzduganul ăla sovietic, Kalașnikovul pe care-l fluturai ieri la tâmpla Ninei. Și stilul diferă. Arzi la mir, ălălalt prefera ceafa.

Se apleacă peste birou și-mi zâmbește impertinent:

— Degeaba, nu mă speriați.

Babuinul s-a întors, cu Țeștișor în lesă. Radiază, sigur de triumf. Urmează un vizavi foarte interesant între Săraru și patrușed. Se privesc țință. Animalul, încordat, e gata să explodeze. Își arată caninii pe care-i apreciez cam la trei centimetri, fiecare. Brusc, atacă. Redford fentează ca la oină. Dacă Bădoiu nu ținea strâns lesa, Țestică îi pupa ăluia gâtul. S-a ridicat în două picioare — seamănă cu *Faunul* de la Atena — și încearcă să se smulgă cu atâta violență, că mi-e frică să nu rupă cureaua. E clar și pentru Săraru că dacă Babuinu-i dă drumul, îl face tăiței. Circul durează cam un minut jumate.

— După cum se manifestă, comentează Bădoiu, te iubește nespus. Are și de ce.

Săraru se așază din nou. Tot calm, dar nu la fel de surâzător:

— Umblați cu trucuri ieftine. Pe fiară ăsta vreți să-l aduceți martor în instanță?

Babuinul scoate cu greu câinele din birou.

— Poate, zic. Dacă te pun acum să-ți sufleci pantalonii, îi găsim autograful. Te-a mușcat în timp ce-i omorai stăpânul. Ți-a curs sânge pe mocheta de la Toto. Grupa sanguină e identică cu cea trecută în buletinul tău. După moartea killerului... Apropo, cine era, de unde venea?

— Habar n-am. Profesiuniștii din ramură nu-ți prezintă cartea de vizită.

— În fine, acum contează mai puțin. Important este că după moartea lui în meciul de la Bellu, tu ai rămas singurul pistolar din bandă. Prim locotenent și unic revolver...

— Inventai foarte frumos, domnule căpitan. Parcă spuneai că e păcat să ne pierdem timpul.

— ...mâna dreaptă a patronului care manevra din culise. Toate dispozițiile către bandă s-au transmis prin intermediul tău, curier și vătaf, uneori șofer ca în noaptea când s-a atentat asupra lui Toto... Te-a văzut Viorela. Era geloasă și te-a urmărit. În puține cuvinte, ai fost un fel de vice,

alături de Condeescu. Mai puțin compromis și mai util, de vreme ce ai primit ordin să-l suprimi.

Întinde mâna după pachetul de țigări, afișează un aer de plictiseală:

— Construiți un eșafodaj bazat pe coincidențe și ipoteze care vă convin. Probe nu aveți și nu sunt eu ăla care să vi le furnizeze.

Babuinul, întors de două minute, și-a pierdut răbdarea. Intervine cu violență de bivol:

— Sărarule, nu fi imbecil! Vrei probe? Le avem și încă sosesc, ținem deschis toată ziua. Dar numai pe ce am constatat noi, *de visu*, ai de rupt o valiză de calendare, c...-te la comun și reflectând la fenomenul viață!

Redford ne oferă o nouă mostră de zâmbet strălucitor și arată spre mine:

— Așa m-a amenințat și dumnealui.

Brusc, abandonează aerul de șuetă cu debili mintali, abordează stilul direct „hai să dăm cărțile pe masă!”

— În definitiv, dacă le știți pe toate, ce vreți de la mine?

Bădoiububuie scurt:

— Ce rol au avut cocotele în combinația banilor falși?

Schiță de surpriză, un abia sesizabil popas pe itinerarul țigării lui Redford, de la buze la scrumieră.

— Bani falși. Remarcabil!

— Ce, că ne-am prins?

— E prima oară când aud varianta.

Babuinul, adunat între umeri, ca o pisică uriașă, se interesează mios:

— Vrei să-mi spui, baby, că ai crezut în basmul cu peștișorii de aur?! Doar ca să plimbați tropicalii prin București, v-ați jucat cu bombardierele alea?! Auzi, dom'le, au tras în muște cu Kalașnikoave, Bazooka, Magnum...

Redford completează ironic:

— Pantzere, aruncătoare de flăcări și un Messerschmitt!

Mă bag rapid între ei. Enervat, Babuinul e pe cale să apeleze la artileria grea. Cu Săraru însă, nu ajungi nicăieri făcând pe durul.

— Să lăsăm gluma. Ai știut că peștii reprezintă doar o acoperire. Poate și o parolă, în funcție de număr. Spun asta pentru că la tine în baie, am găsit doar patru pești în loc de cinci, cât adusese Viorela de la Toto.

— Pe unul, mormăie Bădoiububuie, l-a halit canibalul.

Săraru râde:

— Deci, dumneavoastră mi-ați băgat pisica în casă. N-a fost tocmai

legal în lipsa mea.

— Precis, nu. Ce ți-ai închipuit că se află în servietele diplomat care însoțeau de obicei acvariile?

— Ciocolax și prezervative color, sugerează Babuinul.

— Nu sunt un tip curios, spune Săraru.

— Chiar așa? Anvergura și clandestinitatea operației nu ți-au dat de gândit? N-ai întrebat-o pe Helga ce soi de dinamită transporti?

E prima dată când pronunț în fața lui, numele patroanei. Mă scrutează lung, încearcă să mă pătrundă dincolo de cuvinte. Insist:

— Helga Porta, cea care a luat locul mamei Wandei, ucisă și abandonată în pădurea Tunari.

— Sunt amănunte despre care eu nu am cunoștință.

— Pretinzi că nu o cunoști pe Helga? Că n-ai auzit de ea?

Ridică din umeri:

— Cred că-i amanta lui Condeescu, mai multe nu știu.

— Amantă?! Amanta a dispus asasinarea amantului?

Săraru se miră de mirarea mea:

— Poate chiar ea l-a aranjat. N-ar fi primul caz.

— Problema e următoarea! conchid. De unde veneau servietele, de ce trebuia să traverseze rețeaua prostituatelor și către cine se îndreptau, stație terminus?

— Domnule căpitan, considerând ca valabil tot ce ați demonstrat până acum, de ce credeți că Helga mi-ar fi pus la dispoziție informații incendiare? Toate operațiile legate de falsificarea de monedă sunt considerate crimă în orice legislație din lume. Informațiile le dețin doar câțiva granguri, nu infanteria de sacrificiu, pălmașii și trupeții.

— Sărarule, tu nu ai fost un simplu trupete.

Babuinul și-a ieșit din țâțâni. Își reazemă cotul pe blatul mesei și mătură cu o zvâcnitură tot ce-l mobilează: dosare, hârtii, calendar, suportul cu pixuri. Urlă:

— Nu mai ține gargara! La obiect! La obiect, scurt și răspicat! Cine ți-a dat dispoziție să-l faci aut pe Condeescu? Poate te stimulează știrea că Helga, împreună cu o valiză de bani falși, se află în tractirul nostru, în stare de arest. Și dacă nu ea, cine ți-a fost general?

— Mă scuzați, nu mai răspund decât în prezența avocatului.

— Așa, tăticu'! exclamă plin de satisfacție Bădoiu. Vezi cum stă cu agenda de lucru, poate o ia și pe Viorela în cârcă. Ai nenorocit fata, dacă

amănuntul are vreo semnificație pentru tine... Ce te miră, Gigolache? N-ai auzit de complicitate? Și încă la chestii babane, nu la manglit găini „din grădina lui Nea Ion, toate păsările dorm!”

Săraru îi îndreaptă o privire de gheață albastră:

— Ăsta se numește șantaj.

E rândul Babuinului să-și arate dinții, chiar dacă nu sunt de expoziție!

— Da' ce, eu i-am zis Maica Tereza?!

Când terminăm cu Săraru, nu s-a făcut nici șapte. Arunc nervos pixul pe care-l țineam în mână de sanchi, ca speakerii de la Departamentul Știri. Ai ce face cu cel puțin o mână și pari in-telectualicește implicat.

— Știam că nu scoatem mare lucru de la ăsta.

Babuinul bagă fierbătorul în priză:

— Ce mai contează de vreme ce afacerea se va mușamaliza? Măcar am satisfacția că l-am pus pe frigare.

— Fitulul cu Viorela?

— Îhî...

Picior peste picior, cu paharul în mână și privirea pe fereastră, devine visător:

— E interesant de constatat că bestiile astea pot avea sentimente omenești! Și încă pentru urâta aia de Viorela, pe care o compătimesc din suflet pentru că, ce să-ți povestesc, o femeie dacă nu-i nurlie, vai de capul ei, mai bine să nu se nască! Așa a lăsat Dumnezeu, nu sunt eu vinovat...

— Nu, ești mache.

— Ce, vrei să spui că nu-i nasoală? Dar, mă rog, Redford o iubește. E probabil singurul sentiment pozitiv din viața lui. Hitler iubea câinii, dar cosea oamenii cu milioanele, fără să-i tresară măcar mustața! Vezi, chestia asta nu pot s-o înțeleg eu!

— Care?

— Să poți extermina fără șovăială și în același timp, să tremuri, să arzi vâlvătaie, să te sacrifici chiar, pentru un *e/* sau o *ea*.

— Pentru că nu te duce mintea. Lupul mănâncă oaia fără ca asta să-i afecteze dragostea față de doamna Lup... Și mai lasă-mă dracului în pace, o mai avem pe Helga.

Intră colonelul Pascu. Vădit epuizat, dar bine dispus, mulțumit de el

Însuși:

— Ați terminat cu Săraru? Am să mă uit mai târziu pe declarațiile lui. Acum, n-am timp, acționăm contra cronometru. Eu mai am puțin... Își freacă palmele de parcă i-ar fi frig: Am făcut o treabă bună, băieți, o să vă placă!... Hai, dați-i zor cu nemțoaica, cât mai suntem noi la zar.

Babuinul se miră:

— Dacă-s așa de grăbiți, de ce nu s-au mișcat până acum? Au avut toată noaptea la dispoziție.

Pascu, deja de cealaltă parte a ușii, îi răspunde peste umăr:

— A lipsit probabil marele OK. Dar voi puteți paria că nu va întârzia.

Bădoiu rămâne mofluz:

— Cine-i vita care mânca rahat că totul se plătește?

— Vită-i ăla de-a crezut! Se plătesc doar impozitele, telefonul și...

— Caritasul, completează Babuinul cu un zâmbet gras.

Uite-o și pe Frau Helga Porta! Încerc să constat vreo schimbare pe chipul pe care-l calificasem de văcuță. Cum de m-am înșelat atât de lamentabil?! Chiar dacă faptul în sine nu mă scuză, au contat enorm circumstanțele. Veneam să anunț cea mai dureroasă veste din lume, moartea propriului copil. Eram mai preocupat de cum s-o spun, decât de ceea ce vedeam în fața ochilor. Iar în fața ochilor, aveam imaginea preconcepută, apriorică a unei femei distruse.

Separat, grozav de înșelătoare carnația pufoasă, obrazul limpede de femelă care nu gândește, senzualitatea durdulie și catifelată. Nu sub chipul unei gospodine grăsuțe, placide, cu orizontul blocat de campania de primăvară a mării scuturături și de cea de toamnă a zacuștilor, îmi imaginam o minte satanică, o criminală pășind dezinvolt pe un preș de cadavre!

Mai am și un mare păcat! Eu, instinctiv, pe oamenii grași nu-i prea iau în serios, ca și cum osânza ar fi invers proporțională cu ticăloșia. De parcă Göring ar fi fost un baletist sau Stalin, Mao-Tse-Dun niște subnutriți! Las' că nici cu Churchill nu mi-a fost rușine, chit că noi am fi preferat RAF-ul, tancurilor sovietice.

Stă nemișcată, cu expresia concentrată pe care o dă în genere, scaunul din baie. Zău, dacă nu asta-i impresia pe care o face. Pe sub pleoapele grele, strecoară o privire goală, de rumegătoare.

Îi răsfoiesc pașaportul. Are 54 de ani, e născută la Sibiu. Săsoaică — de

unde limba română curentă, fără accidente.

— Când ați părăsit România?

— În 1963.

— Sunteți căsătorită cu Alexander Porta și există un fiu comun, Karl.

— Și ce-i cu asta?

— Este! Karl are un frate vitreg, Patrick, rezultat al legăturii soțului dumneavoastră cu Doina State. Pentru ca băiețelul să nu stea în calea viitoarelor interese succesoriale ale lui Karl...

— Soțul meu trăiește, domnule căpitan.

— Urmărit de Mafie, ceea ce în orice limbă se cheamă zile numărate. În consecință, pentru a preîntâmpina prevederile unui testament care să-l aibă în vedere pe micul Patrick, ați asasinat-o pe Doina State. Aceeași soartă urma s-o aibă și copilul, în cazul când l-ați fi găsit.

De capul lui, Babuinul îmi aprinde o țigară și mi-o întinde. Continui fără pauză:

— Suntem informați că Alexander Porta dispune de o avere importantă. Foarte importantă, dacă ne gândim că trebuie să justifice uciderea Doinei-Wanda și a mamei sale, căreia v-ați substituit. Cu remarcabil sânge rece.

Își îndreaptă mașinal părul sub pălărie, apoi mâna coboară spre decolteu:

— Dumneavoastră știți ce spuneți. Nu recunosc nimic.

— Atunci, prezentați-mi varianta dumneavoastră. De ce ați luat identitatea Gabrielei State?

— Nu vorbesc decât în prezența avocatului meu din Germania.

Mă uit la Bădoiu, râdem la unison:

— Care avocat, citește în stele Babuinul, în caz că-i găsit și nu vânează taman acum lei în Africa, e un magician în stare să convingă orice tribunal că ești miaua Domnului!! Opt crime comandate plus o tentativă, trafic de valută falsă, șantaj, răpire, sechestrare de persoană, falsă identitate, substituie de persoană, ăsta zic și eu palmares!... Auzi, grāsano, poate doar Helmut Kohl, dacă-i dispus să vireze în vistieria daco-romană niscai marafeți Deutschland, să te mai poată scoate din rahatul de față! Dar n-o s-o facă, surioară! Pentru o Wanda, se mai scobește el în buzunarul de la spate, dar la gușă cu peri și o pereche de fese moi, piftie'n chiloți, parolează! Ce părere ai, căpitane de foliculinista noastră din Düsseldorf?!

Când vrea să fie odios, obscen și trivial, Babuinul n-are pereche. Și încă

n-a dat tot din el. În realitate, urmărește o tactică. Ofensând-o adânc, cum numai o femeie poate fi ofensată, opintește s-o scoată din calmul de șeptel. Sub alt aspect, puțin îi pasă de eventuale reclamații, săptămâna viitoare pleacă din Poliție. Dar chiar pe normal, s-ar anfișa. Se duce asta și se plânge în instanță c-a fost înjurată de fese! Ce să-ți povestesc!

Ceva tot a izbutit. Obrazul moale al Helgăi tremură, pe bune, ca o gelatină. Încearcă să-și păstreze demnitatea, dar îi este peste poate. Șuieră ca un ceainic cu fluierici:

— Țigani! Asta sunteți, niște țigani!

Bădoiu își amintește de rromul de pe șosea:

— Alo, Frau Slănină, nu știi că nu-i voie ură de rasă?

Îi rade o cazma la ceafă, de-i deranjează pălăria.

— Porcule! Lovești o femeie care nu se poate apăra!

Bădoiu își înfinge degetele în umerii grași și o saltă ca pe o scrumbie:

— Nazisto, cine le-a apărat pe Wanda, pe mă-sa, pe curvele de dinaintea lor, pe toți nenorociții care zac acum cu iarba-n gură?!

Helga s-a învinețit, se sufocă.

— Las-o, zic, pleznește la încheieturi.

Babuinel îi dă drumul cârpă pe scaun. Pare amețită dar amănuntul nu-l impresionează. Îi mai arde o labă:

— De înviorare, explică.

Chiar se înviorază. Respiră adânc, deschide ochii. O ură neagră îi vopsește privirea:

— O să te coste.

Bădoiu își aprinde nonșalant o țigară, se uită cum arde:

— Plătesc cu plăcere, Frau Bășină, dar înainte, îmi răspunzi matala la niște întrebări... Bășină ineficientă, îmi explică. În valiză, pe lângă dolarii falși și filmul umflat din caseta secretă a Wandeii, există și o provizie batalion de tablete „cacă-te ușor, cacă-te cu spor”.

— Țigan jegos!

— Așa, cartoafo, se delectează Babuinel, țigan sau barabușter, baragladină, cataroi, chiloman, cioropină, gașper! Cum vrei matala, numai scui-pă fasolea! Ca să vezi că sunt modest, nici nu te întreb de unde provin dolarii măsluiți. În ultimă instanță, puțin îmi pasă de bordelul care-i fabrică, e treaba poliției din zonă și a Interpolului. Mă interesează cui îi predai aici. Cine e destinatarul? Răspunde, fă, că te fac zob! Ajungi la Morgă'n frigider, să joci 66 cu ibovnicu'! După ce că-ți face servicii la așternut, îi expediezi un glonț în

țeastă.

Helga nu mai rezistă, zbârnâie la modul concret. Urlă:

— Porcilor! Rușinea Europei! Am să vă desființez... Am relații!

— Așa, vacă bătrână, p-alea vrem să le cunoaștem!

— Canalie!

— Ușurel, fără termeni vulgari. Suntem o instituție decentă... Să nu-ți uiți vorba! Ziceai de relații...

Pe neașteptate, o apucă de păr și-i trage capul peste spătarul scaunului. Femeia începe să răcnească, ceafa o doare cumplit. Cunosc mișcarea, e foarte „convingătoare”, dar dacă Bădoiu nu-i atent, îi poate frânge gâtul. Trebuie să fii expert ca să poți opera fără riscuri.

— Destinatarul banilor! îi urlă în plin obraz și intensifică presiunea.

Sar de pe scaun:

— Dă-i drumul!

— Nici nu mă gândesc. I-am promis c-o adună autopsistul cu pipeta și mă țin de cuvânt... Ți-o fi milă de fiara asta în stare să arunce în aer un oraș pentru un săculețe de arginți! Opt crime pentru ca fecioru-său s-aibe „Boing” cu piscină?!...

O fi, doar că în momentul de față, eu nu sunt în stare să-mi amintesc, să fiu pătruns de toată nemernicia invidiei. Am în fața ochilor o femeie torturată și atât. De altfel, nu va rezista presiunii fizice. Ăștia pufoșii sunt mai vulnerabili la durere, n-o suportă, cea mai modestă interenție stomatologică se face sub anestezie. Persoanele fibroase, uscate, îndură mai ușor.

Nu mai țipă. Horcăie, se sufocă și, în cele din urmă, cedează. Bădoiu îi toarnă vodcă într-o ceașcă de cafea. Femeia dă din cap, își caută suflul. Babuinul reia tirul. Ca să fie mai convingător, continuă s-o țină de păr.

— Cui i-ai predat banii?

Helga șoptește răpusă:

— Lui...

Pronunță un nume cu rezonanță amețitoare. Cu rezonanță, reverberații, implicații și tot ce poftiți. Noi ne privim stupefiați, ne întrebăm dacă am auzit bine.

— Personal lui?!

— Da, nu are încredere în nimeni.

— Unde vă întâlniți?

— La Palatul Telefoanelor. Înăuntru.

Babuinul o scutură:

— Minți, nu-i nebun să se expună în buricul târgului.

Nu sunt de acord cu el. Locul e ideal. Totdeauna lume. Multă și nerăbdătoare, cu probleme de rezolvat. În consecință, neatentă. Femeia gâfâie:

— Poartă totdeauna ochelari închiși și ceva pe cap.

— Cum procedați?

— Ne așezăm la o coadă... El, în spatele meu... Facem schimb de serviete.

— Aha! De câte ori v-ați întâlnit până acum?

— De șase ori.

— Pe ce cale intră banii în țară?

Grăbesc ritmul întrebărilor, marele STOP poate interveni în orice moment.

— Cu vaporul... Dă-mi, domnule, drumul la păr!

Babuinul se face că n-aude, totuși slăbește strânsoarea.

— De unde vin?

— Nu știu... El știe. Pe mine mă anunța doar că a sosit marfa la Constanța... Săraru se ducea de regulă. O singură dată Voicu.

Încerc să mă strecur printre întrebările lui Bădoiu. Am și eu obsesiile mele:

— Peștii exotici au constituit un paravan, știm. În afară de asta, conțineau și un cod. Care?

A ajuns la capătul puterilor, mi-e teamă să nu clacheze. O simte și Bădoiu. Îi lasă capul liber, dar rămâne în spatele ei. Strategic.

— Numărul lor... Peștii roșii desemnează zilele...

— Exemplifică!

— Cinci pești roșii... În cinci zile, Săraru trebuia să se întoarcă la Constanța cu banii... Peștii negri arată quantumul sumei pretinse de persoana care procură valuta falsă... Trei pești negri, să zicem, egal trei sute miliarde de lei.

Încep să văd sașiu. Mă întreb dacă există vreun sistem mai criminal de a-ți torpila propria monedă! Arunci bancnota națională peste graniță și cumperi parai falși, numai ca să compromiți Puterea. Superb! Păi, pe lângă ăștia, hunii, tătarii, goții și ostrogoții ne-au fost bunicuți devotați!

Babuinul mă privește iar dintr-o parte, ca găina. Le chibzuiește:

— Figura asta nu mă convinge. În secolul computerelor, al faxului, sulaxului și a rachetelor cu rază medie de acțiune, gagiii umblă cu tromboane

din Evul Mediu?!

Helga și-a lăsat capul în piept. Nu-i mai pasă de nimic, „credeți ce vreți, dar lăsați-mă în pace!” Bădoiu continuă să se mire:

— Ce naiba, mă Boabe, ca'n filmele de capă și spadă cu nen'tu, Jenică Marinescu?

— Care Jenică?!

— Boschetarul⁹⁶ ăla, Jean Marais... Chiar și pe vremea lui Caragiale, trântea o depeșă despre atâția boi și vaci bălțate, după parolă, nu umblai cu tiribombe și vertebre exotice. E fistichie rău de tot, ce să mai discutăm!

În timp ce eu tocmai reflectez că povestea-i prea fistichie ca să fie inventată... O ia din nou la zgâlțâit:

— Alo, tovarășa SS, mă auzi? Ceva nu rimează. Spui că bossul e prudent și circumspect, dar ție, o bandită din lumea largă, îți acordă credit nelimitat. Cum vine asta?!

Helga geme:

— Sunt fosta lui soție.

Ea este fosta soție a lui X, unul din elefanții albi ai epocii de tranziție, iar noi — uluiți. Povestea lor în câteva cuvinte...

Se știu de copii, dintotdeauna s-au iubit. Se iubesc și azi. Au fost obligați să se despartă. Ea era fiica celui mai bogat fabricant de dulciuri din Sibiu. Cu un clopoțel din ăsta la dosar, n-ajungeai, până acum opt- nouă ani, nici șef de serviciu la deratizare. O soartă pecetluită, nici o șansă de ascensiune. Devorați amândoi de același demon al puterii și al banilor, și-au călcat pe inimă recurgând la soluția extremă. A ajutat-o să plece din țară și cu extremă prudență, au continuat să țină legătura. Au știut în permanență unul de altul... Destine strâmbe, generate de o orânduire strâmbă...

Babuinul îmi întrerupe reflecțiile:

— Cum l-ați racolat pe maiorul Demetru? Mai exact, cum ați reușit să-l corupeți?

Cât e de răvășită, tot mai are puterea să disprețuiască:

— E și complicat să corupi în sărăcia asta de țară!

Banda avea nevoie de un om în Poliție. L-au contactat prin Negulescu, frate-său. Demetru a făcut treabă bună, s-a dovedit util. A divulgat pas cu

⁹⁶Homosexual

pas mersul anchetei, a preconizat cu bună știință acțiunea de la Bellu ca să devieze în brambureală... Țeasta a greșit venind la Poliție să-și ia câinele. Animalul era în tratament. Viermi intestinali...

Bădoiu își amintește încântat:

— Eu l-am făcut bine, alcoolul dezinfectează.

Nu-mi plac aspectele care rămân în ceață:

— Demetru a fost primul care ne-a atras atenția că Ioan Condeescu ar fi om de paie, element de diversiune în spatele căruia se ascunde altcineva. Ce interes avea să ne lanseze pe o pistă valabilă?

— În caz de eșec, ar fi fost inatacabil. Nu mai isprăviți odată?

Ce să isprăvim, că intră în birou colonelul Pascu! E agitat, dar pare mulțumit. O măsoară pe Helga, ciufulită și vizibil „deranjată”, se uită scurt la Bădoiu. Fără o vorbă, îmi ia notițele din față și le parcurge în viteză. N-are timp să asculte acum caseta. Sprâncenele i se ridică a mirare și pot să pariez că știu pasajul la care a ajuns.

Se așază în locul meu și preia conducerea interogatoriului. Are probabil indiciile lui că Helga nu ne va mai fi lăsată multă vreme la dispoziție, replicile se succed ca într-un joc de ping-pong. Întrebările sunt scurte, la obiect, nu mai e timp de tactică de învăluire.

— Ce-au căutat în schemă prostituatele?

— Instrument de șantaj... A fost ideea lui Condeescu... Le trimitea personalități politice și din lumea finanțelor. Ședințele se înregistrau, filmele au intrat în banca de date. La momentul oportun, urmau să fie scoase din safe...

— Adică, sau faceți ce spunem noi, sau vă vedeți la cinema! De ce le-ați lichidat?

— Domnule colonel, mă simt foarte rău, am nevoie de un medic.

Babuinul trece din nou în spatele ei și îi împinge ceafa, spre aducere aminte și avertisment. Pascu se face că nu observă. Se uită la ceas:

— Mai târziu.

Helga izbucnește, un nou puseu de furie:

— Criminalilor! Dacă mi se întâmplă ceva... O să vedeți voi!

Babuinul o mângâie pe cap:

— La vârsta matală, surioară, când în loc să croșetezi ciorăpei calzi pentru nepoțelul Hans sau Frițulache tragi cu flinta, un infarct e cât se poate de bine venit pentru societate.

Un sfâșietor sentiment de zădărnicie mă copleșește la gândul că declarațiile Helgăi nu vor ajunge niciodată pe masa vreunei instanțe. Iată ce a mai reușit să scoată colonelul Pascu de la ea...

...Infarctul suferit de Panait, sosia lui Țeastă, a fost autentic. Bineînțeles că era un om de încredere. Odinioară, părinții lui Panait se aflaseră în slujba familiei Condeescu, Vasile crescuse pe moșia lor. Țeastă îl rugase ca pe o perioadă de timp determinată, să se prezinte zilnic la Catedrală, între zece și douăsprezece dimineața...

...Prostituatele au fost lichidate pentru că din punctul de vedere al lui Condeescu-Țeastă, deveniseră periculoase. În primul rând, Wanda. Făcuse pasiune pentru unul din clienți, grangur în plină ascensiune politică. Refuzase să predea materialul filmat și începuse la rândul ei să amenințe cu dezvăluirea întregii afaceri prin intermediul presei. Interesul bandei de a o lichida s-a împletit cu cel personal al Helgăi. Încolțită din două părți, Wanda era condamnată fără drept de apel...

...Filmul subtilizat din caseta de valori de la *Banklife* atestă fără dubiu legătura intimă dintre Wanda și Alexander Porta (fapt confirmat de laborator; scene decente, un film de vacanță petrecută în Monaco, foarte cumsecade și perfect avuabil. Puternica relație de dragoste dintre cei doi — lizibilă cu ochiul liber. Tocmai pentru a recupera filmul, Săraru a comis o percheziție la domiciliul Wandeii, rupând sigiliul aplicat de autorități.)...

...Toto devenise inutil și incomod. Afacerea se clătina zdravăn, oala dădea în foc. Principiul lui Condeescu-Țeastă era că în urmă, trebuie să lași perfect curat. (Mereu Țeastă! Morții sunt totdeauna cei vinovați. Dacă se poate, singurii.) La Toto a rămas o servietă cu bani pe care au încercat s-o recupereze...

...Prin Nina, s-a încercat nu doar extorcarea unei importante sume de bani de la Helmut. Scopul principal — Voicu a fost primul care a avansat ipoteza — era fie demolarea neamțului prin compromiterea Ninei, fie chiar atragerea lui de partea actualei Opoziții. În oricare din variante, Puterea ar fi primit o dură lovitură sub centură...

...Țeastă a organizat rețeaua cocotelor de lux și răspundea de ea. Separat, supraveghea pe teren acțiunile soldaților — Panduru, Voicu, Killerul. De regulă, intervenea ca element de diversiune. Atrăgând atenția asupra lui, dădea posibilitatea cetașilor să se miște sau, după caz, să poată scăpa din încercuirile poliției. Datorită fizionomiei „extraordinare”, ar fi fost

imposibil să nu polarizeze interesul urmăritorilor, intrigați de omniprezența sa în toate fazele fierbinți. Un bărbat abil, foarte îndrăzneț. Și-a făcut ucenicia în Legiunea Străină, unde a rezistat zece ani. Amănuntul explică personajul în întregime... A căzut în capcana propriului principiu. Nu era singurul de părere că trebuie să lași curat, acolo pe unde ai trecut. EL, marele păpușar de la București, a dispus să fie înlăturat. Condeescu mirosise ideea, intenționa să se dea la fund, dar înainte voia să recupereze servieta cu bani de la Toto. Nu s-a grăbit destul și a căzut sub glonțul lui Săraru... Prostii, n-a fost niciodată amanta lui! De altfel, avea o metresă în Germania care-l costa destul...

...Telefonul anonim care anunța poliției asasinarea Wandei l-a dat chiar ea. Era esențial să se substituie cât mai rapid Gabrielei State! În primul rând, era la curent cu mersul anchetei; al doilea — în calitate de „bunică”, impulsiona poliția să demareze fără întârziere investigațiile pentru găsirea micului Patrick...

...Caseta de valori a Wandei se află încă la *Banklife*, neatinsă. Nu ar fi fost oportun s-o golească înainte ca dosarul să fie definitiv închis...

Semnează declarația fără s-o mai citească, fără ca măcar să-și pună ochelarii. Aruncă stiloul. E toată o halcă de dispreț și aroganță. Babuinul se grăbește să strângă hârtiile. Helga zâmbește sardonice:

— N-o să vă servească la nimic. Absolut nimic.

Bădoiu o provoacă:

— Punem un pariu?

— Iar voi, urmează cu patimă, vă veți căi amarnic! Nu scăpați nici unul viu! Să nu uitați.

Se retrage în placiditatea cotidiană, ca într-o cochilie. Seamănă din nou cu o vacă. O vacă ucigașă.

La unsprezece, părăsim sediul. Cu două ore înainte, un Chevrolet 1996 a eliberat-o pe Helga. Adică, tipul de la volan. Trăsnet gagiul! Moacă de Cambridge, țoale de pe *Fifth Ave*, aroganță de SS-ist. Are un ordin scris și mai arogant; i-l arată doar lui Pascu. Un telefon care nu vine din Ferentari, fiți siguri, confirmă și apasă *porunca* de punere în libertate a Helgăi Porta. Imediat! Un pom de Crăciun aprins sub Arcul de Triumf din Paris ar putea

sugera modest vâlvătaia de satisfacție din ochii femeii. Noi asistăm mototoliți și sărăcuți la o retragere discretă dar nu mai puțin victorioasă. Părem trei orfani, merge și refugiați, abandonați într-o gară.

Totul s-a petrecut cu o viteză fulgerătoare, în mai puțin de un sfert de oră. Ne uităm la colonelul Pascu dezorientați și brusc, fără treabă. Babuinul verifică în zare sticla goală și o aruncă în pubelă:

— Pe Săraru cel Frumos ni-l lasă nouă?

Pascu dă din umeri:

— Ași! S-a prezentat avocatul lui cu o cerere de cauțiune. E liber și ăsta.

— Atunci noi, ce mama dracului mai zăbovim pe acilea?!

— Nu știu, râde colonelul.

La plecare, constat că are o servietă când, de obicei, e cu amândouă mâinile în buzunare. Deși bine dispus, îl simt agitat, precipitat, preocupat.

— Ce aveți de gând, domnule colonel?

Îmi pune mâna pe umăr, o lasă să cadă pe brațul lui Bădoiu, alunecă pe capul lui Țeștișor:

— Veți afla singuri. Mulțumesc pentru tot... Încearcă să râdă: Cam... originali, dar sunteți băieți de ispravă. Aveți grijă de voi... mare grijă.

Vocea Babuinului sună nesigur:

— Vă rog, domnule colonel, nu fiți așa sentimental! Vorbiți de parcă v-ați lua rămas bun pentru totdeauna.

— Acum devii tu dramatic. Sigur, ne vom mai întâlni.

— Când? întreb.

— Asta, oftează, n-o mai știu. Nu vă ascund că pentru o vreme, am de gând să fac lampa mică, așa cum spuneți voi. Noroc și... ACHTUNG!

Urcă într-un taxi. De dincolo de portieră, ridică degetul gros: *Good luck!*

Nu l-am mai văzut de atunci.

— Iar noi, conchide Bădoiu, am rămas cu ochii în soare...

Chiar că e soare, zi de primăvară foarte caldă, care începe să semene a vară. Pe stradă, lume puțină, orașul a luat aerul provincial al fiecărei duminici. Chestia-i valabilă și într-un megalopolis ca Londra sau Los Angeles. Încerc să-i explic teoria pustietății marelui oraș în timpul weekend-ului, dar mi-o retează plictisit:

— Lasă-mă, neică, nu-mi arde acum de geografie!... Tu crezi că Pascu s-a dus acasă?

— Poți paria și pe Statuia Aviatorilor că NU!

Babuinul se oprește în mijlocul trotuarului, brusc înveselit:

— Apropo, suflete, când facem socotelile? Ziceai că la sfârșit. Ce vrei mai END ca acum? *Uite*, tragem colea, pe dreapta, știu eu o bombă de milioane...

— *Uite*, Costică, îți dau eu niște bani în contul datoriei și du-te cu Dumnezeu!

— Nu se face să mă lași singur. Am o tristețe în organism, nici nu-mi închipuiam că m-am legat atâta de Pascu!... Am o idee! Luăm ceva de băut, niscai mizilicuri de băgat la raft și mergem la tine.

— Măi creștine, tu nu înțelegi că nu am chef să ne plângem pe umeri, beți pulbere?!

— Nu beau decât eu și ăsta micu'! Suntem deprimați.

— Costică, am un singur dor! Să doooooorm!

— Nu-i frumos să ne lași singuri... Știi ceva, te iert de pariuri. Nu-mi datorezi nimic.

Mă zgâiesc la el impresionat. Ca să renunțe Babuinul la o căruță de bani e lucru mare! Înseamnă că de singur ce e, plânge și prin piele, iar acum, nu suportă să fie singur.

— Dacă accept, mâine ai să-mi reproșezi că am făcut-o de calic, ca să scap de datorie.

— N-o să-ți reproșez nimic, pe cuvântul meu.

— Fie! Și intrăm în primul magazin de merinde ieșit în cale.

Umplem o sacoșă cu mezeluri și brânză, iau o cutie de conserve pentru Țeștișor. Cantitatea de spirtoase comandată îl face pe patron să ne acorde toată stima și considerația. Babuinul îi strânge mâna, negustorul îl dezmiardă pe Țeștișor, e o priveliște care te umple de entuziasm duios. În fața casei, Bădoiu mă desemnează cu un gest de senior:

— Plătește dumnealui.

Am la mine niște bani pe care mi i-a dat mama să-i păstrez, până se întoarce acasă. Măgarul de Bădoiu știe de ei. Mă așteaptă afară, radios. Mă stropșesc, negru de furie:

— Ce-a fost asta?! Insiști să te primesc la mine când n-am chef și pe deasupra, mă pui să-ți plătesc și un banchet?

Se miră cu toată făptura, nici urechile nu rămân la locul lor:

— Cum măi, Tarzane?! Va să zică, eu te iert de tot răbojul, un pur-coi de parale, și tu te calicești la o amărâtă de masă?! Adică să-mi plătesc și felia de

pâine, când mă inviți la tine? Poftim, cumpăr eu pâinea!

— Ai dreptate, conced, nu se face.

— Vezi, așa te vreau, rezonabil... Apropo, dă-mi niște parale, că ne trebuie pâine mai multă.

Încep să râd, fără să vreau. Râdem amândoi, râde și Țeștișor. Cu ochi triști, dar ăsta-i personajul.

...Bat clopotele. S-a terminat slujba. Un pensionar înduminecat, cu un pachetel firav într-o mână și bastonul în cealaltă, se duce să ia prânzul de duminică „la copii”. La un balcon, o mână tânără stropește niște flori foarte frumoase. În Alaska, ninge.

EPILOG

Azi, când mă întorc de la serviciu, găsesc în cutia poștală o ilustrată din Noua Zeelandă. Nesemnată, conține doar câteva cuvinte:

Tot mușchetar? Oriunde, oricând, GOOD LUCK!

Un singur moment de derută și ochii mi se aburesc. Așa sunt eu, sentimental. „Uite Pascu, ce drăguț, s-a gândit la mine...” Nu o singură dată, împreună cu Bădoiu, l-am evocat făcând cele mai excentrice presupuneri în legătură cu actualul lui domiciliu. Absolut toate erau într-aripate, dar avionul nu trecea niciodată mai departe de Sidney, zi-i altă haltă din împărăția cangurilor.

Reazem cartolina de o scrumieră, s-o am în fața ochilor. Acum știu cu certitudine că nu-l voi mai întâlni vreodată. Dacă el a ales capătul lumii ca adresă, înseamnă că știe ce face, că și-a luat adio absolut de la Calea Victoriei. Iar varianta că eu aș putea face pe turistul la... Auckland (m-am uitat întâi în Larousse) se exclude. Dintr-un salariu de bugetar, căci am rămas în Poliție, abia dacă izbutesc să mă bucur în septembrie de țânțarii de la Eforie Sud.

Deschid fereastra. Sfârșit de toamnă certificat de caloriferele care-au început să se manifeste și tufănelele ruginii de lângă fotografia Ginei; pentru că n-am alta. Au trecut șase luni...

Când mă gândesc la evenimentele din primăvară, am sentimentul unui itinerar străbătut într-o carte de telefon, deschisă la întâmplare. Lume, multă lume... Destine, adrese, morminte. Numere de telefon la care nu mai răspunde nimeni, sau răspunde altcineva. Și iarăși destine cu meridian, cod poștal și bună-dimineața în altă limbă.

...Cu Nina, m-am văzut chiar atunci, la două sau trei zile de la înmormântarea dosarului. La dorința ei, ne-am întâlnit „acasă” la Coana Aurica. Lichidase toate boscârțele și gol, apartamentul făcea o impresie stranie. Straniu răsunau și vocile noastre între pereții pustii, scurt intermezzo pe itinerarul destinului infailibil al caselor: „Aceleași odăi, alte gla-suri...”

Ne-am așezat pe singura mobilă rămasă, „recamierul” bătrânei care urma să fie ridicat a doua zi.

— Le-am dat cu toptanul! Am păstrat doar fotografiile.

— Cu apartamentul ce faci?

Un surâs a alunecat pe buzele palide:

— I-l donez lui Mihai. Avocatul meu se va ocupa de formalități.

Nu mi-am ascuns surprinderea:

— Amorașul tău?! Îl iubești, totuși...

M-a privit ca prin sticlă și am simțit că de fapt, se uită înlăuntrul ei.

— Nu știi... Sigur știi că merită. Vreau să-i rămână ceva de la mi-ne, care să-i folosească.

— Ești generoasă.

— Și eu am fost tratată cu generozitate, fără ca măcar s-o merit.

Bărbia rotundă i-a tremurat a plâns. Fragilă, cu părul împletit într-o coadă, părea extrem de vulnerabilă.

— Te referi la Helmut?

— Îhî! A tras din țigară cu patimă de ocnaș: În fața acestui om, voi roși totdeauna, chiar și în vis. Știi ce înseamnă, Boabe căpitane, să te simți cutie de chibrituri, legumă, nimic? Ai avut vreodată senzația asta?

— Povestește.

A râs cu amărăciune:

— O poveste care încape în zece rânduri! Sâmbătă, după ce am plecat de la Poliție, m-a rugat să-l însoțesc la hotel. Nici o vorbă pe drum. Când am ajuns, a făcut imediat o rezervare pentru primul avion. Un singur loc, vezi bine... Altfel, nici un comentariu, nici un reproș, se comporta de parcă ar fi fost singur. Nu suport stările tensionate și dacă sunt obligată să înfrunt o situație neplăcută, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Cum ai procedat?

— Direct, nu ținea romanța: „Cu mine ce-ai de gând?” I-am căutat ochii. Opaci, nici un licăr de interes, mă simțeam ca o gazetă de alaltă-ieri.

— Lasă cum te simțeai tu! Ce-a zis el?

— OK, reproduc textual: „Nu ești proprietatea mea, nu-mi arog drepturi de dispoziție. Folkman — ăsta-i avocatul lui — va declanșa luni demersurile pentru divorț. Ce vei face de aici înainte, te privește.”

— Hm, nu-i lipsește curajul. Bănuiesc că ai idee ce reprezintă, la mentalitatea de acolo, un divorț.

— Mie-mi spui? Kaput! dar nu există altă soluție. Dacă n-o făcea Helmut, o făceam eu. Mi-ar fi fost imposibil să rămân lângă el. Nu poți trăi permanent strivit sub apăsarea unui dispreț de casă bună. Înghețat și elegant... Hai să bem ceva.

A pus pe parchet o sticlă de *Bourbon* și două pahare de carton, de la

iaurtul *Baron*.

— Spune mai departe. Tipul ăsta saltă toate pălăriile!

— Chiar și colecția lui Elisabeth Queen, a râs trist. Am încercat pe bune, să-i explic că *I am sorry*, că înțeleg cât rău i-am făcut... În fine, că-l rog să mă ierte. Mi-a tăiat-o scurt: „Nu-mi plac melodramele în general, dar actul trei îmi face de-a dreptul silă.”

— Bum!!!

Și am început să râd. Nina mi s-a alăturat:

— Ți-a plăcut? După care, mi-a completat calm un cec. O sumă drăgălașă, în treacăt fie spus. Mi l-a pus lângă poșetă.

— Ca la curve!

— Așa m-am și simțit. N-am vrut să-l primesc.

— Fii atentă, se răsucesc Coana Aurica în mormânt!

M-a privit ștregărește peste pahar:

— Până la urmă m-a convins. Zice, „nu adăuga și prostia la toate celelalte...” Și cu asta, m-a concediat. Firește, m-a condus până la lift, mi-a deschis ușa. Ultimele lui cuvinte: „Sunt convins că nu există nici cel mai mic motiv pentru ca noi doi să ne mai întâlnim vreodată. Îți urez succes.”

— Da, ăsta zic și eu conte!... Apropo, Nina, ca între prieteni vechi, tu de ce dracu' ți-ai făcut de cap? Tipul arată formidabil, e pricopsit, generos, „neam cu statuile”, îndrăgostit până'n vârful coifului! Ce mă-sa-i lip-sește?

— „Că când mă ia în brațe'n zori, nu-i miroase gura a flori!”, aia-i lipsește! și mi-a scos limba ca o puștoaică de cinci ani. Îmi place să simt lângă mine un trup proaspăt, brațe care să vibreze de tinerețe! Cu jogging, tenis, haltere, echitație, saună, mese la care practic paști, nu mănânci, faci un costum să cadă bine, dar înăuntru tot copane bătrâne! Stai lângă Moș Ene, dar altul ți se plimbă pe la gene! Cine spune altfel mănâncă rahat sau are borș în vine!

— Gata, m-ai convins!... Tu ce-ai de gând acum?

S-a întins pe spate, cu brațele ridicate, ca după somn. Apetitul de viață i-a trezit privirea:

— Mă voi stabili în State. Azi, sunt o femeie bogată, îmi permit să-mi aleg bărbatul care-mi place. Tânăr, frumos, sănătos, taur de prăsilă! Mă mărit, torn trei-patru copii și devin o doamnă respectabilă, mândrie a comunității de adopțiune.

— Înălțător, dar nu pricep de ce Mihai nu-i destul de bun pentru un proiect atât de cuminte.

— Nu ține! Vreau să mă integrez perfect la noua adresă. Să mă asimilez. Am nevoie de un băștinaș, american sadea...

La despărțire, ne-am îmbrățișat. Aveam amândoi ochii umezi.

— Tii minte, Cap Bob, cum ne-am cunoscut?

— Ca și cum aș putea s-o uit vreodată pe școlărița cu guleraș apretat care le ciordea prin tramvaie!

— Viața e ciudată, Bob, nu-i așa? O aventură splendidă!

— Când ești tânără, frumoasă, bogată și liberă, sunt convins că da.

A promis că-mi scrie, dar până acum, probabil n-a avut timp. Mi-a scris în schimb, Viorela. Din Canada. Eliberat pe cauțiune, Vic Săraru, alias Robert Redford, s-a cărăbănit din țară. Viorela l-a urmat după ce și-a luat bacalaureatul. Sunt căsătoriți, stabiliți în Vancouver. Mi-a scris că-i fericită, Vic are un business personal, așteptau un copil. O fotografie îi arată în fața unei vile dichisite, îmbrățișați și mulțumiți. Un dog simpatic completează imaginea idilică...

— Unde-i morala în povestea asta? m-a întrebat Babuinul indignat și verde de invidie. Toți derbedeii și toate fufele, până la urmă, au izbit-o!

— Există și povești fără morală.

A exclamat scârbit:

— Asta-i cea mai imorală dintre toate.

Uite cine vorbește de morală! După cum amenința de mult, a părăsit Poliția și a deschis o agenție de detectivi particulari. A ajuns specialistul *number one* în materie de divorțuri și duce o viață de pașă! Mai toate nevestele și amantele puse sub urmărire fac câte un popas gratis prin garsoniera pe care, acum, o împarte cu Țestișor. Are un succes chior la dame și e stors ca o lămâie. Uneori, ca să se sustragă asaltului de la domiciliul personal, doarme la mine. O a șasea pensie alimentară a început să prindă contur.

Că veni vorba de ilustrate și fotografii, mama și Toto mi-au scris recent din Londra. S-au căsătorit imediat după ieșirea lui din spital și, de atunci, călătoresc. Bunică-mea, coana Marcela, atenționată de al dracului epistolar, face spume:

„Stricatele au întotdeauna noroc! Eu, care mi-am împuns o viață de getele cu acul și mi le-am ars la crătiți, n-am văzut nici Băile Herculane! Vagaboanda de fie-mea, că n-am avut eu în șaptezeci și cinci de ani, atâtea

perechi de chiloți câți bărbați a schimbat ea, bate lumea cu clasa I și la hotel de lux!...”

Vorba Babuinului, unde-i morala?

Fostul locotenent Ene trece din când în când pe la mine. Îi trage ta-re cu cascatoria, e apreciat, distribuit, a început să le zică și pe gură. Pe mă-sa o minte că lucrează tot în poliție, la Arhivă, unde-i mai multă liniște și mâine, poimâine, o pensionare asigurată...

De Voicu-Sinuzită nu mai știu nimic. L-a pus în libertate chiar Pascu, în ultima lui duminică petrecută la sediu și de atunci, s-a dat la fund. S-au dat la fund și Suliță cu frate-său; nu mai sunt în țară. Nici Patrick, băiețelul Wandeii. Avocatul Schwann, executor testamentar și tutore, i-a stabilit domiciliul în Elveția. Bătrâna Lucia Olaru a închiriat casa și l-a însoțit. Sper că mâna Helgăi nu-i va ajunge acolo.

Cu Dorinel m-am întâlnit cam pe la începutul toamnei. Pe Bulevard, firește. Aștepta să intre la un film cu Lorenzo Lamas. M-am uitat didactic la ceas.

— Știu, trebuia să fiu la școală, și mi-a întins punga de bomboane.

— Și de ce nu ești?

— Sunt prost dispus, s-a strâmbat, tot nu m-aș fi putut concentra... M-au respins la cursul de karaté.

S-a uitat la mine indignat, dacă „am mai pomenit așa ceva?! ”

— De ce te-au respins?

— Cică nu corespund. Precis din cauza ochelarilor... Eu le-am explicat că nu sunt miop, am astigmatism... Oftează: Oamenii mari sunt capsomani... Nu vă supărați, dar începe filmul.

— Bunică-ta ce mai face?

A abordat reflex un aer important și a citat:

— Ei, plictiselile zilnice. Știți, necazurile nu te întreabă câți ani ai. Bătrânețea e tare urâtă... Îmi întinde mâna rece și lipicioasă ca de obicei: Mi-a făcut plăcere... dacă prietenul dumneavoastră. Babuinul, se interesează cumva de mine, vă rog să-i transmiteți complimente. Și acum îmi pare rău că nu ne-am putut plimba împreună cu dricul, deși îl invitasem. Nici eu nu m-am plimbat.

— Păi de ce?

S-a strâmbat puțin foindu-se în adidași:

— Bunica a zis că sunt morbid. Știți, e o persoană de gust, dar de pe alte timpuri...

Ce ar fi totuși moral? Ultima figură a colonelului Pascu? Hm, depinde din ce parte o privești. Ca slujbaş al statului s-a comportat cam... excentric. Ca persoană privată, merită aplauze la scenă deschisă. Predând dosarul „aproape” complet celor direct vizați a reușit să dejoace manevra pusă la cale împotriva Puterii; un renga diabolic care, pe fondul de nemulțumire general, ar fi echivalat cu un dezastru general, victoria Stângii prin K.O. absolut.

Pentru moment, scandalul n-a fost declanșat. Presupun că marele cadou al colonelului Pascu, *Dosarul prostituatelor*, reprezintă Jolly Jockerul păstrat pentru zile fierbinți. Sub CHEIE.

Trăgând linia, o poveste... bizantină, nu tocmai recomandabilă minorilor. Ca și cinematograful de noapte.

Pun ilustrata lui Pascu în portvizit. Vreau să i-o arăt și Babuinului... Când o ating, încerc o senzație de material. Îi strâng mâna de aici, de la distanță de ani lumină:

— Adio, domnule colonel.

Ploaia intră în casă. Închid fereastra.
